

SECȚIA PENALĂ ȘI PENTRU CAUZE CU MINORI

<i>Drept penal</i>	Pag.
1. Fapta de nerespectare a limitelor de hotar stabilite printr-o sentință civilă prin care s-a admis o acțiune în grănițuire nu constituie infracțiunea de nerespectare a hotărârii judecătorești prev. de art. 287 alin. 1 lit. g Cod penal.	3
2. Tulburarea de posesie săvârșită prin desființarea sau strămutarea semnelor de hotar. Condiții de existență a infracțiunii.....	8
3. Tentativă la infracțiunea de furt de arbori, prevăzută de art. 109 din Legea nr. 46/2008. Nesanționare.....	12
4. Săvârșirea infracțiunii de conducere a unui vehicul neînmatriculat, în ipoteza în care valabilitatea numărului de înmatriculare provizorie expirase. Inadmisibilitatea confiscării plăcuțelor de înmatriculare.....	15
5. Infracțiunea de părăsire a locului accidentului. Condițiile de tipicitate ale infracțiunii	16
6. Noțiunea de drum public, ca situație premisă a infracțiunii de conducere a unui autovehicul având dreptul de a conduce suspendat prev. de art. 335 alin. 2 Cod penal. Criterii de apreciere a caracterului de drum public. Criterii de apreciere a cunoașterii de către inculpat a caracterului de drum public	19
7. Infracțiunea de conducere a unui vehicul fără permis de conducere prev. de art. 335 alin. 2 Cod penal. Deținerea de către inculpatul care a condus un autovehicul pe teritoriul României doar a unui permis de conducere provizoriu emis de autoritățile britanice. Consecințe	34
8. Refuzul inculpatului de a i se preleva cea de-a doua probă de sânge în vederea stabilirii alcoolemiei. Consecințe în ceea ce privește reținerea în sarcina inculpatului a infracțiunii de „conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau altor substanțe” prevăzută de art. 336 alin. 1 Cod penal	42
9. Infracțiune comisă în termenul de încercare stabilit conform art. 82 Vechiul Cod penal. Revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei la care a fost condamnat anterior. Consecințe.	52
10. Contopire pedepse în cazul pluralității intermediare de infracțiuni în situația în care al doilea termen al pluralității este format din mai multe infracțiuni concurente...	55
11. Imposibilitatea contopirii pedepselor în calea de atac a apelului, când acesta a fost formulat doar de către inculpat	59

12. Împăcarea părților în procesul penal. Condiții pentru valabilitatea consimțământului de împăcare	67
13. Imposibilitatea reținerii circumstanței atenuante prev. de art. 75 alin. 1 lit. d Cod penal în cazul infracțiunii de contrabandă prev. de art. 270 alin. 3 din Legea nr. 86/2006	70
14. Provocarea. Îndeplinirea condițiilor prevăzute de lege pentru reținerea acestei circumstanțe atenuante.	78
15. Întreruperea cursului prescripției răspunderii penale. Efectele Deciziei nr. 297/2018 a Curții Constituționale prin care s-a constatat că „soluția legislativă care prevede întreruperea cursului termenului prescripției răspunderii penale prin îndeplinirea „oricărui act de procedură în cauză”, din cuprinsul dispozițiilor art. 155 alin. (1) din Codul penal, este neconstituțională	87
16. Anularea/revocarea amânării aplicării pedepsei în cazul comiterii, în interiorul termenului de supraveghere, a unei noi infracțiuni, fără a se dispune ulterior condamnarea inculpatului pentru comiterea celei precedente. Inadmisibilitatea aplicării ulterioare, în acest caz, a dispozițiilor cu privire la concursul de infracțiuni, recidivă ori pluralitate intermediară.	95
17. Luarea măsurii de siguranță a confiscării speciale în situația în care față de inculpat s-a încetat procesul penal ca urmare a retragerii plângerii prealabile de către persoana vătămată	98
18. Obligarea inculpatului la prestarea unei munci neremunerate în folosul comunității. Obligatorietatea indicării a două unități din comunitate.	104

Drept procesual penal

1. Autoritatea de lucru judecat. Inculpat sancționat anterior contravențional pentru comiterea aceleiași activități ilicite ce i se impută în cauza penală dedusă judecătii. Incidența temeiului de încetare a procesului penal reglementat de art. 16 alin. 1 lit. i Cod procedură penală	106
2. Autoritate de lucru judecat. Consecințe.	111
3. Inculpat trimis în judecată pentru comiterea a două infracțiuni. Inaplicabilitatea dispozițiilor art. 396 alin. (10) Cod procedură penală în cazul recunoașterii săvârșirii doar a uneia dintre acestea.	114
4. Soluționarea dosarului în primă instanță de către judecătorul care, printr-o încheiere pronunțată anterior, a confirmat redeschiderea urmăririi penale în cauză. Incompatibilitate. Nulitatea hotărârii astfel pronunțate.	116
5. Greșita respingere a cererii de abținere/recuzare a completului de judecată investit cu soluționarea cauzei pe fond. Consecințe.	120

6. Exercițarea acțiunii civile în cadrul procesului penal.	122
7. Neadministrare probatoriu în faza cercetării judecătorești. Inculpat reprezentat care a lipsit de la judecată.	126
8. Nelegalitatea excluderii unui mijloc de probă de către instanța de judecată care nu a fost exclus de judecătorul de cameră preliminară. Forța probantă a unui înscris eliberat de o instituție publică ce poartă mențiunea „ <i>acest document este destinat numai pentru uzul poliției și a organelor abilitate de lege pentru cercetarea infracțiunilor și nu poate fi folosit în cadrul procesului penal</i> ”	128
9. Inculpat de cetățenie străină care înțelege limba română vorbită, însă nu înțelege scrisul în limba română. Aducerea la cunoștință de către organele de urmărire penală a dreptului de a beneficia în mod gratuit de interpret, precum și a obligației de a comunica în scris, în termen de 3 zile, orice schimbare a adresei și consecința nerespectării acelei obligații. Respectarea formală de către organele judiciare a obligației de a aduce la cunoștința inculpatului de cetățenie străină a drepturilor de care beneficiază în cadrul procesului penal. Consecințe.	137
10. Încălcarea dispozițiilor procedural-penale privind asistența juridică obligatorie a inculpatului. Nulitatea hotărârii.	145
11. Apel declarat de avocat, ulterior intrării în vigoare a O.U.G. nr. 18/2016, împotriva încheierii de ședință prin care s-a dispus amendarea sa anterior acestei date. Admisibilitate.	148
12. Contestație în anulare întemeiată pe dispozițiile art. 426 alin. 1 teza I Cod procedură penală. Prezentarea avocatului ales al contestatorului la judecata apelului. Consecințe.	151
13. Cerere de repunere în termenul de apel. Inexistența unei cauze temeinice de împiedicare. Legalitatea procedurii de citare la domiciliul indicat de inculpat. Încălcarea de către inculpat a obligației de a anunța organul judiciar privind schimbarea adresei de domiciliu și consecința aceste încălcări	153
14. Calitatea de parte civilă a proprietarului de pădure în procesul penal pornit împotriva inculpatului trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de tăiere ilegală de arbori prev. de art. 107 alin.1 lit. d din Legea 46/2008. Dispozițiile art. 8 alin. 1 lit. b, alin. 2 lit. b și alin. 3 cu raportare la art. 7 alin. 2 din OUG 85/2006 privind stabilirea modalității de evaluare a pagubelor produse vegetației forestiere din păduri și din afara acestora nu pot conduce la respingerea acțiunii civile formulate de proprietarul pădurii, ca neîntemeiată	159
15. Sumele de bani primite de către inculpați de la colaboratorii autorizați. Imposibilitate confiscare	175
16. Consecințele renunțării de către partea civilă la beneficiul solidarității între inculpații codebitori	177
17. Obligarea inculpatului minor la plata cheltuielilor judiciare către stat	188

DREPT PENAL

1. Fapta de nerespectare a limitelor de hotar stabilite printr-o sentință a instanței civile prin care s-a admis o acțiune în grănițuire nu constituie infracțiunea de nerespectare a hotărârii judecătorești prev. de art. 287 alin. 1 lit. g Cod penal.

Rezumat:

Fapta inculpatului de a fi ridicat un gard despărțitor între proprietatea sa și cea a persoanei vătămate peste alte limite de hotar decât cele stabilite printr-o hotărâre judecătorească definitivă a unei instanțe civile prin care s-a admis o acțiune în grănițuire, ocupând în acest fel o parte din terenul persoanei vătămate, nu constituie infracțiunea de nerespectare a hotărârii judecătorești prev. de art. 287 alin. 1 lit. g Cod penal, fapta nefiind prevăzută de legea penală întrucât pe latura obiectivă lipsește condiția premisă pentru existența acestei infracțiuni.

*Astfel, potrivit art. 287 alin. 1 lit. g C.pen., infracțiunea de nerespectare a hotărârii judecătorești, constă în: „**Împiedicarea unei persoane de a folosi, în tot sau în parte, un imobil deținut în baza unei hotărâri judecătorești, de către cel căruiia îi este opozabilă hotărârea, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.**”*

*Așa cum se poate constata, pentru existența infracțiunii de nerespectare a hotărârilor judecătorești, în forma menționată, **este necesar ca imobilul să fie deținut în baza unei hotărâri judecătorești**, aceasta fiind condiția premisă pe latura obiectivă a infracțiunii, în lipsa acesteia neputându-se realiza celelalte elemente constitutive pe latură obiectivă și pe latură subiectivă.*

Or, așa cum rezultă din probatoriul administrat în cauză, hotărârea judecătorească pe care inculpatul nu ar fi respectat-o în cauză este o sentință civilă prin care a fost admisă o acțiune în grănițuire. Sentința civilă menționată nu conferă vreun drept de proprietate persoanei vătămate asupra unei suprafețe de teren pentru a se putea afirma că aceasta ar deține imobilul reprezentat de terenul în discuție, în baza acestei hotărâri judecătorești invocate.

Astfel, grănițuirea își produce efectele numai în privința delimitării fondurilor vecine, iar instanța de judecată nu se pronunță asupra existenței dreptului de proprietate sau a altui drept real. Prin urmare, sentința civilă nu reprezintă o hotărâre constitutivă de drepturi reale asupra terenului menționat anterior și nu poate reprezenta condiția premisă pentru existența infracțiunii de nerespectare a hotărârilor judecătorești prevăzută de art. 287 alin. 1 lit. g C.pen.

Așadar, fapta reținută în sarcina inculpatului nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de nerespectare a hotărârilor judecătorești prevăzută. de art. 287 alin. 1 lit. g C.pen., lipsa unei hotărâri judecătorești în baza căreia persoana vătămată să fi deținut terenul în discuție conducând la inexistența unei fapte penale concrete, activitatea reclamată în sarcina inculpatului nefiind prevăzută de legea penală.

(Decizia penală nr. 939 din 29.10.2018 , dosar nr. 19874/193/2016)

Dispoziții legale aplicabile: art.287 alin. 1 lit. g Cod penal, art. 16 lit. b teza I Cod procedură penală

Hotărârea:

Prin sentința penală nr. 1232 din data de 10.10.2017 pronunțată de Judecătoria Botoșani, în temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală rap. la art. 16 lit. b teza I Cod procedură penală a fost achitat inculpatul A., trimis în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni de nerespectarea hotărârilor judecătorești prev. și ped. de art. 287 alin. 1 lit. g Cod penal.

Au fost respinse, ca nefondate, pretențiile civile ale părții civile B..

A fost respinsă, ca nefondată, cererea inculpatului de obligare a părții civile B. la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut că, prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Judecătoria Botoșani nr. 4817/P/2016 înregistrat la instanța de fond la data de 13 decembrie 2015, a fost trimis în judecată inculpatul A. pentru săvârșirea unei infracțiuni de nerespectarea hotărârilor judecătorești, prev. de art. 287 alin. 1 lit. g Cod penal, constând în aceea că nu ar fi respectat sentința civilă nr. 5512/30.10.2009 pronunțată în dosarul nr. ../193/2009, rămasă definitivă și irevocabilă la data de 26,04.2010, care a fost pusă în executare la data de 06.08.2010, prin aceea că, la data de 13.08.2015, a construit un gard despărțitor între proprietatea sa și cea a persoanei vătămate B., amplasată pe raza satului C., comuna, jud., astfel ocupând suprafața de 24,22 mp din terenul acesteia, împiedicând-o astfel să-l folosească.

Legalitatea actului de sesizare a instanței, competența, legalitatea administrării probatoriului și a efectuării actelor de urmărire penală au fost verificate prin încheierea judecătorului de cameră preliminară din 10 februarie 2017. Împotriva acestei încheieri a formulat contestație inculpatul, calea de atac fiind respinsă prin Încheierea nr. 42/23 februarie 2017 a Tribunalului Botoșani.

Inculpatul A., legal citat, s-a prezentat în fața instanței de fond și nu a recunoscut fapta, arătând că sentința civilă nr. 5512/30.10.2009 îi încalcă actele de proprietate pe care el de deține.

La termenul de judecată din data de 21 septembrie 2017, instanța de fond a ridicat, din oficiu, excepția lipsei situației premisă pentru existența infracțiunii de nerespectarea hotărârilor judecătorești, prev. de art. 287 alin. 1 lit. g Cod penal, considerând că o sentință civilă prin care s-a admis o acțiune în grănițuire nu este asimilată unei sentințe prin care se acordă detenția asupra unui imobil.

Mai întâi, instanța de fond a constatat că infracțiunea de nerespectarea hotărârilor judecătorești, prev. de art. 287 alin. 1 lit. g Cod penal se referă la nerespectarea unei hotărâri judecătorești săvârșită prin împiedicarea unei persoane de a folosi, în tot sau în parte, un imobil deținut în baza unei hotărâri judecătorești, de către cel căruia îi este opozabilă hotărârea.

A mai reținut instanța că prin sentința civilă nr. 5512/30.10.2009 s-a admis acțiunea în grănițuire formulată de reclamantul B. în contradictoriu cu pârâtul A., respingându-se capătul de cerere având ca obiect revendicarea.

A fost de observat că acțiunea în grănițuire este acțiunea prin care se urmărește determinarea, prin hotărâre judecătorească, a limitelor dintre două proprietăți vecine; prin această acțiune reclamantul pretinde ca, în contradictoriu cu pârâtul, instanța să determine, prin semne exterioare, întinderea celor două fonduri învecinate. Acțiunea în grănițuire este o acțiune reală, petitorie, imobiliară, declarativă de drepturi și imprescriptibilă, putând fi exercitată, în primul rând, de titularul dreptului de proprietate asupra fondului, precum și de orice persoană care are un drept real asupra acestuia, cum ar fi superficiarul, uzufructuarul sau titularul dreptului real de folosință asupra terenurilor proprietate de stat, care pretinde delimitarea fondului său de cel învecinat; în cazul în care această acțiune implică și revendicarea unei porțiuni din teren, calitate procesuală activă are doar proprietarul. Acțiunea în grănițuire este inadmisibilă între coproprietari, iar dacă fondul este bun comun, acțiunea trebuie formulată de ambii soți.

Obiectul acțiunii în grănițuire îl constituie delimitarea fondurilor învecinate sau, după caz, mutarea liniei de hotar, cu obligarea pârâtului la restituirea suprafeței deținute fără drept din terenul limitrof al reclamantului; în primul caz, prin probele administrate trebuie să se dovedească numai traseul hotarului real, care urmează a fi marcat prin semne exterioare, fără a fi necesară și dovedirea dreptului de proprietate al reclamantului; sarcina probei revine ambelor părți, întrucât fiecare dintre ele are atât rolul de reclamant, cât și de pârât; fiind o chestiune de fapt, pentru stabilirea liniei hotarului poate fi folosit orice mijloc de probă.

Acțiunea în grănițuire produce efecte numai cu privire la delimitarea fondurilor ce aparțin părților, nu și cu privire la însuși dreptul real, ceea ce înseamnă că, ulterior, oricare dintre acestea poate introduce o acțiune în revendicare cu privire la suprafața determinată a fondului, fără să i se poată opune autoritatea de lucru judecat a hotărârii pronunțate în acțiunea în grănițuire. Acțiunea în grănițuire se situează la limita dintre acțiunile petitorii și cele posesorii, întrucât ea nu pune în discuție existența a însuși dreptului real, dar nici nu apără posesia ca stare de fapt.

Hotărârea judecătorească prin care s-a admis acțiunea în grănițuire nu poate fi invocată, ca autoritate de lucru judecat, într-o acțiune în revendicare ulterioară. Însă, autoritatea ei poate fi invocată într-o acțiune în grănițuire ulterioară, cu același obiect, cât timp semnele de proprietate nu au dispărut.

În consecință, acțiunea în grănițuire nu conferă atribute ale dreptului de proprietate sau dezmembrăminte ale acestui drept.

Pe de altă parte, conform art. 15 Cod procedură penală, acțiunea penală se pune în mișcare și se exercită când există probe din care rezultă presupunerea rezonabilă că o persoană a săvârșit o infracțiune și nu există cazuri care împiedică punerea în mișcare sau exercitarea acesteia, iar conform art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod procedură penală, acțiunea penală nu poate fi pusă în mișcare, iar când a fost pusă în mișcare nu mai poate fi exercitată dacă fapta nu este prevăzută de legea penală.

În consecință, organele de urmărire penală și instanța de judecată sunt obligate ca, atunci când constată existența uneia din condițiile prevăzute de art. 16 Cod procedură penală, să nu pună în mișcare acțiunea penală, sau, dacă aceasta deja a fost pusă în mișcare, să nu o mai exercite. Pentru realizarea acestei din urmă obligații, organele de urmărire penală au la dispoziție clasarea, iar instanța de judecată are la dispoziție achitarea sau încetarea procesului penal.

Față de cele arătate mai sus, în temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală rap. la art. 16 lit. b teza I Cod procedură penală instanța de fond a dispus achitarea inculpatului A., trimis în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni de nerespectarea hotărârilor judecătorești prev. și ped. de art. 287 alin. 1 lit. g Cod penal.

Având în vedere soluția data în latura penală a cauzei, instanța de fond a respins-o, ca nefondate, pretențiile civile ale părții civile B.

Relativ la cererea inculpatului de obligare a părții civile la plata cheltuielilor de judecată, instanța de fond a observat că, în conformitate cu dispozițiile art. 276 alin. 5 Cod procedură penală, în caz de achitare, persoana vătămată sau partea civilă este obligată să plătească inculpatului și, după caz, părții responsabile civilmente cheltuielile judiciare făcute de aceștia, în măsura în care au fost provocate de persoana vătămată sau de partea civilă, ori, în speța de față, partea civilă B. nu are nici o culpă în efectuarea acestor cheltuieli de către inculpat, motiv pentru care instanța de fond a respins, ca nefondate, cererea inculpatului de obligare a părții civile B. la plata cheltuielilor de judecată.

Împotriva acestei sentințe, în termen legal, au declarat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria Botoșani, inculpatul A. și partea civilă B., pentru motivele expuse în scris și aflate la dosarul cauzei cât și cele susținute oral la termenul de judecată din data de 01.10.2018.

Analizând apelurile prin prisma motivelor invocate, precum și cauza sub toate aspectele de fapt și de drept, în conformitate cu prevederile art. 417 alin. 1, 2, art. 420 Cod procedură penală, Curtea constată că acestea sunt nefondate, pentru următoarele considerente:

În fapt, prin sentința civilă nr. 5512/28.04.2010 a Judecătoria Botoșani, pronunțată în dosarul nr.../193/2009, a fost respinsă acțiunea în revendicare formulată de inculpatul din prezenta cauză A. în contradictoriu cu pârâta D. (persoana vătămată B. din prezenta cauzei fiind succesoarea în drepturi al defunctei), reținând că ambele părți dețin în realitate mai puțin teren decât cel menționat scriptic în acte, concluzionând că nu există o suprafață de 120 mp pe care să o revendice. Totodată, pentru că linia de hotar este în discuție, instanța a admis acțiunea în

grănițuire a ambelor părți și a fost stabilită dintre proprietățile părților din respectiva cauză iar dispozițiile acestei sentințe civile au fost puse în executare prin intermediul unui executor judecătoresc, la data de 6.08.2010

În cursul lunii august 2015, inculpatul A. a construit un gard despărțitor între proprietatea sa și cea a persoanei vătămate, respectiv a fixat mai mulți stâlpi metalici în ciment, iar de-a lungul stâlpilor a pus niște plăci de azbest, astfel ocupând 24,22 mp din terenul învecinat.

Situația de fapt reținută de către Curte rezultă din coroborarea materialului probator administrat în cauză respectiv: declarațiile date de către martora E., mențiunile din sentința civilă nr. 5512/28.04.2010 a Judecătoriei Botoșani, procesul verbal de cercetare la fața locului și planșele foto, raport de expertiză tehnică judiciară, proces verbal stabilire limită de hotar.

Din declarațiile inculpatului rezultă că acesta avea cunoștința de hotărârea judecătorească prin care s-au stabilit limitele hotarului, că a fost prezent la punerea în executare a acesteia și cunoștea care sunt limitele de hotar stabilite de executor și că a amplasat stâlpii metalici și plăcile de azbest pe o altă linie de hotar decât cea delimitată de executorul judecătoresc, apreciind că, așa cum rezultă din actul său de proprietate din anul 1966, suprafața sa de teren este mai mare decât cea delimitată de executor.

Această apărare nu poate fi reținută, având în vedere că limitele terenului au fost stabilite definitiv prin hotărâre judecătorească, pusă în executare. De asemenea, ambele expertize întocmite în cauză, stabilesc că pe latura dinspre drumul sătesc există lățime de 21,21 m (expertiza I), respectiv 21,27 m (expertiza II), în nici un caz 22 m, așa cum susține inculpatul. În raportul întocmit de expertul I. se lămurește aspectul invocat de către inculpat, arătându-se că la vremea întocmirii actului său de proprietate, schița anexă a acestui act nu era rezultatul unei măsurători în teren, dimensiunile proprietății fiind copiate din registrul de evidență cadastrală de la primărie, iar această din urmă evidență, de asemenea nu are la bază o măsurătoare pe teren, ci o măsurare cu rigla pe planul cadastral a lățimii parcelei și transformarea ei în scală.

Față de aspectele menționate anterior, Curtea reține că faptele pentru care a fost trimis în judecată inculpatul A. există în materialitatea lor și va înlătura ca nesincere afirmațiile inculpatului apelant în sensul că nu a săvârșit nicio infracțiune.

În ceea ce privește reținerea săvârșirii de către inculpatul apelant A. a infracțiunii de nerespectare a hotărârii judecătorești prevăzute și sancționate de art.287 alin.1 lit.g C.pen., Curtea își însușește concluziile la care a ajuns instanța de fond, întrucât pe latura obiectivă lipsește condiția premisă pentru existența acestei infracțiuni.

Astfel, potrivit art. 287 alin. 1 lit. g C.pen., infracțiunea de nerespectare a hotărârii judecătorești, constă în: „*Împiedicarea unei persoane de a folosi, în tot sau în parte, un imobil deținut în baza unei hotărâri judecătorești, de către cel cărui a îi este opozabilă hotărârea, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.*”

Așa cum se poate constata, pentru existența infracțiunii de nerespectare a hotărârilor judecătorești, în forma menționată, *este necesar ca imobilul să fie deținut în baza unei hotărâri judecătorești*, aceasta fiind condiția premisă pe latura obiectivă a infracțiunii, în lipsa acesteia neputându-se realiza celelalte elemente constitutive pe latură obiectivă și pe latură subiectivă.

Or, așa cum rezultă din probatoriul administrat în cauză, hotărârea judecătorească pe care inculpatul nu ar fi respectat-o în cauză este sentința civilă nr. 5512/28.04.2010 a Judecătoriei Botoșani, irevocabilă, prin care a fost admisă o acțiune în grănițuire.

Sentința civilă menționată nu conferă vreun drept de proprietate persoanei vătămate asupra unei suprafețe de teren pentru a se putea afirma că aceasta ar deține imobilul reprezentat de terenul în discuție, în baza acestei hotărâri judecătorești invocate.

Astfel, grănițuirea își produce efectele numai în privința delimitării fondurilor vecine, iar instanța de judecată nu se pronunță asupra existenței dreptului de proprietate sau a altui drept real.

Prin urmare, Curtea constată că sentința civilă nr. 5512/28.04.2010 a Judecătorei Botoșani, irevocabilă, nu reprezintă o hotărâre constitutivă de drepturi reale asupra terenului menționat anterior și nu poate reprezenta condiția premisă pentru existența infracțiunii de nerespectare a hotărârilor judecătorești prevăzută de art. 287 alin. 1 lit. g C.pen.

Așadar, fapta reținută în sarcina inculpatului apelant nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de nerespectare a hotărârilor judecătorești prevăzută de art. 287 alin. 1 lit. g C.pen., lipsa unei hotărâri judecătorești în baza căreia persoana vătămată să fi deținut terenul în discuție conducând la inexistența unei fapte penale concrete, activitatea reclamată în sarcina inculpatului nefiind prevăzută de legea penală, apelurile persoanei vătămate și a parchetului sub acest aspect fiind neîntemeiate.

În ceea ce privește apelul inculpatului, acesta vizează doar soluția instanței de respingere a solicitării de a obliga partea civilă la plata cheltuielilor de judecată. În conformitate cu dispozițiile art. 276 alin. 5 Cod procedură penală, în caz de achitare, persoana vătămată sau partea civilă este obligată să plătească inculpatului și, după caz, părții responsabile civilmente cheltuielile judiciare făcute de aceștia, în măsura în care au fost provocate de persoana vătămată sau de partea civilă. În cauză, Curtea a reținut ca și situație de fapt nerespectarea de către inculpat a liniei de hotar ce fost stabilită cu autoritate de lucru judecat de instanța de judecată, care, deși nu antrenează răspunderea penală, nefiind dată o condiție expres prevăzută de lege, generează litigiul dintre părți, punând persoana vătămată în ipostaza de a se adresa din nou instanței civile pentru revendicarea suprafeței ce i-a fost ocupată. În acest context, Curtea nu poate reține în acord cu prima instanță o culpă procesuală în sarcina persoanei vătămate.

În consecință, în baza art. 421 pct. 1 lit. b Cod de procedură penală, va respinge apelurile declarate de către Parchetul de pe lângă Judecătoria Botoșani, inculpatul A. și partea civilă B. împotriva sentinței penale nr. 1232/10.10.2017 a Judecătorei Botoșani, ca nefondate.

2. Tulburarea de posesie săvârșită prin desființarea sau strămutarea semnelor de hotar. Condiții de existență a infracțiunii.

Rezumat:

Cerința ca semnele de hotar să aibă un caracter licit, rezultat din învoiala părților, sau dispoziția autorității, cerință care este cu atât mai valabilă în situația în care între inculpat și persoana pretins vătămată există un litigiu cu privire la legitimitatea delimitărilor imobilului.

Or, în speță, caracterul licit al semnelor de hotar preexista, atitudinea inculpaților neputând fi justificată de pretinsa cumpărare de la foștii proprietari vecini a unei suprafețe de teren, care nici nu a fost dovedită cu un înscris autentic, nici prin prisma faptului că, chiar și reală dacă ar fi cumpărarea, cei doi, împreună cu preținșii vânzători, nu și-au făcut la vremea respectivă o nouă delimitare a proprietăților în raport de acel pretins antedcontract, deși aveau posibilitatea să o facă, inculpații alegând să strice gardul și să smulgă țăruișii amplasați pe terenul persoanei vătămate de un specialist topo, lângă gardul construit anterior chiar de aceștia.

(Decizia nr. 79 din 23 ianuarie 2018, dosar nr. 318/285/2017)

Hotărârea:

Prin sentința penală nr. 615 din 20 septembrie 2017, Judecătoria Rădăuți în baza art. 396, alin. 1 și 2 din Noul Cod de procedură penală, raportat la art. 61 Cod penal, a condamnat pe inculpatul A., pentru săvârșirea infracțiunii de tulburare de posesie, prevăzută și pedepsită de art. 256, alin. 1 din Codul penal, la pedeapsa de 2.000 (două mii) lei amendă penală, persoană vătămată/ parte civilă fiind B., cu domiciliul în orașul D, nr.....

În temeiul art. 61 al. 2, 4 lit. c Cod penal, a constatat că amenda aplicată inculpatului A. corespunde unui nr. de 200 zile-amendă, suma corespunzătoare unei zile-amendă fiind de 10 lei.

În baza art. 396, alin. 1 și 2 din Noul Cod de procedură penală, raportat la art. 61 Cod penal, a condamnat pe inculpata C. pentru săvârșirea infracțiunii de tulburare de posesie, prevăzută și pedepsită de art. 256, alin. 1 din Codul penal, la pedeapsa de 2.000 (două mii) lei amendă penală, persoană vătămată/ parte civilă fiind B.

În temeiul art. 61 al. 2, 4 lit. c Cod penal, a constatat că amenda aplicată inculpatei C., corespunde unui nr. de 200 zile-amendă, suma corespunzătoare unei zile-amendă, fiind de 10 lei.

A pus în vedere inculpaților dispozițiile art. 63 și 64 din Codul penal, privind înlocuirea pedepsei amenzii penale.

În baza art. 19, 20 și 25 și art. 393 alin. 3 și 397 Cod procedură penală, raportat la art. 1357 și art. 1382 din Codul civil, a admis acțiunea civilă formulată de persoană vătămată/ parte civilă B., și în consecință a obligat, în solidar, inculpații A. și C., să plătească părții civile menționate suma de 1.000 lei, cu titlu de daune morale.

În baza art. 274 alin. (1) din Cod procedură penală, a obligat fiecare inculpat să plătească către stat, cu titlu de cheltuieli judiciare, câte 500 lei.

Pentru a hotărî astfel, prima instanța a reținut, în esență, că, în fapt, numiții B. și E. în data de 21 octombrie 2015 au cumpărat conform contractului de vânzare, încheiere de autentificare nr. 4... din 21 octombrie 2015, suprafața de 1495 mp la locuința nr. ... din or. D., teren pentru care s-a eliberat de ANCPI extras de carte funciară x, cât și Plan de amplasament, după cumpărare intrând în posesia efectivă a acestuia și în primăvara anului 2016 a cultivat terenul în cauză. Conform procesului verbal din data de 23 octombrie 2015, rezultă că terenul a fost măsurat și delimitat prin 10 țaruși din lemn de 1 m, teren delimitat de către inginerul cadastral F., persoana vătămată intrând efectiv în posesia terenului.

Din fotografiile depuse la dosar de către persoana vătămată se pot observa țarușii din lemn, ce delimitează proprietatea sa de cea a inculpaților, cât și gardul despărțitor format din lețuri de lemn. După delimitarea proprietății și intrarea efectivă în posesie asupra terenului de către persoana vătămată B., în luna noiembrie 2015, inculpații au smuls semnele de hotar, constând în țarușii din lemn ce delimitau proprietățile lor și au construit un nou gard, pe care l-au amplasat pe terenul persoanei vătămate, ocupând în parte, fără drept, din terenul persoanei vătămate.

Pentru clarificarea situației în teren s-a deplasat inginerul G. din cadrul Primăriei Orașului D. care efectuând verificări la fața locului în urma consultării documentelor puse la dispoziție de persoana vătămată, a constatat că bornele prin care s-a făcut trasarea hotarului în momentul intabulării au fost scoase iar gardul dintre cele două proprietăți a fost demontat. În urma măsurătorilor s-a constatat că atât pe latura de la drumul comunal în loc de 26,05 m liniari se regăsesc doar 24 m, iar între locuințele părților care sunt apropiate A. și C. au turnat o placă de beton până la temelia casei cumpărate de B., cât și pe latura din spate grădinii în loc de 22 m se regăsesc 20,60 m, astfel s-a concluzionat că o parte din suprafața de teren proprietatea lui B. a fost ocupată fără drept de către inculpați.

Audiat, martorul H., vecin cu imobilul în discuție, a declarat că în toamna anului 2015 i-a văzut pe inculpați cum au mutat gardul dintre proprietățile părților spre interiorul terenului deținut de persoana vătămată.

Martorul I. confirmă existența gardului înainte ca persoana vătămată să cumpere proprietatea în cauză, acesta delimitând proprietățile încă din vechime aceea fiind linia de hotar și cunoaște că inculpații au mutat gardul ocupând o parte din terenul persoanei vătămate.

Fiind audiată, martora E. a declarat că numiții A. și C., în cursul lunii noiembrie 2015 au smuls bornele și mutat gardul ocupând în parte terenul ce aparține soțului său B.

De asemenea, martorul J. a declarat faptul că la data de 03 august 2016, s-a deplasat la locuința ce aparține socrului său B. intenționând să monteze plasele de la gardul despărțitor, pe linia de hotar, fără a le distruge, acestea fiind demontate.

Instanța a mai constatat, conform probelor administrate, că gardul construit de inculpați a fost demontat de persoana vătămată în primăvara anului 2016, persoana vătămată cultivând

întregul teren, iar ulterior inculpații au reconstruit gardul și au turnat o placă de beton, pe o mică suprafață din terenul aparținând persoanei vătămate, aflat în spatele locuinței acesteia.

Faptul că inculpații au ocupat, o parte din terenul persoanei vătămate, rezultă și din procesul verbal din data de 02 august 2016, întocmit de reprezentanți din cadrul Primăriei D. și ai Poliției or. D.

La individualizarea pedepsei ce a fost aplicată inculpaților, instanța a avut în vedere criteriile generale de individualizare prevăzute de art. 74 Cod penal, apreciind că și o pedeapsă de natură pecuniară constând într-o amendă penală, în limitele prevăzute de lege și-ar atinge scopul prevăzut de lege, creând o constrângere materială pentru inculpați, atingând totodată și scopul preventiv al săvârșirii de noi fapte penale.

În ceea ce privește *latura civilă* a cauzei instanța a reținut că potrivit art. 1357 Cod civil în vigoare la data comiterii faptelor „orice faptă a omului care cauzează altuia prejudiciu, obligă pe acela din a cărui greșeală s-a ocazionat, a-l repara”.

Din textul anterior menționat, se desprind elementele răspunderii civile delictuale și anume: fapta ilicită comisă cu vinovăție, existența unui prejudiciu cauzat prin aceasta și legătura de cauzalitate dintre prejudiciu și acțiunea ilicită.

Persoana vătămată B. s-a constituit parte civilă împotriva inculpaților, cu suma de 1.000 lei, daune morale.

Instanța de fond a constatat că în cauză sunt îndeplinite cerințele legale citate mai sus, astfel că, în baza art. 19, 20 și 25 și art. 393 alin. 3 și 397 Cod procedură penală, raportat la art. 1357 și art. 1382 din Codul civil, a admis acțiunea civilă formulată de persoană vătămată/parte civilă B., și în consecință a obligat, în solidar, inculpații A. și C., să plătească părții civile menționate, suma de 1.000 lei, cu titlu de daune morale.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel inculpații A. și C., criticând-o pentru motivele arătate în scris și reiterate cu ocazia dezbaterilor din 10.01.2018, fiind consemnate în încheierea de dezbateri de la acea dată, care face parte integrantă din decizia de față.

Apelurile sunt întemeiate pentru motivele ce vor fi expuse mai jos:

Reexaminând ansamblul probator administrat în cauză, respectiv: declarația persoanei vătămate B. filele, declarația martorului H., declarația martorului I., declarația martorului E., declarația martorului L., declarațiile inculpaților care au recunoscut smulgerea țăruișilor, înlăturarea gardului și construirea altuia, pe terenul persoanei vătămate, curtea constată, dincolo de orice îndoială rezonabilă, așa cum în mod corect a reținut și instanța de fond, că faptele de care inculpații sunt acuzați există, constituie infracțiune și au fost comise de aceștia, fapte constând în aceea că au desființat semnele de hotar, respectiv țăruișii montați cu ocazia intabulării și au strămutat gardul construit anterior tot de inculpați, și care definea linia de hotar spre interiorul proprietății persoanei vătămate B., ocupând fără drept o parte din terenul aflat în posesia acestuia din urmă, intersectându-se în acest mod cu sfera ilicitului penal, respectiv cu disp. art. 256 alin.(1) Cod penal care definește și sancționează infracțiunea de tulburare de posesie.

Analizând *latura obiectivă* a infracțiunii de tulburare de posesie, prevăzută și pedepsită de art. 256 alin. (1) Cod penal, curtea constată că elementul material a constat în acțiunea inculpaților de a desființa semnele de hotar, constând în țăruișii de lemn, montați de inginerul cadastral și de înlăturare a gardului existent și construirea unui alt gard pe proprietatea persoanei vătămate, ocupând în acest mod, o parte din suprafața de teren aparținând persoanei vătămate, Sub acest aspect, curtea constată, așa cum în mod corect a reținut și instanța de fond, că inculpații, indiferent de drepturile pe care le invocă asupra acelei suprafețe de teren, cunoșteau că nu au dreptul de ocupa acea suprafață de teren, fără a avea o hotărâre judecătorească, prin care să se stabilească drepturile lor, cât și linia de hotar.

Sub aspectul *laturii subiective*, inculpații au acționat cu vinovăție în modalitatea intenției indirecte, conform dispozițiilor art. 16 alin. 3, lit. b din Codul penal, întrucât ei au prevăzut rezultatul faptei lor și, deși nu l-au urmărit, a acceptat posibilitatea producerii lui. Astfel,

inculpații au știut că au obligația de a respecta posesia asupra unui imobil pe care o exercită o altă persoană în mod legal, și că nu pot ocupa acest imobil sau o parte din acesta, decât în baza unei hotărâri judecătorești, acceptând posibilitatea creării unei stări de pericol pentru relațiile sociale privind dreptul asupra unui imobil.

Curtea nu poate reține apărările inculpaților, care au recunoscut scoaterea țărușilor ce fuseseră amplasați chiar lângă gardul vechi, pe terenul persoanei vătămate, în urma măsurătorilor făcute de un specialist, și construirea altui gard spre interiorul proprietății persoanei vătămate, motivând fapta prin aceea că ar fi cumpărat de la vechiul proprietar, printr-un înscris de mână, neautenticat ulterior, suprafața de un ar teren. Chiar dacă ar fi real acest fapt, inculpații tot nu aveau dreptul să desființeze și să strămute un hotar licit și preexistent cumpărării de către persoana vătămată a terenului învecinat cu al lor, hotar stabilit de însăși cei doi inculpați care au construit la vremea respectivă gardul despărțitor al terenului lor de cel al foștilor proprietari.

Alta ar fi fost situația dacă cele două proprietăți nu ar fi fost niciodată delimitate de un gard sau alt semn despărțitor, întrucât, în acea situație, chiar dacă părțile nu ar fi ajuns la un acord și și-ar fi construit, respectiv, mutat semnele de hotar, atunci s-ar fi pus prolema existenței laturii subiective ca element constitutiv al infracțiunii de tulburare de posesie. Aceasta întrucât cerința ca semnele de hotar să aibă un caracter licit, rezultat din învoiala părților, sau dispoziția autorității, este cu atât mai valabilă în situația în care între inculpat și persoana pretins vătămată există un litigiu cu privire la legitimitatea delimitărilor imobilului.

Or, în speță, atitudinea inculpaților nu poate fi justificată de pretinsa cumpărare de la foștii proprietari vecini a unei suprafețe de teren, care nici nu a fost dovedită cu un înscris autentic, nici prin prisma faptului că, chiar și reală dacă ar fi cumpărarea, cei doi, împreună cu preținșii vânzători, nu și-au făcut la vremea respectivă o nouă delimitare a proprietăților în raport de acel pretins antedcontract, deși aveau posibilitatea să o facă, inculpații alegând să acționeze de maniera arătată și în disprețul legii, ulterior cumpărării suprafeței învecinate de către persoana vătămată.

În ce privește individualizarea pedepselor, curtea constată că sub acest aspect apelurile inculpaților sunt întemeiate, constatând că alegerea făcută de instanța de fond în privința instituțiilor aplicabile în materie este una greșită, în sensul că în cauză nu se impune condamnarea lor, fiind incidente disp.art. 83 Cod penal.

Astfel, Curtea apreciază că aplicarea disp. art. 83 Cod penal este în măsură să asigure atingerea scopului pedepsei și reeducarea inculpaților, fiind îndeplinite cumulativ toate condițiile prevăzute la acest text de lege, referitoare la amânarea aplicării pedepsei, și anume: pedeapsa stabilită prin sentința apelată nu depășește 2 ani închisoare, inculpații nu au mai fost condamnați anterior la pedeapsa închisorii (de fapt nu are deloc antecedente penale), și-au manifestat acordul de a presta o muncă în folosul comunității (obligație pe care instanța nu o apreciază însă că ar fi necesară raportat la împrejurările concrete ale speței), iar pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea de față este mai mică de 7 ani.

Așadar, curtea apreciază că, în raport de persoana inculpaților, de conduita avută anterior săvârșirii infracțiunii, precum și de posibilitățile favorabile pe care aceștia le au de a se îndrepta, aplicarea imediată a pedepsei stabilite prin decizia de față nu este necesară.

Așa fiind, curtea, în baza art. 421 pct. 2 lit. a) Cod procedură penală, va admite apelurile formulate de inculpații A. și C. și va desființa în parte sentința apelată, în sensul că va stabili în sarcina acestora câte o pedeapsă de 2.000 lei amendă fiecare, reprezentând 200 zile-amendă a 10 lei/zi-amendă, conform art. 61 alin.(2), (4) lit. c) Cod penal, pentru săvârșirea infracțiunii prev. de tulburare de posesie, prev. art. 256 alin.(1) Cod penal.

În baza art. 83 Cod penal, va amâna aplicarea pedepselor de câte 2.000 lei amendă stabilite inculpaților prin decizia de față, termenul de supraveghere fiind de 2 ani, conform art. 84 Cod penal.

În baza art.85 Cod penal, pe durata termenului de supraveghere, impune inculpaților respectarea următoarelor măsuri de supraveghere:

- a) să se prezinte la Serviciul de probațiune, la datele fixate de acesta;
- b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;
- c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile, precum și întoarcerea;
- d) să comunice schimbarea locului de muncă;
- e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

Totodată, curtea le va atrage atenția inculpaților asupra prevederilor art. 88 Cod penal, referitoare la cazurile în care amânarea aplicării pedepsei va fi revocată, și anume: dacă pe parcursul termenului de supraveghere inculpații, cu rea-credință, nu vor respecta măsurile de supraveghere arătate mai sus, ori până la expirarea termenului de supraveghere nu vor îndeplini integral obligațiile civile stabilite prin sentința de față, sau dacă în interiorul termenului de supraveghere vor săvârși o nouă infracțiune.

Cât privește celelalte dispoziții ale sentinței care nu sunt contrare deciziei de față, curtea le va menține ca fiind legale și temeinice, inclusiv acelea referitoare la acțiunea civilă.

Astfel, curtea constată, așa cum a reținut și instanța de fond, că prin modul de săvârșire a faptei, prin reconstruirea în mod repetat a gardului pe proprietatea persoanei vătămate și ocuparea în parte a unei suprafețe de teren, în condițiile în care persoana vătămată îl demonta, pretinderea unor drepturi, după intrarea în posesie a persoanei vătămate, drepturi pe care trebuia să le valorifice pe care unei acțiuni civile și nu prin săvârșirea unei fapte penale, suma de 1.000 lei acordată prin sentința apelată cu titlu de daune morale este pe deplin justificată.

Data fiind soluția de admitere a apelurilor, curtea constată incidența disp. art. 275 alin.(3) Cod procedură penală, care prevăd că, în această situație, cheltuielile judiciare din apel avansate de stat, vor rămâne în sarcina acestuia.

3. Tentativă la infracțiunea de furt de arbori, prevăzută de art. 109 din Legea nr. 46/2008. Nesanționare.

Rezumat:

Nu se pedepsește comiterea unei tentative la infracțiunea de furt de arbori, în condițiile în care nici norma de incriminare - art. 109 din Legea nr. 46/2008 și nicio altă dispoziție din acest act normativ nu o prevede în mod expres.

(Decizia nr. 201 din 21 februarie 2018, dosar nr. 2566/285/2017)

Dispoziții legale aplicabile: art. 15 din Legea nr. 187/2012, art. 83 alin. 1, 4 Cod penal anterior.

Hotărârea rezumată:

Prin sentința penală nr. 761 din data de 02.11.2017 pronunțată de Judecătoria Rădăuți în dosar nr. 2566/285/2017, în baza art. 396 alin. 5 C. procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod proc. penală, a fost achitat inculpatul A., pentru săvârșirea infracțiunii de tentativă la infracțiunea de furt de arbori din fondul forestier național, prevăzută de art. 32 alin. 1 din Codul penal rap. la art. 109 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 46/2008 (republicată), cu aplicarea art. 38 alin. 1 din Codul penal, fapta nefiind prevăzută de legea penală.

În baza art. 396 alin. 1, 4 Cod procedură penală, raportat la art. 91 Cod penal, a fost condamnat inculpatul A. pentru săvârșirea infracțiunii de tăiere ilegală de arbori , prevăzută de art. 107 alin. 1, lit. d, din Legea nr. 46/2008 (republicată), cu aplic. art. 396 alin. 10 Cod

procedură penală și art. 75 alin. 1 lit. d C. penal și art. 76 C. penal, la 10 luni și 20 de zile închisoare.

În baza art. 91 Cod penal, s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere și s-a stabilit un termen de supraveghere de 2 ani, conform dispozițiilor art. 92 Cod penal.

Pentru a hotărî astfel, a reținut instanța fondului că la data de 11.12.2016, în jurul orelor 12.07, organele de poliție au fost sesizate telefonic de către pădurarul B., din cadrul ocolului silvic C., despre faptul că au identificat în Pădurea D. o persoană care încărca într-un atelaj hipo un număr de 10 brazi, sens în care a fost încheiat procesul verbal de sesizare din oficiu din data de 11.12.2016.

La fața locului s-a deplasat un echipaj al poliției care a identificat un număr de 10 brazi tăiați fără a fi marcați silvic, arbori pe care inculpatul a fost surprins încărcându-i în atelajul hipo, de către personalul din cadrul Ocolului Silvic, care au încheiat în acest sens procesul verbal de constatare a infracțiunii silvice nr. 7674 din 11.12.2016.

Valoarea prejudiciului silvic decurgând din tăierea cantității de 10 arbori de esență brad, nemarcați silvic a fost calculată la suma de 8452, 50 lei (7043,75 lei cu TVA), depășind de 61,25 ori, prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, la data comiterii faptei (fila nr. 24 dosar de urmărire penală), prejudiciu ce a fost achitat de către inculpat în cursul urmăririi penale, aspect ce rezultă din Adresa nr. 10497 din 22.02.2017 emisă de Ocolul Silvic C.

Așadar, inculpatul A., la data de 11 decembrie 2016, a tăiat ilegal un număr de 10 arbori esență brad, nemarcați silvic, iar în momentul în care a început acțiunea de încărcare în atelajul hipo a arborilor tăiați a fost surprins de organele silvice, neavând loc impozedarea inculpatului.

Analizând infracțiunea de tăiere fără drept de arbori prin prisma elementelor constitutive s-a constatat că acestea sunt întrunite, atât sub aspectul laturii obiective cât și sub aspectul laturii subiective.

În ce privește infracțiunea de tentativă la furt de arbori, instanța de fond a reținut că aceasta nu este incriminată expres de legea specială, condiție cerută de art. 33 Cod penal pentru a fi în prezența unei tentative, iar despre o faptă consumată de furt nu poate fi vorba întrucât acțiunea de însușire a inculpatului a fost întreruptă de intervenția organelor silvice.

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria Rădăuți, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

În motivarea apelului s-a arătat că instanța de fond în mod greșit a dispus achitarea inculpatului, din materialul probator administrat în cauză rezultând că fapta pentru care a fost trimis în judecată este prevăzută de legea penală. Astfel, s-a considerat, în mod eronat, că, în ceea ce privește infracțiunea de tentativă la furt de arbori, legiuitorul a înțeles să nu o sancționeze, motiv pentru care s-a dispus achitarea inculpatului pentru săvârșirea acestei infracțiuni întrucât fapta nu este prevăzută de legea penală.

Se arată că fapta inculpatului, care, la data de 11.12.2016, în jurul orelor 12:07, a fost surprins de către pădurarul B. din cadrul Ocolului Silvic C. în timp ce încărca într-un atelaj hipo un număr de 10 brazi constituie infracțiunea consumată de furt de arbori, prev. de art. 110 alin. 1 lit. c, alin. 2 lit. b din Legea nr. 46/2008.

În ceea ce privește infracțiunea de tentativă la furt de arbori, consideră parchetul că, întrucât legiuitorul a înțeles să nu sancționeze tentativa la infracțiunea de furt de arbori, în cauză s-ar fi impus, în virtutea rolului activ al instanței de judecată, schimbarea încadrării juridice a faptei în infracțiunea consumată de furt de arbori, prev. de art. 110 alin. 1 lit. c, alin. 2 lit. b din Legea nr. 46/2008 și condamnarea inculpatului.

Prin decizia penală nr. 201 din data de 21.02.2018 a Curții de Apel Suceava s-a respins apelul declarat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Rădăuți, ca nefondat.

Pentru a decide astfel, instanța de control judiciar a reținut, printre altele:

„Cât privește încadrarea juridică a faptei comisă de inculpat, contestată de parchet prin apelul de față, curtea constată că aceasta întrunește doar elementele constitutive ale infracțiunii

de tăiere ilegală de arbori prevăzută de art. 107 alin. 1, lit. d) din Legea nr. 46/2008, nefiind dată și infracțiunea consumată de furt de arbori, prev. de art. 110 alin. 1 lit. c), alin. (2) lit. b) din același act normativ, așa cum s-a invocat de parchet.

Astfel, potrivit art. 109 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 46/2008, furtul de arbori doborâți sau ruși de fenomene naturale ori de arbori, puieți sau lăstari care au fost tăiați ori scoși din rădăcini, din păduri, perdele forestiere de protecție, din terenuri degradate care au fost ameliorate prin lucrări de împădurire și din vegetația forestieră din afara fondului forestier național, precum și al oricăror altor produse specifice ale fondului forestier național constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani, dacă valoarea materialului lemnos sustras depășește de 50 de ori prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior.

(2) Limitele speciale ale pedepselor prevăzute la alin. (1) se majorează cu jumătate în cazul în care faptele au fost săvârșite în următoarele împrejurări:

- a) de o persoană având asupra sa o armă sau o substanță narcotică ori paralizantă;
- b) în timpul nopții;
- c) în pădurea situată în arii naturale protejate de interes național;
- d) de personal silvic.

Din conținutul textului de lege mai sus citat rezultă până la evidență că articolul nu face nicio referire la sancționarea tentativei, așa cum se prevede în mod expres în cazul infracțiunii prev. la art. 107 alin. 1 lit. d) din Legea nr. 46/2008, în conformitate cu care tăierea, ruperea, distrugerea, degradarea ori scoaterea din rădăcini, fără drept, de arbori, puieți sau lăstari din fondul forestier național și din vegetația forestieră din afara acestuia, indiferent de forma de proprietate, constituie infracțiune silvică și se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani, dacă valoarea prejudiciului produs este de cel puțin 50 de ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, la data comiterii faptei. Potrivit alin. (3) al aceluiași articol, tentativa se pedepsește.

Potrivit art. 114 din Legea nr. 46/2008, prevederile în materie se completează cu dispozițiile Codului penal și ale Codului de procedură penală.

Astfel, potrivit disp. art. 33 alin. (1) Cod penal, tentativa se pedepsește numai când legea prevede în mod expres aceasta.

Or, în speța de față, din analiza dispozițiilor legale expuse anterior, rezultă, așa cum în mod judicios a reținut și instanța de fond, că tentativa la furt de arbori prev. de art. 109 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 46/2008, pentru care inculpatul a fost trimis în judecată prin actul de sesizare, nu se pedepsește.

În ce privește acțiunea inculpatului de luare în scopul însușirii a celor 10 arbori tăiați ilegal, curtea constată critica adusă de parchet soluției atacate ca fiind neîntemeiată, cât timp activitatea acestuia a fost întreruptă de intervenția organelor silvice, situație în care nu se poate vorbi despre o infracțiune de furt în formă consumată, astfel încât nu se impune schimbarea încadrării juridice din infracțiunea de tentativă la furt de arbori în infracțiunea consumată de furt de arbori.

Prin urmare, curtea constată că în mod temeinic și legal instanța de fond a dispus, în baza art. 396 alin. 5 C. procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b, teza I Cod procedură penală, achitarea inculpatului A. pentru săvârșirea infracțiunii de tentativă la infracțiunea de furt de arbori din fondul forestier național, prevăzută de art. 32 alin. 1 din Codul penal rap. la art. 109 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 46/2008 (republicată), fapta nefiind prevăzută de legea penală.”

4. Săvârșirea infracțiunii de conducere a unui vehicul neînmatriculat, în ipoteza în care valabilitatea numărului de înmatriculare provizorie expirase. Inadmisibilitatea confiscării plăcuțelor de înmatriculare.

Rezumat:

În cazul comiterii infracțiunii de conducere a unui vehicul neînmatriculat, în situația în care durata de valabilitate a numărului de înmatriculare provizoriu amplasat pe autoturism expirase, nu există temeii juridic de confiscare a plăcuțelor pe care acesta este marcat.

(Decizia nr. 481 din 9 mai 2018, dosar nr. 1979/227/2017)

Dispoziții legale aplicabile: art. 112 Cod penal.

Hotărârea rezumată:

Prin sentința penală nr. 5 din data de 16.01.2018 pronunțată de Judecătoria Fălticeni în dosar nr. .../227/2017, în temeiul art. 396 alin. 10 Cod procedură penală, a fost condamnat inculpatul A. pentru săvârșirea infracțiunii de conducere a unui vehicul neînmatriculat, prev. de art. 334 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 41 alin. 1 Cod penal, la pedeapsa de 8 luni închisoare.

În temeiul art. 583 Cod procedură penală rap la art. 43 alin. 1, art. 96 Cod penal, s-a dispus revocarea suspendării condiționate a pedepsei 2 ani închisoare aplicată prin sentința penală nr. 52/24 martie 2015 a Judecătoriei Fălticeni, definitivă prin neapelare, urmând ca inculpatul să execute pedeapsa de 2 ani și 8 luni închisoare.

În fapt, s-a reținut în sarcina acestuia că la data de 10 noiembrie 2015, în jurul orei 22.10, organele de poliție din cadrul Secției de Poliție Rurală B., au depistat pe DJ 000, pe raza localității C., județul D., autoturismul marca X. cu numărul de înmatriculare xx yyy, condus de inculpat, care a intrat în coliziune cu o remorcă tractată de un alt autoturism, cu numărul de înmatriculare ww zzz, condus de martorul E.

Cu ocazia verificărilor, s-a constatat că numărul de înmatriculare al autoturismului marca X. era expirat din data de 07.11.2015.

Plăcuțele cu numerele de înmatriculare au fost ridicate și introduse la data de 18.11.2015 în camera de corpuri delictive a Poliției Municipiului F.

La dosarul cauzei au fost depuse documentele autoturismului condus de inculpat la data de 10.11.2015. Din certificatul de înmatriculare al vehiculului rezultă că autoturismul marca X, cu seria șasiului qqqq, avea numărul de înmatriculare provizoriu emis de autoritățile germane, nr. xx yyy, valabil până la data de 07.11.2015 (dată care este înscrisă și pe plăcuțele de înmatriculare).

Reținând vinovăția inculpatului, judecătoria a procedat conform celor ce preced.

Împotriva sentinței penale, în termen legal, au declarat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria Fălticeni și inculpatul A.

Prin decizia penală nr. 481 din data de 09.05.2018 pronunțată de Curtea de Apel Suceava în dosar nr. .../227/2017, în baza art. 421 pct. 1 lit. b Cod procedură penală s-a respins apelul declarat de inculpat, ca nefondat.

În baza art. 421 pct. 2 lit. a Cod procedură penală, s-a admis apelul declarat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Fălticeni.

S-a desființat în parte sentința penală și în rejudecare s-a înlăturat dispoziția de confiscare a plăcuțelor de înmatriculare auto cu nr. xx yyy ridicate de la inculpat la 10 noiembrie 2015 și aflate în Camera de corpuri delictive a Poliției Municipiului F. și s-a dispus restituirea lor.

Pentru a pronunț această soluție, curtea a reținut că „instanța de fond în mod greșit a reținut prevederile art. 112 alin. 1 lit. a Cod de procedură penală ca temeii al confiscării, întrucât plăcuțele cu numărul de înmatriculare nu constituie bunuri produse prin săvârșirea faptei prevăzute de legea penală. De asemenea, plăcuțele de înmatriculare nu constituie bun care a fost

folosit sau destinat a fi folosit la săvârșirea infracțiunii dedusă judecării. Realizarea activității infracționale nu a fost facilitată de folosirea plăcuțelor de înmatriculare întrucât aplicarea acestora pe autoturismul neînmatriculat nu a fost determinantă pentru realizarea activității infracționale, fapta putând fi comisă și fără folosirea acestora. Astfel cum a remarcat și parchetul prin apelul declarat, confiscarea în baza temeiului invocat s-ar fi impus doar în situația în care inculpatul ar fi săvârșit și infracțiunea prev. de art. 334 alin.2 C.pen., respectiv punerea în circulație sau conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul sau a unui tramvai cu număr fals de înmatriculare sau înregistrare.”

5. Infracțiunea de părăsire a locului accidentului. Condițiile de tipicitate ale infracțiunii.

Rezumat:

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 338 alin. (1) din Codul penal privind infracțiunea de părăsire a locului accidentului termenul de rănire prevăzut de art. 75 lit. b) teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, se interpretează în sensul de leziuni traumatice sau afectarea sănătății unei persoane, a căror gravitate este evaluată prin zile de îngrijiri medicale (cel puțin o zi) ori printr-una din urmările prevăzute de art. 194 alin. (1) lit. a), c), d) și e) din Codul penal.

În ipoteza în care inculpatul a acroșat-o cu mașina pe persoana vătămată în zona piciorului și a șoldului stâng, însă și-a continuat deplasarea fără să dea importanță acestui incident și să anunțe organele de poliție, iar persoana vătămată nu a solicitat eliberarea unui certificat medico-legal, nu este dată infracțiunea de părăsire a locului accidentului prev. de art. 338 alin.1 C.pen.

(Decizia nr. 748 din 14 septembrie 2018, dosar nr.2649/314/2017)

Hotărârea:

Prin sentința penală nr. 211 din data de 24 aprilie 2018 pronunțată de Judecătoria Suceava, în temeiul art. 396 alin. 1 și 6 Cod proc. pen. raportat la art. 16 alin. 1 lit. g Cod procedură penală, cu referire la art. 231 alin. 2 Cod penal s-a dispus încetarea procesului penal față de inculpatul A. pentru săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală din culpă, prev. de art. 196 alin. (1), (3) Cod penal, persoană vătămată fiind B., ca urmare a împăcării părților.

În temeiul art. 19 alin. 1 Cod proc. pen. și art. 159 alin. 2 C.p., s-a constatat stinsă acțiunea civilă formulată de partea civilă B., ca urmare a împăcării părților.

În baza art. 397 Cod pr. pen. s-a luat act că Spitalul Județean de Urgență nu s-a constituit parte civilă în cauză.

În baza art. 338 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 396 alin. 10 Cod pr. pen. rap. la art. 396 alin. 1 și 2 Cod pr. pen., inculpatul A. a fost condamnat la pedeapsa de 1 (un) an și 4 (patru) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de părăsirea locului accidentului.

În baza art. 338 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 396 alin. 10 Cod pr. pen. rap. la art. 396 alin. 1 și 2 Cod pr. pen., inculpatul A. a fost condamnat la pedeapsa de 1 (un) an și 4 (patru) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de părăsirea locului accidentului.

În baza art. 38 alin. 1 Cod penal, art. 39 alin. 1 lit. b) Cod penal au fost contopite pedepsele stabilite și s-a aplicat inculpatului A. pedeapsa cea mai grea, de 1 (un) an și 4 (patru) luni închisoare, la care s-a adăugat un spor de 1/3 din totalul celorlalte pedepse stabilite, respectiv 5 luni și 10 zile, urmând ca inculpatul să execute 1 an, 9 luni și 10 zile închisoare.

În baza art. 67 alin. 1 Cod penal rap. la art. 66 alin. 3 Cod penal s-a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a), b)

Cod penal, respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat pe o durată de 1 an.

În baza art. 65 alin. 1 Cod penal s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a), b) Cod penal, respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, de la data rămânerii definitive a hotărârii și până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În baza art. 91 Cod penal s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.

În baza art. 92 Cod penal s-a stabilit un termen de supraveghere de 2 (doi) ani care începe să curgă de la data rămânerii definitive a hotărârii.

În baza art. 68 alin. 1 Cod penal pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a), b) Cod penal, respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pe o durată de 1 an urmează a se executa de la data rămânerii definitive a hotărârii.

În baza art. 93 alin. 1 Cod penal pe durata termenului de supraveghere inculpatul A. a fost obligat să respecte următoarele măsuri de supraveghere:

- a) să se prezinte la Serviciul de probațiune Suceava, la datele fixate de acesta;
- b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;
- c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile;
- d) să comunice schimbarea locului de muncă;
- e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În baza art. 93 alin. 2 lit. b) Cod penal, i s-a impus inculpatului A. să execute obligația de a frecventa programele de reintegrare socială derulate de către Serviciul de Probațiune Suceava sau organizate în colaborare cu instituții din comunitate apreciate ca adecvate de către Serviciul de Probațiune Suceava.

În baza art. 93 alin. 3 Cod pen. rap la art. 404 alin. 2 Cod pr. pen. i s-a impus inculpatului A. să execute obligația de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității pe o durată de 90 de zile în cadrul Primăriei com. M. ori în cadrul AJOFM.

În baza art. 404 alin. 2 Cod pr. pen. rap. la art. art. 91 alin. 4 Cod penal s-a atras atenția inculpatului A. asupra prevederilor art. 96 Cod penal referitoare la revocarea suspendării și dispunerea executării pedepsei în cazul nerespectării măsurilor de supraveghere ori neexecutării obligațiilor impuse prin hotărâre, cu rea-credință, ori ca urmare a săvârșirii de infracțiuni pe durata termenului de supraveghere.

În baza art. 398 Cod pr. pen. rap. la art. 274 alin. 1 teza I Cod pr. pen., inculpatul A. a fost obligat la plata către stat a sumei de 800 lei cu titlu de cheltuieli judiciare, din care suma de 500 lei din faza de urmărire penală. (...)

Împotriva acestei sentințe, în termen legal, a declarat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria Suceava criticând-o pentru nelegalitate, (...)

Analizând apelul prin prisma motivelor invocate, precum și cauza sub toate aspectele de fapt și de drept, în conformitate cu prevederile art. 417 alin. 1, 2, art. 420 Cod procedură penală, Curtea a constatat că acesta este întemeiat, pentru următoarele considerente:

Făcând o analiză proprie a probatoriului administrat în cauză, Curtea a reținut că, la data de 02.04.2016, orele 02.30, inculpatul A., după ce a consumat băuturi alcoolice la clubul X. , a condus autoturismul marca yy, cu nr. de înmatriculare xxx, pe strada ... din mun. ..., iar în momentul în care a plecat de pe loc a acroșat-o ușor pe persoana vătămată C. în zona piciorului și șoldului stâng, însă și-a continuat deplasarea fără să dea importanță acestui incident sau să anunțe organele de poliție cu încuviințarea cărora putea pleca din acel loc. În continuarea deplasării, inculpatul, ajungând la intersecția cu strada ..., angajându-se în efectuarea virajului la

dreapta, a surprins și accidentat persoana vătămată B. care era angajată în traversarea părții carosabile pe marcaj pietonal semnalizat corespunzător, părăsind locul accidentului fără încuviințarea organelor de poliție. (...)

Curtea, verificând din oficiu legalitatea hotărârii, a constatat că fapta inculpatului de a o acroșa pe numita C. și de a părăsi locul accidentului fără încuviințarea poliției nu este prevăzută de legea penală și se impune achitarea acestuia în temeiul art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod de procedură penală.

Astfel, prin decizia nr. 5/2018 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție- Completul pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial nr. 355 din 24/04/2018 s-a stabilit că „în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 338 alin. (1) din Codul penal privind infracțiunea de părăsire a locului accidentului termenul de rănire prevăzut de art. 75 lit. b) teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, se interpretează în sensul de „leziuni traumatice sau afectarea sănătății unei persoane, a căror gravitate este evaluată prin zile de îngrijiri medicale (cel puțin o zi) ori printr-una din urmările prevăzute de art. 194 alin. (1) lit. a), c), d) și e) din Codul penal”.

Curtea a constatat din lucrările dosarului că numita C. nu a solicitat acordarea unor îngrijiri medicale de urgență, nu s-a adresat serviciului de medicină legală pentru eliberarea unui certificat medico-legal și nici nu a solicitat tragerea la răspundere penală a inculpatului pentru producerea unor eventuale leziuni ca urmare a faptei culpabile descrise în rechizitoriu. Acroșarea numitei C. nu a avut drept consecință producerea unei leziuni traumatice cuantificată printr-un număr de zile de îngrijiri medicale.

Având în vedere considerentele deciziei nr. 5/2018 a ÎCCJ, referitoare la faptul că „rănirea” în sensul dispozițiilor art. 338 alin. (1) cu referire la art. 75 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nu constă în orice suferință fizică, ci, cel puțin, în leziuni traumatice sau în afectarea sănătății unei persoane, urmări a căror gravitate este evaluată prin zile de îngrijiri medicale (cel puțin o zi), sau, după caz, în una din urmările prevăzute de art. 194 alin. (1) lit. a), c), d) și e) din Codul penal, Curtea a reținut că nu sunt îndeplinite condițiile de tipicitate ale infracțiunii de părăsirea locului accidentului prev. de art. 338 alin. 1 Cod penal, în interpretarea dată de instanța supremă și în temeiul art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 alin. 1 lit. b teza I îl va achita pe inculpatul A., sub aspectul săvârșirii infracțiunii de „părăsirea locului accidentului” prevăzută de art. art.338 alin. 1 Codul penal (persoană accidentată C.).

Pentru considerentele arătate, Curtea în temeiul art. 421 pct. 2 lit. a Cod de procedură penală a admis apelul declarat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Suceava împotriva sentinței penale nr. 211 din 24.04.2018 pronunțată de Judecătoria Suceava pe care a desființat-o în parte și, în rejudecare, (...), în baza art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 alin. 1 lit. b teza I l-a achitat pe inculpatul intimat A., sub aspectul săvârșirii infracțiunii de „părăsirea locului accidentului” prevăzută de art. art.338 alin. 1 Codul penal (persoană accidentată C.).

Curtea a menținut dispozițiile de suspendare a executării pedepsei sub supraveghere, cu privire la pedeapsa de 1 an și 4 luni închisoare aplicată de prima instanța pentru infracțiunea de „părăsirea locului accidentului” prevăzută de art. art.338 alin. 1 Codul penal (persoană accidentată B.), pe durata unui termen de încercare de 2 ani, precum și măsurile de supraveghere și obligațiile impuse, dar a înlăturat dispoziția de aplicare față de același inculpat a pedepselor accesorii și complementare.

Cheltuielile judiciare relative la infracțiunea de părăsirea locului accidentului pentru care inculpatul a fost achitat au rămas în sarcina statului conform art. 275 alin. 3 Codul de procedură penală și, pe cale de consecință, au fost reduse cheltuielile judiciare la care inculpatul a fost obligat de către instanța de fond.

6. Noțiunea de drum public, ca situație premisă a infracțiunii de conducere a unui autovehicul având dreptul de a conduce suspendat prev. de art. 335 alin. 2 Cod penal. Criterii de apreciere a caracterului de drum public. Criterii de apreciere a cunoașterii de către inculpat a caracterului de drum public.

Rezumat:

Segmentul de drum pe care inculpatul a condus autovehiculul este un drum pietruit, nu are acostament și nici semne de circulație, este foarte îngust, iar două mașini se pot deplasa cu dificultate. În consecință, este un drum pe care în fapt circulația autovehiculelor se desfășoară cu dificultate, circulând mai ales mașini agricole în vederea efectuării de lucrări specifice la exploatarea din zonă.

Însă, în ciuda acestor împrejurări, un anumit sector de drum face parte din categoria drumurilor publice în funcția de calificarea pe care o primește prin voința legiuitorului manifestată prin acte normative exprese, publicate în Monitorul Oficial, iar nu în funcție de starea sau dotările respectivului segment de drum. Iar conform adreselor Primăriei S. (instituție publică ce administrează drumurile din circumscripția teritorială) rezultă în mod clar că acest sector de drum a fost și este drum public, inițial DC... (MO 338 bis din 20.07.2000), iar apoi DC...(MO 707bis din 29.09.2014). În consecință, nu pot fi avute în vedere documente emise de alte instituții ale statului, fără competențe în ceea ce privește administrarea respectivului sector de drum, cum este cazul celor emise de Primăria B. sau al planurilor vizate de OCPI, depuse de inculpat în susținerea motivelor de apel.

Nu poate fi primită nici susținerea inculpatului prin apărător ales în sensul că lipsește latura subiectivă și anume vinovăția, motivat de faptul că din punctul de vedere a unei persoane prudente, diligente, respectiva zonă nu are aparența unui drum public pentru motivul că nu există semnalizări sau presemnalizări, este foarte îngust, nu este pietruit, nu este îngrijit în niciun mod, nu este dezapezit, nu se dă cu substanțe antiderapante. Curtea reține că în stabilirea existenței vinovăției trebuie examinat dacă în concret inculpatul a avut reprezentarea categoriei din care face parte respectivul sector de drum, raportat la cunoștințele pe care le avea cu privire la zona respectivă.

În acest sens, Curtea constată că inculpatul deținea în zonă o fermă agricolă de mai mulți ani, se ocupa de bunul mers al afacerii sale și circula frecvent în zona respectivă. În consecință, dincolo de deficiențele evidente ale modalității de amenajare a respectivului sector de drum, inculpatul avea cunoștință că este vorba de un drum public, cu toate obligațiile și consecințele ce decurg din acest fapt. Pe de altă parte, din toate actele de constatare întocmite în cauză de organele de poliție, rezultă că refuzul inculpatului de a-i fi prelevate probe biologice a fost nemotivat, însoțit de agresivitate verbală la adresa organelor de poliție, fără a face vreo referire, la momentul săvârșirii faptei, la presupusa eroare în care s-ar fi aflat cu privire la categoria de folosință a drumului pe care a recunoscut încă de atunci că a circulat.

În consecință este nefondat motivul de apel al inculpatului referitor la achitarea inculpatului în temeiul art. 396 alin. 5 rap. la art. 16 lit. b teza I sau teza a II a Cod procedură penală.

(Decizia penală nr. 1045 din 21.11.2018, dosar nr. 6009/314/2016)

Dispoziții legale aplicabile: art. 335 alin. 2 Cod penal

Hotărârea:

Prin sentința penală nr. 59 din 12 februarie 2018 pronunțată de Judecătoria Suceava, în dosar nr. .../314/2016, a fost schimbată încadrarea juridică a faptelor pentru care inculpatul A. a fost trimis în judecată din infracțiunile de conducerea unui vehicul fără permis de conducere prev. de art. 335 alin. 2 C.pen. (faptele din data de 05.05.2015 și 24.01.2014), o infracțiune de

conducerea unui vehicul fără permis de conducere prev. de art. 335 alin. 2 C.pen. cu aplic. art. 35 alin. 1 C.pen. (faptă din 09.11.2013) și o infracțiune de refuz de prelevare a mostrelor biologice prev. de art. 337 C.pen. (faptă din 08.11.2013), toate cu aplicarea art. 38 alin. 1 C.pen. și art. 5 alin. 1 C.pen. în infracțiunea de conducerea unui vehicul fără permis de conducere prev. de art. 335 alin. 2 C.pen. cu aplicarea art. 35 alin. 1 C.pen., refuz de prelevare a mostrelor biologice prev. de art. 337 C.pen. totul cu aplicarea art.38 alin. 1 și art. 5 alin.1 C.pen

1. Inculpatul A. a fost condamnat la pedeapsa de 2 (doi) ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de „conducerea unui vehicul fără permis de conducere” prev. de art. 335 alin. 2 C.p. cu aplicarea art. 35 alin. 1 C.pen., rap. la art. 36 alin. 1 C.pen., art. 38 alin. 1 C.pen., art. 5 C.pen. și art. 349 alin. 2 C.p.p., art. 374 alin. 4 C.p.p., art. 375 C.p.p. și a art. 396 alin. 10 C.p.p. rap. la art. 396 alin. 1 și 2 Cod pr.pen.

2. Inculpatul A. a fost condamnat la pedeapsa de 1 (un) an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de refuz de prelevare a mostrelor biologice prev. de art. 337 C.pen., cu aplicarea art. 38 alin. 1 C.pen. și art. 5 alin. 1 C.pen. și art. 349 alin. 2 C.p.p., art. 374 alin. 4 C.p.p., art. 375 C.p.p. și a art. 396 alin. 10 C.p.p. rap. la art. 396 alin. 1 și 2 Cod pr.pen.

În baza art.38 alin.1 C.pen. rap. la art.39 alin.1 lit. b C.pen. au fost contopite pedepsele la care a fost condamnat inculpatul anterior și a fost aplicată acestuia pedeapsa cea mai grea, de 2 (doi) ani închisoare, la care s-a adăugat un spor de 4 luni închisoare reprezentând 1/3 din totalul celorlalte pedepse aplicate, urmând ca, în final, inculpatul A. să execute o pedeapsă rezultantă de 2 (doi) ani și 4 (patru) luni închisoare.

În baza art. 91 Cod penal, s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.

În baza art. 92 Cod penal, s-a stabilit un termen de supraveghere de 2 (doi) ani care începe să curgă de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare.

În baza art. 93 alin. 1 Cod penal pe durata termenului de supraveghere inculpatul A. a fost obligat să respecte următoarele măsuri de supraveghere:

- a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune, la datele fixate de acesta;
- b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;
- c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile;
- d) să comunice schimbarea locului de muncă;
- e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În baza art. 93 alin. 2 lit. b) Cod penal, s-a impus inculpatului A. să execute obligația de a frecventa unul dintre programele de reintegrare socială derulate de către Serviciul de Probațiune sau organizate în colaborare cu instituții din comunitate apreciate ca adecvate de către Serviciul de Probațiune.

În baza art. 93 alin. 3 Cod pen. rap. la art. 404 alin. 2 Cod pr.pen. s-a impus inculpatului A. să execute obligația de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității pe o durată de 100 de zile în cadrul Primăriei Comunei C. sau în cadrul Direcției Generale de Asistență Socială și Protecție a Copilului.

În baza art. 404 alin. 2 Cod pr.pen. rap. la art. art. 91 alin. 4 Cod penal s-a atras atenția inculpatului A. asupra prevederilor art. 96 Cod penal referitoare la revocarea suspendării și dispunerea executării pedepsei ca urmare a nerespectării măsurilor de supraveghere ori neexecutării obligațiilor impuse prin hotărâre, cu rea-credință, ori ca urmare a săvârșirii de infracțiuni pe durata termenului de supraveghere.

S-a constatat că inculpatul A. a fost reținut în prezenta cauză din data de 12.11.2013 până la data de 13.11.2017.

În baza art. 72 alin. 1 C.pen. s-a dedus din pedeapsa aplicată de 2 (doi) ani și 4 (patru) luni închisoare, durata reținerii și arestării preventive de la data de 12.11.2013 până la data de 13.11.2017.

În baza art. 274 alin. 1 C.p.p., inculpatul A. a fost obligat la plata către stat a sumei de 1200 lei cu titlu de cheltuieli judiciare avansate de stat, din care suma de 700 lei din cursul urmăririi penale.

Pentru a pronunța această sentință, Judecătoria Suceava a reținut următoarele :

Prin rechizitoriul numărul 4717/P/2013 din data de 12.07.2016 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Suceava, s-a dispus trimiterea în judecată, în stare de libertate, a inculpatului A., pentru săvârșirea a două infracțiuni de „*conducerea unui vehicul fără permis de conducere*” prev. de art. 335 alin. 2 C.p., o infracțiune de „*conducerea unui vehicul fără permis de conducere*” prev. de art. 335 alin. 2 C.p., cu aplic. art. 35 alin.1 C.p. și o infracțiune de „*refuz de prelevare a mostrelor biologice*”, prev. de art. 337 C.p., toate cu aplicarea art. 38 alin. 1 C.p. și art. 5 alin. 1 C.p.

Potrivit rechizitoriului, în esență, s-a reținut că, la data de 08.11.2013, în jurul orei 20.30, după ce a consumat băuturi alcoolice, inculpatul A. a condus autoturismul marca VW cu nr. de înmatriculare SV-xyyy pe drumurile publice de pe raza loc. D., com. C., iar ulterior, în momentul identificării, fiind prezentat la 23.10 la Spitalul Județean, a refuzat recoltarea probelor biologice de sânge în vederea stabilirii alcoolemiei.

La data de 09.11.2013, inculpatul A. a condus în mod repetat autoturismul marca VW cu nr. de înmatriculare SV-xyyy pe drumurile publice de pe raza loc. D., com. C., jud. Suceava, cunoscând faptul că dreptul de a conduce autovehicule i-a fost suspendat din data de 08.11.2013.

La data de 24.01.2014, în jurul orei 15.50, inculpatul A. a condus autoturismul marca VW cu nr. de înmatriculare SV-xyyy, pe raza com. C., jud. Suceava, pe D.J. 208 T și DJ 208 B, din direcția satului D. către C., având permisul de conducere suspendat pentru infracțiuni la regimul rutier.

La data de 05.05.2015, în jurul orei 13.40, inculpatul A. a condus autoturismul marca VW Transporter cu nr. de înmatriculare SV-xyyy, pe D.N. 29, pe raza com. E., din direcția F. – E., având dreptul de a conduce suspendat ca urmare a comiterii infracțiunilor la regimul rutier.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Judecătoriei Suceava la data de 29.07.2016, sub numărul .../314/2016.

Pentru dovedirea situației de fapt reținută prin rechizitoriu au fost menționate următoarele mijloace de probă administrate în cursul urmăririi penale, respectiv: Faptele din 08.11.2013-09.11.2013: declarațiile date de A. în calitate de făptuitor, suspect și de inculpat; declarațiile date de G. în calitate de persoană vătămată; procese-verbale de constatare a actelor premergătoare și de sesizare din oficiu; proces-verbal de constatare a infracțiunii flagrante; procese-verbale de cercetare la fața locului și planșe fotografice; cerere de analiză și buletin de examinare clinică; planuri de încadrare și extras de carte funciară; raport de folosire a forței și rapoarte realizate de agenții de poliție; declarațiile martorilor; adrese și înscrisuri emanând de la Primăria Comunei C.; înscrisuri constând în dovadă de predare și proces-verbal; Fapta din data de 24.01.2014: declarațiile date de A. în calitate de făptuitor, suspect și inculpat; proces-verbal de constatare a actelor premergătoare și proces-verbal de constatare a infracțiunii flagrante; declarația martorului ...; înscrisuri; Fapta din data de 05.05.2015: declarațiile date de A. în calitate de suspect și de inculpat; procesul-verbal de constatare a infracțiunii flagrante; declarația martorului ...; înscrisuri.

Prin încheierea Camerei de Consiliu din data de 04.10.2016, pronunțată în dosarul nr. .../314/2016/a1, rămasă definitivă prin necontestare la data de 12.10.2016, judecătorul de Cameră Preliminară a constatat legalitatea sesizării instanței cu rechizitoriul nr. 4717/P/2013 din data de 12.07.2016 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Suceava privind pe inculpatul A. precum și legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală și a dispus începerea judecății cauzei privind pe inculpat.

În faza de judecată inculpatul a fost asistat de apărător ales.

În cursul cercetării judecătorești, au fost administrate următoarele mijloace de probă: declarația martorului G.; declarații martori ...

Inculpatul A. nu a dorit să dea declarație în cauză cu privire la faptele pentru care a fost trimis în judecată, prevalându-se de dispozițiile art. 83 lit. a Cod procedură penală, însă și-a manifestat acordul cu privire la prestarea unei munci neremunerate în folosul comunității .

La solicitarea inculpatului prin apărător, instanța de fond a încuviințat și administrat proba testimonială în cadrul căreia au fost audiați martorii

Nefiind contestate de părți, probele constând în: Faptele din 08.11.2013-09.11.2013: declarațiile date de A. în calitate de făptuitor, suspect și de inculpat ; declarațiile date de G. în calitate de persoană vătămată; procese-verbale de constatare a actelor premergătoare și de sesizare din oficiu; proces-verbal de constatare a infracțiunii flagrante; procese-verbale de cercetare la fața locului și planșe fotografice; cerere de analiză și buletin de examinare clinică; planuri de încadrare și extras de carte funciară; raport de folosire a forței și rapoarte realizate de agenții de poliție; declarația martorului .., adrese și înscrisuri emanând de la Primăria Comunei C.; înscrisuri constând în dovadă de predare și proces-verbal; Fapta din data de 24.01.2014: declarațiile date de A. în calitate de făptuitor, suspect și inculpat; proces-verbal de constatare a actelor premergătoare și proces-verbal de constatare a infracțiunii flagrante; înscrisuri; Fapta din data de 05.05.2015: declarațiile date de A. în calitate de suspect și de inculpat; procesul-verbal de constatare a infracțiunii flagrante; înscrisuri nu au fost readministrate, dar au fost puse în dezbateră contradictorie a părților conform art. 374 alin 7 Cod procedură penală, astfel încât au fost avute în vedere la soluționarea cauzei.

La dosarul cauzei s-a atașat fișa de cazier a inculpatului A.

Analizând actele și lucrările dosarului, probatoriul administrat în cursul urmăririi penale și al cercetării judecătorești, instanța de fond a reținut următoarele:

Prin rechizitoriul numărul 4717/P/2013 din data de 12.07.2016 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Suceava, s-a dispus trimiterea în judecată, în stare de libertate, a inculpatului A., pentru săvârșirea a două infracțiuni de „conducerea unui vehicul fără permis de conducere” prev. de art. 335 alin. 2 C.p., o infracțiune de „conducerea unui vehicul fără permis de conducere” prev. de art. 335 alin. 2 C.p., cu aplic. art. 35 alin.1 C.p. și o infracțiune de „refuz de prelevare a mostrelor biologice”, prev. de art. 337 C.p., toate cu aplicarea art. 38 alin. 1 și art. 5 alin. 1 C.p.

Potrivit rechizitoriului, în esență, s-a reținut că, la data de 08.11.2013, în jurul orei 20.30, după ce a consumat băuturi alcoolice, inculpatul A. a condus autoturismul marca VW cu nr. de înmatriculare SV-xyyy pe drumurile publice de pe raza loc. D., com. C., iar ulterior, în momentul identificării, fiind prezentat la 23.10 la Spitalul Județean, a refuzat recoltarea probelor biologice de sânge în vederea stabilirii alcoolemiei.

La data de 09.11.2013, inculpatul A. a condus în mod repetat autoturismul marca VW cu nr. de înmatriculare SV-xyyy pe drumurile publice de pe raza loc. D., com. C., cunoscând faptul că dreptul de a conduce autovehiculele i-a fost suspendat din data de 08.11.2013.

La data de 24.01.2014, în jurul orei 15.50, inculpatul A. a condus autoturismul marca VW cu nr. de înmatriculare SV-xyyy, pe raza com. C., pe D.J. 208 T și DJ 208 B, din direcția satului D. către C., având permisul de conducere suspendat pentru infracțiuni la regimul rutier.

La data de 05.05.2015, în jurul orei 13.40, inculpatul A. a condus autoturismul marca VW cu nr. de înmatriculare SV-xyyy, pe D.N. 29, pe raza com. E., din direcția F. – E., având dreptul de a conduce suspendat ca urmare a comiterii infracțiunilor la regimul rutier.

Analizând probele administrate în faza de urmărire penală și în faza de judecată, Judecătoria Suceava a reținut următoarea situație de fapt:

I. Fapta din data de 08.11.2013

La data de 08.11.2013, în jurul orei 20.30, organele de cercetare penală din cadrul Postului de Poliție C. au fost sesizate prin S.N.A.U. 112, de către ..., care a reclamat producerea unui incendiu pe drumul comunal 59, din zona D. – B.. Deplasându-se la fața locului, organele

de cercetare penală au observat pe D.C. 59, la ieșirea din satul D., la o distanță de aprox. 200 m, pe partea stângă a drumului, în direcția B., un autoturism cu nr. de înmatriculare SV-qqzzz, care ardea în zona motorului, incendiul propagându-se spre habitaclu, fiind prezent și martorul .

Martorul ... a declarat faptul că la momentul intervenției pompierilor el a rămas în curtea fermei sale, mașina sa se afla în fața porții și a observat momentul în care autoturismul condus de către inculpatul A. se îndrepta spre locul incendiului, oprind în dreptul pompierilor. Acesta a mai declarat faptul că atât înainte de producerea incendiului, în timpul acestuia și ulterior, după stingerea sa l-a văzut pe inculpatul A. conducând autoutilitara cu nr. de înmatriculare SV xxyyy.

Ulterior, la fața locului s-au mai deplasat martorii ..., precum și o autospecială din cadrul I.S.U., care au procedat la stingerea incendiului.

Martorul ... a declarat faptul că în seara zilei de 08.11.2013, în jurul orelor 20,50 a fost solicitat să participe la stingerea unui incendiu pe raza localității D.. Acesta a arătat faptul că în timp ce se deplasa pe drumul public numerotat DC 59, în dreptul locuinței numitului .. a observat că din sens opus se deplasa autoutilitara WV ., cu număr de înmatriculare SV-xxyyy la volanul căreia se afla inculpatul A., iar pe locul pasagerului numitul .., inculpatul fiind oprit de un echipaj de poliție care l-a întrebat unde arde o mașină. Ajuns la fața locului, martorul a încercat stingerea incendiului, ulterior fiind implicați în această activitate și angajați ISU. Martorul a mai arătat că în perioada cât era prezent la locul incendiului, l-a văzut pe inculpatul A. trecând de mai multe ori prin zonă și conducând autovehiculul având impresia că dorește să lovească mașina care ardea, pompierii reproșându-i faptul că trecea peste furtunurile de apă. Acesta a mai observat că ulterior stingerii incendiului, inculpatul A. emana halenă alcoolică și că a fost urcat de către organele de poliție într-o autospecială pentru a i se recolta probe biologice.

Martorul .., fiind audiat a prezentat aceeași situație de fapt ca și martorul ..., acesta deplasându-se împreună cu ultimul la locul producerii incendiului.

Martorul ... a precizat că în ziua de 08.11.2013, în jurul orei 20.00, a plecat împreună cu fratele său, martorul G., care deține autoturismul marca SV-qqzzz, cu intenția de a se deplasa către satul D.. La intrarea în satul D., com. C., aflându-se pe drumul care face legătura între loc. B. și D. și care trece prin fața fermei aparținând lui A., respectiv D.C. 59, cei doi au observat ieșind din curtea fermei aparținând inculpatului A., un microbuz de culoare albă cu nr. de înmatriculare SV-xxyyy, care s-a deplasat în aceeași direcție către localitatea D.. La aproximativ 100 de metri de ferma menționată, cei doi au fost depășiți de microbuz, care a oprit în fața acestora. Nereușind să efectueze manevra de depășire în aceste condiții, martorul ... a oprit de asemenea autoturismul pe care îl conducea, iar imediat din microbuzul de culoare albă, din partea dreaptă, a coborât o persoană de sex masculin, necunoscută, înarmată cu un par și fiindu-le creată o stare de panică, cei doi martori au coborât din autovehicul și s-au îndepărtat în fugă spre com. B..

Ulterior, ... l-a sunat pe martorul .., împreună cu care a revenit la locul unde abandonase autoturismul, constatând că acesta ardea. La acel moment, .. a arătat că din incinta fermei a ieșit microbuzul de culoare albă care îi depășise anterior, pe care l-a urmărit împreună cul pe raza satului D., și care a oprit, după care din mașină a ieșit din nou aceeași persoană neidentificată, fără a mai avea par în mână, iar șoferul microbuzului, pe care nu l-a putut observa, a intenționat să-i tamponeze cu mașina, după care a părăsit locul incidentului, aspecte redată și de martorul .. Revenind singur ulterior la locul unde s-a produs incendiul mașinii, unde se aflau organele de poliție, a observat că inculpatul A. se manifesta violent și urma să fie condus la spital în vederea prelevării de mostre biologice.

Organele de cercetare penală s-au deplasat în incinta fermei acestuia, ocazie cu care au constatat că autoutilitara cu nr. de înmatriculare SV-xxyyy era parcată în curtea fermei, iar A. se afla în stare vădită de ebrietate, declarând totodată că a condus autoutilitara menționată cu puțin timp în urmă și că nu cunoaște împrejurările în care s-a produs incendiul, potrivit procesului-verbal de constatare a infracțiunii flagrante realizat în cauză.

Organele de cercetare penală au solicitat inculpatului A. să se deplaseze la locul producerii incendiului pentru a se supune testării alcoolscopice, acesta fiind de acord inițial, însă la momentul coborârii din autospeciala poliției, inculpatul s-a îndreptat în fugă către autoutilitara marca SV-xyyy, și s-a urcat la volanul acesteia. Organele de cercetare penală au intervenit și întrucât acesta se manifesta agresiv, a fost încătușat și condus la Spitalul Județean de Urgență în vederea recoltării probelor biologice de sânge, unde a continuat să se manifeste agresiv la adresa organelor de poliție, refuzând recoltarea, astfel cum a reieșit din înscrisurile medicale aflate la dosarul cauzei, respectiv cererea de analiză și buletinul de examinare clinică.

Fiind audiat, martorul G. a arătat că la data de 08.11.2013, a confirmat situația de fapt descrisă de către martorul .., iar când se afla la sediul poliției, a remarcat că inculpatul A. se afla în stare vădită de ebrietate și s-a adresat fratelui său întrebându-l ce căuta pe drumul respectiv din fața fermei sale.

Cu ocazia audierii, inculpatul A. a arătat că în seara zilei de 08.11.2013, a consumat băuturi alcoolice, aspect confirmat și de martorii și ..., ultimul precizând că l-a observat pe A. plecând de la fermă la volanul autoutilitarei, iar cu prilejul audierii din cursul cercetării judecătorești a declarat că nu l-a văzut pe inculpat conducând autospeciala

Inculpatul a mai declarat faptul că în aceeași zi, în cursul serii, în jurul orei 19.00, a văzut un autoturism care oprea de mai multe ori în dreptul fermei sale din com. C., sat D., , în acea perioadă având loc mai multe furturi la fermă, motiv pentru care s-a urcat la volanul autoutilitarei sale cu nr. de înmatriculare SV-xyyy, pornind după mașina respectivă, aspecte ce sunt confirmate de către martorul ... Acesta a mai arătat faptul că, după circa 700-800 de metri, pe un drum comunal care făcea legătura între D. și F, a depășit mașina, a coborât din autoutilitară și s-a îndreptat spre mașina din care au coborât două persoane care au fugit spre câmp. Motivând că era nervos și că se afla sub influența băuturilor alcoolice, A. a incendiat mașina respectivă folosind o sticlă de diluant, după care s-a întors la fermă și la scurt timp s-au prezentat organele de poliție, care i-au solicitat să dea probe biologice de sânge în vederea stabilirii alcoolemiei, lucru pe care l-a refuzat, motivând că locul din care l-a luat poliția nu era drum public, ci era o tarla de lucernă.

Inculpatul A. a precizat că drumul care trece prin fața fermei sale nu face parte din categoria drumurilor publice, ferma sa fiind înconjurată doar de drumuri de exploatare, atașând înscrisuri în acest sens, respectiv plan de încadrare și extras de carte funciară. (decl. A. în calitate de făptuitor, suspect și de inculpat)

Faptul că inculpatul a condus autoutilitara la data de 08.11.2013 a fost confirmat și de martorul ..., care l-a văzut pe inculpat conducând autoturismul în zona producerii incendiului.

Cu ocazia audierii, martorul .. a arătat că la data de 08.11.2013, în timp ce se afla la ferma lui A., a observat că acesta a plecat de mai multe ori de la fermă cu microbuzul proprietate personală, fiind însoțit de un angajat pe nume ..., identificat ulterior de organele de cercetare penală ca fiind martorul ... La un moment dat, la 20 de minute după ce aceștia au revenit la fermă, a sesizat că ardea o mașină peste drum, inculpatul A. plecând singur în sat. În timp ce martorul se deplasa către incendiu, a observat că inculpatul se întorcea din sat conducând autoutilitara. În noaptea respectivă, după ce a venit de la poliție, inculpatul A. s-a deplasat la volanul microbuzului cu martorul ... până la un magazin situat la 800 de metri de fermă, de unde a luat o sticlă de 0,5 l de plastic și pe care a aruncat-o ulterior în dreptul mașinii arse, la întoarcere, martorul realizând că sticla conținea benzină. Martorul a mai precizat faptul că inculpatul A. i-a declarat că el a fost cel care a incendiat mașina anterior și că în ziua și în seara de 08.11.2013, microbuzul a fost condus doar de A.

Din conținutul adreselor Primăriei Comunei C. nr. 3101 din data de 13.11.2013 și nr. 2362/23.06.2016 a rezultat că drumul D. prin localitatea D. și în continuare prin tarlaua P., drum numerotat D.C. 59, care trece prin fața fermelor aparținând lui A. și .., face parte din categoria drumurilor comunale aparținând comunei și este deschis circulației publice, fiind atașate totodată

extrase din Monitorul Oficial referitoare la situația acestui drum și la renumerotarea acestuia, fiind infirmate susținerile inculpatului care pretinde că acel drum nu era unul public

Din conținutul proceselor-verbale de cercetare la fața locului și planșe fotografice au reieșit aspecte privind incendierea autoturismului Dacia 1310 cu nr. de înmatriculare SV-qqzzz și aspecte privind drumul DC 60. Martorul ... a declarat că a auzit aspecte legate de incendierea mașinii de către inculpatul A. Faptul că în data de 08.11.2013 inculpatul A. a condus autoturismul WV cu nr. SV-xyyyy, pe drumurile publice a reieșit și din declarația martorului .. care l-a observat pe inculpat conducând spre ferma acestuia.

Martorul ... a declarat faptul că în ziua de 08.11.2013, inculpatul A. s-a aflat la fermă și a servit persanele aflate în acel loc cu mâncare și băutură și că până la ora 18,00 nu l-a văzut pe inculpat conducând microbuzul și consumând băuturi alcoolice. Acesta a mai afirmat că inculpatul A. are câteva sute de hectare în arendă și că își plătește toate dările către oameni.

Martorul .. a declarat faptul că în ziua de 08.11.2013, inculpatul A. s-a aflat la fermă și a consumat alcool și că nu își aduce aminte dacă acesta a condus autoturismul. În ceea ce privește persoana inculpatului, martorul a arătat că acesta este muncitor, darnic și bun la suflet.

Din conținutul probei cu înscrisuri a reieșit situația parcellară a numitei ..extravilan.

Din conținutul cererii de analiză și a buletinului de examinare clinică a reieșit faptul că inculpatul a refuzat prelevarea de mostre biologice în vederea stabilirii alcoolemiei

II. Fapta din data de 09.11.2013

La data de 09.11.2013, la ora 17.51, organele de cercetare penală din cadrul Postului de Poliție C. au fost sesizate prin S.N.A.U.112 de G., cu privire la faptul că autoturismul proprietate personală cu nr. de înmatriculare SV-qqzzz, abandonat pe D.C. 59 D., a fost din nou incendiat.

Fiind audiat, martorul G. a declarat faptul că l-a observat pe inculpatul A. conducând autoturismul cu nr. de înmatriculare SV-xyyyy în dimineața zilei de 09.11.2013 în jurul orei 09.30, în timp ce se afla cu ... și fratele său, .. la locul în care se afla abandonat autoturismul incendiat pe D.C.59, și că acesta a început să-i adreseze injurii, fiind sub influența băuturilor alcoolice și urcându-se din nou la volan, părăsind zona, aspecte care sunt relatate și de martorii ... și, precum și că în jurul orei 18.15, când s-a deplasat din nou pe D.C. 59, unde era parcat autoturismul, împreună cu martorul ..., la bordul unui autoturism, a observat că inculpatul A. se uita la autoturismul care ardea și s-a urcat în autoutilitara sa pentru a-i urmări pe D.C. 59 în momentul când i-a observat, aspecte confirmate de martorul ...

Martorul ... a confirmat discuțiile dintre inculpat și martorul G.

Din conținutul declarațiilor date de martorul G. și martorul..., care se deplasaseră la fața locului în jurul orei 18.00, a rezultat că aceștia au observat autoturismul arzând, în apropiere aflându-se A., care se afla cu autoturismul în zonă, și ulterior conducând autoturismul său cu nr. de înmatriculare SV-xyyyy, plecând de la fața locului și urmărindu-i pe DC59 aproximativ 1 km.

Din conținutul declarațiilor martorilor .. a rezultat că inculpatul A. a condus din nou autoutilitara cu nr. de înmatriculare SV-xyyyy la data de 09.11.2013.

Fiind audiat în cauză, inculpatul A. a arătat că la data de 09.11.2013, a condus autoutilitara personală pe distanțe scurte, pe drumurile din preajma fermei, pentru a verifica culturile, declarând că în seara precedentă i s-a adus la cunoștință faptul că are suspendat dreptul de a conduce autovehicule pe drumurile publice.

Inculpatului A. i s-a adus la cunoștință faptul că nu mai are dreptul de conduce autovehicule din data de 08.11.2013.

III. Fapta din data de 24.01.2014

La data de 24.01.2014, în jurul orei 15.50, organele de cercetare penală din cadrul Poliției Orașului F. au surprins în flagrant autoutilitara marca Volkswagen, de culoare albă, cu nr. de înmatriculare SV-xyyyy, circulând pe D.J. 208B și D.J. 208 T, raza com. C., condusă de A., în autovehicul fiind de asemenea identificat și martorul ...

Cu ocazia verificărilor în baza de date, inculpatul A. neavând permisul de conducere asupra sa, agenții de poliție au constatat că acesta figurează cu permisul de conducere reținut pentru infracțiuni la regimul rutier.

Fiind audiat în cauză în calitate de suspect și de inculpat, A. a arătat că nu știa că nu mai are dreptul de a conduce autovehicule, întrucât nu i s-a adus acest lucru la cunoștință în cadrul dosarului penal nr. .../P/2013, privind săvârșirea de infracțiuni la regimul rutier în perioada 08-09.11.2013

Din conținutul procesului-verbal de constatare a infracțiunii flagrante din data de 24.01.2014 a reieșit că la momentul opririi în trafic și a declarației dată în calitate de făptuitor, inculpatul A. a arătat că are cunoștință despre faptul că dreptul de a conduce autovehicule pe drumurile publice îi este suspendat.

Din conținutul declarației din 08.11.2013 și din 13.11.2013 din cadrul dosarului nr. 4717/P/2013, a reieșit faptul că acestuia i s-a adus la cunoștință faptul că nu mai are din data de 08.11.2013 dreptul de a conduce autovehicule pe drumurile publice.

Din conținutul procesului-verbal de verificare a reieșit faptul că în data de 24.01.2014 inculpatul A. nu avea dreptul de a conduce autovehicule.

Fiind audiat, martorul ... a confirmat faptul că la data de 24.01.2014, în jurul orei 15.50, se afla în autoutilitara condusă de inculpatul A., acesta conducând autoturismul pe raza satului D., com. C., pe o distanță de 2 km, fiind opriți pe un drum comunal de agenții de poliție

IV. Fapta din data de 05.05.2015

La data de 05.05.2015, organele de cercetare penală din cadrul Poliției Orașului F. au surprins în trafic autoutilitara marca Volkswagen cu nr. de înmatriculare SV-xyyy, circulând pe D.N. 29, direcția oraș F – com. E., condusă de inculpatul A., care se afla singur în autoturism.

La solicitarea agenților de poliție, A. a prezentat documentele personale și ale autoturismului, iar în urma efectuării de verificări în baza de date, s-a stabilit că acesta are dreptul de a conduce suspendat și că nu a predat permisul de conducere, sens în care s-a procedat la reținerea permisului de conducere și eliberarea unei dovezi fără drept de circulație

Din conținutul declarației martorului a reieșit faptul că acesta a asistat la momentul în care inculpatul A. a recunoscut că a condus autoturismul în cauză.

Fiind audiat, inculpatul A. a arătat că recunoaște faptul că a condus autoutilitara marca VW cu nr. de înmatriculare SV-xyyy la data de 05.05.2015, pe raza loc. E. și F., însă nu avea cunoștință de faptul că avea dreptul de a conduce autovehicule pe drumurile publice suspendat pentru comiterea de fapte la regimul rutier, poziție similară având și la momentul depistării sale în flagrant. Din conținutul declarației de făptuitor și inculpat din cadrul dosarului nr. .../P/2013, a rezultat că acestuia i s-a adus la cunoștință faptul că nu mai are din data de 08.11.2013 dreptul de a conduce autovehicule pe drumurile publice.

De asemenea, din conținutul procesului-verbal și a declarației sale de făptuitor din data de 24.01.2014, în cadrul dosarului nr. .../P/2014 a rezultat că acesta avea cunoștință despre faptul că nu mai avea dreptul de a conduce autovehicule pe drumurile publice și fiindu-i prezentat procesul-verbal din 24.01.2014, inculpatul A. a motivat că la momentul semnării acestuia nu a fost atent la ceea ce s-a consemnat. Inculpatul a mai motivat că în perioada 24.01.2014-05.05.2015 a avut permisul de conducere asupra sa și nu a primit nicio adresă de la serviciul Rutier prin care să i se solicite predarea permisului sau să i se comunice că nu avea dreptul de a conduce autovehicule.

În ceea ce privește declarațiile martorilor ... instanța de fond nu a ținut cont de conținutul acestora, întrucât martorii au revenit asupra lor, solicitând a fi audiați din nou, solicitare încuviințată de către instanța de fond.

Având în vedere ansamblul probator administrat în cauză și procedând la evaluarea acestuia în conformitate cu prevederile art. 103 alin. 1 Cod pr.pen., instanța de fond a apreciat că faptele pentru care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului există și au fost săvârșite de

acesta cu vinovăția prevăzută de lege, împrejurare care a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă, astfel încât prezumția de nevinovăție a fost răsturnată.

În ceea ce privește schimbarea de încadrare juridică a faptelor pentru care inculpatul A. a fost trimis în judecată din infracțiunile de conducerea unui vehicul fără permis de conducere prev. de art. 335 alin. 2 C.pen. (faptele din data de 05.05.2015 și 24.01.2014), o infracțiune de conducerea unui vehicul fără permis de conducere prev. de art. 335 alin. 2 C.pen. cu aplic. art. 35 alin. 1 C.pen. (faptă din 09.11.2013) și o infracțiune de refuz de prelevare a mostrelor biologice prev. de art. 337 C.pen. (faptă din 08.11.2013), toate cu aplicarea art. 38 alin. 1 C.pen. și art. 5 alin. 1 C.pen. în infracțiunea de conducerea unui vehicul fără permis de conducere prev. de art. 335 alin. 2 C.pen. cu aplicarea art. 35 alin. 1 C.pen., refuz de prelevare a mostrelor biologice prev. de art. 337 C.pen. totul cu aplicarea art. 38 alin. 1 C.pen. și art. 5 alin. 1 C.pen., instanța a fond a constatat că sunt aplicabile dispozițiile art. 35 din C.pen., întrucât inculpatul a săvârșit la diferite intervale de timp, în realizarea aceleiași rezoluții și împotriva aceluiași subiect pasiv, acțiuni sau inacțiuni care prezintă, fiecare în parte conținutul aceleiași infracțiuni, astfel că în cauză s-a impus schimbarea de încadrare juridică, în sensul reținerii unei singure infracțiuni de conducerea unui vehicul fără permis de conducere prev. de art. 335 alin. 2 C.pen. cu aplicarea art. 35 alin. 1 C.pen.

În drept, fapta inculpatului A. care la data de 08.11.2013, după ce a consumat băuturi alcoolice, a condus autoturismul marca VW cu nr. de înmatriculare SV-xyyy pe drumurile publice de pe raza loc. D., com. C., respectiv D.C. 59 în intervalul orar 20.00-22.00, iar ulterior, în momentul identificării, fiind prezentat la 23.10 la Spitalul Județean, a refuzat recoltarea probelor biologice de sânge în vederea stabilirii alcoolemiei a întrunit elementele constitutive ale infracțiunii de refuz sau sustragere de la prelevarea de mostre biologice, prevăzută de art. 337 C.pen.

Sub aspectul laturii obiective, elementul material al infracțiunii a fost reprezentat de refuzul inculpatului de a i se preleva probe biologice în vederea stabilirii alcoolemiei. Infracțiunea reținută în sarcina inculpatului a fost esențialmente una de pericol, nefiind susceptibilă prin natura sa de a produce daune materiale, iar legătura de cauzalitate între fapta ilicită și rezultatul socialmente periculos - punerea în pericol a siguranței circulației pe drumurile publice – a rezultat ex re.

Sub aspectul laturii subiective, instanța de fond a reținut, raportat la dispozițiile art. 16 alin. 3 lit. b C.pen., că poziția subiectivă a inculpatului față de infracțiunea săvârșită se caracterizează prin intenție indirectă. Astfel, conducând autovehiculul marca VW cu nr. de înmatriculare SV-xyyy pe drumurile publice de pe raza loc. D., com. C respectiv D.C. 59, iar la solicitarea organelor judiciare inculpatul refuzând a-i fi recoltate probe de sânge în vederea stabilirii alcoolemiei, acesta a prevăzut și a acceptat ca, prin fapta sa infracțională, să pună în pericol valorile sociale ocrotite prin săvârșirea faptei, constând în dreptul persoanelor care circulă în calitate de conducători auto pe drumurile publice de a fi protejați contra acțiunii făptuitorului care ar periclita desfășurarea în condiții de maximă securitate a menționatei activități.

În drept, fapta inculpatului A. care la data de 09.11.2013, inculpatul a condus în mod repetat autoturismul marca VW cu nr. de înmatriculare SV-xyyy pe drumurile publice de pe raza loc. D., com. C., respectiv D.C. 59, în intervalul orar 09.30-18.15, având dreptul de a conduce autovehicule suspendat din data de 08.11.2013 ca urmare a comiterii de infracțiuni de la regimul circulației rutiere, la data de 24.01.2014, în jurul orei 15.50, a condus autoturismul marca VW cu nr. de înmatriculare SV-xyyy, pe raza com. C., pe D.J. 208 T și DJ 208 B, din direcția satului D. către C., având permisul de conducere suspendat pentru infracțiuni la regimul rutier și la data de 05.05.2015, în jurul orei 13.40, a condus autoturismul marca VW cu nr. de înmatriculare SV-xyyy, pe D.N. 29, pe raza com. E., din direcția F.– E., având dreptul de a conduce suspendat ca urmare a comiterii infracțiunilor la regimul rutier a întrunit elementele

constitutive ale infracțiunii de conducere a unui vehicul fără permis de conducere prevăzută de art. 335 alin.2 C.pen. cu aplicarea art. 35 alin. 1 C.pen.

Sub aspectul laturii obiective, elementul material al infracțiunii a fost reprezentat de acțiunea inculpatului de conducere la diferite intervale de timp, dar în realizarea aceleiași rezoluții infracționale, autoturismul marca VW cu nr. de înmatriculare SV-xyyyy pe drumurile publice de pe raza loc. D., com. C., respectiv D.C. 59, pe raza com. C., pe D.J. 208 T și DJ 208 B, din direcția satului D. către C., pe raza com. E., din direcția F. – E., pe drumul public, având exercitarea dreptului de a conduce suspendat. Infracțiunea reținută în sarcina inculpatului a fost *esențialmente una de pericol*, nefiind susceptibilă prin natura sa de a produce daune materiale, iar *legătura de cauzalitate* între fapta ilicită și rezultatul socialmente periculos - punerea în pericol a siguranței circulației pe drumurile publice – a rezultat *ex re*.

Sub aspectul laturii subiective, instanța de fond a reținut că poziția subiectivă a inculpatului față de infracțiunea săvârșită și rezultatul socialmente periculos al acesteia, s-a caracterizat prin intenție indirectă, formă de vinovăție prevăzută de art.16 alin.3 lit.b C.pen. Astfel, conducând un vehicul pe drumurile publice având exercitarea dreptului de a conduce suspendat, inculpatul a prevăzut și, deși nu a urmărit, a acceptat posibilitatea ca prin fapta sa infracțională să pună în pericol siguranța circulației pe drumurile publice.

Instanța de fond a constatat că infracțiunile reținute în sarcina inculpatului în prezenta cauză au fost săvârșite în concurs prevăzut de art. 38 alin. 1 C.pen., respectiv fiind întrunite condițiile de existență ale pluralității infracționale sub forma concursului de infracțiuni. Astfel, în cauză este vorba despre o acțiune a inculpatului, anume cea de a conduce pe drumurile publice un vehicul, care, datorită împrejurărilor în care s-a produs, respectiv inculpatul având exercițiul dreptului de a conduce suspendat, și a refuzat prelevarea de mostre biologice în vederea stabilirii alcoolemiei realizează conținutul mai multor infracțiuni.

La individualizarea pedepsei la care a fost condamnat inculpatul, instanța de fond a avut în vedere criteriile generale de individualizare prevăzute de art. 74 C.pen., respectiv gravitatea infracțiunii săvârșite și pericolozitatea infractorului care se evaluează după următoarele criterii: împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, precum și mijloacele folosite; starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită; natura și gravitatea rezultatului produs ori a altor consecințe ale infracțiunii; motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit; natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedente penale ale infractorului, conduita după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal, precum și nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială.

Astfel, instanța de fond a ținut seama de limitele speciale de pedeapsă prevăzute de art. 335 alin. 2, respectiv și art. 337 alin. 1 din C.pen., de gradul de pericol social concret al faptelor ce rezidă în participarea la trafic a unei persoane care nu respectă regulile specifice desfășurării unei astfel de activități, de persoana inculpatului, acesta nefiind cunoscut cu antecedente penale.

Instanța de fond a constatat că, în concret, inculpatul nu a încălcat doar una, ci două reguli privind siguranța circulației pe drumurile publice, context în care ansamblul faptic capătă un pericol social ridicat.

Totodată, instanța de fond a reținut că fapta inculpatului a prezentat un grad ridicat de pericol social și prin raportare la faptul că a consumat băuturi alcoolice anterior momentului în care acesta a ales să conducă un vehicul pe drumurile publice, circumstanță în care siguranța celorlalți participanți la trafic a fost grav pusă în pericol, ulterior acesta a refuzând să i se preleveze probe biologice în vederea stabilirii alcoolemiei.

A mai avut în vedere instanța de fond că inculpatul a condus pe drum public având exercitarea dreptului de a conduce suspendat, această activitate prezintă un potențial periculos.

Totodată, din conținutul declarațiilor martorilor propuși în circumstanțiere, instanța de fond a reținut că acesta a fost integrat social, având un comportament bun la locul de muncă.

De asemenea, instanța de fond a avut în vedere faptul că inculpatul este posesor de permis de conducere și avea dobândite abilitățile de a conduce autoturisme pe drumurile publice.

În funcție de toate aceste circumstanțe reale și personale, instanța de fond l-a condamnat pe inculpatul A. la o pedeapsă de 2 (doi) ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de conducerea unui vehicul fără permis de conducere, prevăzută și sancționată de art. 335 alin. 2 C.pen., cu aplicarea art. 35 alin. 1 C.pen. și art. 36 alin. 1 C.pen.

Totodată, în considerarea celor anterior expuse, instanța de fond l-a condamnat pe inculpatul A. la pedeapsa de 1 (un) an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de refuz recoltare probe biologice, prevăzută și sancționată de art. 337 alin. 1 C.pen.

Având în vedere faptul că infracțiunile pentru care s-a dispus condamnarea au fost săvârșite în condițiile concursului de infracțiuni, instanța de fond, în baza art. 38 alin.2 C.pen. rap. la art. 39 alin.1 lit. b C.pen., a contopit pedepsele și a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea de 2 (doi) ani închisoare la care a adăugat un spor de 4 luni închisoare reprezentând 1/3 din totalul celorlalte pedepse aplicate, urmând ca, în final, inculpatul A. să execute o pedeapsă rezultantă de 2 (doi) ani și 4 (patru) luni închisoare.

Raportat la individualizarea judiciară a modalității de executare a pedepsei, având în vedere întrunirea cumulativă a condițiilor legale pentru aplicarea suspendării sub supraveghere a executării pedepsei prevăzute de art. 91 C.pen., și anume cuantumul pedepsei aplicate, lipsa antecedentelor penale ale inculpatului, acordul infractorului în sensul prestării unei munci neremunerate în folosul comunității, precum și aprecierea instanței de fond că scopul educativ al pedepsei respectiv, reintegrarea în societate, poate fi atins și fără executarea pedepsei în regim de detenție, instanța de fond, în baza art. 91 C.pen. a suspendat executarea pedepsei sub supraveghere, urmând să stabilească un termen de încercare de 2 (doi) ani, acest termen fiind apreciat de instanța de fond ca fiind de natură să asigure îndreptarea inculpatului.

În ceea ce privește condiția prevăzută la lit.b) alin.1 al art.91 C.pen., și anume lipsa unei condamnări anterioare la pedeapsa închisorii mai mare de 1 an, instanța de fond a reținut, conform fișei de cazier judiciar a inculpatului A., că acesta nu are antecedente penale.

Condiția prevăzută la art.91 alin.1 lit. c) C.pen a fost îndeplinită, inculpatul manifestându-și acordul pentru a presta o muncă neremunerată în folosul comunității.

Aprecierea instanței de fond că raportat la persoana inculpatului, la conduita avută anterior săvârșirii infracțiunii precum și la posibilitățile sale de îndreptare „*aplicarea pedepsei este suficientă chiar fără executarea acesteia*” conform dispozițiilor prevăzute la lit.d) alin.1 al art.91 C.pen., s-a întemeiat pe considerente privind împrejurările și modul de comitere a infracțiunilor, precum și persoana inculpatului.

Instanța de fond a apreciat că prin respectarea de către inculpatul A. timp de 2 ani pe perioada termenului de încercare, a obligațiilor impuse de către instanță există posibilitatea reintegrării sociale și a reeducării acestuia fără executarea pedepsei închisorii în regim penitenciar.

În baza art. 91 Cod penal, a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.

În baza art. 92 Cod penal, a stabilit un termen de supraveghere de 2 (doi) ani care începe să curgă de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare.

În baza art. 93 alin. 1 Cod penal pe durata termenului de supraveghere inculpatul A. a fost obligat să respecte următoarele măsuri de supraveghere:

- a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune, la datele fixate de acesta;
- b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;
- c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile;
- d) să comunice schimbarea locului de muncă;
- e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În baza art. 93 alin. 2 lit. b) Cod penal, a impus inculpatului A. să execute obligația de a frecventa unul dintre programele de reintegrare socială derulate de către Serviciul de Probațiune sau organizate în colaborare cu instituții din comunitate apreciate ca adecvate de către Serviciul de Probațiune.

În baza art. 93 alin. 3 Cod pen. rap. la art. 404 alin. 2 Cod pr.pen. a impus i pe o durată de 100 de zile în cadrul Primăriei Comunei C. sau în cadrul Direcției Generale de Asistență Socială și Protecție a Copilului.

În baza art. 404 alin. 2 Cod pr.pen. rap. la art. art. 91 alin. 4 Cod penal a atras atenția inculpatului A. asupra prevederilor art. 96 Cod penal referitoare la revocarea suspendării și dispunerea executării pedepsei ca urmare a nerespectării măsurilor de supraveghere ori neexecutării obligațiilor impuse prin hotărâre, cu rea-credință, ori ca urmare a săvârșirii de infracțiuni pe durata termenului de supraveghere.

A constatat că inculpatul A. a fost reținut în prezenta cauză din data de 12.11.2013 până la data de 13.11.2017.

În baza art. 72 alin. 1 C.pen. a dedus din pedeapsa aplicată de 2 (doi) ani și 4 (patru) luni închisoare, durata reținerii și arestării preventive de la data de 12.11.2013 până la data de 13.11.2017.

În baza art. 274 alin. 1 C.p.p., a obligat inculpatul A. la plata către stat a sumei de 1200 lei cu titlu de cheltuieli judiciare avansate de stat, din care suma de 700 lei din cursul urmăririi penale.

Împotriva acestei sentințe, în termen legal, au declarat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria Suceava și inculpatul A.

Prin motivele de apel formulate în scris, Parchetul de pe lângă Judecătoria Suceava a criticat sentința primei instanțe pentru nelegalitate.

Astfel, s-a apreciat că prima instanță, în mod greșit, a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor pentru care inculpatul A. a fost trimis în judecată din infracțiunile de conducerea unui vehicul fără permis de conducere prev. de art. 335 alin. 2 C.pen. (faptele din data de 05.05.2015 și 24.01.2014), o infracțiune de conducerea unui vehicul fără permis de conducere prev. de art. 335 alin. 2 C.pen. cu aplic. art. 35 alin. 1 C.pen. (faptă din 09.11.2013) și o infracțiune de refuz de prelevare a mostrelor biologice prev. de art. 337 C.pen. (faptă din 08.11.2013), toate cu aplicarea art. 38 alin. 1 C.pen. și art. 5 alin. 1 C.pen. în infracțiunea de conducerea unui vehicul fără permis de conducere prev. de art. 335 alin. 2 C.pen. cu aplicarea art. 35 alin. 1 C.pen., refuz de prelevare a mostrelor biologice prev. de art. 337 C.pen. totul cu aplicarea art. 38 alin. 1 C.pen. și art. 5 alin. 1 C.pen.

A apreciat prima instanță că, prin raportare la faptele de conducere a unui vehicul fără permis de conducere din datele de 09.11.2013, 24.01.2014 și 05.05.2015, se impune reținerea unității legale în forma infracțiunii continuate, însă având în vedere data săvârșirii celor 3 fapte, apare ca fiind evident faptul că inculpatul a condus fără permis de conducere, de fiecare dată în baza unei noi rezoluții infracționale. S-a precizat precizat faptul că, într-adevăr, infracțiunea continuată presupune existența unor intervale de timp între actele materiale ce îi intră în componentă, însă, o perioadă mare de timp scursă, cum este și în cazul de față, între cele fapte trecând două luni (08.11.2013-24.01.2014), respectiv mai mult de un an de zile (08.11.2013 și 24.01.2014 prin raportare la 05.05.2015), este de natură a duce la concluzia neîndeplinirii uneia dintre condițiile infracțiunii continuate, și anume unitatea de rezoluție infracțională.

De asemenea, s-a apreciat că instanța de fond, în mod greșit, a reținut dispozițiile art. 396 alin. 10 C.pr.pen., judecata neavând loc în baza procedurii simplificate a recunoașterii vinovăției, ci conform procedurii obișnuite, fiind parcursă cercetarea judecătorească în sensul reaudierii martorilor din lucrări. S-a arătat că în niciun moment inculpatul nu a înțeles să recunoască situația de fapt astfel cum a fost reținută în rechizitoriu, ci la termenul din data de 05.12.2016, prin apărător ales, a fost manifestată expres poziția procesuală în sensul de a nu uza de procedura

simplificată și de a contesta proba testimonială cu martorii audiați în cursul urmăririi penale.

Al treilea motiv de apel se referă la faptul că prima instanță nu a analizat în considerente incidența legii penale mai favorabile, deși era obligată având în vedere că două din faptele imputate inculpatului, și anume cea din 08.11.2013 și cea din 24.01.2014, au fost săvârșite sub imperiul vechii reglementări, iar până la soluționare a intrat în vigoare, la 01.02.2014 și Noul Cod penal.

Totodată, soluția instanței a fost criticată și pentru faptul că nu s-a reținut aplicarea art. 10 din Legea 187/2012 de punere în aplicare a Noului Cod penal cu ocazia contopirii pedepselor stabilite. A apreciat Parchetul că acest lucru se impunea având în vedere că două dintre fapte au fost săvârșite sub imperiul legii vechi, iar Decizia nr. 7/2016 a ÎCCJ stipulează că în cazul pluralității de infracțiuni constând în săvârșirea unor infracțiuni anterior datei de 1 februarie 2014, respectiv a unor infracțiuni comise după intrarea în vigoare a legii noi, pentru infracțiunile săvârșite anterior 1 februarie 2014 se va aplica legea penală mai favorabilă, identificată ca fiind fie legea veche fie legea nouă, iar pentru infracțiunile săvârșite sub imperiul legii noi, precum și pentru tratamentul sancționator al concursului de infracțiuni, se va aplica legea nouă, conform art. 3 Cod penal și art. 10 Legea de punere în aplicare.

Al cincilea motiv de apel se referă la faptul că instanța de fond, în mod greșit a reținut ca moment până la care inculpatul a fost reținut data de 13.11.2017 și a dedus din pedeapsa aplicată durata reținerii și a arestării preventive din 12.11.2013 până în 13.11.2017, inculpatul fiind însă doar reținut în cauză, astfel încât se impunea deducerea doar a duratei din 12.11.2013 până în 13.11.2013.

Pentru considerentele arătate mai sus, în temeiul dispozițiilor art. 409 alin. 1 lit. a) Cod procedură penală raportat la art. 421 pct. 2 lit. a Cod procedură penală, s-a solicitat de către Parchetul de pe lângă Judecătoria Suceava admiterea apelului formulat, desființarea sentinței penale atacate și pronunțarea unei hotărâri legale și temeinice.

Inculpatul apelant A., prin intermediul apărătorului ales OS, a criticat soluția primei instanțe pentru motivele expuse pe larg în Încheierea de dezbateri din 14.11.2018, redactată separat și care face parte integrantă din prezenta decizie, motiv pentru care nu vor fi reiterate.

Analizând motivele de apel, precum și cauza sub toate aspectele de fapt și de drept, în conformitate cu prevederile art. 417 alin. 1, 2, art. 420 Cod procedură penală, Curtea constată că apelurile sunt întemeiate pentru următoarele considerente:

În speță inculpatul nu a recunoscut săvârșirea faptelor astfel cum au fost consemnate în rechizitoriu, în condițiile art. 375 Codul de procedură penală, astfel că în mod eronat prima instanță a reținut incidența dispozițiilor art. 396 alin. 10 Codul de procedură penală. De altfel, greșeala comisă este de domeniul evidenței, atât apărătorul inculpatului cât și Parchetul învederând aceste aspect în fața instanței de apel.

În ceea ce privește situația de fapt reținută în sarcina inculpatului apelant, Curtea constată că în susținerea apelului declarat în cauză inculpatul prin apărător ales a solicitat instanței de control judiciar să analizeze faptele (actele materiale) din datele de 8 și 9.11.2013 doar prin raportare la împrejurarea dacă respectivul sector de drum era sau nu drum public și dacă, raportat la această împrejurare, cele două fapte ar fi fost comise cu vinovăția prevăzută de lege. De altfel, inculpatul prin apărător ales a indicat că doar din aceste motive nu a solicitat judecarea cauzei în procedură simplificată, neavând alte obiecțiuni cu privire la situația de fapt reținută de prima instanță sau prin rechizitoriu.

Raportat la cele invocate de către apărare, Curtea reține că într-adevăr segmentul de drum pe care inculpatul a condus autovehiculul cu nr. SV-xyyy, în datele de 8 și 9.11.2013, este un drum pietruit, nu are acostament și nici semne de circulație, este foarte îngust, iar două mașini se pot deplasa cu dificultate. În consecință, este un drum pe care în fapt circulația autovehiculelor se desfășoară cu dificultate, circulând mai ales mașini agricole în vederea efectuării de lucrări specifice la exploatarea din zonă. Aceste împrejurări rezultă atât din probatoriul testimonial

administrat cât și din constatările personale ale completului de judecată, conform procesului – verbal de cercetare la fața locului.

Însă, în ciuda acestor împrejurări, un anumit sector de drum face parte din categoria drumurilor publice în funcția de calificarea pe care o primește prin voința legiitorului manifestată prin acte normative exprese, publicate în Monitorul Oficial, iar nu în funcție de starea sau dotările respectivului segment de drum. Iar conform adreselor 2362/23.06.2016, 2440/5.07.2016 și 3937/6.11.2018 ale Primăriei C. (instituție publică ce administrează drumurile din circumscripția teritorială) rezultă în mod clar că acest sector de drum a fost și este drum public, inițial DC59 (MO 338 bis din 20.07.2000), iar apoi DC60 (MO 707bis din 29.09.2014). În consecință, nu pot fi avute în vedere documente emise de alte instituții ale statului, fără competențe în ceea ce privește administrarea respectivului sector de drum, cum este cazul celor emise de Primăria B. sau al planurilor vizate de OCPI, depuse de inculpat în susținerea motivelor de apel.

Nu poate fi primită nici susținerea inculpatului prin apărător ales în sensul că lipsește latura subiectivă și anume vinovăția, motivat de faptul că din punctul de vedere a unei persoane prudente, diligente, respectiva zonă nu are aparența unui drum public pentru motivul că nu există semnalizări sau presemnalizări, este foarte îngust, nu este pietruit, nu este îngrijit în niciun mod, nu este dezșăpezit, nu se dă cu substanțe antiderapante. Curtea reține că în stabilirea existenței vinovăției trebuie examinat dacă în concret inculpatul a avut reprezentarea categoriei din care face parte respectivul sector de drum, raportat la cunoștințele pe care le avea cu privire la zona respectivă.

În acest sens, Curtea constată că inculpatul deținea în zonă o fermă agricolă de mai mulți ani, se ocupa de bunul mers al afacerii sale și circula frecvent în zona respectivă. În consecință, dincolo de deficiențele evidente ale modalității de amenajare a respectivului sector de drum, inculpatul avea cunoștință că este vorba de un drum public, cu toate obligațiile și consecințele ce decurg din acest fapt. Pe de altă parte, din toate actele de constatare întocmite în cauză de organele de poliție, rezultă că refuzul inculpatului de a-i fi prelevate probe biologice a fost nemotivat, însoțit de agresivitate verbală la adresa organelor de poliție, fără a face vreo referire, la momentul săvârșirii faptei, la presupusa eroare în care s-ar fi aflat cu privire la categoria de folosință a drumului pe care a recunoscut încă de atunci că a circulat.

În consecință este nefondat motivul de apel al inculpatului referitor la achitarea inculpatului în temeiul art. 396 alin. 5 rap. la art. 16 lit. b teza I sau teza a II a Cod procedură penală.

Este însă întemeiat apelul Parchetului referitor la greșita reținere a săvârșirii infracțiunii de conducerea unui vehicul fără permis de conducere, prevăzute de art. 335 alin. 2 Codul penal, în formă continuată pentru faptele din datele de 9.11.2013, 24.01.2014 și 5.05.2014. Nu poate fi reținută săvârșirea infracțiunilor în baza aceleiași rezoluții infracționale întrucât din actele cauzei rezultă că intenția inculpatului de a conduce pe drumurile publice, deși acest drept îi era suspendat, a fost una generală, iar unicitatea rezoluției infracționale (condiție pentru reținerea unității de infracțiuni în modalitatea infracțiunii continue) presupune ca făptuitorul să aibă reprezentarea concretă a faptelor pe care urmează să le săvârșească, chiar dacă nu în cele mai mici detalii. Or în speță intervalele mari de timp scurse între fapte, coroborate cu însăși natura infracțiunii care presupune de fiecare dată o nouă decizie de a conduce pe drumurile publice, conduc la concluzia certă că în speță este vorba de săvârșirea unui concurs de infracțiuni.

De asemenea este întemeiat și motivul de apel referitor la necesitatea analizării legii penale mai favorabile inculpatului, în ceea ce privește faptele din datele de 8.11.2013, 9.11.2013 și 24.01.2014. Cu privire la acest aspect este incidentă Decizia 7/2016 a ÎCCJ care în pronunțarea unei hotărâri preliminare a stabilit că în aplicarea dispozițiilor art. 5 din Codul penal, în cazul pluralității de infracțiuni constând în săvârșirea unor infracțiuni anterior datei de 1 februarie 2014, respectiv a unor infracțiuni comise după intrarea în vigoare a noului Cod penal,

pentru infracțiunile săvârșite anterior datei de 1 februarie 2014 se va aplica legea penală mai favorabilă - identificată ca fiind legea veche sau legea nouă -, iar pentru infracțiunile săvârșite sub imperiul legii penale noi, precum și pentru tratamentul sancționator al concursului de infracțiuni se va aplica legea nouă, conform art. 3 din Codul penal și art. 10 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal.

Sub acest aspect Curtea reține că în ceea ce privește infracțiunea de refuz de prelevare a mostrelor biologice (faptă din data de 8.11.2013) noua legislație penală a prevăzut limite mai reduse de pedeapsă (de la 1 la 5 ani în loc de 2 – 7 ani), astfel că această lege este în mod evident mai favorabilă. În ceea ce privește infracțiunea de conducerea unui vehicul fără permis de conducere, limitele de pedeapsă ale pedepsei închisorii (individualizată în mod corect de către prima instanță dintre cele două pedepse alternative) sunt aceleași, astfel că se va da eficiență principiilor legalității incriminării și legalității sancțiunilor, urmând a fi de asemenea aplicată legea nouă. Soluționarea concursului de infracțiuni se va efectua însă oricum în temeiul noii legi conform art. 10 din Legea nr.187/2012 care dispune că „tratamentul sancționator al pluralității de infracțiuni se aplică potrivit legii noi atunci când cel puțin una dintre infracțiunile din structura pluralității a fost comisă sub legea nouă”.

Referitor la individualizarea pedepselor ce urmează a fi aplicate inculpatului, nu poate fi primită solicitarea procurorului de ședință de aplicare a dispozițiilor art. 80 Codul penal. Având în vedere atitudinea inculpatului față de organele de poliție, numărul mare de infracțiuni săvârșite, într-un interval relativ mare de timp, nu se poate concluziona că faptele prezintă o gravitate redusă, conform art. 80 alin. 1 lit. a Codul penal. De asemenea, nu poate fi primită nici susținerea inculpatului prin apărător ales în sensul că ar fi incidentă circumstanța atenuantă prevăzută de art. 75 alin. 2 lit. b Codul penal, obiectivată prin lipsa antecedentelor penale, atitudinea de colaborare cu organele judiciare, faptul că valoarea socială ocrotită de lege a fost minim lezată pentru că starea de pericol creată pe respectiva porțiune de drum este inexistentă. Astfel, în primul rând, lipsa antecedentelor penale și atitudinea în cursul procesului penal nu sunt „împrejurări legate de fapta comisă” ca să poată fi luate în considerare pentru aplicarea art. 75 alin. 2 lit. b Codul penal. În ceea ce privește atingerea adusă valorii sociale ocrotite, Curtea reține că deși sectorul de drum respectiv este retras și neîngrijit, totuși la momentul în care inculpatul a condus în zonă erau multe persoane, care încercau să stingă incendiul pornit la un autoturism.

În consecință, Curtea reține că fapta inculpatului A., care la data de 08.11.2013, în jurul orei 20.30, după ce a consumat băuturi alcoolice, a condus autoturismul marca VW cu nr. de înmatriculare SV-xyyy pe drumurile publice de pe raza loc. D., com. C., iar ulterior, în momentul identificării, fiind prezentat la 23.10 la Spitalul Județean, a refuzat recoltarea probelor biologice de sânge în vederea stabilirii alcoolemiei, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de refuz de prelevare a mostrelor biologice prevăzută de art. 337 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 5 Codul penal.

Fapta aceluiași inculpat care la data de 09.11.2013 a condus în mod repetat autoturismul marca VW cu nr. de înmatriculare SV-xyyy pe drumurile publice de pe raza loc. D., com. C., cunoscând faptul că dreptul de a conduce autovehicule i-a fost suspendat din data de 08.11.2013, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de conducerea unui vehicul fără permis de conducere prevăzută de art. 335 alin. 2 Cod penal cu aplicarea art. 35 alin. 1 și art. 5 Cod penal.

Fapta aceluiași inculpat care la data de 24.01.2014, în jurul orei 15.50, a condus autoturismul marca VW cu nr. de înmatriculare SV-xyyy, pe raza com. C., pe D.J. 208 T și DJ 208 B, din direcția satului D. către C., având permisul de conducere suspendat pentru infracțiuni la regimul rutier, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de conducerea unui vehicul fără permis de conducere prevăzută de art. 335 alin. 2 Cod penal cu aplicarea art. 5 Cod penal.

De asemenea, fapta inculpatului A. care la data de 05.05.2015, în jurul orei 13.40, a condus autoturismul marca VW cu nr. de înmatriculare SV-xyyy, pe D.N. 29, pe raza com. E., din direcția F. – E., având dreptul de a conduce suspendat ca urmare a comiterii infracțiunilor la

regimul rutier, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de conducerea unui vehicul fără permis de conducere prevăzută de art. 335 alin. 2 Cod penal cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În soluționarea apelului inculpatului Curtea reține că se impune redozarea pedepselor aplicate de către prima instanță, în sensul reducerii cuantumului acestora. Inculpatul este infractor primar, s-a prezentat în mod constant în fața organelor judiciare, are loc de muncă și chiar a creat locuri de muncă prin activitatea din cadrul fermei agricole, astfel că aplicarea unor pedepse cu închisoare îndreptate către minimul special este necesară dar și suficientă pentru realizarea scopurilor pedepsei.

Pentru aceste considerente, Curtea, în baza art. 421 pct. 2 lit. a Cod procedură penală, va admite apelurile declarate de Parchetul de pe lângă Judecătoria Suceava și inculpatul A., va desființa, în parte, sentința penală nr. 59 din 12.02.2018 a Judecătoria Suceava și în rejudecare:

Va înlătura dispoziția de schimbarea încadrării juridice a faptelor pentru care inculpatul A. a fost trimis în judecată.

Va descontopi și va repune în individualitatea lor pedepsele aplicate inculpatului A..

În baza art. 337 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 5 Codul penal inculpatul A., va fi condamnat la pedeapsa de 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de refuz de prelevare a mostrelor biologice (faptă din data de 8.11.2013).

În baza art. 335 alin. 2 Cod penal cu aplicarea art. 35 alin. 1 și art. 5 Cod penal, același inculpat va fi condamnat la pedeapsa de 9 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de conducerea unui vehicul fără permis de conducere (faptă din data de 9.11.2013).

În baza art. 335 alin. 2 Cod penal cu aplicarea art. 5 Codul penal, același inculpat va fi condamnat la pedeapsa de 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de conducerea unui vehicul fără permis de conducere (faptă din data de 24.01.2014).

În baza art. 335 alin. 2 Cod penal, același inculpat va fi condamnat la pedeapsa de 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de conducerea unui vehicul fără permis de conducere (faptă din data de 5.05.2014).

În baza art. 38 alin. 1, art. 39 alin. 1 lit. b Codul penal și art. 10 din Legea nr. 187/2012 va contopi pedepsele aplicate inculpatului și va aplica inculpatului A. pedeapsa rezultantă de 1 an și 11 luni închisoare.

În baza art. 92 alin. 1 Codul penal va stabili un termen de încercare de 4 ani (în loc de 2 ani).

Va constata că inculpatul A. a fost reținut în prezenta cauză din data de 12.11.2013 până la data de 13.11.2013 și în baza art. 72 alin. 1 Codul penal, va deduce din pedeapsa aplicată durata reținerii.

Va menține celelalte dispoziții ale sentinței apelate care nu sunt în contradicție cu prezenta decizie.

7. Infracțiunea de conducere a unui vehicul fără permis de conducere prev. de art. 335 alin. 2 Cod penal. Deținerea de către inculpatul care a condus un autovehicul pe teritoriul României doar a unui permis de conducere provizoriu emis de autoritățile britanice. Consecințe.

Rezumat:

Inculpatul, condamnat în primă instanță pentru săvârșirea infracțiunii de „conducerea unui vehicul fără permis de conducere” prev. de art. 335 alin. 2 Cod penal, a solicitat instanței de apel achitarea în temeiul art. 16 alin. 1 lit. d Cod procedură penală, apreciind că există o cauză de neimputabilitate, respectiv cea prev. de art. 30 alin. 1 Cod penal, având în vedere că a condus autovehiculul având permis eliberat de autoritățile din Marea Britanie, fără a cunoaște că acesta nu-i conferă dreptul de a conduce pe teritoriul altui stat.

Din adresa din 29.10.2018 a Ministerului Afacerilor Interne, Inspectoratul General al Poliției Române, Centrul de Cooperare Polițienească Internațională, Biroul Național Interpol rezultă că inculpatul este posesorul permisului de conducere provizoriu emis de autoritățile britanice la data de 20 iunie 2014 valid până la 19 iunie 2024, doar pe teritoriul Marii Britanii sub supravegherea unui șofer posesor de permis de conducere cu drepturi depline.

Susținerile inculpatului potrivit cărora nu a avut cunoștință despre faptul că permisul eliberat de autoritățile din Marea Britanie nu îi conferă dreptul de a conduce autoturisme în România nu pot fi primite, inculpatul neputându-se prevala de necunoașterea dispozițiilor legale în materie. Așa fiind, critica privind incidența disp. art. 30 alin. 1 Cod penal apare ca neîntemeiată.

(Decizia penală nr. 1193 din 17.12.2018, dosar nr. 3970/314/2017)

Dispoziții legale aplicabile: 335 alin. 2 Cod penal

Hotărârea:

Prin sentința penală nr. 231 din 08.05.2018 pronunțată de Judecătoria Suceava în dosar nr. 3970/314/2017, s-au hotărât următoarele:

I. În baza art. 386 Cod procedură penală s-a dispus schimbarea încadrării juridice dată faptelor pentru care a fost trimis în judecată inculpatul A., din infracțiunea de „conducerea unui vehicul fără permis de conducere”, faptă prev. de art. 335 alin. 1 Cod penal, în infracțiunea de „conducerea unui vehicul fără permis de conducere”, faptă prev. de art. 335 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 44 Cod penal.

II. În baza art. 335 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 396 alin. 1 și 2 Cod procedură penală a fost condamnat inculpatul A., la pedeapsa de 1 (unu) an și 4 (patru) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de „conducerea unui vehicul fără permis de conducere”.

În baza art. 67 alin. 1 Cod penal rap. la art. 66 alin. 3 Cod penal s-a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a), b) Cod penal, respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pe o durată de 1 an.

În baza art. 65 alin. 1 Cod penal s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a), b) Cod penal, respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, de la data rămânerii definitive a hotărârii și până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

III. În baza art. 83 alin. 1 Cod penal 1969 raportat la art. 15 din Legea nr. 187/2012, a fost revocată suspendarea condiționată a executării pedepsei de 9 luni închisoare la care a fost condamnat inculpatul A. prin s.p.nr.85 din 25.02.2015 pronunțată în dosar nr. 1195/314/2014 al Judecătoriei Suceava, pentru săvârșirea faptei prev. de art. 321 Cod penal din 1969, definitivă prin neapelare la data de 18.03.2015 și s-a dispus executarea în întregime a pedepsei de 9 luni alături de pedeapsa aplicată prin sentința apelată de 1 an și 4 luni, urmând ca inculpatul să execute 2(doi) ani și 1(unu) lună închisoare.

În baza art. 45 alin. 1, 2 și alin. 3 lit. a) Cod penal s-a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a), b) Cod penal, respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pe o durată de 1 an.

În baza art. 45 alin. 5 Cod penal rap. la art. 45 alin. 1, 2 și alin. 3 lit. a) Cod penal s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a), b) Cod penal, respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, de la data

rămânerii definitive a hotărârii și până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În baza art. 398 Cod procedură penală rap. la art. 274 alin. 1 teza I Cod procedură penală, a fost obligat inculpatul A. la plata către stat a sumei de 1000 lei cu titlu de cheltuieli judiciare avansate de acesta, din care suma de 500 lei în faza de urmărire penală.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut că prin Rechizitoriul din data 04.05.2017 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Suceava, verificat sub aspectul legalității și temeiniciei, a fost trimis în judecată în stare de libertate inculpatul A., pentru săvârșirea infracțiunii de „conducerea unui vehicul fără permis de conducere”, faptă prev. de art. 335 alin. 1 Cod penal.

În actul de sesizare a instanței s-a reținut în esență că la data de 31.11.2015, în jurul orelor 01:55, inculpatul A. a condus pe strada X din mun. B., autovehiculul marca VW, cu nr. de circulație provizoriu xxyyy, fără a deține permis de conducere pentru nicio categorie de autovehicule.

Reprezentantul Ministerului Public a învederat împrejurarea că situația de fapt mai sus expusă este susținută de următoarele mijloace de probă administrate în faza de urmărire penală: procese-verbale de căutare la domiciliu, de verificare în baza de date, citație, mandate de aducere; proces-verbal rezultat etilotest; adresa nr. 42920 din 31.12.2015 emisă de către Serviciul Public Comunitar Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor; declarație martor; copie autorizație circulație provizorie, copie permis de conducere provizoriu (L) eliberat de autoritățile din Marea Britanie seria ...1, copie carte de identitate, fișă cazier judiciar

Prin încheierea ședinței camerei de consiliu pronunțată de Judecătorul de cameră preliminară la data de 28.06.2017 în dosarul asociat nr. .../314/2017/a1, s-a constatat competența și legalitatea sesizării instanței cu Rechizitoriul 5795/P/2015 din data 04.05.2017 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Suceava, precum și legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală, dispunându-se începerea judecării cauzei și fixându-se termen în acest sens pentru data de 04.10.2017.

În baza art. 20 alin. 1 din Legea nr. 290/2004 privind cazierul judiciar, instanța a dispus atașarea la dosarul cauzei a cazierului judiciar al inculpatului A.

În cursul judecării, după începerea cercetării judecătorești în cauză, la termenul din 10 ianuarie 2018, inculpatul a arătat că nu dorește să beneficieze de procedura recunoașterii învinuirii și a declarat că la data săvârșirii faptei poseda un permis de conducere provizoriu eliberat de autoritățile din Marea Britanie și nu avea cunoștință că este limitat în deplasări, în sensul că nu avea dreptul să conducă decât pe teritoriul statului emitent, însoțit fiind de o persoană care deține permis de conducere. A mai arătat că în toamna anului 2015, revenind pe teritoriul României din Marea Britanie, a achiziționat un autoturism la volanul căruia a fost depistat în trafic, la momentul opririi sale în trafic fiind însoțit de numitul C. care poseda permis de conducere englezesc. A menționat că era în eroare cu privire la drepturile sale în ceea ce privește conducerea unui autoturism în sensul că nu știa că nu are voie să conducă pe teritoriul altui stat.

La termenul de judecată din 25 aprilie 2018 a fost audiat martorul C., care a arătat că în toamna anului 2015 se întorcea din clubul ... spre comuna ..., însoțit de inculpatul A. care conducea mașina. Au fost opriți de un echipaj de poliție și la acel moment el cunoștea că inculpatul A. posedă permis de conducere și că are dreptul să conducă cu însoțitor. A mai arătat că nu avea cunoștință că în baza permisului provizoriu pe care îl avea inculpatul, acesta nu avea dreptul de a conduce decât pe teritoriul Marii Britanii.

La același termen de judecată, reprezentantul Ministerului Public a solicitat schimbarea încadrării juridice a faptei pentru care inculpatul A. a fost trimis în judecată, din „conducerea unui vehicul fără permis de conducere”, faptă prev. de art. 335 alin. 1 Cod penal, în „conducerea unui vehicul fără permis de conducere”, faptă prev. de art. 335 alin. 1 Cod penal. rap. la art. 44 Cod penal.

Fiind declarată terminată cercetarea judecătorească conform art. 387 Cod procedură penală și analizând ansamblul probator administrat în cauză în faza de urmărire penală și în cursul cercetării judecătorești, instanța de fond a reținut următoarele:

I. În ceea ce privește schimbarea încadrării juridice a faptei pentru care inculpatul A. a fost trimis în judecată, instanța reține că fapta pentru care inculpatul A. a fost trimis în judecată a fost săvârșită la data de 13.11.2015, deci în termenul de încercare de 2 ani și 9 luni pentru care a fost suspendată condiționat executarea pedepsei de 9 luni închisoare la care a fost condamnat prin SP nr. 86 din 25.02.2015 pronunțată în dosar nr. 1195/314/2014 al Judecătoriei Suceava, pentru săvârșirea faptei prev. de art. 321 C. Pen. din 1969, definitivă prin neapelare la data de 18.03.2015.

Pentru aceste motive, în baza art. 386 Cod procedură penală, instanța de fond a admis cererea de schimbare a încadrării juridice și a dispus schimbarea încadrării juridice dată faptelor pentru care a fost trimis în judecată inculpatul A., astfel cum a fost pusă în discuție, din infracțiunea de „conducerea unui vehicul fără permis de conducere”, faptă prev. de art. 335 alin. 1 Cod penal, în infracțiunea de „conducerea unui vehicul fără permis de conducere”, faptă prev. de art. 335 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 44 Cod penal.

II. În fapt, la data de 13.11.2015, în jurul orei 01:55, în timp ce efectua serviciul de patrulare, supraveghere și control al traficului rutier pe raza mun. B., un echipaj de poliție din cadrul Poliției Municipiului - Biroul Rutier, a oprit pe strada., autovehiculul marca VW B cu nr. de circulație provizoriu xxyyy.

Conducătorul autoturismului a fost identificat în persoana inculpatului A. din satul/comuna Acesta a prezentat lucrătorilor de poliție documentele autoturismului, actul de identitate și permisul de conducere provizoriu (L) eliberat de autoritățile din Marea Britanie seria ..., valabil doar pe teritoriul Marii Britanii însoțit de un posesor de permis ce are o vechime de peste 5 ani.

Fiind verificat în baza de date, s-a constatat faptul că inculpatul A. nu posedă permis de conducere valabil pentru nicio categorie de autovehicule.

Cu privire la acest aspect, inculpatul a declarat polițiștilor că a condus autoturismul marca VW de la domiciliul său din comuna ... până la clubul .., de unde, în jurul orelor 01:50, a plecat spre localitatea ... și nu a știut că nu are dreptul de a conduce autovehicule în România.

Inculpatul A. a fost testat cu aparatul etilotest seria ARRJ 0119, rezultând o concentrație alcoolică de 0,25 mg/l alcool pur în aerul expirat.

Prin adresa cu nr. 42920 din 31.12.2015, Serviciul Public Comunitar Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor a comunicat că inculpatul A. nu figurează în evidențe ca fiind posesor de permis de conducere.

Inculpatul nu a fost audiat pe parcursul urmăririi penale întrucât a fost plecat în străinătate.

Situația de fapt reținută anterior rezultă din probele administrate în faza de urmărire penală, respectiv: procese-verbale de căutare la domiciliu, de verificare în baza de date, citație, mandate de aducere; proces-verbal rezultat etilotest; adresa nr. 42920 din 31.12.2015 emisă de către Serviciul Public Comunitar Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor; declarație martor; copie autorizație circulație provizorie, copie permis de conducere provizoriu (L) eliberat de autoritățile din Marea Britanie seria ..., copie carte de identitate, fișă cazier judiciar și din declarația inculpatului A. din cursul cercetării judecătorești prin care acesta a arătat că la data săvârșirii faptei posedă un permis de conducere provizoriu eliberat de autoritățile din Marea Britanie și nu avea cunoștință că este limitat în deplasări, în sensul că nu avea dreptul să conducă decât pe teritoriul statului emitent, însoțit fiind de o persoană care deține permis de conducere. A mai arătat că în toamna anului 2015, revenind pe teritoriul României din Marea Britanie, a achiziționat un autoturism la volanul căruia a fost depistat în trafic.

Având în vedere ansamblul probator administrat în cauză și procedând la evaluarea acestuia în conformitate cu prevederile art. 103 alin. 1 Cod pr.pen., instanța a apreciat că fapta pentru care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului A. există și a fost săvârșită de acesta cu

vinovăția prevăzută de lege, împrejurare care a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă, astfel încât prezumția de nevinovăție a fost răsturnată, în cauză nefiind incidente dispozițiile art. 30 alin. 1 Cod penal.

În drept, fapta inculpatului A. care la data de 31.11.2015, în jurul orelor 01:55, a condus pe str. .. din mun. B., autovehiculul marca VW, cu nr. de circulație provizoriu xxyyy, fără a deține permis de conducere pentru nicio categorie de autovehicule, întrunește atât din punct de vedere obiectiv, cât și subiectiv elementele materiale ale infracțiunii de „conducerea unui vehicul fără permis de conducere”, faptă prevăzută de art. 335 alin. 1 Cod penal.

Din punctul de vedere al laturii obiective a infracțiunii constând în „conducerea unui vehicul fără permis de conducere”, faptă prevăzută de art. 335 alin. 2 Cod penal, elementul material este dat de acțiunea inculpatului de a conduce pe drumurile publice autovehiculul marca VW, cu nr. de circulație provizoriu xxyyy, fără a deține permis de conducere pentru nicio categorie de autovehicule. Sub acest aspect, instanța a reținut că potrivit art. 20 alin. 1 din O.U.G. nr. 195/2002, în forma în vigoare la data săvârșirii faptei, „pentru a conduce pe drumurile publice autovehicule, tramvaie, tractoare folosite exclusiv la exploatarea agricole și forestiere sau mașini autopropulsate, conducătorii acestora trebuie să posede permis de conducere corespunzător”.

Conducerea unui autovehicul reprezintă activitatea prin care se manevrează mecanismele specifice care determină deplasarea autovehiculului. Cerința esențială legată de elementul material al faptei constând în locul comiterii faptei - pe drumurile publice - este întrunită în cazul concret, prin raportare la art. 6 pct. 14 din O.U.G. nr. 195/2002 care definește această noțiune „orice cale de comunicație terestră, cu excepția căilor ferate, special amenajată pentru traficul pietonal sau rutier, deschisă circulației publice”. Durata conducerii pe drumurile publice în condițiile descrise de norma legală, atât temporală cât și spațială, este irelevantă, fapta urmând a atrage aplicarea legii penale. Fiind o infracțiune de pericol abstract, fapta inculpatului a avut ca urmare imediată o stare de pericol pentru siguranța circulației pe drumurile publice, iar legătura de cauzalitate a rezultat din materialitatea activității desfășurate efectiv de inculpat.

Din punctul de vedere al laturii subiective a infracțiunii, instanța de fond a reținut, raportat la dispozițiile art. 16 alin. 3 lit. b) Cod penal, că poziția subiectivă a inculpatului față de infracțiunea săvârșită și rezultatul socialmente periculos al acesteia, se caracterizează prin intenție indirectă. Astfel, conducând un autoturism pe drumurile publice, în condițiile în care nu deținea un permis de conducere valabil, inculpatul a prevăzut și, deși nu a urmărit, a acceptat posibilitatea ca prin fapta sa infracțională să pună în pericol siguranța circulației pe drumurile publice prin nerespectarea regulilor specifice desfășurării unei astfel de activități.

Totodată instanța de fond a constatat că nu s-a făcut dovada existenței vreunei cauze justificative sau de neimputabilitate dintre cele prevăzute de lege.

La individualizarea pedepsei aplicate inculpatului au fost avute în vedere criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute în art. 74 Cod penal.

Din punctul de vedere al gravității infracțiunii deduse judecății, instanța de fond a reținut că fapta de care este acuzat inculpatul nu prezintă o gravitate scăzută ci din contră, o gravitate atât individuală, cât și de ansamblu ridicată, având în vedere că acesta a condus pe drumurile publice cu nerespectarea celor mai elementare norme de circulație, fără a avea dreptul de a conduce, punând în pericol siguranța circulației într-un mod evident, întrucât fapta sa putea să aibă drept rezultat concret un accident rutier soldat cu pagube materiale ori chiar cu victime omenești. Având în vedere cele expuse anterior, instanța a apreciat că în cauză nu se poate reține nicio împrejurare legată de fapta comisă, care diminuează gravitatea infracțiunii sau pericolozitatea infractorului și care ar putea primi valoarea unei circumstanțe atenuante judiciare în sensul prevăzut de art. 75 alin. 2 lit. b) Cod penal.

Din punctul de vedere al pericolozității infractorului A., instanța de fond a reținut că acesta este în vârstă de 22 de ani, cetățean român, iar din fișa de cazier rezultă că acesta este cunoscut cu antecedente penale.

În ceea ce privește conduita inculpatului pe parcursul procesului penal, instanța de fond a reținut că acesta a manifestat o atitudine nesinceră de nerecunoaștere a faptei.

Pe de altă parte, din punctul de vedere al situației personale a inculpatului, instanța de fond a reținut, că din cuprinsul înscrisurilor în circumstanțiere depuse la dosarul cauzei rezultă că inculpatul este angajat cu contract de muncă pe teritoriul Marii Britanii și că la data de 29.05.2017, a obținut permisul de conducere pentru categoriile AM, B1 și B.

Având în vedere împrejurarea că art. 335 alin. 1 Cod penal prevede pedeapsa cu închisoarea de la 1 la 5 ani pentru infracțiunea de „conducerea unui vehicul fără permis de conducere” dedusă judecării, instanța de fond a dat eficiență acestui articol. Totodată, instanța de fond a mai reținut că inculpatul se prezintă ca o persoană care nu a conștientizat până la momentul judecării cauzei gravitatea faptelor sale, și că acesta a manifestat o atitudine de ignorare vădită a normelor elementare de circulație pe drumurile publice astfel încât gravitatea concretă a faptelor deduse judecării și pericolozitatea reală a inculpatului nu sunt umbrite de situația sa personală.

Având în vedere criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute în art. 74 Cod penal analizate în paragrafele anterioare, instanța de fond a opinat că este necesară aplicarea unei pedepse de 1 an și 4 luni închisoare pentru infracțiunea de „conducerea unui vehicul fără permis de conducere”, faptă prevăzută de art. 335 alin. 1 Cod penal inculpatului A., pedeapsă de natură să corespundă scopului generic al pedepsei penale, de prevenire a săvârșirii de noi infracțiuni.

Astfel, instanța de fond a apreciat că infracțiunea dedusă judecării nu prezintă o gravitate redusă iar aplicarea pedepsei închisorii nu este doar oportună ci și necesară raportat la criteriile generale de individualizare a pedepsei, astfel cum au fost analizate în paragrafele anterioare, nefiind întrunite condițiile prevăzute de art. 83 Cod penal privind amânarea aplicării pedepsei.

Sub aspectul pedepselor complementare și accesorii, instanța de fond a reținut că pedeapsa complementară a interzicerii exercitării unor drepturi constă în interzicerea exercitării, pe o perioadă de la unu la 5 ani, a unuia sau mai multora dintre drepturile prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a) - o) Cod pen. iar potrivit art. 65 alin. 1 Cod penal, pedeapsa accesorie constă în interzicerea exercitării drepturilor prevăzute la art. 66 alin. 1 lit. a), b) și d) - o), a căror exercitare a fost interzisă de instanță ca pedeapsă complementară. Prin urmare, în privința pedepselor accesorii instanța de fond a reținut că, potrivit art. 65 alin. 1 Cod penal, acestea se stabilesc în funcție de modul în care au fost stabilite pedepsele complementare; în concret dacă se apreciază necesitatea dispunerii pedepsei complementare trebuie stabilit și conținutul pedepsei accesorii în funcție de conținutul pedepsei complementare, rezultând în mod clar existența unei legături indisolubile între pedepsele complementare și accesorii.

Instanța de fond a apreciat că orice pedeapsă aplicată unui inculpat, în speță inculpatului A., trebuie să fie individualizată și să aibă o finalitate practică, o aplicabilitate în societate și nu doar să fie aplicată *in abstracto*, fără să producă efecte în relațiile sociale *in concreto*. Raportat la criteriile prevăzute în art. 67 alin. 1 Cod penal instanța de fond a apreciat că - având în vedere natura și gravitatea infracțiunii deduse judecării, împrejurările cauzei și persoana infractorului anterior analizate – s-a impus aplicarea pedepsei complementare a interzicerii unor drepturi față de inculpatul A., pentru infracțiunea săvârșită.

Astfel, instanța de fond a apreciat că activitatea ilicit penală, astfel cum a fost expusă, demonstrează nedemnitățile inculpatului în exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și a dreptului de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a) și lit. b) Cod penal. Sub aspectul duratei pedepsei complementare, instanța de fond a opinat că aplicarea acesteia pe durata sa minimă de 1 an este proporțională cu scopul prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni, raportat la criteriile prevăzute de art. 67 alin. 1 Cod penal.

În consecință, în baza art. 335 alin. 1 Cod penal rap. la art. 396 alin. 1 și 2 Cod procedură penală inculpatul A. a fost condamnat la pedeapsa de 1 an și 4 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de „conducerea unui vehicul fără permis de conducere”.

În baza art. 67 alin. 1 Cod penal rap. la art. 66 alin. 3 Cod penal s-a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a), b) Cod penal, respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pe o durată de 1 an.

În baza art. 65 alin. 1 Cod penal s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a), b) Cod penal, respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, de la data rămânerii definitive a hotărârii și până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

III. Sub aspectul individualizării judiciare a executării pedepsei închisorii aplicate inculpatului, instanța de fond a reținut că fapta pentru care inculpatul A. a fost trimis în judecată a fost săvârșită la data de 13.11.2015, deci în termenul de încercare de 2 ani și 9 luni pentru care a fost suspendată condiționat executarea pedepsei de 9 luni închisoare la care a fost condamnat prin SP nr. 86 din 25.02.2015 a Judecătorei Suceava, pentru săvârșirea faptei prev. de art. 321 C. Pen. din 1969, definitivă prin neapelare la data de 18.03.2015.

Din aceste motive, în baza art. 83 alin. 1 Cod penal 1969 raportat la art. 15 din Legea nr. 187/2012, instanța de fond a dispus revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei de 9 luni închisoare la care a fost condamnat inculpatul A. prin s.p. nr.85 din 25.02.2015 a Judecătorei Suceava, pentru săvârșirea faptei prev. de art. 321 Cod penal din 1969, definitivă prin neapelare la data de 18.03.2015 și a dispus executarea în întregime a pedepsei de 9 luni alături de pedeapsa aplicată prin sentința apelată de 1 an și 4 luni, urmând ca inculpatul să execute 2 ani și 1 lună închisoare.

Având în vedere cele expuse anterior în privința pedepselor complementare și accesorii, în baza art. 45 alin. 1, 2 și alin. 3 lit. a) Cod penal instanța de fond a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a), b) Cod penal, respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pe o durată de 1 an.

În baza art. 45 alin. 5 Cod penal rap. la art. 45 alin. 1, 2 și alin. 3 lit. a) Cod penal s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a), b) Cod penal, respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, de la data rămânerii definitive a hotărârii și până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

Reținând culpa procesuală a inculpatului față de care s-a dispus soluția condamnării în cauză, în baza art. 398 Cod procedură penală rap. la art. 274 alin. 1 teza I Cod procedură penală, a fost obligat inculpatul A. la plata către stat a sumei de 1000 lei cu titlu de cheltuieli judiciare avansate de acesta, din care suma de 500 lei în faza de urmărire penală.

Împotriva acestei sentințe, inculpatul A. a declarat apel, pentru motivele formulate în scris susținute și oral de apărătorul ales la termenul de judecată din data de 03.12.2018, fiind consemnate în încheierea de dezbateri de la acea dată ce face parte integrantă din prezenta decizie.

În esență, inculpatul a solicitat, în principal, achitarea, în temeiul disp. art. 396 alin. 5 rap. la art. 16 alin. 1 lit. d Cod procedură penală, motivat de faptul că există o cauză de neimputabilitate, respectiv cea prevăzută de art. 30 alin. 1 Cod penal (eroarea) întrucât a condus autovehiculul pe raza municipiului Suceava având un permis de conducere eliberat de autoritățile din Marea Britanie, necunoscând că acesta nu-i conferea dreptul de a conduce autovehicule pe teritoriul altui stat, aflându-se astfel în eroare.

În subsidiar, arată că instanța de fond a dispus greșit schimbarea de încadrare juridică a faptei, cea corectă fiind din infracțiunea prev. de art. 335 alin. 1 Cod penal în cea prev. de art. 335 alin. 2 Cod penal, rap. la art. 38 alin. 1 Cod penal și art. 44 alin. 2 Cod penal.

De asemenea, arată că instanța de fond a stabilit o pedeapsă de 1 an și 4 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de conducerea unui vehicul fără permis de conducere, pe care a însumat-o matematic cu pedeapsa de 9 luni închisoare la care a fost condamnat prin sentința penală nr. 85 din 25.02.2015 a Judecătoriei Suceava, nu a dat eficiență criteriilor de individualizare a pedepsei și nu a făcut aplicarea disp. art. 75 alin. 2 lit. b Cod penal, cu consecința reducerii limitelor de pedeapsă cu o treime.

A solicitat admiterea cererii de schimbare a încadrării juridice a faptei și reindividualizarea pedepsei, dându-se eficiență circumstanțelor atenuante prev. de art. 75 alin. 2 lit. b Cod penal și art. 76 alin. 1 Cod penal și date fiind noile limite de pedeapsă, orientarea cuantumului spre minimul special prevăzut de lege, având în vedere incidența disp. art. 39 alin. 1 lit. b Cod penal.

Analizând apelul prin prisma motivelor invocate, precum și cauza sub toate aspectele de fapt și de drept, în conformitate cu prevederile art. 417 și art. 420 Cod procedură penală, în baza actelor și lucrărilor dosarului, Curtea constată următoarele:

Prima instanță a reținut în mod corect situația de fapt, dând o justă interpretare probatoriului administrat în cauză în ambele faze procesuale.

Inculpatul apelant a comis infracțiunea dedusă judecății în modalitatea descrisă în considerentele hotărârii atacate ce nu se mai impun a fi reluate.

Curtea își însușește în întregime situația de fapt reținută, a cărei argumentație a fost redată în hotărârea apelată, astfel după cum această posibilitate este conferită de practica CEDO și potrivit căreia poate constitui o motivare preluarea motivelor instanței inferioare (cauza Helle împotriva Finlandei).

Cert este că, la data de 13.11.2015, în jurul orei 01:55, în timp ce efectua serviciul de patrulare, supraveghere și control al traficului rutier pe raza mun. B., un echipaj de poliție din cadrul Poliției Municipiului - Biroul Rutier, a oprit pe strada ..., autovehiculul marca VW cu nr. de circulație provizoriu xxyyy.

Conducătorul autoturismului a fost identificat în persoana inculpatului A. din satul/ comuna ... Acesta a prezentat lucrătorilor de poliție documentele autoturismului, actul de identitate și permisul de conducere provizoriu (L) eliberat de autoritățile din Marea Britanie seria ..., valabil doar pe teritoriul Marii Britanii însoțit de un posesor de permis ce are o vechime de peste 5 ani.

Fiind verificat în baza de date, s-a constatat faptul că inculpatul A. nu posedă permis de conducere valabil pentru nicio categorie de autovehicule.

Cu privire la acest aspect, inculpatul a declarat polițiștilor că a condus autoturismul marca VW de la domiciliul său din comuna .. până la clubul .., de unde, în jurul orelor 01:50, a plecat spre localitatea .. și nu a știut că nu are dreptul de a conduce autovehicule în România.

Inculpatul A. a fost testat cu aparatul etilotest seria ARRJ 0119, rezultând o concentrație alcoolică de 0, 25 mg/l alcool pur în aerul expirat.

Prin adresa cu nr. 42920 din 31.12.2015, Serviciul Public Comunitar Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor a comunicat că inculpatul A. nu figurează în evidențe ca fiind posesor de permis de conducere.

Probele legal administrate în cauză, enumerate și analizate în considerentele sentinței atacate, la care instanța de fond a făcut pe larg referire, au răsturnat în mod neîndoiește prezumția de nevinovăție de care beneficiază inculpatul, făcându-se dovada certă și indubitabilă a săvârșirii faptei care întrunește elementele constitutive, atât sub aspectul laturii obiective, cât și a celei subiective a infracțiunii de „conducerea unui vehicul fără permis de conducere”, prev. de art. 335 alin. 2 Cod penal, inculpatul acționând cu vinovăția cerută de lege.

A solicitat inculpatul prin apărător achitarea în temeiul art. 16 alin. 1 lit. d Cod procedură penală, apreciind că există o cauză de neimputabilitate, respectiv cea prev. de art. 30 alin. 1 Cod penal, având în vedere că a condus autovehiculul având permis eliberat de autoritățile din Marea Britanie, fără a cunoaște că acesta nu-i conferă dreptul de a conduce pe teritoriul altui stat.

Din adresa nr. ../CC din 29.10.2018 a Ministerului Afacerilor Interne – Inspectoratul General al Poliției Române, Centrul de Cooperare Polițienească Internațională, Biroul Național Interpol rezultă că inculpatul A. este posesorul permisului de conducere provizoriu emis de autoritățile britanice la data de 20 iunie 2014 valid până la 19 iunie 2024, doar pe teritoriul Marii Britanii sub supravegherea unui șofer posesor de permis de conducere cu drepturi depline.

Susținerile inculpatului potrivit căror nu a avut cunoștință despre faptul că permisul eliberat de autoritățile din Marea Britanie nu îi conferă dreptul de a conduce autoturisme în România nu pot fi primite, inculpatul neputându-se prevala de necunoașterea dispozițiilor legale în materie. Așa fiind, critica privind incidența disp. art. 30 alin. 1 Cod penal apare ca neîntemeiată.

Apare însă întemeiată critica privind încadrarea juridică a faptei comise de inculpat, aceasta întrunind, astfel cum s-a arătat mai sus, elementele constitutive ale infracțiunii prev. de art. 335 alin. 2 Cod penal în condițiile în care inculpatul nu avea dreptul de a conduce autovehicule în România.

În ce privește felul pedepsei aplicate inculpatului, având în vedere limitele de pedeapsă prevăzute de lege pentru infracțiunea săvârșită, dar și criteriile prevăzute de art. 74 Cod penal la care instanța de fond a făcut pe larg referire, Curtea apreciază că se justifică reindividualizarea acesteia. Astfel, deși infracțiunea săvârșită de inculpat este una care pune în pericol siguranța circulației rutiere, este de reținut că acesta a avut o atitudine procesuală corectă, este tânăr, având certe posibilități de reintegrare, aspecte care creează convingerea instanței că va înțelege consecințele faptei sale și se va putea reeduca și prin aplicarea unei pedepse cu amenda, în cuantum de 1800 lei, neavând justificare reținerea de circumstanțe atenuante așa cum s-a cerut.

Având în vedere că fapta pentru care inculpatul A. a fost trimis în judecată a fost săvârșită la data de 13.11.2015, deci în cursul termenului de încercare de 2 ani și 9 luni stabilit prin sentința penală nr. 86 din 25.02.2015 a Judecătoriei Suceava, în mod corect s-a făcut aplicarea art. 83 alin. 1 Cod penal 1969 raportat la art. 15 din Legea nr. 187/2012, aceste dispoziții urmând a se menține, pedeapsa rezultantă urmând a fi compusă din cea aplicată prin sentința menționată, la care se adaugă pedeapsa cu amenda aplicată prin prezenta decizie.

Pentru motivele arătate, în temeiul disp. art.421 pct.2 lit.a Cod procedură penală, apelul declarat de inculpatul A. va fi admis, sentința penală apelată desființată în totalitate, în rejudecare urmând a se proceda în sensul celor de mai sus.

În temeiul art. 274 alin. 1 Cod procedură penală, inculpatul va fi obligat la plata sumei de 1000 lei cu titlu de cheltuieli judiciare avansate de stat, din care suma de 500 lei în faza de urmărire penală. Cheltuielile judiciare din apel vor rămâne în sarcina statului, în conformitate cu disp. art. 275 alin. 3 Cod procedură penală.

8. Refuzul inculpatului de a i se preleva cea de-a doua probă de sânge în vederea stabilirii alcoolemiei. Consecințe în ceea ce privește reținerea în sarcina inculpatului a infracțiunii de „conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau altor substanțe” prevăzută de art. 336 alin. 1 Cod penal.

Rezumat:

Din considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 732 din data de 16.12.2014 rezultă că ceea ce se impune a se avea în vedere la stabilirea existenței infracțiunii este alcoolemia prezentată de inculpat la data surprinderii sale în trafic.

Potrivit art. 9 alin. 1 din Normele metodologice privind recoltarea, depozitarea și transportul probelor biologice în vederea probațiunii judiciare prin stabilirea alcoolemiei sau a prezenței în organism a substanțelor sau a produselor stupefiante ori a medicamentelor cu efecte similare acestora în cazul persoanelor implicate în evenimente sau împrejurări în legătură cu traficul rutier, aprobate prin Ordinul ministrului sănătății nr. 1.512/2013, recoltarea probelor biologice în vederea stabilirii alcoolemiei se va face în cel mai scurt timp posibil de la producerea evenimentului rutier sau a împrejurării care impune recoltarea.

Alin. 1 al art. 10 din același act normativ stipulează că pentru determinarea alcoolemiei se vor recolta două probe de sânge, la un interval de o oră una față de cealaltă.

În cazul în care cea din urmă prevedere nu este respectată, singura consecință este cea reglementată la art. 12 alin. 1, respectiv imposibilitatea efectuării estimării retroactive a alcoolemiei, neprezentând nicio relevanță sub aspectul săvârșirii infracțiunii.

Raportat la intervalul redus de timp scurs de la momentul surprinderii sale în trafic la cel al prelevării probei de sânge (circa 30 de minute), la concentrația alcoolică astfel rezultată (1,95 g‰, care reprezintă o valoare ridicată, mult peste limita minimă prevăzută de textul incriminator pentru ca fapta să constituie infracțiune), la alcoolemia indicată de aparatul alcooltest (0,92 mg/l), având în vedere și susținerea inculpatului potrivit căreia consumase în prealabil, în seara și noaptea respectivă, inclusiv pe drum, bere și vodcă, instanța de apel a constatat fără îndoială că la momentul surprinderii sale în trafic alcoolemia prezentată depășea în mod indubitabil valoarea de 0,80 g/l alcool pur în sânge, independent de fază (absorbție ori eliminare). De altfel, medicul legist, prin calculul retroactiv al alcoolemiei, nu face decât aprecieri relative, fără a indica o valoare a alcoolemiei egală sau inferioară limitei legale de 0,80 g/l alcool pur în sânge.

(Decizia penală nr. 1219 din 21.12.2018 , dosar nr. 2238/297/2017)

Dispoziții legale aplicabile: art. 336 alin. 1 Cod penal

Hotărârea:

Prin sentința penală nr. 76 din data de 02.07.2018 pronunțată de Judecătoria Săveni în dosar nr. .../297/2017, în temeiul art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 alin. 1 lit. c Cod procedură penală, a fost achitat inculpatul A. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau altor substanțe, prevăzută de art. 336 alin. 1 Cod penal.

În baza art. 396 alin. 1,4,10 Cod procedură penală raportat la art. 83 Cod penal, s-au stabilit în sarcina inculpatului A.:

- o pedeapsă de 1 an închisoare sub aspectul săvârșirii infracțiunii de punere în circulație sau conducere a unui vehicul neînmatriculat, prev. de art. 334 alin. 1 Cod penal;

- o pedeapsă de 1 an închisoare sub aspectul săvârșirii infracțiunii de conducere pe drumurile publice a unui vehicul de către o persoană care nu posedă permis de conducere, prev. de art. 335 alin. 1 Cod penal.

În temeiul art. 38 alin. 2, art. 39 alin. 1 lit. b Cod penal, s-a stabilit inculpatului pedeapsa cea mai grea, de 1 an închisoare, sporită cu o treime din cealaltă pedeapsă, respectiv 4 luni închisoare, rezultând o pedeapsă de 1 (un) an și 4 (patru) luni închisoare.

În temeiul art. 83 alin. 1 Cod penal, s-a amânat aplicarea pedepsei închisorii pe un termen de supraveghere de 2 (doi) ani de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, stabilit potrivit art. 84 Cod penal.

În temeiul art. 85 alin. 1 Cod penal, pe durata termenului de supraveghere, inculpatul a fost obligat să respecte următoarele măsuri de supraveghere:

- a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune, la datele fixate de acesta;
- b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;
- c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile,

precum și întoarcerea;

d) să comunice schimbarea locului de muncă;

e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În temeiul art. 85 alin. 2 lit. b,g Cod penal, s-au impus inculpatului următoarele obligații:

- să presteze o muncă neremunerată în folosul comunității pe o perioadă de 60 de zile, în cadrul Primăriei Comunei.. sau în cadrul Primăriei ..., consilierul de probațiune urmând a decide, potrivit 404 alin. 3 Cod procedură penală, art. 57 cu ref. la art. 51 din Legea nr. 253/2013, în care din cele două instituții urmează a se executa obligația;

- să nu conducă pe drumurile publice autovehicule pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere.

În temeiul art. 404 alin. 3 Cod procedură penală, s-a atras atenția inculpatului asupra consecințelor nerespectării măsurilor de supraveghere impuse și ale săvârșirii de noi infracțiuni în cursul termenului de supraveghere: revocarea amânării aplicării pedepsei.

Pentru a hotărî astfel, a reținut prima instanță că prin rechizitoriul din data de 16.11.2017 dat în dosarul nr. .../P/2016 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Săveni s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului A. pentru săvârșirea infracțiunilor de *punere în circulație sau conducere a unui vehicul neînmatriculat*, prev. de art.334 alin. 1 Cod penal, *conducere pe drumurile publice a unui vehicul de către o persoană care nu posedă permis de conducere*, prev. de art. 335 alin. 1 Cod penal și *conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe*, prev. de art. 336 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 38 alin. 2 Cod penal.

Prin actul de sesizare a instanței s-a reținut că în noaptea de 16/17.09.2016, în jurul orei 03:00, inculpatul A. a condus pe D.J. 282 pe relația MN autoturismul marca K, cu numărul de înmatriculare provizoriu xxxzz, expirat, fără a poseda permis de conducere și având o îmbibație alcoolică de 1,95 g ‰ alcool pur în sânge.

Prin încheierea nr. 542 din data de 19.12.2017, judecătorul de cameră preliminară a constatat legalitatea sesizării instanței cu rechizitoriul nr. 1049/P/2016 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Săveni, legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală și a dispus începerea judecării cauzei.

La termenul de judecată din 12.03.2018, apărătorul ales al inculpatului a depus la dosar declarația autenticată nr. 160/23.01.2018, prin care acesta solicită ca judecata să aibă loc în baza procedurii simplificate a recunoașterii învinuirii și își manifestă acordul pentru efectuarea de muncă neremunerată în folosul comunității, cererea sa fiind admisă.

Analizând materialul probator administrat în cursul urmăririi penale și al cercetării judecătorești, instanța a reținut în fapt că în noaptea de 16/17.09.2016, în jurul orei 03:00, lucrătorii Secției Nr. 9 Poliție Rurală .., aflându-se în exercitarea atribuțiilor de serviciu pe D.J. 282 mn, desfășurând activități pe linie de circulație rutieră, au identificat și oprit în trafic autoturismul marca K .., model 145, cu numărul de înmatriculare provizoriu xxyyy

După legitimarea conducătorului auto s-a stabilit că acesta se numește A., iar în autoturism se mai aflau tatăl acestuia, C., care ocupa locul din dreapta față, respectiv unchiul său, numitul D., care se afla pe bancheta din spate.

Fiindu-i solicitate permisul de conducere și documentele autoturismului, inculpatul a prezentat doar cartea de identitate și un document emis de statul italian.

Întrucât inculpatul emana halenă alcoolică, a fost testat cu aparatul etilotest seria ARRM–0266, la poziția .., rezultatul fiind o concentrație de 0,92 mg/1 alcool în aerul expirat.

Au fost efectuate verificări în bazele de date naționale ale Poliției Române, constatându-se că inculpatul A. nu posedă permis de conducere, iar autoturismul sus-menționat era neînmatriculat, plăcuțele de înmatriculare provizorii cu numărul BR 073258 fiind expirate.

Ulterior, inculpatul a fost condus la Secția Exterioară a Spitalului de Urgență unde la ora 03:24 i s-a recoltat o probă de sânge în vederea determinării alcoolemiei, pe cea de-a doua refuzând-o, deși i s-a adus la cunoștință faptul că nu are dreptul la recalcularea alcoolemiei.

În urma analizelor de laborator a rezultat că avea o alcoolemie de 1,95 g ‰ alcool pur în sânge (ora 03:24), conform Buletinului de analiză toxicologică nr. 866/T1 din 22.09.2016 întocmit de Serviciul Județean de Medicină Legală.

Inculpatul, la momentul depistării în trafic, nu era deținător al permisului de conducere, aspect ce rezultă din adresa nr. 50430/17.10.2016 a Serviciului Public Comunitar Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor.

De asemenea, din adresa nr. 50431 din 17.10.2016 a Serviciului Public Comunitar Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor rezultă că auto marca K cu serie șasiu ... nu figurează în evidențele instituției ca fiind înmatriculat, pentru acesta fiind acordate succesiv autorizații provizorii de circulație.

Fiind audiat în calitate de suspect la data de 26.09.2017, inculpatul A. a adoptat o poziție corespunzătoare, de recunoaștere și regret a faptelor reținute în sarcina sa.

Astfel, acesta a declarat că în ziua de 16.09.2016, în jurul orei 19:00, a cumpărat de la o femeie pe nume E. din localitatea ..., autoturismul marca K, model 145, cu numărul de înmatriculare provizoriu xxyyy, fără a cunoaște că era expirat.

A precizat că a urmat cursurile unei școli de șoferi în Italia și că la data de 31.10.2016 a obținut permisul de conducere italian pentru categoria B, a cărei copie a depus-o la dosar.

Din declarațiile inculpatului mai rezultă că, în noaptea de 16/17.09.2016, în jurul orei 03:00, s-a hotărât să se deplaseze cu autoturismul sus-menționat în orașul S., pentru a-l alimenta cu carburant, deși seara, după ce a cumpărat mașina, consumase băuturi alcoolice împreună cu niște prieteni.

Din adresa nr. 3691 din 15.12.2016 a Direcției Județene de Drumuri și Poduri, rezultă că D.J. 282 este drum public de interes județean și pe sectorul de drum MN, iar la data de 17.09.2016 era deschis circulației rutiere.

Din adresa nr. ...din 21.03.2017 a MAI-I.G.P.F rezultă că în urma verificărilor efectuate pe baza datelor transmise, autoritățile de poliție din Italia au comunicat că inculpatul A. este titularul permisului de conducere seria categoria B, cu valabilitate 12.10.2016 - 27.09.2027.

Instanța a reținut situația de fapt descrisă anterior în urma analizei coroborate a materialului probator administrat în cauză, în faza urmăririi penale, respectiv: procesul-verbal de constatare a infracțiunii flagrante; declarațiile inc./suspectului A.; declarațiile martorilor ...; rezultatul etilotestului; procesul-verbal acord la recoltarea de probe biologice; procesul-verbal de recoltare mostre biologice; buletinul de analiză toxicologică alcoolemie; adresa nr. 50431/17.10.2016 a SPCRPCÎV; adresa nr. 50430/17.10.2016 a SPCRPCÎV; adresa nr. 3691/15.12.2016 a Direcției Județene de Drumuri și Poduri; copia permisului de conducere italian; adresa nr. .. din 21.03.2017 a MAI-I.G.P.F. și a judecății, respectiv înscrisuri în circumstanțiere, filele 11-21 ds., declarația autenticată nr. 160/23.01.2018.

În drept, în privința infracțiunii de conducerea unui vehicul pe drumurile publice sub influența băuturilor alcoolice, prev. de art. 336 alin. 1 Cod penal, deși fapta inculpatului întrunește, sub aspectul laturii obiective și subiective, elementele constitutive ale infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului, instanța a reținut că, raportat la dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. c Cod procedură penală, nu există probe din care să rezulte că inculpatul a săvârșit infracțiunea ce îi este imputată.

Astfel, prin decizia nr. 3 pronunțată pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept vizând interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 336 alin. (1) din Codul penal, publicată în M.Of. nr. 392/28 mai 2014, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că, în ipoteza unei duble prelevări de mostre biologice, rezultatul alcoolemiei cu relevanță penală este cel dat de prima prelevare, reținând că „În noua reglementare legiuitorul a optat să dea relevanță penală valorii

alcoolemiei la momentul prelevării primei mostre biologice, moment situat în timp imediat, consecutiv acțiunii de conducere pe drumurile publice a unui vehicul”, decizie care, potrivit prevederilor art. 477 alin.(3) și art. 477¹ Cod procedură penală, a fost obligatorie pentru instanțele de judecată până la data de 27.01.2015, când și-a încetat efectele ca urmare a publicării în Monitorul Oficial nr. 69 a Deciziei Curții Constituționale nr. 732/2014, care a constatat că sintagma „la momentul prelevării mostrelor biologice” din cuprinsul dispozițiilor art. 336 alin.(1) din Codul penal este neconstituțională.

În motivare, Curtea Constituțională a arătat, la paragraful 22, că „din expunerea de motive a noului Cod penal, prin modificarea conținutului infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe, legiuitorul a urmărit eliminarea posibilității unei estimări retroactive a alcoolemiei, în scopul evitării inconvenientelor create de această estimare. Soluția legislativă prevăzută de art. 87 alin.(1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.195/2002 impunea calculul retroactiv al alcoolemiei, care consta în determinarea îmbibației de alcool existente la momentul conducerii autovehiculului și necesita recoltarea a două probe de sânge pentru stabilirea fazei intoxicației etilice (absorbție sau eliminare) și a ratei de eliminare individuală, în perspectiva solicitării expertizei de estimare retroactivă a alcoolemiei.”

La paragraful 24, Curtea a menționat că „sintagma „la momentul prelevării mostrelor biologice” din cuprinsul dispozițiilor art. 336 alin.(1) din Codul penal este neconstituțională, întrucât aduce atingere prevederilor constituționale ale art.1 alin.(5) referitor la principiul respectării legilor și ale art.20 referitor la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului asupra legilor interne, raportate la prevederile art.7 paragraful 1 referitor la legalitatea incriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Sintagma menționată lipsește de previzibilitate norma de incriminare, în condițiile în care principiul respectării legilor și cel al legalității incriminării impun legiuitorului să legisfeze prin texte suficient de clare și precise pentru a putea fi aplicate, inclusiv prin asigurarea posibilității persoanelor interesate de a se conforma prescripției legale.”

La paragraful următor a specificat faptul că „Destinatarii normei penale de incriminare trebuie să aibă o reprezentare clară a elementelor constitutive, de natură obiectivă și subiectivă, ale infracțiunii, astfel încât să poată să prevadă consecințele ce decurg din nerespectarea normei și să își adapteze conduita potrivit acesteia. Elementul material al laturii obiective a infracțiunii reglementate de art.336 alin.(1) din Codul penal se realizează prin acțiunea de conducere pe drumurile publice a unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere de către o persoană care, la momentul prelevării mostrelor biologice, are o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge. Îmbibația alcoolică este procesul de pătrundere a alcoolului în sânge, consecința fiind provocarea unei stări de intoxicație (alcoolică). Sub aspectul urmăririi imediate este vorba de o infracțiune de pericol, acțiunea săvârșită punând în primejdie siguranța circulației pe drumurile publice. Fiind o infracțiune de pericol, legătura de cauzalitate dintre acțiunea ce constituie elementul material al laturii obiective și urmarea imediată rezultă din însăși materialitatea faptei și nu trebuie dovedită.”

A mai menționat Curtea, la paragrafele 26 și 27 că „Îmbibația alcoolică se determină prin analiza toxicologică a mostrelor biologice recoltate la un moment de timp mai mult sau mai puțin îndepărtat de momentul săvârșirii infracțiunii, care este cel al depistării în trafic a conducătorului vehiculului. Condiția ca îmbibația alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge să existe la momentul prelevării mostrelor biologice plasează, astfel, consumarea infracțiunii la un moment ulterior săvârșirii ei, în condițiile în care de esența infracțiunilor de pericol este faptul că acestea se consumă la momentul săvârșirii lor. Odată cu oprirea în trafic încetează starea de pericol pentru valorile sociale ocrotite de dispozițiile art.336 din Codul penal, astfel încât, raportat la momentul prelevării mostrelor biologice, tragerea la răspundere penală nu se justifică. Stabilirea gradului de îmbibație alcoolică și, implicit, încadrarea în sfera ilicitului penal în funcție de momentul prelevării mostrelor biologice, care nu poate fi întotdeauna imediat următor săvârșirii

faptei, constituie un criteriu aleatoriu și exterior conduitei făptuitorului în vederea tragerii la răspundere penală, în contradicție cu normele constituționale și convenționale mai sus menționate. Latura subiectivă a infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului presupune vinovăția sub formă de intenție, care poate fi directă sau indirectă. Există intenție directă când conducătorul vehiculului prevede, ca fiind inevitabil, rezultatul faptei sale și, implicit, urmărește producerea lui prin săvârșirea acelei fapte. Există intenție indirectă când subiectul prevede rezultatul, nu îl urmărește, însă acceptă posibilitatea producerii lui. Or, modalitatea de incriminare prin acordarea de relevanță penală valorii alcoolemiei din momentul prelevării mostrelor biologice nu permite destinatariilor normei penale să prevadă consecințele nerespectării acesteia.”

Potrivit deciziei sus-menționate, care, conform art. 11 alin. 3 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, este general obligatorie, pentru a fi posibilă trimiterea în judecată și condamnarea unei persoane pentru săvârșirea infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului, prevăzută de art. 336 alin. 1 Cod penal, condiția ca îmbibația alcoolică de peste 80 g/l alcool pur în sânge trebuie să existe la momentul opririi conducătorului vehiculului în trafic, când încetează atât consumarea acestei infracțiuni, cât și starea de pericol pentru valorile sociale ocrotite de lege, ceea ce implică necesitatea prelevării a două mostre biologice în vederea stabilirii fazei intoxicației etilice (absorbție sau eliminare) și a ratei de eliminare individuală, în perspectiva solicitării expertizei de estimare retroactivă a alcoolemiei.

În plus, art.194 din Hotărârea Guvernului nr.1391/2006 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice prevede că „Pentru determinarea alcoolemiei se recoltează două probe biologice la interval de o oră între prelevări. În cazul refuzului de prelevare a celei de-a doua probe biologice nu se efectuează calculul retroactiv al alcoolemiei. (2) Refuzul persoanei examinate de a i se recolta cea de-a doua probă biologică se consemnează în procesul-verbal de prelevare.”

În speța dedusă judecătii, potrivit procesului verbal de constatare a infracțiunii flagrante, inculpatul a fost oprit în trafic la data de 17.09.2016, orele 03⁰⁰, și a fost testat cu aparatul etilotest marca ”Drager” la ora 03⁰⁴, rezultând o concentrație de 0,92 mg/l alcool pur în aerul expirat, fiindu-i prelevată o singură mostră de sânge la ora 03²⁴, buletinul de analiză toxicologică nr. 866/T1 din 22.09.2016 indicând o alcoolemie de 1,95 g ‰.

În acest context, dat fiind faptul că în lipsa celei de-a doua mostre biologice este imposibilă efectuarea unei expertizei de estimare retroactivă a alcoolemiei, necesară pentru stabilirea gradului de alcoolemie a inculpatului de la momentul opririi acestuia în trafic, instanța a apreciat că, raportat la dispozițiile art. 103 alin. 2 teza finală și ale art. 396 alin. 2-4 Cod procedură penală, nu poate dispune față de acesta o măsură de condamnare, renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei, atât timp cât în cursul procesului penal nu a fost făcută dovada alcoolemiei de la momentul depistării sale în trafic.

Împrejurarea că a recunoscut săvârșirea faptei penale reținute în sarcina sa, atât în cursul urmăririi penale, cât și al judecătii, când a solicitat, prin înscris autentic să fie judecat doar pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, precum și circumstanța ca rezultatul testării cu aparatul etilotest a indicat un grad de concentrație alcoolică peste limita contravențională nu sunt de natură a convinge instanța, mai presus de orice îndoială rezonabilă, că infracțiunea pentru care inculpatul a fost trimis în judecată a fost dovedită în condițiile legii, atât timp cât simpla recunoaștere, necoroborată cu alte mijloace de probă prevăzute de lege, nu este suficientă pentru a-l condamna, iar protocolul etilotest nu reprezintă o probă în sensul art. 97 Cod procedură penală, dat fiind, în primul rând, că potrivit art. 185 (1) din Hotărârea Guvernului nr. 1391/2006 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, acesta poate constitui probă numai în materie contravențională, cu condiția să se facă dovada verificării metrologice sau a

certificării sale, document care nu se regăsește printre actele dosarului de urmărire penală, înscris care, dacă este necesar pentru probarea unei contravenții, cu atât mai mult se impune a exista în dovedirea unei infracțiuni, și, în al doilea rând, pentru că din interpretarea prevederilor alin. 2 lit. a) al aceluiași articol, precum și ale dispozițiilor art. 336 alin. 1 Cod penal, care se referă la prelevarea de mostre biologice, proba săvârșirii infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența băuturilor alcoolice se face cu buletinul de analiză toxicologică, în cuprinsul căruia sunt menționate valorile alcoolemiei.

Pe cale de consecință, instanța, în temeiul art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 alin. 1 lit. c Cod procedură penală l-a achitat pe inculpat sub aspectul săvârșirii infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau altor substanțe, prevăzută de art. 336 alin. 1 Cod penal.

Referitor la faptele de punere în circulație sau conducere a unui vehicul neînmatriculat și de conducere pe drumurile publice a unui vehicul fără permis de conducere, în baza probatoriului administrat, a constatat, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că acestea există, constituie infracțiuni și au fost săvârșite de inculpat, întrunind, sub aspectul laturii lor obiective și a celei subiective, elementele constitutive ale infracțiunilor prev. de art. 334 alin. 1 Cod penal și de art. 335 alin. 1 Cod penal.

La individualizarea pedepselor stabilite inculpatului a avut în vedere scopul pe care îl are procesul penal conform art. 14 Cod procedură penală și criteriile generale enumerate de art. 74 alin. 1 Cod penal.

Având în vedere că a recunoscut săvârșirea faptelor și a solicitat să fie judecat în baza probatoriului administrat în cursul urmăririi penale, instanța a constatat că sunt aplicabile prevederile art. 396 alin. 10 Cod procedură penală.

Inculpatul are vârsta de are 32 de ani, este căsătorit, are 2 copii minori, lucrează cu contract de muncă la o fermă agricolă din Italia, a avut o atitudine procesuală corectă, recunoscând săvârșirea faptelor încă de la momentul constatării acestora și a colaborat cu organele judiciare atât pe parcursul urmăririi penale, cât și în faza de judecată, iar la momentul în care a fost depistat în trafic urmase cursurile unei școli de șoferi în Italia, obținând permisul de conducere eliberat de autoritățile italiene la data de 31.10.2016, adică după o lună și 14 zile de la săvârșirea infracțiunilor ce i se impută.

Analizând global criteriile de individualizare, a reținut că infracțiunile comise nu sunt unele minore și neimportante, motiv pentru care a stabilit în sarcina inculpatului pedeapsă cu închisoarea.

În temeiul art. 38 alin. 2, art. 39 alin. 1 lit. b Cod penal, a stabilit inculpatului pedeapsa cea mai grea, de 1 an închisoare, pe care a sporit-o cu o treime din cealaltă pedeapsă, respectiv 4 luni închisoare, rezultând o pedeapsă de 1 (un) an și 4 (patru) luni închisoare.

În ceea ce privește modalitatea de individualizare a executării, având în vedere datele care caracterizează persoana inculpatului și conturează imaginea unei persoane integrate social, aflată la prima încălcare a legii penale, cu o comportare sinceră, care a comis o faptă penală pe care o regretă, în raport de conduita avută pe parcursul procesului penal, precum și de posibilitățile sale de îndreptare, a apreciat că aplicarea imediată a unei pedepse nu este necesară și că scopul urmărit poate fi atins prin amânarea aplicării ei. Constatând îndeplinite toate cerințele prevăzute de art. 83 Cod penal, inclusiv existența consimțământului inculpatului de a presta o activitate neremunerată în folosul comunității, în temeiul art. 83 alin. 1 Cod penal a dispus amânarea aplicării pedepsei închisorii pe un termen de supraveghere de 2 ani de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, stabilit potrivit art. 84 Cod penal.

În temeiul art. 85 alin. 1 Cod penal, pe durata termenului de supraveghere, a impus inculpatului să respecte măsurile de supraveghere reglementate de acest text de lege, iar în temeiul art. 85 alin. 2 lit. b, g Cod penal, următoarele obligații:

- să presteze o muncă neremunerată în folosul comunității, pe o perioadă de 60 de zile, în cadrul Primăriei Comunei ... sau în cadrul Primăriei comunei;

- să nu conducă pe drumurile publice autovehicule pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere.

În temeiul art. 404 alin. 3 Cod procedură penală, a atras atenția inculpatului asupra consecințelor nerespectării măsurilor de supraveghere impuse și ale săvârșirii de noi infracțiuni în cursul termenului de supraveghere: revocarea amânării aplicării pedepsei.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Judecătoria Săveni, prin motivele scrise solicitând stabilirea în sarcina inculpatului a unei pedepse și pentru săvârșirea infracțiunii de conducerea unui vehicul sub influența alcoolului. În acest sens, a arătat că prin prisma deciziei Curții Constituționale nr. 732/2014 se impune a se dovedi, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că la momentul conducerii autoturismului inculpatul avea în sânge o îmbibație alcoolică mai mare de 0,80 g/l. Nu s-a impus prin această decizie obligativitatea prelevării a două mostre biologice de sânge, nefiind adăugate cerințe suplimentare în materia probațiunii, astfel că rămâne aplicabil art. 103 alin. 1 Cod procedură penală. De asemenea, în cauză sunt aplicabile, relativ la procedura prelevării probelor biologice, prevederile art. 194 din HG 1391/2006 și ale OMS nr. 1512 din 12.12.2013.

Astfel, efectuarea calculului retroactiv al alcoolemiei (care impune existența a două probe de sânge) rămâne la aprecierea organului judiciar, care are facultatea de a proceda în modalitatea arătată în condițiile în care restul probelor administrate nu înlătură dubiul privind existența infracțiunii. Or, în speță, inculpatul a fost testat cu aparatul Dragger (verificat metrologic, conform înscrisului ...) la 4 minute de la surprinderea sa în trafic, rezultând o intoxicație de 0,92 mg/l alcool în aerul expirat, iar la 24 minute a fost supus prelevării unei probe de sânge, rezultatul fiind de 1,95 g/l, după care a refuzat recoltarea celei de a doua probe biologice. Consecința acestui refuz este reglementată de legiuitor și constă în renunțarea la proba cu efectuarea unei expertize medico-legale (calcul teoretic al alcoolemiei) în vederea determinării mai aproape de realitate a intoxicației etilice din sânge.

Oral, reprezentantul Ministerului Public a solicitat condamnarea inculpatului pentru toate infracțiunile deduse judecății.

Analizând apelul prin prisma motivelor invocate, precum și cauza sub toate aspectele de fapt și de drept, în conformitate cu prevederile art. 417 alin. 1,2, art. 420 Cod procedură penală, curtea constată că acesta este întemeiat, pentru următoarele considerente:

Prima instanță a reținut corect situația de fapt și încadrarea în drept, dând o justă interpretare probatoriului administrat în cauză de către organele de urmărire penală, în condițiile în care cauza a fost soluționată în procedura abreviată a recunoașterii, de către inculpat, a acuzațiilor aduse.

În fapt, s-a reținut că în noaptea de 16/17.09.2016, în jurul orei 03:00, inculpatul A. a condus pe D.J. 282 pe relația MN, autoturismul marca K., cu numărul de înmatriculare provizoriu xxyyy, expirat, fără a poseda permis de conducere. Întrucât prezenta halenă alcoolică, la ora 03:04 a fost testat cu aparatul etilotest seria ARRM 0266, la poziția 00138, rezultatul fiind o concentrație de 0,92 mg/l alcool pur în aerul expirat.

Ulterior, inculpatul a fost condus la Spitalul Urgență, unde la ora 03:24 i s-a recoltat o probă de sânge în vederea determinării alcoolemiei, pe cea de-a doua refuzând-o, deși i s-a adus la cunoștință faptul că nu are dreptul la recalcularea alcoolemiei (conform celor consemnate în procesul-verbal de constatare a infracțiunii flagrante).

În urma analizelor de laborator a rezultat că avea o alcoolemie de 1,95 g‰ alcool pur în sânge (ora 03:24), conform Buletinului de analiză toxicologică nr. 866/T1 din 22.09.2016 întocmit de Serviciul Județean de Medicină Legală.

Reținând vinovăția inculpatului sub aspectul comiterii infracțiunilor de conducere pe drumurile publice a unui vehicul de către o persoană care nu posedă permis de conducere, prev. de art. 335 alin.1 Cod penal, și de punere în circulație sau conducere a unui vehicul neînmatriculat, prev. de art. 334 alin. 1 Cod penal, judecătoria a stabilit în sarcina sa pedepse cu

închisoarea, dispunând amânarea aplicării sancțiunii rezultante, în condițiile art. 83 și urm. Cod penal.

În ce privește infracțiunea de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau altor substanțe, prevăzută de art. 336 alin. 1 Cod penal, cu motivarea mai sus arătată, a dispus achitarea sa, în aplicarea dispozițiilor art. 16 alin. 1 lit. c Cod procedură penală (nu există probe că a comis infracțiunea).

Relevantă în cauză sub aspectul avut în vedere de instanța fondului la pronunțarea soluției de achitare este decizia Curții Constituționale nr. 732 din data de 16.12.2014, prin care s-a admis excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că „sintagma „*la momentul prelevării mostrelor biologice*” din cuprinsul dispozițiilor art. 336 alin.(1) din Codul penal este neconstituțională”.

În considerentele acestei decizii se reține, printre altele, că:

„26. Îmbibația alcoolică se determină prin analiza toxicologică a mostrelor biologice recoltate la un moment de timp mai mult sau mai puțin îndepărtat de momentul săvârșirii infracțiunii, care este cel al depistării în trafic a conducătorului vehiculului. Condiția ca îmbibația alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge să existe la momentul prelevării mostrelor biologice plasează, astfel, consumarea infracțiunii la un moment ulterior săvârșirii ei, în condițiile în care de esența infracțiunilor de pericol este faptul că acestea se consumă la momentul săvârșirii lor. Odată cu oprirea în trafic încetează starea de pericol pentru valorile sociale ocrotite de dispozițiile art.336 din Codul penal, astfel încât, raportat la momentul prelevării mostrelor biologice, tragerea la răspundere penală nu se justifică. Stabilirea gradului de îmbibație alcoolică și, implicit, încadrarea în sfera ilicitului penal în funcție de momentul prelevării mostrelor biologice, care nu poate fi întotdeauna imediat următor săvârșirii faptei, constituie un criteriu aleatoriu și exterior conduitei făptuitorului în vederea tragerii la răspundere penală, în contradicție cu normele constituționale și convenționale mai sus menționate.

27. Latura subiectivă a infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului presupune vinovăția sub formă de intenție, care poate fi directă sau indirectă. Există intenție directă când conducătorul vehiculului prevede, ca fiind inevitabil, rezultatul faptei sale și, implicit, urmărește producerea lui prin săvârșirea acelei fapte. Există intenție indirectă când subiectul prevede rezultatul, nu îl urmărește, însă acceptă posibilitatea producerii lui. Or, modalitatea de incriminare prin acordarea de relevanță penală valorii alcoolemiei din momentul prelevării mostrelor biologice nu permite destinatarii normei penale să prevadă consecințele nerespectării acesteia.”

Rezultă așadar din coroborarea celor dispuse prin decizia precitată că ceea ce se impune a se avea în vedere la stabilirea existenței infracțiunii este alcoolemia prezentată de inculpat la data surprinderii sale în trafic.

Potrivit art. 9 alin. 1 din Normele metodologice privind recoltarea, depozitarea și transportul probelor biologice în vederea probațiunii judiciare prin stabilirea alcoolemiei sau a prezenței în organism a substanțelor sau a produselor stupefiante ori a medicamentelor cu efecte similare acestora în cazul persoanelor implicate în evenimente sau împrejurări în legătură cu traficul rutier, aprobate prin Ordinul ministrului sănătății nr. 1.512/2013, recoltarea probelor biologice în vederea stabilirii alcoolemiei se va face în cel mai scurt timp posibil de la producerea evenimentului rutier sau a împrejurării care impune recoltarea.

Alin. 1 al art. 10 din același act normativ stipulează că pentru determinarea alcoolemiei se vor recolta două probe de sânge, la un interval de o oră una față de cealaltă.

În cazul în care cea din urmă prevedere nu este respectată, singura consecință este cea reglementată la art. 12 alin. 1, respectiv imposibilitatea efectuării estimării retroactive a alcoolemiei, neprezentând nicio relevanță sub aspectul săvârșirii infracțiunii.

În speță, inculpatul a fost surprins în trafic la orele 03:04, și, testat fiind cu aparatul etilotest (calibrat la data de 02.02.2016, conform înscrisului aflat la fila 26 ds. u.p.), a rezultat o valoare de 0,92 mg/l alcool pur în aerul expirat.

Așa fiind, organele de poliție l-au condus la Spitalul de Urgență, unde la ora 03:24 i s-a recoltat o probă de sânge în vederea determinării alcoolemiei, pe cea de-a doua refuzând-o, deși i s-a adus la cunoștință faptul că, procedând astfel, nu mai are dreptul să solicite recalcularea alcoolemiei. Acuzatul nu a contestat cuantumul valorii astfel determinate și nu a cerut, pe parcursul derulării procesului penal, calculul ei retroactiv, recunoscând fapta comisă și fiind de acord cu cea rezultată din analiza probei cu privire la care a consimțit să-i fie recoltată.

Raportat la intervalul redus de timp scurs de la momentul surprinderii sale în trafic la cel al prelevării probei de sânge (circa 30 de minute), la concentrația alcoolică astfel rezultată (1,95 g‰, care reprezintă o valoare ridicată, mult peste limita minimă prevăzută de textul incriminator pentru ca fapta să constituie infracțiune), la alcoolemia indicată de aparatul alcooltest (0,92 mg/l), având în vedere și susținerea inculpatului potrivit căreia consumase în prealabil, în seara și noaptea respectivă, inclusiv pe drum, bere și vodcă, prezenta instanță constată fără îndoială că la momentul surprinderii sale în trafic alcoolemia prezentată depășea în mod indubitabil valoarea de 0,80 g/l alcool pur în sânge, independent de fază (absorbție ori eliminare). Dealtfel, medicul legist, prin calculul retroactiv al alcoolemiei, nu face decât aprecieri relative, fără a indica o valoare a alcoolemiei egală sau inferioară limitei legale de 0,80 g/l alcool pur în sânge.

Așadar, fapta prevăzută de art. 336 alin. 1 Cod penal există în materialitatea ei și a fost comisă de către inculpat cu forma de vinovăție prevăzută de lege pentru existența ei ca infracțiune, respectiv intenția.

Prin urmare, curtea va proceda la condamnarea inculpatului, întrucât, raportat la valoarea ridicată a alcoolemiei, care conferă faptei un pericol social concret ridicat, stabilirea unei pedepse și apoi amânarea aplicării acesteia nu ar fi oportună, eficientă și suficientă pentru a-l determina ca pe viitor să respecte valorile sociale ocrotite de legea penală.

Într-un atare context, se impune condamnarea acuzatului și pentru comiterea celorlalte infracțiuni, care de asemenea, prin modul de obiectivare în mediul înconjurător al elementului material al laturii lor obiective, au periclitat în mod evident siguranța traficului rutier și integritatea fizică a persoanelor (inclusiv a celor doi pasageri pe care îi avea la bord), în condițiile conducerii pe drumurile publice a unui vehicul de către o persoană care nu posedă carnet de conducere, deci nu avea abilitățile necesare manevrării acestuia, și se afla la volanul unui autoturism ce nu putea fi identificat în cazul în care ar fi fost implicat într-un eveniment rutier.

Ținând seama de consecințele pe care acest gen de infracțiuni le produc, cu trimitere la particularitățile concrete ale speței (inclusiv la elementele ce vizează persoana acuzatului și care-i sunt favorabile) și luând în considerație nevoia de apărare socială împotriva unui asemenea comportament infracțional, curtea va stabili inculpatului următoarele sancțiuni, apreciate ca eficiente pentru a asigura restabilirea ordinii de drept încălcate și reinsertia sa socială:

- pentru săvârșirea infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau altor substanțe, prevăzută de art. 336 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 396 alin. 10 Cod procedură penală, pedeapsa de 1 (un) an închisoare;

- pentru săvârșirea infracțiunii de conducere pe drumurile publice a unui vehicul de către o persoană care nu posedă permis de conducere, prev. de art. 335 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 396 alin. 10 Cod procedură penală, pedeapsa de 8 (opt) luni închisoare;

- pentru săvârșirea infracțiunii de punere în circulație sau conducere a unui vehicul neînmatriculat, prev. de art. 334 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 396 alin. 10 Cod procedură penală, pedeapsa de 8 (opt) luni închisoare.

Faptele fiind comise în concurs, în aplicarea prevederilor art. 38 alin. 1,2, art. 39 alin. 1 lit. b Cod penal, va aplica inculpatului pedeapsa cea mai grea, de 1 an închisoare, la care adaugă 5 luni și 10 zile închisoare, reprezentând un spor de o treime din totalul celorlalte două pedepse, acesta urmând să execute pedeapsa rezultantă de 1 an, 5 luni și 10 zile închisoare.

În ce privește modalitatea judiciară de executare, curtea apreciază, raportat la criteriile reglementate la litera d a alineatului 1 al art. 91 Cod penal, că aplicarea pedepsei este suficientă și chiar fără executarea ei în regim privativ de libertate acuzatul nu va mai comite infracțiuni, însă este necesară supravegherea conduitei sale pentru o anumită perioadă. Totodată, văzând că pedeapsa aplicată nu depășește 3 ani închisoare, că și-a manifestat acordul de a efectua o muncă neremunerată în folosul comunității și că a adoptat o atitudine procesuală corectă, constată îndeplinite și celelalte condiții, pozitive și negative, prevăzute de art. 91 Cod penal.

Așa fiind, în temeiul acestui text de lege va suspenda sub supraveghere executarea pedepsei aplicate inculpatului, stabilind un termen de supraveghere de 2 (doi) ani, conform dispozițiilor art. 92 Cod penal.

În aplicarea prevederilor art. 404 alin. 2 Cod procedură penală coroborat cu art. 93 alin. 1 Cod penal, va obliga inculpatul ca, pe durata termenului de supraveghere, să respecte următoarele măsuri de supraveghere:

- a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune, la datele fixate de acesta;
- b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;
- c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile;
- d) să comunice schimbarea locului de muncă;
- e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În temeiul art. 404 alin. 2 Cod procedură penală coroborat cu art. 93 alin. 2 lit. b Cod penal, va impune condamnatului ca, pe durata termenului de supraveghere, să frecventeze un program de reintegrare socială derulat de către Serviciul de Probațiune sau organizat în colaborare cu instituții din comunitate.

În temeiul art. 404 alin. 2 Cod procedură penală coroborat cu art. 93 alin. 3 Cod penal, pe parcursul termenului de supraveghere inculpatul va presta o muncă neremunerată în folosul comunității în cadrul Primăriei comunei sau Primăriei comunei, pe o perioadă de 60 de zile.

Aceste obligații, alături de dispoziția de condamnare și măsurile de supraveghere instituite, sunt de natură a contribui la conștientizarea inculpatului asupra necesității respectării legii penale și îndreptării comportamentului în acest sens.

În temeiul art. 404 alin. 2 Cod procedură penală coroborat cu art. 91 alin. 4 Cod penal, va atrage atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 96 Cod penal referitoare la revocarea suspendării pedepsei sub supraveghere în caz de nerespectare a măsurilor de supraveghere sau a obligațiilor impuse acestuia, precum și în caz de comitere a unei noi infracțiuni pe parcursul termenului de supraveghere, cazuri în care pedeapsa aplicată se va executa în întregime, în regim privativ de libertate.

Data fiind culpa sa procesuală, în aplicarea dispozițiilor art. 274 alin. 1 Cod procedură penală, se impune obligarea acuzatului la plata cheltuielilor judiciare din primă instanță (inclusiv din faza de urmărire penală).

Pentru considerentele arătate, curtea, constatând întemeiat apelul declarat de parchet, în conformitate cu prevederile art. 421 pct. 2 lit. a Cod procedură penală, îl va admite. Va desființa în totalitate sentința penală atacată și, în rejudecare, va proceda în sensul celor mai sus arătate.

9. Infracțiune comisă în termenul de încercare stabilit conform art. 82 Vechiul Cod penal. Revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei la care a fost condamnat anterior. Consecințe.

Rezumat:

Săvârșirea, după data de 01.02.2014, a unei noi infracțiuni în cursul termenului de încercare stabilit în aplicarea prevederilor art. 82 Vechiul Cod penal atrage revocarea

suspendării condiționate a executării pedepsei și executarea ei în întregime, oricare ar fi cuantumul acesteia, alături de pedeapsa aplicată pentru noua infracțiune.

(Decizia nr. 338 din 23 martie 2018, dosar nr. 2529/227/2017)

Dispoziții legale aplicabile: art. 15 din Legea nr. 187/2012, art. 83 alin. 1, 4 Cod penal anterior.

Hotărârea rezumată:

Prin sentința penală nr. 256 din 28.11.2017 pronunțată de Judecătoria Fălticeni în dosar nr. 2529/227/2017, inculpatul A. a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunii de părăsire a locului accidentului fără încuviințarea poliției, prev. de art. 338 alin. 1 Cod penal, cu aplic. art. 44 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 375, 396 alin. 10 Cod procedură penală, art. 75 alin. 2 lit. a) și b) și art. 76 alin. 1 Cod penal, la pedeapsa de 11 luni închisoare.

În temeiul art. 15 alin. 2 din Legea nr. 187/2012 raportat la art. 83 Cod penal 1968 s-a revocat beneficiul suspendării condiționate a pedepsei de 5 luni închisoare aplicată inculpatului prin sentința penală nr. 91 din 15 martie 2013 a Judecătoria Fălticeni, definitivă prin decizia penală nr. 202 din 20 iunie 2013 a Curții de Apel Suceava, inculpatul având de executat în total pedeapsa de 1 an și 4 luni închisoare.

Pentru a hotărâ astfel, a reținut instanța fondului că În seara zilei de 22.02.2014, persoana vătămată B. și inculpatul A. s-au întâlnit la barul aparținând S.C. C. S.R.L. din localitatea D., iar în intervalul orar 20:30 – 21:15, au consumat împreună băuturi alcoolice. În jurul orei 21:15, barmanul de serviciu, martora E. le-a solicitat tuturor clienților să părăsească localul, întrucât urma să închidă. Persoana vătămată a plecat înaintea inculpatului și, având în vedere că se afla sub influența băuturilor alcoolice, a fost ajutată de martoră să coboare scările localului.

După aproximativ 20 de minute, inculpatul a plecat și el spre domiciliu, cu autoturismul său, până în localitatea F. Astfel, inculpatul a condus autoturismul marca Z, cu numărul de înmatriculare xx-yyy pe drumurile publice, iar la un moment dat, după ce a trecut pe lângă barul S.C. C. S.R.L., observând o persoană întinsă pe carosabil, a frânat brusc și a virat spre stânga, pentru a evita impactul cu aceasta. În pofida manevrelor efectuate, persoana vătămată a fost călcată cu roata din dreapta față, împrejurare în care au fost avariate elemente din caroseria vehiculului (bară dreapta față - partea inferioară).

Imediat după producerea accidentului, inculpatul a coborât și a constatat că victima este consăteanul său, B. Cu toate că persoana vătămată a suferit leziuni traumatice, aflându-se și sub influența băuturilor alcoolice, inculpatul și-a continuat deplasarea spre domiciliu unde a ajuns în jurul orei 23:15.

Nefiind aptă să mai meargă, persoana vătămată s-a târât spre casă, iar aici și-a strigat fratele, pe martorul G.. A doua zi dimineața, în jurul orei 07:11, sora persoanei vătămate a sesizat prin SNUAU 112 organele de poliție, cu privire la producerea accidentului de circulație și, totodată, a solicitat o ambulanță. Persoana vătămată a fost transportată la Spitalul Municipal H., iar ulterior la Spitalul Județean de Urgență I., unde i-au fost acordate îngrijiri medicale.

Prin Raportul de constatare medico-legală nr. 58-SV/A1 din 19.03.2014 întocmit de către Serviciul Județean de Medicină Legală I. s-au concluzionat următoarele: „1. B. prezintă fractură hemibazin stâng (cotil) și stare după ruptură traumatică de vezică urinară cu urohemo-peritoneu consecutiv, operată, leziuni ce au putut fi produse posibil prin tasare, comprimare parțială de către un autovehicul în mișcare, în cadrul unui accident de trafic rutier, la data și în condițiile stabilite pe bază de anchetă. 2. Leziunile pot necesita 110-120 zile de îngrijiri medicale. 3. Intervenția operatorie a fost necesară și obligatorie pentru salvarea vieții victimei ce a fost pusă în primejdie în mod indirect (secundar) eliminându-se apariția unei peritonite generalizate cu sfârșit letal. 4. După acest interval de timp victima va reveni la Serviciul de Medicină Legală I. pentru aprecierea evoluției vindecării și a eventualelor sechele”.

La individualizarea pedepsei ce a fost aplicată inculpatului, instanța de fond a avut în vedere criteriile generale de individualizare prevăzute de art. 74 Cod penal, respectiv că fapta a fost comisă pe timp de noapte, pe un drum public, în condițiile în care persoana vătămată B. se afla întinsă pe carosabil, provocându-i leziunile descrise în certificatul medico-legal, ce au necesitat 110-120 zile de îngrijiri medicale, iar intervenția operatorie a fost necesară și obligatorie pentru salvarea vieții victimei.

În ceea ce privește modalitatea de executare a pedepsei, instanța de fond a avut în vedere că maximul special prevăzut de lege este de 7 ani precum și incidența dispozițiilor art. 15 alin. 2 din Legea nr. 187/2012 raportat la art. 83 Cod penal 1968, care au impus revocarea beneficiului suspendării condiționate a pedepsei de 5 luni închisoare aplicată inculpatului prin sentința penală nr. 91 din 15 martie 2013 a Judecătoriei Fălticeni, definitivă prin decizia penală nr. 202 din 20 iunie 2013 a Curții de Apel Suceava.

Împotriva acestei sentințe, în termen legal, au declarat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria Fălticeni și inculpatul A.

Prin decizia penală nr. 338 din data de 23.03.2018 a Curții de Apel Suceava, în baza art. 421 alin. 1 lit. b Cod procedură penală s-a respins ca nefondat apelul formulat de inculpatul A.

În baza art. 421 pct. 2 lit. a Cod procedură penală s-a admis apelul formulat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Fălticeni.

S-a desființat în parte sentința apelată și în rejudecare, în baza art. 338 alin. 1 Cod penal, cu aplic. art. 44 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 375, 396 alin. 10 Cod procedură penală, a fost condamnat inculpatul A. la pedeapsa de 1 an și 4 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de părăsire a locului accidentului fără încuviințarea poliției.

S-a menținut dispoziția de revocare a suspendării condiționate și s-a aplicat inculpatului pedeapsa rezultantă de 1 an și 9 luni închisoare.

Pentru a decide astfel, curtea a reținut, printre altele, următoarele:

„Un alt motiv de nelegalitate a hotărârii apelate invocat de către inculpat constă în faptul că urmare revocării beneficiului suspendării condiționate cu privire la pedeapsa de 5 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. 91 din 15 martie 2013 a Judecătoriei Fălticeni, definitivă la 20 iunie 2013, s-a dispus executarea ei în totalitate alături de pedeapsa aplicată de instanța de fond, fără să fie avute în vedere dispozițiile relative la pluralitatea intermediară prev. de art. 44 alin. 2 Cod penal potrivit cărora pedeapsa pentru noua infracțiune și pedeapsa anterioară se contopesc potrivit dispozițiilor de la concursul de infracțiuni. Prin urmare, pedeapsa rezultantă trebuia stabilită conform art. 39 alin. 1 lit. b Cod penal.

Curtea constată că și acest motiv de apel este nefondat.

Astfel, inculpatul a fost condamnat prin sentința penală nr. 91 din 15 martie 2013 a Judecătoriei Fălticeni, definitivă prin decizia penală nr. 202 din 20 iunie 2013 a Curții de Apel Suceava, la pedeapsa de 5 luni închisoare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe o perioadă de 2 ani și 5 luni.

Fapta din prezenta cauză a fost săvârșită la data de 22.02.2014, în perioada termenului de încercare stabilit prin sentința nr. 91 din 15 martie 2013.

Potrivit art. 15 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Codului penal măsura suspendării condiționate a executării pedepsei aplicată în baza Codului penal din 1969 se menține și după intrarea în vigoare a Codului penal.

În alin. 2 se precizează că regimul suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute la alin. 1 inclusiv sub aspectul revocării sau anulării acesteia este cel prev. de Codul penal din 1969.

Potrivit art. 83 alin. 1, 4 din Codul penal anterior „Dacă în cursul termenului de încercare cel condamnat a săvârșit din nou o infracțiune, pentru care s-a pronunțat o condamnare definitivă chiar după expirarea acestui termen, instanța revocă suspendarea condiționată, dispunând

executarea în întregime a pedepsei, care nu se contopește cu pedeapsa aplicată pentru noua infracțiune.”

Pe cale de consecință, în ipoteza revocării suspendării, tratamentul sancționator nu poate fi decât acela reglementat de art. 83 din Codul penal anterior (care nu era diferit după cum noua infracțiune era săvârșită în stare de recidivă postcondamnatore sau în stare de pluralitate intermediară), nefiind de acceptat revocarea suspendării condiționate pe un temei (cel din Codul penal anterior) și stabilirea pedepsei de executat, în urma acestei revocări, pe un alt temei (cel din noul Cod penal), întrucât s-ar ajunge la crearea unei lex tertia, pe cale de interpretare judecătorească.

Ca atare, aplicarea tratamentului sancționator prevăzut de art. 83 alin. 1 din Codul penal anterior (care presupune executarea în întregime a pedepsei în privința căreia s-a dispus revocarea suspendării condiționate, alături de pedeapsa aplicată pentru noua infracțiune, chiar dacă nu sunt îndeplinite, conform legii penale noi, condițiile recidivei, ci acelea ale pluralității intermediare) este legală.”

10. Contopire pedepse în cazul pluralității intermediare de infracțiuni în situația în care al doilea termen al pluralității este format din mai multe infracțiuni concurente.

Rezumat:

În condițiile în care cel de-al doilea termen al pluralității intermediare de infracțiuni este format din mai multe infracțiuni concurente, contopirea se va face, potrivit dispozițiilor care reglementează instituția concursului de infracțiuni, între toate pedepsele: cea aplicată anterior și cele stabilite pentru infracțiunile nou comise.

(Decizia nr. 525 din 21.05.2018, dosar nr. 4430/222/2016*)

Dispoziții legale aplicabile: art. 40 alin. 1 Cod penal, art. 44 Cod penal, art. 38 alin. 1 Cod penal, art. 39 alin. 1 lit. b Cod penal.

Hotărârea rezumată:

Prin sentința penală nr. 35 din data de 08.02.2018 pronunțată de Judecătoria Dorohoi în dosar nr./222/2016*, printre altele, în baza art. 396 alin. 2 Cod procedură penală, a fost condamnat inculpatul A. la pedeapsa de 10 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii continuate de furt calificat, prevăzută de art. 35 alin. 1 raportat la art. 228 alin. 1, art. 229 alin. 1 lit. b Cod penal (2 acte materiale, persoane vătămate B. și C.), cu aplicarea art. 396 alin. 10 și art. 375 Cod procedură penală.

În temeiul art. 396 alin. 2 Cod procedură penală, a fost condamnat inculpatul la pedeapsa de 1 an și 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii continuate de tâlhărie, prevăzută de art. 35 alin. 1 raportat la art. 233 Cod penal (2 acte materiale, persoane vătămate D. și E.), cu aplicarea art. 396 alin. 10 și art. 375 Cod procedură penală.

În baza art. 396 alin. 2 Cod procedură penală, a fost condamnat inculpatul la pedeapsa de 4 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin. 1 Cod penal (persoană vătămată F.), cu aplicarea art. 396 alin. 10 și art. 375 Cod procedură penală.

În baza art. 44 alin. 1 Cod penal, s-a constatat că infracțiunile pentru care inculpatul este condamnat prin sentința de față (cu excepția infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin. 1 Cod penal, săvârșită la data de 05.04.2016 - persoană vătămată F.) au fost comise în stare de pluralitate intermediară față de infracțiunile de:

- furt, prevăzută de art. 228 alin. 1 Cod penal, pentru care inculpatul a fost condamnat la pedeapsa de 4 luni închisoare, și

- furt calificat, prevăzută de art.228 alin.1 și art.229 alin.1 lit.b Cod penal, pentru care inculpatul a fost condamnat la pedeapsa de 8 luni închisoare, ambele condamnări fiind pronunțate prin sentința penală nr.234/23.03.2016 a Judecătorei Dorohoi în dosarul nr..../222/2015, definitivă prin decizia penală nr. 662/22.06.2016 a Curții de Apel Suceava - Secția penală și pentru cauze cu minori.

În baza art.38 alin.1 Cod penal, s-a constatat că infracțiunile pentru care inculpatul este condamnat prin sentința de față se află în concurs real cu infracțiunile de:

- furt calificat, prevăzută de art.48 alin.1 raportat la art.228 alin.1, art.229 alin.1 lit.b și d, art.229 alin.2 lit.b, cu aplicarea art.76 alin.1 raportat la art.75 alin.2 lit.b și art.77 lit.a Cod penal, pentru care a fost condamnat la pedeapsa de 1 an și 4 luni închisoare;

- furt calificat, prevăzută de art.228 alin.1, art.229 alin.1 lit.b, cu aplicarea art.76 alin.1 raportat la art.75 alin.2 lit.b și art.77 lit.a Cod penal, pentru care a fost condamnat la pedeapsa de 8 luni închisoare;

- furt calificat, prevăzută de art.32 raportat la art.228 alin.1, art.229 alin.1 lit.b și d, art.229 alin.2 lit.b, cu aplicarea art.33 alin.2 raportat la art.232 și art.76 alin.1 raportat la art.75 alin.2 lit.b Cod penal, pentru care inculpatul a fost condamnat la pedeapsa de 8 luni închisoare;

- furt calificat, prevăzută de art.228 alin.1, art.229 alin.1 lit.b, cu aplicarea art.76 alin.1 raportat la art.75 alin.2 lit.b Cod penal, pentru care a fost condamnat la pedeapsa de 8 luni închisoare;

- furt calificat, prevăzută de art.228 alin.1, art.229 alin.1 lit.b, cu aplic. art.76 alin.1 raportat la art.75 alin.2 lit.b Cod penal, pentru care a fost condamnat la pedeapsa de 8 luni închisoare;

- furt calificat, prevăzută de art.228 alin.1, art.229 alin.2 lit.b, cu aplicarea art.76 alin.1 raportat la art.75 alin.2 lit.b Cod penal, pentru care a fost condamnat la pedeapsa de 1 an și 4 luni închisoare,

toate condamnările fiind pronunțate prin sentința penală nr.61/29.03.2017 a Judecătorei Dorohoi în dosarul nr...../222/2016, definitivă prin decizia penală nr.797/13.09.2017 pronunțată de Curtea de Apel Suceava - Secția penală și pentru cauze cu minori.

S-a descontopit pedeapsa rezultantă de 3 ani închisoare aplicată inculpatului prin sentința penală nr.61/29.03.2017 a Judecătorei Dorohoi în dosarul nr..../222/2016, definitivă prin decizia penală nr.797/13.09.2017 pronunțată de Curtea de Apel Suceava - Secția penală și pentru cauze cu minori și s-au repus în individualitatea lor pedepsele componente și anume:

- pedeapsa de 1 an și 4 luni închisoare pentru infracțiunea de furt calificat, prevăzută de art.48 alin.1 raportat la art.228 alin.1, art.229 alin.1 lit.b și d, art.229 alin.2 lit.b, cu aplicarea art.76 alin.1 raportat la art.75 alin.2 lit.b și art.77 lit.a Cod penal;

- pedeapsa de 8 luni închisoare pentru infracțiunea de furt calificat, prevăzută de art.228 alin.1, art.229 alin.1 lit.b, cu aplic. art.76 alin.1 raportat la art.75 alin.2 lit.b și art.77 lit.a Cod penal;

- pedeapsa de 8 luni închisoare pentru infracțiunea de furt calificat, prevăzută de art.32 raportat la art.228 alin.1, art.229 alin.1 lit.b și d, art.229 alin.2 lit.b, cu aplicarea art.33 alin.2 raportat la art.232 și art.76 alin.1 raportat la art.75 alin.2 lit.b Cod penal;

- pedeapsa de 8 luni închisoare pentru infracțiunea de furt calificat, prevăzută de art.228 alin.1, art.229 alin.1 lit.b, cu aplicarea art.76 alin.1 raportat la art.75 alin.2 lit.b Cod penal;

- pedeapsa de 8 luni închisoare pentru infracțiunea de furt calificat, prevăzută de art.228 alin.1, art.229 alin.1 lit.b, cu aplicarea art.76 alin.1 raportat la art.75 alin.2 lit.b Cod penal;

- pedeapsa de 1 an și 4 luni închisoare pentru infracțiunea de furt calificat, prevăzută de art.228 alin.1, art.229 alin.2 lit.b, cu aplicarea art.76 alin.1 raportat la art.75 alin.2 lit.b Cod penal,

toate aplicate prin sentința penală nr.61/29.03.2017 a Judecătoriei Dorohoi în dosarul nr.../222/2016, definitivă prin decizia penală nr.797/13.09.2017 pronunțată de Curtea de Apel Suceava - Secția penală și pentru cauze cu minori.

- pedeapsa de 4 luni închisoare pentru infracțiunea de furt, prevăzută de art.228 alin.1 Cod penal, și

- pedeapsa de 8 luni închisoare pentru infracțiunea de furt calificat, prevăzută de art.228 alin.1 și art.229 alin.1 lit.b Cod penal,

ambele aplicate inculpatului prin sentința penală nr.234/23.03.2016 a Judecătoriei Dorohoi în dosarul nr...../222/2015, definitivă prin decizia penală nr.662/22.06.2016 pronunțată de Curtea de Apel Suceava - Secția penală și pentru cauze cu minori.

În baza art.39 alin.1 lit.b raportat la art.44 alin.1 și 2, art.38 alin.1 și la art.40 alin.1 Cod penal, s-au contopit pedepsele mai sus menționate cu pedepsele aplicate prin prezenta sentință penală, urmând ca inculpatul să execute pedeapsa rezultantă, de 4 (patru) ani închisoare.

Pentru a hotărî astfel, a reținut instanța fondului, în fapt, că:

- la data de 05.04.2016, în jurul orei 14⁰⁰, în timp ce se afla pe strada xx din municipiul G., profitând de neatenția persoanei vătămate F., i-a sustras acesteia dintr-un buzunar al hainei un portofel cu suma de 300 lei;

- la data de 06.02.2017, ora 20.10, i-a sustras din buzunarul de la geacă persoanei vătămate B. telefonul mobil în valoare de 220 lei, în timp ce aceasta se deplasa pe strada xx din mun. G;

- la data de 25.03.2017, în jurul orei 17.00, i-a sustras persoanei vătămate C. din buzunarul hainei suma de 275 lei în timp ce se afla în scara blocului în care locuiește din municipiul G., str. yy;

- la data de 02.03.2017, ora 12.40, ca urmare a unei amenințări realizate prin gesturi și fapte de natură a insufla o temere că va fi supusă unui pericol sau va suferi vreun rău, i-a sustras din buzunare persoanei vătămate D. suma de 5 lei, iar dintr-un rucsac o băutură energizantă și o ciocolată, în valoare de 15 lei, în timp ce aceasta se afla în parcul de pe strada xx din mun. G.;

La data de 11.04.2017, în jurul orelor 17.00, prin punerea persoanei vătămate minore E. în imposibilitatea de a se apăra, urmărind-o și controlând-o prin buzunare, i-a sustras acesteia suma de 90 lei, pe care și-a însușit-o pe nedrept, în timp ce aceasta se afla în cartierul zz din municipiul G.

Având în vedere că probele administrate au relevat vinovăția inculpatului sub aspectul comiterii infracțiunilor de mai sus, prima instanță l-a condamnat pe acesta la o pedeapsă cu închisoarea, iar raportat la antecedenta sa infracțională, a procedat la efectuarea contopirii sancțiunilor, în modalitatea reținută în cele ce preced.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Judecătoria Dorohoi, criticând-o pentru nelegalitate.

În motivarea apelului, s-a arătat că în mod greșit prima instanță a procedat la contopirea tuturor pedepselor aplicate inculpatului prin hotărârea pronunțată și prin cele două sentințe penale anterioare - nr. 234/23.03.2016 a Judecătoriei Dorohoi pronunțată în dosarul nr.../222/2015, definitivă prin decizia penală nr. 662/22.06.2016 a Curții de Apel Suceava - Secția penală și pentru cauze cu minori și nr.61/29.03.2017 a Judecătoriei Dorohoi pronunțată în dosarul nr.../222/2016, definitivă prin decizia penală nr.797/13.09.2017 a Curții de Apel Suceava - Secția penală și pentru cauze cu minori -, în condițiile în care infracțiunile de furt calificat, prev. de art.35 alin.1 raportat la art.228 alin.1, art.229 alin.1 lit.b Cod penal și tâlhărie, prev. de art.35 alin.1 raportat la art.233 Cod penal pentru care inculpatul a fost condamnat în prezenta cauză sunt comise în stare de pluralitate intermediară raportat la prima dintre sentințele indicate.

Prin urmare, se impunea a se contopi, mai întâi, fiecare dintre pedepsele aici aplicate cu pedeapsa rezultantă anterioară (care atrage starea de pluralitate intermediară) și ulterior să se contopească pedepsele astfel rezultate potrivit regulilor de la concursul de infracțiuni.

Prin decizia penală nr. 525 din data de 21.05.2018 pronunțată de Curtea de Apel Suceava în dosar nr. ../222/2016*, în temeiul art. 421 pct. 1 lit. b Cod procedură penală, s-a respins, ca nefondat, apelul declarat de Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Judecătoria Dorohoi împotriva sentinței penale evidențiate în cele ce preced.

Pentru a decide astfel, curtea a reținut, printre altele, că:

„Față de inculpat s-au mai pronunțat anterior două hotărâri penale definitive, astfel:

1. Prin sentința penală nr.234/23.03.2016 pronunțată de Judecătoria Dorohoi în dosarul nr. ../222/2015, definitivă prin decizia penală nr. 662/22.06.2016 a Curții de Apel Suceava - Secția penală și pentru cauze cu minori, acesta a fost condamnat la următoarele pedepse:

- 4 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt, prevăzută de art.228 alin.1 Cod penal, comisă la data de 24.05.2015;

- 8 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat, prevăzută de art.228 alin.1 și art.229 alin.1 lit.b Cod penal, comisă la data de 10.09.2015.

contopite în pedeapsa rezultantă de 9 luni și 10 zile închisoare.

Raportat la intervalul de comitere a faptelor de furt calificat și tâlhărie, după cum de altfel temeinic a observat și instanța fondului, acestea au fost săvârșite în stare de pluralitate intermediară prin raportare la sentința penală mai sus arătată.

2. Prin sentința penală nr. 61/29.03.2017 a Judecătoriei Dorohoi dată în dosarul nr. ../222/2016, definitivă prin decizia penală nr.797/13.09.2017 pronunțată de Curtea de Apel Suceava - Secția penală și pentru cauze cu minori, acesta a fost condamnat la următoarele pedepse:

- 1 an și 4 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat, prevăzută de art.48 alin.1 raportat la art.228 alin.1, art.229 alin.1 lit.b și d, art.229 alin.2 lit.b, cu aplicarea art.76 alin.1 raportat la art.75 alin.2 lit.b și art.77 lit.a Cod penal, comisă la data de 07/08.10.2014;

- 8 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat, prevăzută de art.228 alin.1, art.229 alin.1 lit.b, cu aplicarea art.76 alin.1 raportat la art.75 alin.2 lit.b și art.77 lit.a Cod penal, comisă la data de 14/15.10.2014;

- 8 luni închisoare săvârșirea infracțiunii de furt calificat, prevăzută de art.32 raportat la art.228 alin.1, art.229 alin.1 lit.b și d, art.229 alin.2 lit.b, cu aplicarea art.33 alin.2 raportat la art.232 și art.76 alin.1 raportat la art.75 alin.2 lit.b Cod penal, comisă la data de 17.09.2014;

- 8 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat, prevăzută de art.228 alin.1, art.229 alin.1 lit.b, cu aplicarea art.76 alin.1 raportat la art.75 alin.2 lit.b Cod penal, comisă la data de 31.01.2015;

- 8 luni închisoare furt calificat, pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat, prevăzută de art.228 alin.1, art.229 alin.1 lit.b, cu aplicarea art.76 alin.1 raportat la art.75 alin.2 lit.b Cod penal, comisă la data de 13.03.2015;

- 1 an și 4 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat, prevăzută de art.228 alin.1, art.229 alin.2 lit.b, cu aplicarea art.76 alin.1 raportat la art.75 alin.2 lit.b Cod penal, comisă la data de 09.03.2015.

Prin această din urmă sentință s-a constatat că infracțiunile pentru care s-a dispus condamnarea inculpatului sunt concurente cu cele două infracțiuni pentru care a fost condamnat prin sentința penală nr. 234/23.03.2016 pronunțată de Judecătoria Dorohoi, după care s-a procedat la contopirea tuturor pedepselor în rezultanta de 3 (trei) ani închisoare.

Raportat la datele de comitere a lor, temeinic a reținut instanța fondului că infracțiunile pentru care inculpatul este condamnat prin sentința de față se află în concurs real cu infracțiunile pentru care a fost condamnat prin sentința penală nr. 61/29.03.2017 a Judecătoriei Dorohoi, iar

cea de furt (comisă la 05.04.2016) și cu cele pentru care a fost condamnat prin sentința penală nr.234/23.03.2016 pronunțată de Judecătoria Dorohoi.

Raportat la situația juridică mai sus arătată, în mod corect judecătoria a procedat la contopirea tuturor pedepselor potrivit regulilor aplicabile concursului de infracțiuni.

În același sens este atât jurisprudența majoritară, cât și doctrina în materie, din care cităm: „(...) nu poate fi făcută nicio diferențiere în sancționarea pluralității intermediare după cum al doilea termen al pluralității este format dintr-o singură infracțiune sau dintr-un concurs de infracțiuni. Regulile de sancționare ale pluralității intermediare nu sunt reguli specifice acestei forme de pluralitate, ci sunt cele prevăzute pentru concursul de infracțiuni. Deși există trei forme ale pluralității de infracțiuni (concurs, recidivă și pluralitate intermediară), nu avem tot atâtea reguli de sancționare, ci doar două categorii de reguli: reguli specifice recidivei (pentru recidivă) și reguli specifice concursului de infracțiuni (pentru concurs și pluralitate intermediară). A spune că se aplică regulile de la pluralitatea intermediară și apoi cele de la concurs înseamnă că se aplică regulile de la concurs, iar pedepsele rezultante obținute se contopesc tot potrivit aceluiași reguli. Opțiunea legiuitorului în sancționarea pluralității intermediare (se aplică dispozițiile de la concurs) a fost clar exprimată, iar dacă dorea o modalitate de sancționare aparte, nimic nu l-ar fi împiedicat să o reglementeze.

Așadar, în cazul pluralității intermediare, contopirea se va face, potrivit dispozițiilor de la concurs, între toate pedepsele, cea aplicată anterior și pedepsele stabilite pentru infracțiunile săvârșite din nou.” (Constantin Mitrache, Cristian Mitrache - Drept penal român, partea generală, Ed. Universul Juridic, 2014, pg. 359-360).

Cum în cazul concursului de infracțiuni se contopesc întotdeauna pedepse repuse în individualitatea lor și nu pedeapsa rezultată în urma contopirii, s-a impus ca în prealabil să se procedeze astfel cu cele contopite prin sentința penală nr. 61/29.03.2017 a Judecătoriei Dorohoi, după care toate pedepsele aplicate inculpatului să se contopească potrivit dispozițiilor art. 39 alin.1 lit. b Cod penal.”

11. Imposibilitatea contopirii pedepselor în calea de atac a apelului, când acesta a fost formulat doar de către inculpat

Rezumat

Omisiunea instanței de fond de a contopi pedeapsa aplicată în cauză cu toate pedepsele anterior aplicate prin sentințe penale definitive nu poate fi complinită de instanța de apel, în condițiile în care aceasta a fost investită doar cu soluționarea apelului formulat de inculpat. Cum singura cale de atac exercitată este cea a inculpatului, instanța de apel nu poate efectua o contopire legală a tuturor pedepselor aplicate acestuia întrucât i-ar crea o situație mai rea în propria cale de atac, cu încălcarea dispozițiilor imperative ale art. 418 alin. 1 Codul de procedură penală. În consecință, trebuie menținută doar dispoziția de condamnare a inculpatului la pedeapsa închisorii cu executare efectivă, astfel cum în mod corect a fost aplicată de către prima instanță, cu înlăturarea tuturor dispozițiilor referitoare la contopirea acestuia cu alte pedepse pentru infracțiuni concurente sau revocare a liberării condiționate, inculpatul având posibilitatea de a solicita pe cale separată contopirea tuturor pedepselor.

(Decizia penală nr. 728 din 05 septembrie 2018, dosarul nr. 5882/285/2016*)

Dispoziții legale aplicabile: art. 418 alin. 1 Codul de procedură penală

Hotărârea

Prin **Sentința penală nr. 216 din 20 martie 2018 pronunțată de Judecătoria Rădăuți**, în dosar nr. .../285/2016*, s-a schimbat încadrarea juridică a infracțiunilor pentru care a fost trimis

în judecată inculpatul A., din infracțiunile de „furt”, prev. de art. 228 alin 1 din Codul penal (persoană vătămată B.) și „furt”, faptă prev. de art. 228 alin 1 din Codul penal (persoană vătămată C.), cu aplicarea art. 38 alin. 1 din Codul penal și art. 41 alin. 1 din Codul penal, în infracțiunea de „furt”, prev. de art. 228 alin 1 din Codul penal, cu aplic. art. 41 alin. 1 C. penal și art. 35 Cod penal, rap. la art. 5 Cod penal (două acte materiale, persoane vătămate fiind B. și C.).

În baza art. 396 alin. (1) și (2) C. proc. pen., inculpatul A. a fost condamnat pentru comiterea infracțiunii de „furt”, prev. de art. 228 alin 1 din Codul penal, cu aplic. art. 41 alin. 1 C. penal și art. 35 Cod penal, rap. la art. 5 Cod penal, la pedeapsa de 1 (un) an închisoare (două acte materiale, persoane vătămate fiind B. și C.).

S-a constatat că această faptă de furt era concurentă cu fapta pentru care inculpatul a fost condamnat la o pedeapsă de 9 luni închisoare și pedeapsa complementară de 1 an, constând în interdicția exercitării drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și b C. penal, prin sentința penală nr. 1678 din 18.12.2015 dată în dosarul .../211/2015 al Judecătorei Cluj Napoca, def. prin decizia penală nr. 563 din 14.04.2016 a Curții de Apel Cluj .

În baza art. 38 alin. 1 Cod penal, art. 39 alin. 1 lit. b Cod penal, s-a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea de 1 an închisoare la care adaugă un spor de 3 (trei) luni reprezentând 1/3 din cealaltă pedeapsă, inculpatul având de executat o pedeapsă de 1 an și 3 luni închisoare și pedeapsa complementară de 1 an, constând în interdicția exercitării drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și b C. penal.

S-a constatat că prin sentința penală nr. 1678 din 18.12.2015 dată în dosarul nr. ...al Judecătorei Cluj Napoca, def. prin decizia penală nr. 563 din 14.04.2016 a Curții de Apel Cluj a fost revocat beneficiul liberării condiționate dispuse prin sentința penală nr. 1638/2013 a Judecătorei Botoșani.

În baza art. 43 alin. 2 C. penal, s-a adăugat pedeapsa de 1 an și 3 luni închisoare la restul rămas neexecutat de 666 zile din pedeapsa de 4 ani și 6 luni închisoare stabilită prin sentința penală nr. 1219 din data de 20.06.2012 emisă de Judecătoria Botoșani, definitivă prin neapelare la 05.07.2012, inculpatul având de executat o pedeapsă de 1 an, 3 luni și 666 zile închisoare și pedeapsa complementară de 1 an, constând în interdicția exercitării drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și b C. penal.

S-a dispus retragerea mandatului de executare a pedepsei închisorii nr. 2213/2015 emis de Judecătoria Cluj, urmând a se emite un nou mandat.

S-a luat act că persoana vătămată C. nu a avut pretenții de natură civilă de la inculpat.

În baza art. 112 alin. 1 lit. a C. penal, s-a dispus confiscarea specială de la inculpatul A. a sumei de 75 lei sustrasă de la persoana vătămată C..

În baza art. 19, 20, 25 și art. 393 alin. 3 și 397 din Noul Cod de procedură penală, rap. la art. 1357 din Codul civil, s-a admis acțiunea civilă a părții civile B. și, în consecință, inculpatul a fost obligat să plătească părții civile suma de 1200 lei despăgubiri civile.

În baza art. 274 C. procedură penală, inculpatul a fost obligat să plătească suma de 900 lei cheltuieli judiciare avansate de stat. Suma de 520 lei cuvenită avocatului desemnat din oficiu s-a dispus a fi avansată din fondurile Ministerului de Justiție.

Pentru a pronunța această sentință, Judecătoria Rădăuți a reținut următoarele :

Prin rechizitoriul nr. 501/P/2014 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Rădăuți s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului A., pentru comiterea infracțiunilor de „furt”, prev. de art. 228 alin 1 din Codul penal (parte vătămată B.) și „furt”, faptă prev. de art. 228 alin 1 din Codul penal (parte vătămată C.), cu aplicarea art. 38 alin. 1 din Codul penal și art. 41 alin. 1 din Codul penal.

S-a arătat în actul de sesizare a instanței că la data de 03.02.2014, la Parchetul de pe lângă Judecătoria Rădăuți a fost înregistrată plângerea persoanei vătămate B., care a reclamat săvârșirea infracțiunii de furt în timp ce se afla în magazinul SC C. SRL de pe str. X din mun. E.

Ulterior, la data de 27.03.2014, la Parchetul de pe lângă Judecătoria Rădăuți a fost înregistrată plângerea persoanei vătămate C., care a reclamat săvârșirea infracțiunii de furt în timp ce se afla în magazinul SC D. SRL de pe str. X din centrul mun. C.

Cele două cauze au fost reunite, cercetările fiind efectuate în dosarul nr. 501/P/2014.

Cercetările penale au stabilit că, la data de 24.01.2014, în jurul orelor 11:14, persoana vătămată C. s-a deplasat la magazinul aparținând SC D. SRL, la punctul de lucru amplasat pe str. X din centrul mun. E., pentru a cumpăra produse din carne. Conform declarației acestuia și înregistrărilor video ale sistemului de supraveghere, instalat în incinta magazinului, persoana vătămată s-a așezat la ora susmenționată la rând, iar când a ajuns în dreptul casei de marcat, a comandat 1 kg carne de porc. Pentru acest produs susnumitul a înmănat vânzătoarei suma de 100 lei, într-o bancnotă valorică exactă, primind rest suma de 75 lei, în mai multe bancnote de 10 lei, 50 lei și 5 lei. A introdus restul de bani în buzunarul din stânga al hainei cu care era îmbrăcat, moment în care inculpatul A., ce se postase cu câteva zeci de secunde mai înainte exact în spatele părții vătămate, (în jurul orelor 11.18) a introdus mâna stânga în buzunarul respectiv, sustrăgându-i banii.

Imediat după acest episod inculpatul A. a părăsit magazinul, exact înainte ca și partea vătămată C. să plece din acel loc. Conform procesului verbal de vizionare a înregistrărilor video, la care a fost anexată planșa foto, inculpatul A. a fost identificat fără dubiu ca fiind el autorul acestei fapte. Partea vătămată, C., se constituie parte civilă în procesul penal împotriva inculpatului cu suma de 75 lei.

În data de 29.01.2014, în jurul orelor 13.53, inculpatul A. a intrat în incinta aceluiași magazin, respectiv SC D. SRL, de pe str. X. din centrul mun. E., rămânând într-o parte laterală a încăperii, fără a se posta la rândul format în fața casei de marcat. Partea vătămată B. s-a deplasat la magazinul aparținând SC D. SRL, pentru a cumpăra și ea produse din carne.

Conform declarației acesteia și înregistrărilor video ale sistemului de supraveghere instalat în incinta magazinului, partea vătămată B. s-a așezat la orele 13.54.50, iar în spatele acesteia s-a plasat inculpatul A. Douăzeci de secunde mai târziu inculpatul A. a fost surprins în momentul când analiza cu atenție poșeta părții vătămate, pe care aceasta o ținea pe umărul stâng, iar după alte douăzeci de secunde (13.55.32) acesta s-a împins cu corpul său în persoana vătămată, postată în fața sa, i-a desfăcut cu ambele mâini fermoarul poșetei, sustrăgându-i telefonul mobil marca Iphone 4. După circa 1 minut partea vătămată B. s-a întors și l-a văzut pe inculpat, postat în spatele său, reținându-i cu această ocazie trăsăturile feței. Imediat după acest episod inculpatul A. a părăsit magazinul. Conform procesului verbal de vizionare a înregistrărilor video, la care a fost anexată planșa foto, inculpatul A. a fost identificat fără dubiu ca fiind și de această dată autorul acestei fapte.

Prezența inculpatului A. în spatele inculpatul vătămate a fost sesizată și de către martorul F., care l-a recunoscut pe inculpat după trăsăturile fizionomice și după îmbrăcămintea purtată.

Situația de fapt expusă mai sus a fost susținută de următoarele mijloace de probă: reclamație B., declarații persoană vătămată B., declarații martor F., declarații martor G., (proces verbal de prezentare pentru recun. după planșa foto, (procesul verbal de reconstituire a traseului, procesul verbal de vizionare a înregistrărilor video, procesul-verbal de sesizare din oficiu, declarație persoana vătămată C., procesele verbale de vizionare a înregistrărilor video, adresa Casei Județene de Pensii, adresa Casei de Asigurări de Sănătate, adresa Administrației Naționale a Penitenciarelor, adresa OCPI, adresa A.J.O.F.M. Suceava, adresa ONRC, adresa ANAF, procesele-verbale de căutare la domiciliu inculpat A., declarațiile inculpatului A.

S-a apreciat că, în drept, faptele inculpatului A., constând în aceea că, în zilele de 24.01.2014 și 29.01.2014, aflându-se pe timp de zi în incinta magazinului aparținând SC D. SRL, punct de lucru din str. X. din centrul municipiului E., a sustras în mod repetat bani și un telefon mobil din posesia părților vătămate B. și C., profitând de neatenția acestora, întrunesc elementele

constitutive ale infracțiunii de „furt”, prev. de art. 228 alin 1 din Codul penal (parte vătămată B.) și „furt”, faptă prev. de art. 228 alin 1 din Codul penal (parte vătămată C.), cu aplicarea art. 38 alin. 1 din Codul penal.

Întrucât inculpatul A. era recidivist fiind condamnat ultima dată în cursul anului 2012 tot pentru fapte de furt și furt calificat. Susnumitul a fost eliberat condiționat la data de 31.07.2013, după o pedeapsă de 4 ani și 6 luni, cu un rest de pedeapsă de 666 zile, în cauză urmează a fi aplicate dispozițiile art. 41 alin. 1 din Codul penal.

Referitor la persoana inculpatului s-a arătat că chiar în cursul urmăririi penale a adoptat o poziție procesuală sinceră, recunoscând săvârșirea infracțiunilor de care este acuzat.

Referitor la latura civilă s-a arătat că întrucât prejudiciul nu a fost recuperat, persoana vătămată se constituie parte civilă în procesul penal contra inculpatului cu suma de 1200 lei.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Judecătoriei Rădăuți la data de 16.11.2016, iar prin încheierea nr. 45 din data de 6 ianuarie 2017 a fost finalizată procedura în cameră preliminară fiind constatată competența Judecătoriei Rădăuți, legalitatea probelor și actelor de urmărire penală efectuate în cauză și s-a dispus începerea judecării.

Prin sentința penală nr. 326 din 10 mai 2017 a Judecătoriei Rădăuți inculpatul a fost condamnat, după cum urmează :

- 2 ani închisoare pentru comiterea infracțiunii de „furt”, prev. de art. 228 alin 1, din Codul penal , cu aplic. art. 41 alin. 1 C. penal, persoană vătămată fiind B., domiciliată în ...

- 2 ani închisoare pentru comiterea infracțiunii de „furt”, prev. de art. 228 alin 1, din Codul penal, cu aplicarea art. 41 alin. 1 din Codul penal, persoană vătămată fiind C., domiciliat .

S-a constatat că fapte de furt erau concurente cu cea pentru care inculpatul a fost condamnat la o pedeapsă de 9 luni închisoare și 1 an interdicția exercitării drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și b Cod penal prin sentința penală nr. 1678 din 18.12.2015 a Judecătoriei Cluj Napoca, definitivă prin decizia penală nr. 563 din 14.04.2016 a Curții de Apel Cluj .

În baza art. 38 alin. 1, art. 39 alin. 1 lit. b Cod penal, s-a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea de 2 ani închisoare la care adaugă un spor de 11 (unsprezece) luni reprezentând 1/3 din totalul celorlalte pedepse, inculpatul având de executat o pedeapsă de 2 ani și 11 luni închisoare și 1 an interdicția exercitării drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și b Cod penal.

S-a constatat că prin sentința penală nr. 1678/ 18.12.2015 a Judecătoriei Cluj Napoca, def. prin decizia penală nr. 563 din 14.04.2016 a Curții de Apel Cluj a fost revocat beneficiul liberării condiționate dispuse prin sentința penală nr. 1638/2013 a Judecătoriei Botoșani.

În baza art. 43 alin. 2 Cod penal, s-a adăugat pedeapsa de 2 ani și 11 luni închisoare la restul rămas neexecutat de 666 zile din pedeapsa de 4 ani și 6 luni închisoare stabilită prin sentința penală nr. 1219 din data de 20.06.2012 emisă de Judecătoria Botoșani, definitivă prin neapelare la 05.07.2012, inculpatul având de executat o pedeapsă de 2 ani, 11 luni și 666 zile închisoare și 1 an interdicția exercitării drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și b C. penal .

A fost anulat mandatul de executare a pedepsei închisorii nr. 2213/2015 a Judecătoriei Cluj și s-a dispus emiterea unui nou mandat.

S-a luat act că persoana vătămată C. nu a avut pretenții de natură civilă de la inculpat.

În baza art. 112 alin. 1 lit. a C. penal, s-a dispus confiscarea specială de la inculpatul A. a sumei de 75 lei sustrasă de la persoana vătămată C..

În baza art. 19, 20, 25 și art. 393 alin. 3 și 397 din Noul Cod de procedură penală, rap. la art. 1357 din Codul civil, a fost admisă acțiunea civilă a părții civile B., și, în consecință, obligat inculpatul să plătească părții civile suma de 1200 lei despăgubiri civile.

În baza art. 274 Cod procedură penală, a fost obligat inculpatul să plătească suma de 900 lei cheltuieli judiciare avansate de stat.

Prin decizia penală nr. din data de 2017 a Curții de Apel Suceava, a fost admis apelul formulat de inculpat, a fost desființată sentința penală, iar cauza trimisă primei instanțe spre

rejudecare, reținându-se că nu au fost administrate probe, în condițiile în care nu s-a putut reține că inculpatul nu ar fi contestat probele administrate în timpul urmăririi penale.

În consecință, cauza a fost reînregistrată pe rolul Judecătoriei Rădăuți la data de 12 octombrie 2017.

Legal citat, inculpatul nu s-a prezentat la niciun termen de judecată, fiind deținut în executarea unei pedepse privative de libertate în Ungaria, însă a solicitat ca judecata să se desfășoare în absența sa.

În prezența avocatului desemnat din oficiu pentru inculpatul aflat în stare de detenție, au fost audiați martorii din lucrări, inculpatul nesolicitând alte probe și învederând instanței că regretă fapta și că intenționează să acopere prejudiciul civil produs prin fapta sa persoanelor vătămate.

Așadar, față de învinuirile ce i-au fost aduse, inculpatul și-a recunoscut faptele, în timpul urmăririi penale, atitudine care se deduce și din înscrierile înaintate instanței.

Faptele inculpatului au fost probate și prin înregistrările video ale sistemului de supraveghere instalat în incinta magazinului, declarațiile martorilor audiați în cauză, martorul G. fiind martor asistent, iar martorul F. confirmând faptul că persoanei vătămate B. i s-a sustras un telefon mobil din poșetă, martorul fiind de față când au fost vizionate înregistrările video ale sistemului de supraveghere instalat în incinta magazinului, fiind identificat inculpatul, care a și fost recunoscut de persoana vătămată din planșele fotografice prezentate de organele de poliție.

De asemenea, aceste probe s-au probat cu declarațiile de recunoaștere ale inculpatului.

Astfel, din analiza materialului probator, instanța de fond a reținut că au existat probe certe din care a rezultat dincolo de orice îndoială rezonabilă că la data de 24.01.2014, în jurul orelor 11:14, persoana vătămată C. se afla în incinta magazinul aparținând SC D. SRL, la punctul de lucru amplasat pe str. X. din centrul mun. E., pentru a cumpăra produse din carne.

Așa cum a rezultat din înregistrările video ale sistemului de supraveghere instalat în incinta magazinului, persoana vătămată s-a așezat la rând, iar când a ajuns în dreptul casei de marcat, a comandat produsele dorite. Pentru achitarea contravalorii acestora a înmănat vânzătoarei suma de 100 lei, într-o bancnotă valorică exactă, primind rest suma de 75 lei, în mai multe bancnote de 10 lei, 50 lei și 5 lei. A introdus restul de bani în buzunarul din stânga al hainei cu care era îmbrăcat, moment în care inculpatul A., ce se postase cu câteva zeci de secunde mai înainte exact în spatele persoanei vătămate, (în jurul orelor 11.18) a introdus mâna stânga în buzunarul respectiv, sustrăgându-i banii.

Imediat după acest episod inculpatul A. a părăsit magazinul, exact înainte ca și partea vătămată C. să plece din acel loc. Conform procesului-verbal de vizionare a înregistrărilor video, la care a fost anexată planșa foto, inculpatul A. a fost identificat fără dubiu. De altfel, inculpatul a recunoscut săvârșirea acestei expunând în declarația dată.

Cu privire la suma de 75 lei sustrasă de inculpat, persoana vătămată C. a arătat că se constituie parte civilă în procesul penal.

În data de 29.01.2014, în jurul orelor 13.53, inculpatul A. a intrat în incinta aceluiași magazin, respectiv SC D. SRL, rămânând în așteptare într-o parte laterală a încăperii, fără a se posta la rândul format în fața casei de marcat. Persoana vătămată B. s-a deplasat la magazinul aparținând SC D. SRL, pentru a cumpăra produse din carne.

Așa cum a rezultat din înregistrările video ale sistemului de supraveghere instalat în incinta magazinului, persoana vătămată B. s-a așezat la orele 13:54.50 iar în spatele acesteia s-a plasat inculpatul A. Douăzeci de secunde mai târziu inculpatul A. a fost surprins în momentul când analiza cu atenție poșeta părții vătămate, pe care aceasta o ținea pe umărul stâng, iar după alte douăzeci de secunde (13.55.32) acesta s-a împins cu corpul său în persoana vătămată, postată în fața sa, i-a desfăcut cu ambele mâini fermoarul poșetei, sustrăgându-i telefonul mobil marca Iphone 4. După circa 1 minut persoana vătămată B. s-a întors și l-a văzut pe inculpat, postat în spatele său, reținându-i cu această ocazie trăsăturile feței. Imediat după acest episod

inculpatul A. a părăsit magazinul. S-a recurs la procedeul probator al recunoașterii după fotografie, ocazie cu care persoana vătămată l-a recunoscut fără dubiu pe inculpat ca fiind persoana care i-a furat telefonul mobil aspectele fiind consemnate în procesul-verbal încheiat cu această ocazie și surprins în planșele foto (filele 28-36 dosar de urmărire penală).

Audiat în cursul urmăririi penale, inculpatul A. a recunoscut fapta comisă în dauna persoanei vătămate B. precizând că Iphone-ul sustras de la persoana vătămată l-a vândut în aceeași unei persoane necunoscute cu suma de 200 lei și că despăgubi persoana vătămată achitându-i contravaloarea bunului furat (filele 76-77 dosar de urmărire penală).

Față de cele expuse anterior, instanța de fond a concluzionat că în zilele de 24.01.2014 și 29.01.2014, în baza *aceleiași rezoluții infracționale*, în timp ce afla în incinta magazinului aparținând SC D. SRL, a sustras de la persoana vătămată C. suma de 75 lei, iar de la persoana vătămată B. un Iphone 4, profitând de neatenția acestora.

În consecință, situația de fapt expusă și-a găsit corespondentul în disp. art. 228 Cod penal, cu aplicarea art. 35 Cod penal, faptele fiind comise în formă continuată, motiv pentru care instanța de fond a schimbat încadrarea juridică a infracțiunilor pentru care a fost trimis în judecată inculpatul, în sensul că nu se reține concursul de infracțiuni, fiind aplicabile dispozițiile art. 35 Cod penal, privind infracțiunea continuată.

Analizând infracțiunile săvârșite de inculpat prin prisma elementelor constitutive instanța de fond a constatat că acestea sunt întrunite atât sub aspectul laturii obiective cât și sub aspectul laturii subiective.

Astfel, elementul material s-a realizat prin acțiunea de luare fără drept din posesia persoanei vătămate C. a sumei de 75 lei iar din posesia persoanei vătămate B. a unui telefon Iphone 4, în scopul însușirii pe nedrept. Prin această acțiune s-a produs o diminuare a patrimoniilor persoanelor vătămate reprezentând urmarea imediată a acțiunii ilicite, iar între acțiunile de luare și urmările imediate există legătură de cauzalitate dovedită de probele administrate în cauză.

Sub aspectul laturii subiective, elementul subiectiv a îmbrăcat forma intenției directe calificate prin scop, așa cum este aceasta definită de art. 16 alin. 3 lit. a Cod penal, inculpatul a prevăzut rezultatul faptei sale, urmărind producerea lui prin săvârșirea faptelor.

Față de cele expuse anterior, întrucât sunt îndeplinite condițiile prev. de art. 396 alin. 2 C. procedură penală, în sensul că a rezultat dincolo de orice îndoială rezonabilă că infracțiunile pentru care inculpatul A. a fost trimis în judecată există, constituie infracțiuni și au fost săvârșite cu intenție de către inculpat, se va dispune condamnarea acestuia.

La individualizarea pedepsei ce a fost aplicată inculpatului, instanța de fond a avut în vedere criteriile generale de individualizare prevăzute de art. 74 Cod penal, potrivit cărora: stabilirea duratei ori a cuantumului pedepsei se face în raport cu gravitatea infracțiunii săvârșite și cu pericolozitatea infractorului, care se evaluează după următoarele criterii:

- a) împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, precum și mijloacele folosite;
- b) starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită;
- c) natura și gravitatea rezultatului produs ori a altor consecințe ale infracțiunii;
- d) motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit;
- e) natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedente penale ale infractorului;
- f) conduita după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal;
- g) nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială.

Având în vedere vârsta inculpatului, gravitatea faptelor și a urmărilor produse, modalitatea de săvârșire, inculpatul având o adevărată strategie de luarea a bunurilor în timp ce persoanele sunt atente la cumpărături, orientându-se spre persoane vulnerabile – femei și persoane vârstnice, împrejurarea că inculpatul nu este infractor prima, acesta suferind multiple condamnări pentru fapte de aceeași natură, prezentele fapte fiind comise în stare de recidivă, așa cum a rezultat din fișa de cazier judiciar, atitudinea de recunoaștere și disponibilitatea de

reparare a prejudiciului cauzat, instanța de fond a apreciat că pedeapsa care corespunde gradului de pericol prezentat de faptă.

Deși faptele au fost comise sub imperiul legii vechi, având în vedere că prin recalificare faptele se încadrează în disp. art. 209 Cod penal din 1969 iar limitele de pedeapsă sunt cuprinse între 3 și 15 ani, comparativ cu dispozițiile art. 228 Cod penal în vigoare potrivit cărora pedeapsa este între 6 luni și 3 ani sau amendă, chiar și prin aplicarea dispozițiilor privind sancționarea recidivei, s-a apreciat că legea penală mai favorabilă este Codul penal în vigoare.

Cu privire la antecedenta penală, instanța de fond a constatat că prezentele fapte de furt sunt concurente cu cea pentru care inculpatul a fost condamnat la o pedeapsă de 9 luni închisoare și 1 an interdicția exercitării drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și b Cod penal prin sentința penală nr. 1678 din 18.12.2015 dată în dosarul .../211/2015 a Judecătorei Cluj Napoca, def. prin decizia penală nr. 563 din 14.04.2016 a Curții de Apel Cluj.

În consecință, s-a făcut aplicarea art. 38 alin. 1 Cod penal – art. 39 alin. 1 lit. b Cod penal și s-a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea de 1 an închisoare la care s-a adăugat un spor de 3 (trei) luni reprezentând 1/3 din cealaltă pedeapsă, inculpatul având de executat o pedeapsă de 1 an și 3 luni închisoare și 1 an interdicția exercitării drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și b Cod penal.

Instanța de fond a constatat că prin sentința penală nr. 1678 din 18.12.2015 dată în dosarul nr. .../211/2015 a Judecătorei Cluj Napoca, def. prin decizia penală nr. 563 din 14.04.2016 a Curții de Apel Cluj a fost revocat beneficiul liberării condiționate dispuse prin sentința penală nr. 1638/2013 a Judecătorei Botoșani.

În consecință, în baza art. 43 alin. 2 Cod penal, s-a adăugat pedeapsa de 1 an și 3 luni închisoare la restul rămas neexecutat de 666 zile din pedeapsa de 4 ani și 6 luni închisoare stabilită prin sentința penală nr. 1219 din data de 20.06.2012 emisă de Judecătoria Botoșani, definitivă prin neapelare la 05.07.2012, inculpatul având de executat o pedeapsă de 1 an, 3 luni și 666 zile închisoare și 1 an interdicția exercitării drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și b Cod penal.

S-a impus, totodată, retragerea mandatului de executare a pedepsei închisorii nr. 2213/2015 a Judecătorei Cluj, urmând a se emite un nou mandat.

Sub aspectul laturii civile în privința infracțiunii de furt în dauna persoanei vătămate C. având în vedere că, deși inițial s-a constituit parte civilă în cauză, la termenul de judecată din 02 martie 2017, partea civilă a precizat că nu mai are niciun fel de pretenții de la inculpat, instanța de fond a luat act de acest aspect, iar în baza art. 112 alin. 1 lit. a Cod penal a dispus confiscare specială de la inculpatul A. a sumei de 75 lei sustrasă de la persoana vătămată C..

În ceea ce privește acțiunea civilă alăturată celei penale de B. prin constituirea ca parte civilă, în baza art. 19, 20, 25, art. 393 alin. 3 și 397 din Noul Cod de procedură penală, rap. la art. 1357 Codul civil, instanța de fond a admis-o și, în consecință, l-a obligat pe inculpat să plătească părții civile suma de 1200 lei despăgubiri civile, reprezentând contravaloarea Iphone-ului sustras.

Pentru a dispune astfel, instanța de fond a reținut că potrivit art. 1357 Cod civil „cel care cauzează altuia un prejudiciu printr-o faptă ilicită, săvârșită cu vinovăție, este obligat să îl repare. Autorul prejudiciului răspunde pentru cea mai ușoară culpă”.

Din textul anterior menționat, s-au desprins elementele răspunderii civile delictuale și anume: fapta ilicită comisă cu vinovăție, existența unui prejudiciu cauzat prin aceasta și legătura de cauzalitate dintre prejudiciu și acțiunea ilicită.

Prin acțiunea de luare fără drept a telefonului părții civile B. și valorificarea ulterioară a acestuia inculpatul a cauzat în mod cert un prejudiciu, între cele două elemente existând legătură de cauzalitate, inculpatul acționând cu intenția directă de a prejudicia partea civilă.

Instanța de fond a mai reținut că inculpatul A., în declarațiile date atât în cursul urmăririi penale, cât și prin înscrisul înaintat instanței nu a contestat valoarea prejudiciului și s-a angajat să îl repare.

În baza art. 274 Cod procedură penală, inculpatul a fost obligat să plătească suma de 900 lei cheltuieli judiciare avansate de stat. Suma de 520 lei convenită avocatului desemnat din oficiu, conform delegației nr. 78/16.03.2017 va fi avansată din fondurile Ministerului de Justiție.

Împotriva acestei sentințe, în termen legal, a formulat apel inculpatul A., pe care nu l-a motivat în scris, dar a fost susținut oral în fața instanței de control, de către avocatul desemnat din oficiu solicitând redozarea cuantumului pedepsei ținând seama de faptul că inculpatul judecat a solicitat să fie judecat după procedura în cazul recunoașterii învinuirii. Motivele susținute oral de avocat au fost consemnate pe larg în partea introductivă a prezentei decizii.

Analizând apelul prin prisma motivelor invocate, precum și cauza sub toate aspectele de fapt și de drept, în conformitate cu prevederile art. 417 alin. 1, 2 și art. 420 Cod procedură penală, Curtea a constatat că acesta este întemeiat, pentru următoarele considerente:

Prima instanță a reținut în mod corect situația de fapt și încadrarea în drept, dând o justă interpretare probatoriului administrat în cauză. Inculpatul apelant A. a comis fapta dedusă judecării în împrejurările reținute de prima instanță și arătate în considerentele sentinței penale apelate, vinovăția sa fiind în mod corect stabilită.

Astfel, din întregul material probator administrat în cauză rezultă că fapta inculpatului A., constând în aceea că, în zilele de 24.01.2014 și 29.01.2014, aflându-se pe timp de zi în incinta magazinului aparținând SC D. SRL, punct de lucru din str. X. din centrul munic. E., a sustras în mod repetat bani și un telefon mobil din posesia părților vătămate B. și C., profitând de neatenția acestora, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de „furt” în formă continuată, prev. de art. 228 alin 1 din Codul penal cu aplicarea art. 35 alin. 1 și art. 5 Codul penal (persoane vătămate B. și C.)

Instanța de fond a reținut în mod corect că săvârșirea faptei a avut loc în stare de recidivă postcondamnatorie, conform dispozițiilor art. 41 alin. 1 Cod penal întrucât inculpatul a săvârșit infracțiunea prev. de art. 228 alin 1 din Codul penal cu aplicarea art. 35 alin. 1 și art. 5 Codul penal, după rămânerea definitivă a pedepsei de 4 ani și 6 luni închisoare, aplicată prin Sp.1219/2012 a Judecătoria Botoșani și anterior considerării ca executată a acestei pedepse (restul rămas de executat fiind de 666 zile).

De asemenea, prima instanță a individualizat în mod corespunzător cuantumul pedepsei aplicate inculpatului, cu luarea în considerare a tuturor criteriilor prevăzute de art. 74 Codul penal (și în mod special antecedentele penale ale acestuia), astfel că pedeapsa de 1 an închisoare corespunde gravității faptelor săvârșite și nu se impune reducerea acesteia.

S-a apreciat că apelul declarat de către inculpat este însă întemeiat în ceea ce privește contopirea pedepsei aplicate cu pedeapsa de 9 luni închisoare aplicată prin Sp.1678/2015 a Judecătoria Cluj, definitivă prin Dp.563/14.04.2016 a Curții de Apel Cluj. Astfel, la data pronunțării sentinței de către instanța de fond, 20.03.2018, era deja definitivă Sp.544/2017 a Judecătoria Rădăuți, în baza căreia mandatul emis de Judecătoria Cluj în baza Sp.1678/2015 fusese deja anulat, iar inculpatul executa în mod distinct această pedeapsă cât și restul de 666 zile ca urmare a revocării liberării condiționate a restului de pedeapsă rămas din Sp.1219/2012 a Judecătoria Botoșani. În consecință, în vederea efectuării unei contopiri legale și temeinice prima instanță ar fi trebuit să ia în considerare toate aceste hotărâri judecătorești, definitive de altfel la data pronunțării de către instanța de fond. Or, cum în prezenta cauză singura cale de atac exercitată este cea a inculpatului, Curtea a reținut că nu poate efectua o contopire legală a tuturor pedepselor aplicate acestuia întrucât i-ar crea o situație mai rea în propria cale de atac, cu încălcarea dispozițiilor imperative ale art. 418 alin. 1 Cod procedură penală.

În consecință, a fost menținută doar dispoziția de condamnare a inculpatului la pedeapsa închisorii cu executare efectivă, astfel cum în mod corect a fost aplicată de către prima instanță, cu înlăturarea tuturor dispozițiilor referitoare la contopirea cu alte pedepse pentru infracțiuni concurente sau revocare a liberării condiționate (care de altfel a și fost dispusă definitiv anterior), inculpatul având posibilitatea de a solicita pe cale separată contopirea tuturor pedepselor.

Pentru aceste considerente, Curtea în temeiul art. 421 pct. 2 lit. a Cod de procedură penală a admis apelul declarat de inculpatul A. împotriva sentinței penale nr. 216/20.03.2018 pronunțată de Judecătoria Rădăuți, a desființat în parte sentința penală sus menționată și, în rejudecare, a înlăturat din sentința penală apelată următoarele dispoziții:

„Constată că prezenta faptă de furt este concurentă cu cea pentru care inculpatul a fost condamnat la o pedeapsă de 9 luni închisoare și pedeapsa complementară de 1 an, constând în interdicția exercitării drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și b C. penal, prin sentința penală nr. 1678 din 18.12.2015 dată în dosarul .../211/2015 al Judecătoriei Cluj Napoca, def. prin decizia penală nr. 563 din 14.04.2016 a Curții de Apel Cluj .

În baza art. 38 alin. 1, art. 39 alin. 1 lit. b C. penal aplică inculpatului pedeapsa cea mai grea de 1 an închisoare la care adaugă un spor de 3 luni reprezentând 1/3 din cealaltă pedeapsă, inculpatul având de executat o pedeapsă de 1 an și 3 luni închisoare și pedeapsa complementară de 1 an, constând în interdicția exercitării drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și b C. penal.

Constată că prin sentința penală nr. 1678 din 18.12.2015 a Judecătoriei Cluj Napoca, def. prin decizia penală nr. 563 din 14.04.2016 a Curții de Apel Cluj a fost revocat beneficiul liberării condiționate dispuse prin sentința penală nr. 1638/2013 a Judecătoriei Botoșani.

În baza art. 43 alin. 2 C. penal, adaugă pedeapsa de 1 an și 3 luni închisoare la restul rămas neexecutat de 666 zile din pedeapsa de 4 ani și 6 luni închisoare stabilită prin sentința penală nr. 1219 din data de 20.06.2012 emisă de Judecătoria Botoșani, definitivă prin neapelare la 05.07.2012, inculpatul având de executat o pedeapsă de 1 an, 3 luni și 666 zile închisoare și pedeapsa complementară de 1 an, constând în interdicția exercitării drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și b C. penal.

Dispune retragerea mandatului de executare a pedepsei închisorii nr. 2213/2015 emis de Judecătoria Cluj, urmând a se emite un nou mandat.”

Totodată a menținut celelalte dispoziții ale sentinței penale apelate care nu sunt în contradicție cu prezenta sentință.

12. Împăcarea părților în procesul penal. Condiții pentru valabilitatea consimțământului de împăcare.

Rezumat:

Conform art. 159 alin. 1-3 C.pen. împăcarea poate interveni în cazul în care punerea în mișcare a acțiunii penale s-a făcut din oficiu, dacă legea o prevede în mod expres, și are drept consecință înlăturarea răspunderii penale și stingerea acțiunii civile, producând însă efecte numai cu privire la persoanele între care a intervenit și numai dacă are loc până la citirea actului de sesizare a instanței.

Nu este de esența împăcării manifestarea simultană a voinței părților, ci doar existența simultană a unor manifestări de voință valabil exprimate. Împăcarea trebuie să fie un acord de voință total, necondiționat și definitiv intervenit între inculpat și persoana vătămată. Împăcarea este un act de voință bilateral sau, cum este în speță, multilateral, ceea ce înseamnă că pentru a produce efecte juridice fiecare dintre părțile implicate trebuie să își exprime un consimțământ valabil de împăcare.

Cum la instanța de fond atât persoana vătămată, care a fost prezentă la instanță, cât și inculpații și-au manifestat voința în termenul legal, de a pune capăt conflictului și de a renunța la continuarea procesului penal, în mod greșit instanța de fond a condiționat încetarea procesului penal de acordul părților cu privire la persoana care va suporta plata cheltuielilor judiciare avansate de stat.

(Decizia nr. 749 din 14 septembrie 2018, dosar 679/222/2017)

Hotărârea:

Prin sentința penală nr. 134 din data de 04.06.2018 pronunțată de Judecătoria Dorohoi, inculpații A. și B. au fost condamnați pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 228 alin. 1, 229 alin. 1 lit. b, alin. 2 lit. b Cod penal, cu aplicarea art. 396 alin. 10 teza I Cod de procedură penală, la pedepse de câte 1 (un) an și 4 (patru) luni închisoare fiecare.

A fost dedusă din pedeapsa aplicată inculpatului A. perioada reținerii și arestului la domiciliu, începând cu data de 15 februarie - 10 martie 2017, inclusiv.

În baza disp. art. 91 C. pen. a fost suspendată executarea pedepselor sub supraveghere și s-a stabilit un termen de supraveghere de 2 ani, conform dispozițiilor art. 92 C. pen.

Au fost încredințate măsurile de supraveghere Serviciului de Probațiune Botoșani.

În baza art. 93 alin. 1 C. pen. fiecare inculpat a fost obligat ca, pe durata termenului de supraveghere, să respecte următoarele măsuri de supraveghere:

- a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune Botoșani, la datele fixate de acesta;
- b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;
- c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile;
- d) să comunice schimbarea locului de muncă;
- e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În baza art. 93 alin. 2 lit. b C. pen., s-a impus ambilor inculpați să frecventeze unul dintre programele de reintegrare socială derulate de către serviciul de probațiune sau organizate în colaborare cu instituții din comunitate.

În baza art. 93 alin. 3 C. pen. pe parcursul termenului de supraveghere, fiecare inculpat urmează a presta o muncă neremunerată în folosul comunității în cadrul Primăriei Comunei C. sau în cadrul Primăriei Comunei D., pe o perioadă de 80 de zile.

În baza art. 91 alin. 4 C. pen. s-a atras atenția inculpaților asupra disp. art. 96 C. pen.

În baza art. 274 alin. 2 din Codul de procedură penală, fiecare inculpat a fost obligat la plata către stat a sumei de câte 500 lei fiecare, cu titlu de cheltuieli judiciare, din care câte 360 lei pentru avocații desemnați din oficiu urmează a fi înaintate din fondurile Ministerului Justiției către Baroul Botoșani, pentru avocat Z.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța de fond a reținut că, în noaptea de 01/02.09.2016, în jurul orei 24.00, după ce au consumat mai multe băuturi alcoolice într-un bar din localitate, inculpații, s-au deplasat la locuința persoanei vătămate E. și, de comun acord, au pătruns în curte prin escaladarea gardului împrejmuitor din spatele locuinței, iar din interiorul unei anexe gospodărești asigurată cu un zăvor, au sustras o bormașină de culoare albastră marca Bosch, un flex marca Einchel, o drujbă Stihl 230 și un harnașament pentru cal.

Ulterior, inculpatul B. a vândut bormașina și flex-ul martorului F. din com. C. în schimbul sumei de 130 lei, drujba și harnașamentul pentru cal le-a vândut unor persoane necunoscute, în schimbul sumei de 70 lei, iar sumele de bani obținute le-au împărțit între ei.

Împotriva acestei sentințe, în termen legal, a declarat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria Dorohoi criticând-o pentru nelegalitate, întrucât instanța de fond trebuia să dispună aplicarea disp. art. 396 alin. 6 raportat la art. 16 lit. g Cod procedură penală, respectiv încetarea procesului penal, întrucât, în termen legal, persoana vătămată E. și-a manifestat disponibilitatea de a se împăca cu inculpații. De asemenea, inculpaților A. și B. nu li s-a dat cuvântul pentru a-și manifesta voința în sensul arătat de persoana vătămată.

În motivarea solicitării, procurorul a arătat că la termenul de judecată din data de 25.05.2017 la dosarul cauzei a fost depusă declarația notarială autentificată prin încheierea nr. 606 din data de 02.05.2017 a persoanei vătămate E. prin care aceasta a arătat că își retrace plângerea față de inculpații A. și B..

Având în vedere că pentru infracțiunea de furt calificat prev. de art. 228 alin. 1 lit. b, art. 229 alin. 1 lit. b Cod penal, procesul penal poate înceta ca urmare a împăcării intervenite între

persoana vătămată și inculpați, cauza a fost amânată pentru ca persoana vătămată să se prezinte în instanță pentru a-și preciza poziția procesuală, în cauză neoperând retragerea plângerii.

La următorul termen de judecată s-a prezentat persoana vătămată E., care a declarat că nu cunoaște diferența dintre retragerea plângerii și împăcare, însă a precizat că înțelege să se împace cu inculpații. Astfel, manifestarea de voință a acesteia a fost expusă înainte de citirea actului de sesizare.

La data de 10.10.2017 la dosar s-a comunicat o citație din care a reieșit că persoana vătămată E. a decedat.

În cauză au fost acordate mai multe termene de judecată instanța dorind să lămurească dacă inculpații vor plăti integral cheltuielile judiciare.

Analizând apelul prin prisma motivelor invocate, precum și cauza sub toate aspectele de fapt și de drept, în conformitate cu prevederile art. 417 alin. 1, 2, art. 420 Cod procedură penală, Curtea a constatat că acesta este întemeiat, pentru următoarele considerente:

Inculpații A. și B. au fost trimiși în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat, prev. de art. 228 alin. (1), 229 alin. (1) lit. b, alin. (2) lit. b) Cod penal, constând în aceea că, în noaptea de 01/02.09.2016, au pătruns în interiorul unei anexe gospodărești aparținând persoanei vătămate E. de unde au sustras o bormașină, un flex, o drujbă și un harnașament pentru cal, cauzându-i un prejudiciu în valoare de 1500 lei.

Potrivit art. 231 alin. 2 Cod penal în cazul faptelor prevăzute la art. 228, art. 229 alin.1, alin. 2 lit. b, c Cod penal împăcarea înlătură răspunderea penală.

Curtea, făcând o analiză proprie a lucrărilor dosarului, a reținut că, la termenul de judecată din data de 25.05.2017, la dosarul cauzei a fost depusă declarația persoanei vătămate E., autentificată prin încheierea nr. 606 din data de 02.05.2017, prin care aceasta a arătat că își retrage plângerea față de inculpații A. și B.. La acest termen, apărătorul inculpaților a solicitat amânarea cauzei pentru a fi chemată în instanță persoana vătămată și a-și exprima poziția procesuală față de continuarea procesului penal, întrucât inculpații doresc să se împace cu aceasta. La termenul de judecată din 22.06.2017, fiind citată pentru a face precizări în legătură cu manifestarea de voință exprimată, persoanei vătămate i s-a luat o declarație arătând că nu cunoaște diferența dintre retragerea plângerii și împăcare, dar, în concret, a înțeles să-i ierte pe inculpați, împăcându-se cu ei. De asemenea, persoana vătămată a precizat că a fost despăgubită.

La același termen de judecată au fost prezenți în instanță și inculpații, însă instanța a omis să îi întrebe dacă sunt de acord să se împace cu persoana vătămată, stabilind un nou termen de judecată pentru ca aceștia să se pună de acord cu privire la cine va suporta cheltuielile judiciare către stat.

În fața instanței de apel, inculpații A. și B. precizează că la termenul de judecată 22.06.2017 au fost de acord cu împăcarea, însă judecătorul fondului le-a adus la cunoștință faptul că nu s-au înțeles și cu privire la suportarea cheltuielilor judiciare avansate de stat, acordându-le termen în acest sens.

Conform art. 159 alin. 1-3 Cod penal împăcarea poate interveni în cazul în care punerea în mișcare a acțiunii penale s-a făcut din oficiu, dacă legea o prevede în mod expres, și are drept consecință înlăturarea răspunderii penale și stingerea acțiunii civile, producând însă efecte numai cu privire la persoanele între care a intervenit și numai dacă are loc până la citirea actului de sesizare a instanței.

Curtea a reținut că nu este de esență împăcării manifestarea simultană a părților, ci doar existența simultană a unor manifestări de voință valabil exprimate. Împăcarea trebuie să fie un acord de voință total, necondiționat și definitiv intervenit între inculpat și persoana vătămată. Împăcarea este un act de voință bilateral sau, cum este în speță, multilateral, ceea ce înseamnă că pentru a produce efecte juridice fiecare dintre părțile implicate trebuie să își exprime un consimțământ valabil de împăcare.

Cum la instanța de fond atât persoana vătămată, care a fost prezentă la instanță, cât și inculpații și-au manifestat voința în termenul legal, de a pune capăt conflictului și de a renunța la continuarea procesului penal, în mod greșit instanța de fond a condiționat încetarea procesului penal de acordul părților cu privire la persoana care va suporta plata cheltuielilor judiciare avansate de stat.

Aceasta întrucât potrivit dispozițiilor art. 275 pct. 2 lit. d Cod de procedură penală, în caz de împăcare, cheltuielile judiciare avansate de stat sunt suportate de către inculpat și persoana vătămată, aceste dispoziții neputând face obiectul unui acord de voință sau de mediere de care instanța să ia act prin hotărâre.

Potrivit art. 16 alin.1 lit. g teza a II-a Cod procedură penală „*acțiunea penală nu poate fi pusă în mișcare, iar când a fost pusă în mișcare nu mai poate fi exercitată dacă a intervenit împăcarea, cu consecința prev. de art. 396 alin. 6 Cod de procedură penală, respectiv încetarea procesului penal.*

Având în vedere infracțiunea pentru care fiecare dintre inculpații anterior menționați a fost trimiși în judecată, respectiv de furt calificat prev. de art. 228 alin. 1 lit. b, art. 229 alin. 1 lit. b Cod penal, manifestarea de voință a părților, exprimată neîndoielnic în ședință publică, precum și dispozițiile legale expuse mai sus, Curtea a constatat că împăcarea părților a fost totală și necondiționată, persoana vătămată arătând că nu mai are nicio pretenție față de inculpați, context în care, în temeiul art. 421 pct. 2 lit. a Cod procedură penală a admis apelul declarat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Dorohoi și, în rejudecare, în baza art. 396 alin. 1, 6 rap. la art. 16 alin. 1 lit. g) Cod procedură penală a încetat procesul penal pornit împotriva inculpaților A. și B. (...)

13. Imposibilitatea reținerii circumstanței atenuante prev. de art. 75 alin. 1 lit. d Cod penal în cazul infracțiunii de contrabandă prev. de art. 270 alin. 3 din Legea nr. 86/2006

Rezumat:

Infracțiunea de contrabandă prev. de art. 270 alin. 3 din Legea nr. 86/2006 face parte din categoria infracțiunilor privind frontiera de stat a României fiind exceptată de la posibilitatea aplicării circumstanței atenuante prev. de art. 75 alin. 1 lit. d Cod penal referitoare la acoperirea integrală a prejudiciului în cursul urmăririi penale. Obiectul juridic al infracțiunii de contrabandă prev. de dispozițiile art. 270 alin. 3 din Legea nr. 86/2006 este unul complex, fiind apărute atât regimul administrării impozitelor, taxelor, contribuțiilor și altor sume datorate bugetului consolidat al statului, cât și regimul frontierei de stat. Această împrejurare a fost statuată și de către Înalta Curte de Casație și Justiție în cadrul considerentelor deciziei nr. 32/2015 dată pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

(Decizia penală nr. 913 din 24.10.2018 , dosar nr. 296/206/2018)

Dispoziții legale aplicabile: art.270 alin.3 Legea nr.86/2006, art.75 alin.1 lit.d Cod penal

Hotărârea:

Prin sentința penală nr. 106 din data de 12.07.2018 pronunțată de Judecătoria Câmpulung Moldovenesc, în baza art. 396 alin. 2 și 10 Cod procedură penală, a fost condamnat inculpatul A., la pedepsele de :

- 1 an și 4 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de contrabandă, prev. de art. 270 alin. 3 din Legea nr. 86/2006 (fapta din 30.04.2017).

În baza art. 67 alin. 2 Cod penal s-a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a) și b) Cod penal, respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o

funcție care implică exercițiul autorității de stat, pe o durată de 2 ani, pedeapsă ce se va executa în condițiile art. 68 alin. 1 lit. c) Cod penal.

În temeiul art. 65 alin. 1 Cod penal s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a) și b) Cod penal, respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pedeapsă ce se va executa în condițiile art. 65 alin. 3 Cod penal.

- 1 an și 4 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de contrabandă, prev. de art. 270 alin. 3 din Legea nr. 86/2006 (fapta din 27.08.2017).

În baza art. 67 alin. 2 Cod penal s-a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a) și b) Cod penal, respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pe o durată de 2 ani, pedeapsă ce se va executa în condițiile art. 68 alin. 1 lit. c) Cod penal.

În temeiul art. 65 alin. 1 Cod penal s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a) și b) Cod penal, respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pedeapsă ce se va executa în condițiile art. 65 alin. 3 Cod penal.

S-a constatat că faptele din prezenta cauză sunt săvârșite în condițiile concursului real de infracțiuni, prevăzut de art. 38 alin. 1 Cod penal și în temeiul art. 38 alin. 1 rap. la art. 39 alin. 1 lit. b) Cod penal s-a dispus contopirea pedepselor principale mai sus aplicate inculpatului, urmând ca în final inculpatul A. să execute 1 (unu) an 9 (nouă) luni și 10 (zece) zile închisoare.

Alături de pedeapsa principală rezultantă, potrivit art. 45 alin. 3 lit. a rap. la art. 67 alin. 1 Cod penal s-a aplicat inculpatului A. pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a și b Cod penal, respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pe o durată de 2 ani, pedeapsă ce se va executa în condițiile art. 68 alin. 1 lit. c Cod penal.

Potrivit art. 45 alin. 5 raportat la art. 45 alin. 3 lit. a) și 65 alin. 1 Cod penal s-a aplicat inculpatului A. pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a și b Cod penal, pedeapsă ce se va executa în condițiile 45 alin. 5 Cod penal.

În baza articolului 91 Cod penal, a fost suspendată executarea sub supraveghere a pedepsei principale și s-a stabilit un termen de supraveghere de 3 ani, conform art. 92 Cod penal.

În baza articolului 93 alineatul 1 Cod penal, a fost obligat inculpatul ca pe durata termenului de supraveghere să respecte următoarele măsuri de supraveghere: a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune, la datele fixate de acesta; b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa; c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile; d) să comunice schimbarea locului de muncă; e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În baza art. 93 alin. 2 lit. b Cod penal, s-a impus inculpatului să frecventeze unul din programe de reintegrare socială derulate de către Serviciul de Probațiune sau organizate în colaborare cu instituții din comunitate, program apreciat ca adecvat de către acest serviciu de probațiune;

În baza art. 93 alin. 3 Cod penal, a fost obligat inculpatul ca pe parcursul termenului de supraveghere să presteze o muncă neremunerată în folosul comunității, în cadrul Primăriei Municipiului.. sau în cadrul Primăriei Municipiului.., pe o perioadă de 60 de zile, consilierul de probațiune din cadrul Serviciului de Probațiune urmând a stabili, pe baza evaluării inițiale, la care dintre cele două instituții menționate urmează a fi prestată munca.

În baza art. 91 alin. 4 Cod penal, s-a atras atenția inculpatului că nerespectarea cu rea-

credință a măsurilor de supraveghere și a obligațiilor stabilite prin prezenta hotărâre ori săvârșirea unei noi infracțiuni pe parcursul termenului de supraveghere au drept consecință revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere, conform art. 96 Codul penal.

S-a constatat că prejudiciul cauzat părții civile Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice, în numele și pentru Direcția Regională Vamală a fost achitat integral.

În temeiul art.112 lit. f) Cod penal, s-a dispus confiscarea de la A. a cantității a cantității de: 103 pachete țigarete marca MARBLE, fără timbre fiscale, de proveniență Duty Free, fiecare pachet conținând 20 bucăți țigarete; 81 pachete țigarete marca Rothmans, cu timbre de accizare de proveniență Ucraina, fiecare pachet conținând 20 bucăți țigarete; a 5 sticle plastic a 2 litri/sticlă având în conținut un lichid reprezentând amestec de alcool etilic și apă, cu concentrația alcoolică de 35,26% vol. alc., toate depuse la camera de corpuri delictive cu dovezile nr. 183534/08.05.2017, nr. 183588/05.09.2017, nr. 183580/28.08.2017.

În baza art. 274 alin. 1 Cod proc. penală, a fost obligat inculpatul A. la cheltuieli judiciare către stat în cuantum de 800 lei, din care suma de 400 lei aferentă fazei de urmărire penală.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut următoarele:

Prin rechizitoriul nr. 451/137/P/2017 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Câmpulung Moldovenesc s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului A., cercetat în stare de libertate, sub aspectul săvârșirii a două infracțiuni de contrabandă, fapte prevăzute și pedepsite de art. 270 alin. 3 din Legea nr. 86/2006 privind Codul Vamal cu aplicarea art. 38 alin. 1 Cod penal, reținându-se în sarcina sa că la data de 30.04.2017 a fost identificat în piața B, în timp ce deținea 95 pachete de țigări de proveniență extracomunitară și 5 sticle de plastic a 2 litri/sticlă, cu lichid incolor cu miros de băutură alcoolică, fără etichete de accizare, iar în data de 27.08.2017 a fost identificat în piața B., în timp ce deținea 89 pachete de țigări de proveniență extracomunitară, fără etichete de accizare, cunoscând faptul că bunurile provin din acte de contrabandă.

Probele pe care s-a întemeiat trimiterea în judecată au constat în: declarație de inculpat; declarație de suspect; procesul verbal de sesizare din oficiu din data de 30.04.2017; proces verbal de cercetare la fața locului din data de 30.04.2017; adresa ... Direcției Regionale Vamale; raportul de expertiză criminalistică nr. 602513 din 01.09.2017 întocmit de Institutul Național de Criminalistică; adresa 73696 din 20.10.2017 a Administrației Județene a Finanțelor Publice procesul verbal de sesizare din oficiu din data de 27.08.2019; procesul verbal de cercetare la fața locului din data de 27.08.2017; adresa ... a Direcției Regionale Vamale; dovezile de predare a bunurilor la camera de corpuri delictive a Poliției municipiului D.

Dosarul a parcurs procedura de cameră preliminară, nefiind invocate cereri sau excepții, motiv pentru care prin încheierea nr. 86/29.03.2018, judecătorul de cameră preliminară de la prima instanță a dispus începerea judecării în cauză.

În faza de judecată, la primul termen cu procedura legal îndeplinită și cauza în stare de judecată, instanța de fond a dat citire actului prin care s-a dispus trimiterea în judecată și i-a adus la cunoștință inculpatului A. în ce constă învinuirea ce i se aduce și încadrarea juridică a acesteia, precum și dispozițiile art. 374 alin. 4 Cod procedură penală, privind procedura abreviată a recunoașterii vinovăției.

La același termen de judecată, înainte de începerea cercetării judecătorești, inculpatul A. a declarat că înțelege să se prevaleze de dispozițiile art. 374 alin. 4 Cod procedură penală, arătând că recunoaște în totalitate faptele reținute în actul de sesizare, solicitând ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, pe care le cunoaște și le însușește, și a înscrisurilor prezentate de părți.

Instanța de fond a procedat la ascultarea inculpatului în acest sens, potrivit art. 375 Cod procedură penală și, luând concluziile procurorului și ale apărătorului inculpatului, a apreciat că sunt îndeplinite condițiile pentru aplicarea procedurii în cazul recunoașterii vinovăției.

Inculpatul a depus înscrisuri în circumstanțiere.

Analizând actele și lucrările cauzei, instanța de fond a reținut următoarea situație de fapt:

1. Fapta din data de 30.04.2017.

La data de 30.04.2017 organele de cercetare penală din cadrul Secției 14 Poliție Rurală C. s-au sesizat din oficiu cu privire la săvârșirea infracțiunii de contrabandă, constând în aceea că la aceeași dată, în jurul orei 10,00, A. din mun. E., a fost identificat în Piața B. în timp ce deținea în autoutilitara marca Mercedes Benz cu nr. de înmatriculare SV-31-MOS, țigări de proveniență extracomunitară și mai multe recipiente din plastic, de 2 litri, cu conținut incolor și miros de băutură alcoolică, fără etichete de accizare.

Cu ocazia inventarierii acestor bunuri au fost identificate 40 (patruzeci) pachete țigarete marca Rothmans, cu timbre fiscale de proveniență Ucraina, fiecare pachet conținând 20 bucăți țigarete, 55 (cincizeci și cinci) pachete țigarete marca Marble, fără timbre fiscale, de proveniență Duty Free, fiecare pachet conținând 20 bucăți țigarete și 5 (cinci) sticle plastic a 2 litri/sticlă cu lichid incolor, fără timbre de accizare, despre care inculpatul A. a declarat că ar conține țuică cu o concentrație de aproximativ 30 grade.

Bunurile identificate au fost ridicate și predate la camera de corpuri delictive a Poliției municipiului D..

Fiind audiat, inculpatul A. a declarat că în data de 28.04.2017 s-a deplasat singur în bazarul ... de unde a achiziționat de la o persoană de sex feminin, pe care o cunoștea doar din vedere, 10 cartușe de țigări de proveniență Ucraina și Duty Free, pe care a plătit suma de 550 de lei, cu intenția de a le revinde în piața din B..

În data de 30.04.2017, în jurul orei 07,30, inculpatul A. a plecat de la E. împreună cu mama sa cu autoutilitara marca Mercedes cu nr. de înmatriculare SV-31-..., spre B., la volan aflându-se el. Acesta a menționat că înainte de a pleca a pus în mașină cele 10 cartușe de țigări și mai multe peturi de 2 litri cu țuică, cu intenția de a le vinde în piața B., fără a-i spune mamei sale despre țigările și țuica pe care le-a depozitat în mașină.

Au fost solicitate relații de la A.N.A.F. - Direcția Regională Vamală Iași, care prin adresa nr. ISR_DRV/BRV/6452/12.05.2017 a comunicat că se constituie parte civilă în procesul penal cu suma de 1082 lei, reprezentând contravaloarea taxelor vamale și fiscale, datorate pentru țigările în cauză.

Cu privire la lichidul incolor aflat în cele 5 pet-uri ridicate de la inculpatul A., s-a solicitat Institutului Național de Criminalistică efectuarea unei expertize criminalistice fizico-chimice, iar din cuprinsul raportului de expertiză nr. ../01.09.2017 a rezultat faptul că lichidul respectiv este un amestec de alcool etilic și apă, cu concentrația alcoolică de 35,26 % vol. alc.

Au fost solicitate relații de la A.N.A.F. - Administrația Județeană a Finanțelor Publice, care prin adresa nr. 73696/20.10.2017 a comunicat că prejudiciul calculat reprezentând accize pentru cantitatea de alcool etilic este în sumă de 117 lei.

2. Fapta din data de 27.08.2017.

La data de 27.08.2017 organele de cercetare penală din cadrul Secției 14 Poliție Rurală C. s-au sesizat din oficiu cu privire la săvârșirea infracțiunii de contrabandă, constând în aceea că la data de 27.08.2017, în jurul orei 11,50, A. din mun. E., a fost identificat în Piața B. în timp ce deținea în autoutilitara marca Mercedes Benz cu nr. de înmatriculare SV-31-MOS, țigări de proveniență extracomunitară, fără etichete de accizare.

Cu ocazia inventarierii acestor bunuri au fost identificate 41 (patruzeci și unu) pachete țigarete marca Rothmans, cu timbre de accizare de proveniență Ucraina, fiecare pachet conținând 20 bucăți țigarete și 48 (patruzeci și opt) pachete țigarete marca Marble, fără timbre de accizare, de proveniență Duty Free, fiecare pachet conținând 20 bucăți țigarete. Bunurile identificate au fost ridicate și predate la camera de corpuri delictive a Poliției mun. D.

Fiind audiat, inculpatul A. a declarat că în data de 25.08.2017 s-a deplasat singur în bazarul .. de unde a achiziționat de la o persoană de sex feminin, pe care o cunoștea doar din vedere, 10 cartușe de țigări de proveniență Ucraina și Duty Free, pe care a plătit suma de 550 de lei, cu intenția de a le revinde în piața din B..

În data de 27.08.2017, în jurul orei 07,30, inculpatul A. a plecat de la E. împreună cu mama sa cu autoutilitara marca .. cu nr. de înmatriculare ..., spre B., la volan aflându-se el. Acesta a menționat că înainte de a pleca a pus în mașină cele 10 cartușe de țigări, cu intenția de a le vinde în piața B. fără a-i spune mamei sale despre țigările pe care le-a depozitat în mașină.

Ulterior, în aceeași zi, în jurul orei 11,50, a fost identificat de către organele de poliție, care au ridicat bunurile în vederea continuării cercetărilor.

Au fost solicitate relații de la A.N.A.F.- Direcția Regională Vamală, care prin adresa nr. ... a comunicat că se constituie parte civilă în procesul penal cu suma de 1025 lei, reprezentând contravaloarea taxelor vamale și fiscale, datorate pentru țigările în cauză.

Cu ocazia audierii, în cursul urmăririi penale, inculpatul A. a recunoscut săvârșirea celor două infracțiuni reținute în sarcina sa. Inculpatul a achitat în totalitate prejudiciul creat prin săvârșirea infracțiunilor.

Analizând probele administrate în cauză – respectiv procesele verbale de sesizare din oficiu, cu adresele Direcției Regionale Vamale, adresa Administrației Județene a Finanțelor Publice Suceava, precum și cu raportul de expertiză criminalistică nr. 602513 din 01.09.2017 întocmit de Institutul Național de Criminalistică și declarațiile inculpatului, s-a constatat că vinovăția inculpatului A. a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă

În drept, s-a apreciat că faptele inculpatului A., constând în aceea că la data de 30.04.2017, în timp ce se afla în piața B., a deținut 95 pachete de țigări de proveniență extracomunitară și 5 sticle de plastic a 2 litri/sticlă, cu lichid incolor cu miros de băutură alcoolică, fără etichete de accizare, iar în data de 27.08.2017 în timp ce se afla în piața B., a deținut 89 pachete de țigări de proveniență extracomunitară, fără etichete de accizare, cunoscând faptul că bunurile provin din acte de contrabandă, întrunește elementele constitutive ale infracțiunilor de „contrabandă”, fapte prevăzute de art. 270 alin. 3 din Legea 86/2006 cu aplicarea art. 38 alin. 1 Cod penal.

Față de considerentele de fapt și de drept mai sus arătate, instanța de fond a constatat că faptele pentru care a fost trimis în judecată există, au fost săvârșite de inculpat și constituie infracțiuni în sensul art. 15 Cod penal, astfel încât în baza art. 396 alin. 2 Cod de procedură penală, a dispus condamnarea inculpatului, la o pedeapsă în limitele prevăzute de lege.

La individualizarea pedepselor aplicate, instanța de fond, având în vedere și dispozițiile art. 74 Cod penal, a ținut seama de împrejurările și modul de comitere a infracțiunilor, precum și de mijloacele folosite, de starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită, natura și gravitatea rezultatului produs, natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedente penale ale infractorului, conduita după săvârșirea infracțiunilor și în cursul procesului penal, nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială a inculpatului.

Inculpatul A. este cetățean român, fără antecedente penale, are studii superioare, este necăsătorit, fără antecedente penale, având caracterizări pozitive de la locul de muncă.

Raportat la aceste aspecte, instanța de fond a apreciat că aplicarea unei pedepse cu închisoarea, orientată spre minimul special prevăzut de lege (minim redus cu o treime datorită aplicării prevederilor art. 396 alin. 10 Cod de procedură penală), este în măsură să conducă la reeducarea și sancționarea inculpatului.

Astfel, instanța de fond a aplicat inculpatului pedeapsa minimă de un an și patru luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de contrabandă, prevăzută de art. 270 alin. 3 din Legea 86/2006 – pentru fapta din data de 30.04.2017.

Potrivit art. 67 alin. 1 din Codul penal a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin.1 lit. a) și b) din Codul penal pe o perioadă de 2 ani, pedeapsă ce se va executa în condițiile art. 68 alin. 1 lit. c) Cod penal.

Potrivit art. 65 alin. 1 din Codul penal a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin.1 lit. a) și b) din Codul penal, pedeapsă ce se va executa potrivit art. 65 alin. 3 Cod penal.

În continuare instanța de fond a aplicat inculpatului A. pedeapsa minimă de un an și patru luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de contrabandă, prevăzută de art. 270 alin. 3 din Legea 86/2006 – pentru fapta din data de 27.08.2017.

Potrivit art. 67 alin. 1 din Codul penal a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin.1 lit. a) și b) din Codul penal pe o perioadă de 2 ani, pedeapsă ce se va executa în condițiile art. 68 alin. 1 lit. c) Cod penal.

Potrivit art. 65 alin. 1 din Codul penal a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin.1 lit. a) și b) din Codul penal, pedeapsă ce se va executa potrivit art. 65 alin. 3 Cod penal.

Instanța de fond a constatat că faptele din prezenta cauză sunt săvârșite în condițiile concursului real de infracțiuni, prevăzut de art. 38 alin. 1 Cod penal, astfel că, în temeiul art. 38 alin. 1 rap. la art. 39 alin. 1 lit. b) Cod penal a dispus contopirea pedepselor principale mai sus aplicate inculpatului, urmând ca în final inculpatul A. să execute 1 an 9 luni și 10 zile închisoare.

Alături de pedeapsa principală rezultantă, potrivit art. 45 alin. 3 lit. a) raportat la art. 67 alin. 1 Cod penal a aplicat inculpatului A. pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a) și b) Cod penal pe o perioadă de doi ani, pedeapsă ce se va executa potrivit art. 68 alin. 1 lit. c) Cod penal.

Potrivit art. 45 alin. 5 raportat la art. 45 alin. 3 lit. a) și art. 65 alin. 1 Cod penal a aplicat inculpatului A. pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a) și b) Cod penal, pedeapsă ce se va executa potrivit art. 45 alin. 5 Cod penal.

La aplicarea pedepselor accesorii și complementare, instanța de fond a avut vedere atât jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în materie (cauzele Calmanovici c. României - hotărârea din 1 iulie 2008 - și Hirst c. Marii Britanii), cât și decizia nr. LXXIV (74) pronunțată în data de 5.11.2007 de Înalta Curte de Casație și Justiție.

Instanța de fond nu a putut face aplicarea instituției „amânării aplicării pedepsei” deoarece limitele de pedeapsă pentru infracțiunea pentru care inculpatul a fost trimis în judecată, nu permit acest lucru.

Astfel, potrivit dispozițiilor art. 91 Cod penal, se poate dispune suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei pe o anumită durată cu îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții: pedeapsa aplicată, este închisoarea de cel mult 3 ani, infractorul nu a mai fost condamnat anterior la pedeapsa închisorii mai mare de un an, cu excepția cazurilor prevăzute în art. 42 sau pentru care a intervenit reabilitarea ori s-a împlinit termenul de reabilitare, infractorul și-a manifestat acordul de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității, în raport de persoana infractorului, de conduita avută anterior săvârșirii infracțiunii, de eforturile depuse de acesta pentru înlăturarea sau diminuarea consecințelor infracțiunii, precum și de posibilitățile sale de îndreptare, instanța apreciază că aplicarea pedepsei este suficientă și, chiar fără executarea acesteia, condamnatul nu va mai comite alte infracțiuni, însă este necesară supravegherea conduitei sale pentru o perioadă determinată.

Instanța de fond a considerat că în prezenta cauză sunt îndeplinite cerințele prevăzute de legiuitor, condamnarea prin prezenta sentință fiind de 1 an 9 luni și 10 zile închisoare, iar inculpatul este fără antecedente penale, nu s-a sustras de la urmărire penală ori judecată, nu a încercat zădărnicierea aflării adevărului ori a identificării și tragerii la răspundere penală a autorului sau a participanților, astfel încât instanța de fond a avut convingerea că scopul pedepsei poate fi atins și fără executarea de către acesta a pedepsei aplicate.

În baza art. 91 Cod penal a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere și stabilește un termen de supraveghere de 3 ani, conform dispozițiilor art. 92 Cod penal.

În baza art. 93 alin. (1) lit.a-e C. pen. a obligat inculpatul ca pe durata termenului de supraveghere să respecte următoarele măsuri de supraveghere: să se prezinte la Serviciul de Probațiune, la datele fixate de acesta; să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa; să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care

depășește 5 zile; să comunice schimbarea locului de muncă; să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În baza art. 93 alin. (2) lit. b) C. pen. s-a impus condamnatului să frecventeze unul din programele de reintegrare socială derulate de către serviciul de probațiune sau organizate în colaborare cu instituții din comunitate.

În baza art. 93 alin. (3) C. pen., pe parcursul termenului de supraveghere, s-a stabilit că inculpatul va presta o muncă neremunerată în folosul comunității în cadrul Primăriei municipiului ...sau în cadrul Primăriei municipiului..., pe o perioadă de 60 de zile, consilierul de probațiune din cadrul Serviciului de Probațiune urmând a stabili, pe baza evaluării inițiale, la care dintre cele două instituții menționate urmează a fi prestată munca

În baza art. 404 Cod procedură penală, în referire la art. 91 alin. 4 Cod penal, s-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 96 Cod penal, privind situațiile care atrag revocarea suspendării pedepsei sub supraveghere, respectiv săvârșirea unei noi infracțiuni în termenul de supraveghere și neîndeplinirea cu rea-credință a măsurilor, obligațiilor de supraveghere și a celor civile, stabilite prin prezenta hotărâre.

Pe latură civilă, instanța de fond a constatat că prejudiciul cauzat părții civile Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice, în numele și pentru Direcția Regională Vamală a fost achitat integral, conform chitanțelor seriile ...

În temeiul art. 112 lit. f) Cod Penal, instanța de fond a dispus confiscarea de la A. a cantității a cantității de: 103 pachete țigarete marca MARBLE, fără timbre fiscale, de proveniență Duty Free, fiecare pachet conținând 20 bucăți țigarete; 81 pachete țigarete marca Rothmans, cu timbre de accizare de proveniență Ucraina, fiecare pachet conținând 20 bucăți țigarete; a 5 sticle plastic a 2 litri/sticlă având în conținut un lichid reprezentând amestec de alcool etilic și apă, cu concentrația alcoolică de 35,26% vol. alc., toate depuse la camera de corpuri delictive cu dovezile nr. ..., nr. ..., nr.

În baza art. 274 alin. 1 Cod procedură penală, a fost obligat inculpatul A. la plata sumei de 800 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare către stat, din care suma de 400 lei aferentă fazei de urmărire penală.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel, în termen legal, inculpatul A., criticând-o pentru netemeinicie, solicitând admiterea apelului și reducerea pedepselor aplicate ca urmare a reținerii circumstanțelor atenuante legale și judiciare prev. de art. 76 Cod penal raportat la art. 75 alin. 1 lit. d și art. 75 alin. 2 lit. a Cod penal, reducerea termenului de supraveghere la 2 ani și să se constate că prejudiciul stabilit în sarcina sa a fost achitat în totalitate.

A solicitat inculpatul apelant să fie avute în vedere criteriile general de individualizare a pedepsei, prev. de art. 74 Cod penal, faptul că regretă deciziile luate, neavând reprezentarea consecințelor sale nocive ce pot surveni privind viața și libertatea sa, să fie avută în vedere gravitatea redusă a faptelor, având în vedere împrejurările, modul de comitere și urmările produse, conduita bună anterior săvârșirii faptei, în acord cu dispozițiile legale și ordinea publică, atitudinea corectă față de întreg contextul relațiilor sociale, lipsa antecedentelor penale, atitudinea sinceră, de recunoaștere și de cooperare cu organele de urmărire penală, menținută pe parcursul judecării cauzei, considerând că toate etapele procesului penal parcurse până la momentul de față au avut un impact puternic asupra inculpatului, fiind suficiente pentru a atrage atenția acestuia asupra faptei comise și să împlinescă scopul educativ și preventiv al sancțiunilor de drept penal.

Procedând la soluționarea apelului prin prisma motivelor invocate de către inculpatul A., precum și cauza sub toate aspectele de fapt și de drept, în conformitate cu disp. art. 417 alin. 1 și 2 și art. 420 Cod procedură penală, Curtea constată că acesta este neîntemeiat, pentru următoarele considerente:

Instanța de fond a reținut o stare de fapt conformă cu realitatea și sprijinită pe interpretarea și analiza judiciară a probelor administrate în cursul urmăririi penale, în contextul

în care inculpatul A. a înțeles să se prevaleze de procedura simplificată, prev. de art. 396 alin. 10 Cod procedură penală, dispoziții referitoare la reducerea cu o treime a limitelor pedepsei închisorii în cazul „pledării vinovat”, ajungând în final la concluzia că inculpatul se face vinovat de comiterea infracțiunilor pentru care a fost trimis în judecată, dând faptelor comise încadrarea juridică corespunzătoare, respectiv două infracțiuni de „contrabandă”, fapte prevăzute de art. 270 alin. 3 din Legea 86/2006 cu aplicarea art. 38 alin. 1 Cod penal.

Fără a relua argumentația stării de fapt, redată în considerentele hotărârii atacate, argumentație pe care Curtea și-o însușește în întregime, astfel cum această posibilitate este conferită de practica CEDO și potrivit căreia poate constitui o motivare preluarea motivelor instanței inferioare (Helle împotriva Finlandei), se vor sublinia punctual aspectele criticate de inculpat, expuse anterior.

Rezultă din ansamblul probator administrat în cauză, la care a făcut referire detaliată prima instanță, și care fiind însușit și necontestat de inculpat nu va mai fi reluat, că la data de 30.04.2017, în timp ce se afla în piața B., inculpatul A. a deținut 95 pachete de țigări de proveniență extracomunitară și 5 sticle de plastic a 2 litri/sticlă, cu lichid incolor cu miros de băutură alcoolică, fără etichete de accizare, iar în data de 27.08.2017 în timp ce se afla în piața B., a deținut 89 pachete de țigări de proveniență extracomunitară, fără etichete de accizare, cunoscând faptul că bunurile provin din acte de contrabandă.

Raportat la starea de fapt reținută, s-a stabilit încadrarea juridică legală a faptelor săvârșite de inculpatul A., ce se circumscriu în drept conținutului constitutiv a două infracțiunii de „contrabandă”, fapte prevăzute de art. 270 alin. 3 din Legea 86/2006 cu aplicarea art. 38 alin. 1 Cod penal.

De asemenea, în ceea ce privește pedepsele penale aplicate, Curtea constată că acestea au fost judicios individualizate în raport de prevederile art. 74 C.pen., în care sunt enumerate criteriile după care se stabilesc și întinderea acestora, respectiv în raport cu gravitatea infracțiunilor săvârșite și cu pericolozitatea infractorului care se evaluează după criteriile menționate la lit. a-g ale aceluiași text de lege, anume împrejurările și modul de comitere a fiecărei infracțiuni în parte, precum și mijloacele folosite (astfel cum au fost evidențiate anterior); starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită (acele interese ale statului care privesc regimul vamal și producerea unei pagube materiale reprezentând sumele legal convenite pentru operațiunile de trecere a bunurilor peste frontiera și neperceptute); natura și gravitatea rezultatului produs ori a altor consecințe ale infracțiunilor (crearea unui prejudiciu bugetului consolidat al statului); motivul săvârșirii infracțiunilor și scopul urmărit (obținerea în mod ilicit și facil a unor sume de bani); natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedente penale ale infractorului (nu prezintă antecedente penale); conduita după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal (inculpatul a recunoscut săvârșirea faptei); nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială (vârsta de 30 ani la data săvârșirii faptei, studii superioare, fără ocupație, necăsătorit), fiind în măsură să asigure realizarea concretă a scopurilor pedepsei, de prevenție și de reeducare a acestuia, astfel că nu se impune reindividualizarea acesteia.

De altfel, Curtea reține că instanța de fond s-a orientat la nivelul minimului special al infracțiunii, rezultat în urma aplicării dispozițiilor art. 396 alin. 10 Cod procedură penală și pe baza propriei analize constată că pedepsele aplicate sunt suficiente pentru a asigura pe viitor adecvarea comportamentului inculpatului la normele de conduită acceptate de societate și prevenirea comiterii unor noi fapte circumscrise ilicitului penal și nu a identificat în cauză nicio circumstanță atenuantă care să poată fi reținută pentru reducerea pedepselor din cele prevăzute la art.75 alin.2 Cod penal.

În concret, reducerea în și mai mare măsură a pedepselor de câte 1 an și 4 luni închisoare aplicate inculpatului nu ar corespunde gravității deosebite a faptelor, relevată de circumstanțele reale în care acestea au fost comise, astfel cum au fost reținute și redată anterior – achiziționarea bunurilor accizabile din bazarul ... fără documente legale de proveniență, transportarea lor

disimulată la Piața din B. cu autoutilitara proprietatea mamei sale căreia nu i-a adus la cunoștință acest lucru, repetabilitatea acțiunii ilicite, după ce la data de 30.04.2017 fusese depistat deținând țigări de contrabandă și alcool -, și nici pericolozității acestuia care nu a conștientizat de la început consecințele grave ale faptelor sale ilicite, perseverând în comiterea acestora.

Cât privește solicitarea apelantului de a se reține în favoarea sa circumstanța atenuantă prev. de art. 75 alin. (1) lit. d) Cod penal, pe considerentul acoperirii integrale a prejudiciului cauzat în cursul urmăririi penale, Curtea constată că este neîntemeiată, circumstanța menționată nefiind incidentă în cauză, având în vedere că infracțiunea de contrabandă prev. de art. 270 alin. 3 din Legea nr. 86/2006 face parte din categoria infracțiunilor privind frontiera de stat a României și deci, exceptată de la posibilitatea aplicării acestei circumstanțe, conform tezei finale a normei legale menționate.

Astfel, obiectul juridic al infracțiunii de „contrabandă” prev. de dispozițiile art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 este unul complex, fiind apărute atât regimul administrării impozitelor, taxelor, contribuțiilor și altor sume datorate bugetului consolidat al statului, cât și regimul frontierei de stat. Această împrejurare a fost statuată și de către Înalta Curte de Casație și Justiție în cadrul considerentelor deciziei nr. 32/2015 dată pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

Prin urmare, infracțiunea de „contrabandă” prev. de dispozițiile art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 face parte din categoria infracțiunilor privind frontiera de stat a României, fiind exceptată așadar de la posibilitatea aplicării circumstanței atenuante prevăzute de art. 75 alin. (1) lit. d) C.pen., așa cum s-a arătat anterior.

Având în vedere că sunt îndeplinite condițiile art. 91 Cod penal, Curtea apreciază că în mod corect s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei pe o durată de 3 ani, termenul de supraveghere stabilit de către prima instanță având la bază dispozițiile art. 92 alin. 1 Cod penal (care prevăd o perioadă cuprinsă între 2 și 4 ani), că măsurile de supraveghere și obligațiile pe care inculpatul trebuie să le respecte și respectiv să le execute, sunt impuse expres de legiuitor la art. 93 alin. 1 lit. a-e și alin. 3 Cod penal, că perioada prestării muncii neremunerată în folosul comunității a fost stabilită de judecătorul fondului la minimum prevăzut de dispozițiile legale anterior amintite, și anume 60 de zile și nu se impune reducerea termenului de încercare în sensul solicitat de inculpat.

Concluzionând, Curtea consideră că avertismentul dat inculpatului intimat, prin soluția de condamnare pronunțată, va fi de natură să îl facă pe acesta să conștientizeze pe viitor că legiuitorul ocrotește valorile sociale, că orice atingere adusă acestora este sancționată în mod corespunzător și că el, ca destinatar al normelor de drept care-i sunt accesibile, are obligația de a le respecta întocmai, de a evita conjuncturile care l-ar putea cantona într-o situație contrară legii, în caz contrar, va răspunde ca și în cazul de față.

Pentru considerentele ce preced, constatând că sentința penală apelată este legală și temeinică, în temeiul art. 421 pct. 1 lit. b Cod procedură penală, Curtea va respinge, ca nefondat, apelul declarat de inculpatul A. împotriva sentinței penale nr. 106 din 12.07.2018 a Judecătoriei Câmpulung Moldovenesc.

În baza art. 275 alin.2 Cod procedură penală, va obliga inculpatul apelant A. la plata către stat a sumei de 250 lei cu titlu de cheltuieli judiciare din apel.

14. Provocarea. Îndeplinirea condițiilor prevăzute de lege pentru reținerea acestei circumstanțe atenuante.

Rezumat:

Gesturile persoanei vătămate, de a-l călca pe picior pe inculpat, de a-l îmbrânci și de a-l prinde de bărbie, au fost de natură să-i producă inculpatului o tulburare sau o emoție suficient

de puternică, care i-a răpit posibilitatea de control asupra acțiunilor sale, determinându-l să reacționeze de maniera arătată, prin aplicarea unei singure lovituri cu pumnul, chiar dacă a avut ca efect dezechilibrarea și căderea victimei (cauzat și de un posibil consum de alcool), neputând fi considerată o reacție excesivă în raport de actul provocator comis de persoana vătămată, apt chiar și din punct de vedere obiectiv de a riposta.

(Decizia nr. 41 din 17 ianuarie 2018, dosar nr. 7217/193/2014)

Hotărârea:

Prin sentința penală nr. 115 din 25 ianuarie 2017, Judecătoria Botoșani, în temeiul art. 386 din Codul de procedură penală a schimbat încadrarea juridică a faptei pentru care a fost trimis în judecată inculpatul A. din infracțiunea de vătămare corporală prevăzută de art. 194 alin. 1 lit. a, b, e din Codul penal în vigoare în infracțiunea de vătămare corporală gravă prevăzută de art. 182 alin. 1, 2 din Codul penal din 1969, cu aplicarea art. 5 din noul Cod penal.

A respins cererea inculpatului formulată prin avocat de reținere a circumstanței atenuante a provocării prevăzută de art. 74 alin. 1 lit. a din vechiul Cod penal (art. 75 alin. 1 lit. a din Codul penal în vigoare).

A condamnat pe inculpatul A. pentru comiterea infracțiunii de vătămare corporală gravă prevăzută de art. 182 alin. 1, 2 din Codul penal din 1969, cu aplicarea art. 5 din noul Cod penal, la pedeapsa de 2 (doi) ani și 6 (șase) luni închisoare.

În temeiul art. 86¹ din Codul penal din 1969 a suspendat executarea pedepsei aplicate sub supraveghere pe o durată de 5 ani, ce constituie termen de încercare potrivit art. 86² din Codul penal din 1969.

În baza art. 86³ Cod penal/1969 a obligat inculpatul ca pe durata termenului de supraveghere să respecte următoarele măsuri de supraveghere:

- a) să se prezinte, la datele fixate, la Serviciul de Probațiune B;
- b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile precum și întoarcerea;
- c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;
- d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele sale de existență

Supravegherea executării obligațiilor stabilite de instanță se va face de către Serviciul de Probațiune Botoșani.

În baza art. 86⁴ din Codul penal din 1969 a atras atenția inculpatului A. asupra dispozițiilor art. 83 și art. 84 din același cod referitoare la condițiile în care se poate dispune revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere precum și a dispozițiilor art. 86⁴ alin. 2 din Codul penal anterior privind consecințele neîndeplinirii, cu rea – credință, a măsurilor de supraveghere stabilite prin prezenta sentință sau prevăzute de lege.

În baza art. 71 alin. 1,2 vechiul Cod penal, comb. cu art. 12 alin. 1 din Legea 187/2012, a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 lit. a teza a doua, lit. b Codul penal anterior iar în temeiul alin. 5 al aceluiași articol suspendă executarea pedepsei accesorii pe durata suspendării executării sub supraveghere a pedepsei închisorii.

În baza art. 7 din Legea 76/2008, după rămânerea definitivă a hotărârii, se va dispune prelevarea probelor biologice de la inculpatul A. în vederea introducerii profilului genetic în Sistemul Național de Date Genetice Judiciare.

A admis, în parte, acțiunea civilă formulată de partea civilă C. și obligă inculpatul să-i plătească despăgubiri în sumă 45.745 lei reprezentând daune morale, cu luarea în considerare a sumei de 4700 lei achitată de inculpat în cursul procesului.

A respins ca nefondată cererea părții civile C. de obligare a inculpatului la plata unei prestații periodice în sumă de 1180 lei.

A obligat inculpatul să achite părții civile Spitalul D. despăgubiri în sumă de 536,57 lei plus dobânda legală calculată de la data de 9 iunie 2015 (data formulării cererii de despăgubire)

până la data efectuării plății; părții civile Spitalul E. cheltuieli de spitalizare în sumă de 12.041,25 lei și părții civile Spitalul F., cheltuieli de spitalizare în sumă de 977,34 lei la care se adaugă dobânda legală până la achitarea prejudiciului.

A constatat că numita G., mama minorului H., nu are pretenții financiare de la inculpat.

În baza art. 276 alin. 2 din Codul de procedură penală a obligat inculpatul să plătească părții civile C. cheltuieli judiciare în sumă de 898 lei.

În temeiul art. 274 alin. 1 din Codul de procedură penală a obligat inculpatul A. să achite statului cheltuieli judiciare în sumă de 560 lei.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut, în esență, că persoana vătămată C. trăiește în concubinaj cu numita G., martoră în cauză, având împreună un copil minor. Martora mai are o fiică din căsătoria cu defunctul I., fiică pe nume J., în vârstă de 18 ani, care la rândul ei are o relație de concubinaj cu inculpatul A.

Întrucât persoana vătămată și martora G. nu au fost de acord cu relația celor doi tineri, în familie persistă de mai mult timp o situație conflictuală ce a culminat cu mutarea martorei J. din casa mamei, împreună cu inculpatul.

În după-amiaza zilei de 15 august 2013, în jurul orelor 16:15, inculpatul, ce locuia deja cu martora J., a mers în vizită la tatăl său, care locuiește în mun. B. str. (...) nr. ..., , după care a trecut pe la barul „K” de pe aceeași stradă, unde dorea să se întâlnească cu niște prieteni pe care îi văzuse la o masă pe terasă, însă fără să știe că persoana vătămată se afla în bar, unde consuma de ceva timp băuturi alcoolice.

În timp ce inculpatul se îndrepta către intrarea în bar pentru a comanda ceva, persoana vătămată l-a văzut, s-a ridicat de la masă, s-a dus la acesta, l-a călcat pe picior, l-a prins cu mâna de bărbie și l-a îmbrâncit. În această împrejurare, inculpatul i-a aplicat persoanei vătămate o lovitură unică de pumn în zona feței. Surprins de lovitură și datorită consumului de alcool, persoana vătămată s-a dezzechilibrat și a căzut pe terasă, lovindu-se în zona capului.

Martora G. nu a fost prezentă și nu a văzut conflictul întrucât se afla în stradă, în autoturism, unde îl aștepta pe concubinel său.

În urma căderii, persoana vătămată a rămas în stare de inconștiență, fiind transportată la Spitalul D. și ulterior la Spitalul E., unde a fost internată cu diagnosticul „hematom subdural acut fronto-tempo-parietal stâng evacuat chirurgical, contuzii hemoragice cerebeloase dreapta și temporal polar bilateral, contuzie – dilacerare frontal bazal predominant în stânga, edem cerebral difuz emisferic stâng. Fractură etaj posterior bază craniană. Comă gradul III cu descărcări de trunchi cerebral”.

Conform expertizei medico-legale realizată la data de 31.09.2016, fiind depusă la dosar pentru termenul din 9.12.2016, s-a concluzionat de comisia de specialitate că partea civilă C. a suferit în luna august 2013 un traumatism cranio-cerebral obiectivat prin plagă occipitală, fractură etaj superior bază de craniu, otoragie, contuzie hemoragică cerebeloasă și fronto-temporală bilaterală, dilacerare cerebrală frontală stângă, edem cerebral malign și hematom subdural acut emisferic stâng cu comă gr. II/III și hemipareză dreaptă, pentru care s-a intervenit chirurgical practicându-se craniectomie decompresivă largă și evacuarea hematomului subdural.

S-a mai arătat că în evoluție s-a practicat cranioplastie, complicată cu empiem subjacent ce a necesitat îndepărtarea acesteia precum și apariția de crize epileptice grandmal. Concluziile comisiei sunt că leziunile traumatiche cranio-cerebrale s-au putut produce prin cădere cu impactul extremității cefalice de un plan dur, leziunile de violență constatate au necesitat 120 – 130 zile de îngrijiri medicale pentru vindecare, timp ce include perioadele de spitalizare cu intervențiile chirurgicale și recuperarea funcțională. S-a mai arătat că leziunile traumatiche cranio-cerebrale prin ele însele și la momentul producerii lor au pus în primejdie viața victimei, acesta la momentul actual prezentând lipsă osoasă fronto-temporo-parietală stânga, crize epileptice grandmal posttraumatice și frustă hemipareză dreaptă. De asemenea, s-a precizat că starea actuală a părții civile constituie infirmitate permanentă.

Instanța a apreciat că în contextul existenței unor relații tensionate între părți și raportat la modul în care a decurs întâlnirea dintre acestea, nu există provocare din partea victimei și nu se impune reținerea acestei stări de fapt, invocată în apărare. Gesturile persoanei vătămate de a călca pe picior pe inculpat sau de a-l împinge (la care face referire doar martorul L.) nu sunt de natură a produce inculpatului o tulburare care să-l determine să reacționeze atât de violent. Pentru a se reține circumstanța atenuantă a provocării trebuie dovedită existența unui act provocator al victimei care să determine o tulburare puternică sau o emoție sub imperiul căreia să acționeze infractorul. Instanța consideră că gesturile victimei, chiar dacă se încadrează în noțiunea de violență fizică, nu au fost apte să producă o asemenea tulburare, surescitare nervoasă inculpatului care să îi răpească acestuia posibilitatea de control asupra acțiunilor sale.

Numitul C. a procedat în acest fel în scop de șicană și nu pentru a-i pune în pericol vreuna din valorile menționate în cuprinsul art.75 alin.1 lit.a din Codul penal, text ce prevede că provocarea din partea persoanei vătămate poate fi produsă prin violență, printr-o atingere gravă a demnității persoanei sau printr-o altă acțiune gravă. Deși relațiile dintre inculpat și victimă erau tensionate la momentul respectiv, nu rezultă că neînțelegerile anterioare au fost atât de grave și de o intensitate atât de ridicată încât să determine pe inculpat să lovească persoana vătămată și atunci când este călcat pe picior de către aceasta. Reacția inculpatului a fost cauzată nu de teama de a i se produce un rău de către C., pentru înlăturarea căruia trebuia să intervină în mod energic, ci de dorința de a fi lăsat în pace și de a-l înlătura din calea sa pe cel care înțelegea să-l necăjească ori de câte ori îl întâlnea.

În ce privește consumul de băuturi alcoolice al victimei, invocat de inculpat și care potrivit afirmațiilor sale a concurat la producerea unei stări de tulburare, probatoriul dosarului nu confirmă, cu certitudine, că în acea împrejurare persoana vătămată se afla sub influența alcoolului. Martora J. și persoana vătămată au susținut că aceasta a consumat cafea și suc aceeași situație de fapt fiind prezentată și de barmanul M. De asemenea, se constată că prezența alcoolului nu este confirmată nici de actele medicale întocmite ulterior și în care este prezentată starea victimei la momentul transportării sale la spital.

Față de cele arătate, instanța a considerat că acțiunea violentă a inculpatului, îndreptată împotriva lui C. nu a fost precedată de un act provocat al celui din urmă. Inculpatul A. se face vinovat de agresarea persoanei vătămate, faptă care intră sub incidența legii penale constituind infracțiunea de vătămare corporală prevăzută de art. 194 alin. 1 lit. a,b, e Cod penal.

Referitor la încadrarea juridică a faptei reținută în sarcina inculpatului, la ultimul termen de judecată s-a dispus schimbarea acesteia în sensul reținerii și a prevederilor art. 194 alin. 1 lit. b din Codul penal în vigoare. Conform raportului de primă expertiză medico-legală nr. 13..../09.11.2016 întocmit de I.M.L. leziunile suferite de persoana vătămată au necesitat pentru vindecare 120 – 130 zile de îngrijiri medicale. Cum în prima expertiză întocmită în faza de urmărire penală se prevedea un număr mai mic de zile de îngrijiri medicale, situat sub pragul de 90 zile, se impune în raport de acest criteriu, stabilirea unei noi încadrări juridice a faptei. Art. 194 lit. b din Codul penal incriminează fapta unei persoane de a lovi sau orice alt act de violență ce a cauzat leziuni traumatice sau a afectat sănătatea victimei și care au necesitat mai mult de 90 zile de îngrijiri medicale. Fiind dată această împrejurare circumstanțială, se constată că este necesar a se reține și lit. b a art. 194 din Codul penal. Ca atare, s-a dispus, în baza art. 386 din Codul de procedură penală, schimbarea încadrării juridice a faptei din infracțiunea prev. de art. 194 alin. 1 lit. a, e Cod penal în infracțiunea prev. de art. 194 alin. 1 lit. a, b, e din Codul penal.

Încadrarea juridică a faptei analizată mai sus comportă discuții și în raport de succesiunea de legi penale intervenită de la momentul săvârșirii infracțiunii și până în prezent, succesiune ce impune examinarea comparativă a normelor penale și aplicarea legii favorabile inculpatului. Se constată că infracțiunea a fost comisă sub imperiul Codului penal din 1969, lege în vigoare până la data de 1 februarie 2014. Începând cu această dată a intrat în vigoare Legea nr. 286/2009

privind Codul penal ce conține noi dispoziții incriminatorii și aduce modificări și în ce privește infracțiunea de vătămare corporală.

Art. 5 Cod penal prevede că în cazul în care de la săvârșirea infracțiunii până la judecarea definitivă a cauzei au intervenit una sau mai multe legi penale, se aplică legea mai favorabilă.

În vechea reglementare penală infracțiunea pentru care este trimis în judecată numitul A. se regăsea în art. 182 alin. 1, 2 din Codul penal/1969, text ce incrimina fapta unei persoane prin care se produc leziuni traumatice și care are una din următoarele consecințe: pierderea unui simț sau organ, încetarea funcționării acestora, o infirmitate permanentă fizică sau psihică, sluirea, avortul, ori punerea în primejdie a vieții persoanei.

Având în vedere modificările legislative aduse textului de lege incriminator inclusiv sub aspectul regimului sancționator (care deși este mai blând potrivit codului penal în vigoare la acest moment, maximul pedepsei fiind de 7 ani închisoare spre deosebire de art. 182 alin.2 din Codul penal din 1969 care prevedea o pedeapsă maximă de 10 ani închisoare), circumstanțele cauzei, persoana acuzatului, modalitățile de individualizare a pedepsei prevăzute de cele două legi penale succesive, instanța a considerat că legea veche este favorabilă inculpatului astfel că se impune reținerea textului de lege incriminator prevăzut de legea penală în vigoare la momentul comiterii faptei.

În consecință, instanța a procedat, în temeiul art. 386 din Codul de procedură penală, la schimbarea încadrării juridice a faptei pentru care este trimis în judecată inculpatul A. din infracțiunea de vătămare corporală prevăzută de art. 194 alin. 1 lit. a,b, e din Codul penal în vigoare în infracțiunea de vătămare corporală gravă prevăzută de art. 182 alin. 1, 2 din Codul penal din 1969, cu aplicarea art. 5 din noul Cod penal.

La stabilirea pedepsei ce a fost aplicată infractorului s-au avut în vedere criteriile prevăzute de art. 72 din Codul penal/1969 referitoare la împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, gravitatea rezultatului produs, conduita autorului după comiterea faptei și în cursul procesului penal, situația familială și socială a inculpatului.

În ce privește modalitatea de executare, s-a considerat că poate fi dispusă suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, fiind îndeplinite condițiile cumulative prevăzute de art. 86 ind.1 din Codul penal anterior.

Prin urmare, instanța a suspendat sub supraveghere pedeapsa în condițiile și cu consecințele prev. de art. 86 ind. 1 și urm. Cod penal.

Referitor la acțiunea civilă formulată în cauză de victima infracțiunii, C., instanța a constatat că are ca obiect suma de 100.000 lei reprezentând daune morale și suma de 13.325 lei reprezentând daune materiale. Partea civilă a invocat o serie de cheltuieli pe care le-ar fi făcut în perioada spitalizării dar și ulterior, când a revenit la domiciliu. Sunt incluse în această sumă contravaloarea hainelor distruse în timpul conflictului, costul tratamentelor efectuate după agresiune, cheltuielile cu transportul către unitățile medicale, cheltuielile efectuate în perioada spitalizării (constând în asigurarea unei alimentații speciale, achiziționarea tratamentelor prescrise de medici, plata patului de spital pentru însoțitor).

A mai solicitat partea civilă plata unei prestații periodice în cuantum de 1500 lei lunar reprezentând diferența dintre veniturile obținute anterior agresiunii și pensia încasată în prezent.

Cu privire la daunele materiale pretinse, s-a constatat din probatoriul dosarului că au fost dovedite în mică măsură, suma probată cu acest titlu fiind și achitată de inculpat în cursul procesului. Este vorba de suma de 445 lei reprezentând cheltuielile efective efectuate de partea civilă din suma totală de 4700 lei plătită de inculpat până în prezent (din care 1000 lei plățiți la termenul din termenul din 16 martie 2016, suma de 700 lei achitată conform înscrisului de la fila 26 vol. 2 dosar, 1000 lei achitați la ultimul termen de judecată și suma de 2000 lei predată părții civile la termenul din 7 octombrie 2015).

Astfel, partea civilă a invocat cheltuieli cu deplasarea la spitalele din ... unde a fost internată în mai multe rânduri și a fost examinată de medici. În ce privește costul total al acestor

deplasări, nu s-a putut stabili de către instanță care a fost acesta întrucât la dosar au fost depuse numeroase bilete de călătorie pe care nu sunt înscrise datele la care s-au efectuat călătoriile și pentru ce rute sunt valabile. Mai mult, biletele au valori diferite, de 20 lei, 15 lei, 25 lei și chiar 100 lei astfel că, nefiind date alte elemente legate de traseul urmat și data călătoriei, nu se poate determina legătura de cauzalitate între fapta a cărei victimă a fost partea civilă și scopul deplasării.

Potrivit probatoriului, numitul C. a suportat costul unor investigații medicale și a taxei de însoțitor pentru martora N., cea care a stat la spital la .. cu ocazia primei internări, costuri ce se ridică la suma de 445 lei. Acestea sunt singurele cheltuieli ce pot fi stabilite cu certitudine, raportat la probatoriul administrat în cauză, nefiind dovedită realitatea și cuantumul celorlalte sume pretinse. Partea civilă nu a probat care a fost costul tratamentului urmat și care a fost suportată de ea, ce obiecte de îmbrăcăminte i-au fost distruse prin fapta inculpatului și ce valoare aveau, care a fost costul alimentației speciale urmate în perioada spitalizării și a convalescenței. Susținerile martorilor ... nu sunt relevante sub acest aspect, aceste persoane făcând afirmații mult prea generale astfel încât să permită stabilirea cu exactitate a cheltuielilor. Simpla declarație că familia victimei ar fi cheltuit 5000 lei nu este suficientă pentru a-i acorda părții civile suma menționată în lipsa unor elemente concrete în raport de care să se determine realitatea cheltuielilor. În consecință, instanța a reținut că daunele materiale pretinse de C. au fost dovedite în mică măsură respectiv în limita sumei de 445 lei, probată cu înscrisurile dosarului, sumă ce a fost achitată până la această dată de către inculpat.

În ce privește solicitarea aceleiași părți civile de obligare a acuzatului la plata daunelor morale în cuantum de 100.000 lei, instanța a constatat că este întemeiată parțial. Față de probatoriul dosarului din care rezultă că leziunile suferite de victimă au avut gravitate deosebită și au necesitat internarea acesteia în spital, efectuarea de intervenții chirurgicale, o perioadă îndelungată de refacere, față de aspectul că victima prezintă infirmitate permanentă, față de atitudinea persoanei vătămate din timpul conflictului, instanța consideră că pentru repararea prejudiciului moral suferit de aceasta este suficientă acordarea sumei de 50.000 lei.

Agresiunea exercitată de inculpat asupra victimei a avut drept consecință producerea nu doar a unor suferințe fizice, inerente în cazul producerii unor leziuni corporale, ci și suferințe de natură psihică. Persoana vătămată a urmat tratament medicamentos, a fost spitalizată o perioadă îndelungată de timp, acuză și în prezent crize epileptice și a fost lipsită de posibilitatea de a munci și de a se întreține singură. Numitul C. prezintă infirmitate permanentă, beneficiază de pensie de invaliditate, viața sa fiind marcată definitiv de cele întâmplate. În perioada scursă de la data comiterii faptei și până în prezent partea civilă a manifestat dispoziție depresivă persistentă, iritabilitate, tulburări de comportament, insomnii, scăderea elanului și a inițiativei, dificultăți de relaționare. Toate aceste simptome, pentru tratarea cărora a fost necesară internarea părții civile, sunt consecințe ale agresiunii a cărei victimă a fost, și au marcat în mod negativ viața acesteia din ultimii ani. Dacă se ia în considerare vârsta persoanei vătămate care la momentul comiterii faptei avea 36 ani și starea sa de sănătate care era bună, aceasta fiind aptă de muncă, acordarea unei compensații financiare pentru prejudiciul moral suferit este justificată. Cuantumul acesteia este apreciat în raport de toate elementele enumerate mai sus referitoare la contextul comiterii agresiunii și consecințele acesteia. Așa fiind, instanța va dispune, în baza art. 397 din Codul de procedură penală raportat la art. 1357, art. 1391 din Codul civil, obligarea inculpatului A. la plata de daune morale către partea civilă C. în sumă de 45.745 lei. Această sumă reprezintă diferența dintre cuantumul total al daunelor morale acordate de instanță, de 50.000 lei, și suma de 4255 lei constatată ca fiind achitată de inculpat în cursul judecății (când se reține că acesta a plătit 4700 lei din care 445 lei constituie daune materiale).

Partea civilă a mai solicitat ca inculpatul să-i achite o contribuție lunară de 1500 lei reprezentând diferența dintre veniturile pe care le-ar fi obținut aceasta dacă nu ar fi fost agresată de inculpat și nu și-ar fi pierdut capacitatea de muncă și pensia pe care o încasează în prezent.

Probatoriul dosarului confirmă existența unei infirmități permanente, cu afectarea capacității de muncă, ce este consecința directă a infracțiunii săvârșită de inculpat însă nu este dovedită în ce măsură au fost diminuate veniturile părții civile, astfel încât acestea să i se acorde o contribuție lunară. Victima unei infracțiuni este îndreptățită la acordarea unei despăgubiri periodice, dacă vătămarea sănătății sau a integrității corporale a avut drept urmare pierderea sau diminuarea capacității de muncă; la stabilirea contribuției, ce constă în diferența dintre pensia sau ajutorul social primit de la asigurările sociale și veniturile lunare de care a fost lipsită ca urmare a vătămării suferite, se au în vedere veniturile astfel obținute. Victima nu poate să obțină despăgubiri decât în măsura în care pensia sau ajutorul social primit nu acoperă integral prejudiciul suferit.

În speță, reține instanța de fond, nu s-a făcut dovada veniturilor obținute de C. anterior comiterii agresiunii după cum nu s-a făcut dovada nici a pensiei încasată de el în prezent. Martorii audiați de instanță la cererea părții civile au susținut că aceasta lucra ca mecanic și șofer, în particular, obținând venituri lunare între 1500 lei și 2000 lei. Atâta timp cât aceste venituri nu erau înregistrate în evidențele organelor fiscale iar depozițiile martorilor fac referire la sume de bani aproximative, nu se poate stabili cu certitudine care erau veniturile pe care le încasa partea civilă. Pentru stabilirea contribuției trebuie determinate, cu exactitate veniturile încasate de victimă în fiecare lună, situație ce nu este probată în cauză. Nu rezultă din actele și lucrările dosarului unde a lucrat partea civilă înainte de data de 15 august 2013, activitățile prestate de acesta, sumele de bani obținute după cum nu rezultă nici în ce măsură a fost diminuată capacitatea sa de muncă și care sunt veniturile sale actuale. În lipsa acestor elemente esențiale nu poate fi evaluat prejudiciul suferit de victimă și nu i se poate acorda suma necesară pentru acoperirea lui.

Referitor la despăgubirile invocate de unitățile medicale ce au efectuat cheltuieli cu tratarea acesteia, s-a constatat că sunt întemeiate. Este vorba de Spitalul D. ce a solicitat despăgubiri în sumă de 536,57 lei plus dobânda legală aferentă, Spitalul E. ce a invocat cheltuieli de spitalizare în sumă de 12.041,25 lei și Spitalul F. ce a pretins cheltuieli de spitalizare în sumă de 977,34 lei, la care se adaugă dobânda legală până la achitarea prejudiciului.

Din probatoriul dosarului rezultă că victima agresiunii a fost internată în cele trei unități medicale, ce au efectuat cheltuieli cu tratamentul, investigații medicale, hrană, materiale sanitare.

Constatând că inculpatul A. este autor al infracțiunii de vătămare corporală gravă, infracțiune ce a avut drept consecință afectarea sănătății persoanei vătămate C. și care a impus o serie de cheltuieli din partea celor trei unități medicale, instanța a dispus, în conformitate cu art. 397 din Codul de procedură penală, combinat cu art. 1357 din Codul civil și art. 320 alin.1 Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, obligarea inculpatului la plata sumelor pretinse de părțile civile

Împotriva acestei sentințe au declarat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria Botoșani, de inculpatul A. și de partea civilă C., criticând-o pentru motivele arătate pe larg în încheierea de dezbateri din data de 10.01.2018, care fac parte integrantă din decizia de față.

Apelurile sunt întemeiate pentru cele ce urmează:

Reexaminând întreg probatoriu administrat în cauză, Curtea constată că, la data de 15 august 2013, în jurul orei 16:00, aflându-se pe terasa localului numit „K.”, situat în mun. B., str. (...) nr..., inculpatul A. i-a aplicat persoanei vătămate C. o singură lovitură cu pumnul în zona feței, provocându-i căderea, după ce aceasta din urmă l-a abordat pe inculpat, l-a prins de bărbie și l-a călcat pe picior, gesturi ce l-au determinat să reacționeze în modalitatea menționată. În acea împrejurare, victima s-a lovit cu capul de ciment, suferind leziuni ce au necesitat pentru vindecare un număr de 120 – 130 zile de îngrijiri medicale pentru vindecare, care i-au pus viața în pericol și care au determinat o infirmitate permanentă.

Momentul agresiunii a fost văzut de martorul L. care în declarația dată la urmărirea penală a relatat modul de derulare a evenimentelor, confirmând varianta inculpatului potrivit căreia persoana vătămată a fost cea care l-a provocat.

Pentru a se reține săvârșirea infracțiunii în stare de provocare, se impune, potrivit art. 75 alin. (1) lit. a) din Noul Cod penal (art. 73 lit. b Cod penal din 1969), îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții:

- infracțiunea să fi fost săvârșită sub stăpânirea unei puternice tulburări sau emoții, adică într-o stare de surescitare sau încordare nervoasă, de mânie sau indignare, ori de emoție puternică;
- starea de puternică tulburare sau emoție să fi avut drept cauză o provocare din partea părții vătămate prin infracțiune, adică actul de provocare să constituie cauza infracțiunii săvârșite de cel provocat;
- provocarea să fi fost săvârșită de victima infracțiunii prin violență, printr-o atingere gravă a demnității persoanei sau prin altă acțiune ilicită gravă;
- riposta infractorului la acțiunea de provocare trebuie îndreptată împotriva autorului actului provocator, iar nu împotriva altei persoane.

Este necesar ca actul provocator să fie de o anumită gravitate, adică să fie susceptibil să provoace o puternică tulburare sau emoție în psihicul infractorului, încât acesta să nu fie în stare să se abțină de la o ripostă, săvârșind astfel infracțiunea. În acest sens, chiar dacă legea nu cere ca actul pretins provocator să fie la fel de grav ca și riposta celui provocat, ea obligă implicit la verificarea existenței unei proporționalități între intensitatea actului provocator și a tulburării produse de acesta, atât cu referire la subiectivitatea părților aflate în conflict, respectiv modul în care inculpatul a recepționat actul victimei în forul său interior, dar și obiectiv, respectiv aptitudinea actului provocator de a provoca în mod normal o ripostă.

În speța de față, contrar opiniei instanței de fond, curtea constată că gesturile persoanei vătămate, de a-l călca pe picior pe inculpat, de a-l îmbrânci și de a-l prinde de bărbie, au fost de natură să-i producă inculpatului o tulburare sau o emoție suficient de puternică, care i-a răpit posibilitatea de control asupra acțiunilor sale, determinându-l să reacționeze de maniera arătată, prin aplicarea unei singure lovituri cu pumnul, chiar dacă a avut ca efect dezechilibrarea și căderea victimei (cauzat și de un posibil consum de alcool), neputând fi considerată o reacție excesivă în raport de actul provocator comis de persoana vătămată, apt chiar și din punct de vedere obiectiv de a riposta.

De altfel, chiar și procurorul a reținut în cuprinsul actului de sesizare că persoana vătămată a avut o atitudine provocatoare față de inculpat, arătând că: „*În timp ce inculpatul se îndrepta către intrarea în bar, pentru a comanda ceva, persoana vătămată l-a văzut, s-a ridicat de la masă, s-a dus la acesta, l-a călcat pe picior, l-a prins de bărbie și l-a îmbrâncit. În acest context, inculpatul i-a aplicat persoanei vătămate o lovitură unică de pumn în zona feței. Surprins de lovitură și datorită consumului de alcool, persoana vătămată s-a dezechilibrat și a căzut pe terasă, lovindu-se în zona capului.*” Cu toate acestea, Parchetul, deși putea să facă cel puțin o analiză a reținerii sau nu a provocării, s-a limitat doar la aprecierea că inculpatul nu trebuia să se lase antrenat de atitudinea provocatoare a persoanei vătămate, ci putea să aplaneze conflictul, plecând imediat de la locul incidentului.

Desigur că dacă ar fi luat această decizie, ideală pentru părți, nici dosarul de față nu ar mai fi existat, însă, în condițiile în care inculpatul nu a procedat în maniera invocată de procuror, ci a ales să dea curs primului impuls de a riposta violent, dar nu excesiv față de acțiunile provocatorii ale persoanei vătămate, curtea constată că se impune, pe bună dreptate, reținerea în favoarea inculpatului a acestei circumstanțe atenuante.

În ce privește aplicarea legii penale mai favorabile, dată fiind succesiunea în timp a celor două coduri penale, Curtea constată că prima instanță a făcut o aplicare corectă a legii, reținând în mod judicios că mai favorabil este Codul penal din 1969, chiar dacă textul de la art. 182

alin.(2) prevede limite mai mari de pedeapsă, acest fapt cântărind mai puțin în raport de alte instituții cum ar fi: circumstanțele atenuante și efectul lor, sau modalitatea de executare a pedepsei.

Prin urmare, Curtea, constatând că în cauză sunt incidente disp. art. 73 alin.(1) lit. b), referitoare la circumstanța atenuantă a provocării, urmează a da eficiența cuvenită acestora, în virtutea disp. art. 76 alin.(1) lit. d) din Codul penal din 1969, care prevăd că, atunci când minimul special al pedepsei închisorii este de un an sau mai mare(în speță, 2 ani), pedeapsa se coboară sub acest minim, până la minimul general.

În cadrul acestei noi limite de până la 2 ani închisoare, curtea va proceda la o reindividualizare a pedepsei, urmând să dea eficiență criteriilor prevăzute la art. 72 Cod penal din 1969, și anume: natura, gravitatea și împrejurările comiterii infracțiunii, așa cum au fost reținute în cele ce preced, persoana inculpatului, care este la primul conflict cu legea penală, este tânăr, provine dintr-o familie organizată și își câștigă existența într-un mod cinstit. De asemenea, din înscrisurile existente la dosar, rezultă că în comunitatea în care trăiește inculpatul se bucură de o bună reputație, nu este cunoscută ca o persoană violentă, este responsabilă, civilizată și care nu a mai fost implicate în conflicte de același gen. În cursul procesului inculpatul a avut o atitudine adecvată, a recunoscut acuzațiile formulate împotriva sa și a despăgubit persoana vătămată căreia i-a achitat anumite sume de bani la diferite date, inclusiv în faza apelului.

Raportat la aceste criterii, curtea apreciază că în cauză aplicarea unei pedepse cu închisoarea în cuantum de 10 (zece) luni, situată sub minimul special de 2 ani închisoare (reducere obligatorie potrivit textului de lege mai sus citat), exprimă gradul concret de pericol social al infracțiunii și pericolozitatea inculpatului, fiind în măsură să asigure reeducarea acestuia și prevenția generală în comiterea de alte infracțiuni.

În ce privește modalitatea de executare, Curtea constată, în considerarea aceluiași criterii de individualizare reținute în cele ce preced, că poate fi dispusă suspendarea condiționată a executării pedepsei, fiind îndeplinite cumulativ toate condițiile prev. la art. 81 Cod penal 1969 și anume: pedeapsa aplicată nu depășește 3 ani închisoare, inculpatul nu a mai fost condamnat anterior și se apreciază că scopul pedepsei poate fi atins chiar fără executarea acesteia.

Referitor la latura civilă a cauzei, curtea constată că sub acest aspect sunt întemeiate toate apelurile declarate în cauză pentru motivele ce urmează a fi expuse mai jos:

La primul termen de judecată, persoana vătămată C. a depus la dosar o cerere de constituire de parte civilă înregistrată la data de 24.10.2014 (filele 26, 27 dosar instanța de fond, vol. 1), în care precizează pretențiile bănești solicitate respectiv 100.000 lei cu titlu de daune morale pentru suferința cauzată, daune materiale în cuantum total de 13.325 lei reprezentând contravaloarea hainelor distruse în timpul conflictului, costul tratamentelor efectuate după agresiune, cheltuielile cu transportul către unitățile medicale, cheltuielile efectuate în perioada spitalizării (constând în asigurarea unei alimentații speciale, achiziționarea tratamentelor prescrise de medici, plata patului de spital pentru însoțitor), plata unei prestații periodice în cuantum de 1.180 lei lunar reprezentând diferența dintre veniturile obținute anterior agresiunii (1.500 lei lunar) și pensia încasată în prezent (320 lei lunar).

Prin aceeași cerere, partea civilă a solicitat obligarea inculpatului și la plata sumei de 250 lei/lună pentru fiul său minor H., rezultat din relația de concubinaj cu numita G., aceasta fiind suma cu care contribuia la întreținerea minorului anterior agresiunii

Ulterior, mama minorului, numita G., a depus la instanța de fond o cerere de despăgubire în favoarea minorului, înregistrată la această instanță la data de 24 februarie 2015 (fila 106 dosar instanța de fond, vol. 1). Instanța de fond a dispus introducerea în cauză, în calitate de parte civilă, a minorului H., prin reprezentant legal G. Audiata de către instanță, mama minorului a precizat că nu dorește să formuleze pretenții financiare în procesul penal și că nu are nicio pretenție de la inculpat, motiv pentru care instanța de fond a constatat că nici persoana menționată nu are calitate procesuală, apreciind că citarea sa a fost dispusă din eroare.

Cu privire la acest aspect, Curtea constată că prima instanță nu a observat că și tatăl minorului H., persoana vătămată C., a formulat o cerere de constituire de parte civilă în favoarea acestuia, așa cum rezultă fără nici un dubiu din cuprinsul cererii de la filele 26, 27 din dosarul instanței de fond, vol. 1, situație în care, scoaterea din cauză a minorului și nepronunțarea asupra acțiunii civile, pe considerentul că nu ar exista o acțiune civilă exercitată în favoarea sa, este nelegală, ceea ce atrage desființarea sentinței doar cu privire la latura civilă a cauzei, în integralitatea ei, și trimiterea cauzei spre rejudecare aceleiași instanțe, pentru a asigura părților două grade de jurisdicție.

Față de cele expuse mai sus, Curtea, în baza art. 421 pct. 2 Cod procedură penală, va admite apelurile declarate de Parchetul de pe lângă Judecătoria Botoșani, de inculpatul A. și de partea civilă C. împotriva sentinței penale nr. 115/25.01.2017 a Judecătoriei Botoșani, va desființa în parte sentința apelată, urmând ca în rejudecare, să-l condamne pe inculpatul A., pentru săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală gravă, prev. de art. 182 alin.(1), (2), cu aplicarea art. 73 alin.(1) lit. b), art. 76 alin.(1) lit. d) din Codul penal din 1969 și art. 5 Cod penal, la pedeapsa de 10 (zece) luni închisoare.

În baza art. 81, art. 71 alin.(5) din Codul penal din 1969, va suspenda condiționat executarea pedepsei principale de 10 (zece) luni închisoare aplicată prin decizia de față, precum și a celei accesorii aplicată de prima instanță, pe durata termenului de încercare de 2 (doi) ani și 10 (zece) luni, conform art. 82 din același cod.

Totodată, Curtea îi va atrage atenția inculpatului asupra prevederilor art. 83, 84 Cod penal 1969, referitoare la cazurile revocării beneficiului suspendării condiționate a executării pedepsei.

De asemenea, va disjunge acțiunea civilă exercitată de partea civilă C. atât în nume propriu cât și în numele minorului H. și o va trimite spre rejudecare aceleiași instanțe, urmând să mențină celelalte dispoziții ale sentinței care nu sunt contrare deciziei de față.

În temeiul art. 275 alin.(3) Cod procedură penală, cheltuielile judiciare din apel avansate de stat, rămân în sarcina acestuia.

15. Întreruperea cursului prescripției răspunderii penale. Efectele Deciziei nr. 297/2018 a Curții Constituționale prin care s-a constatat că „soluția legislativă care prevede întreruperea cursului termenului prescripției răspunderii penale prin îndeplinirea „oricărui act de procedură în cauză”, din cuprinsul dispozițiilor art. 155 alin. (1) Cod penal, este neconstituțională”.

Rezumat:

Prin Decizia nr. 297/2018 a Curții Constituționale s-a constatat că „soluția legislativă care prevede întreruperea cursului termenului prescripției răspunderii penale prin îndeplinirea „oricărui act de procedură în cauză”, din cuprinsul dispozițiilor art. 155 alin. (1) din Codul penal, este neconstituțională”. Din conținutul considerentelor acestei decizii, paragrafele 28-31, reiese că întreruperea cursului prescripției răspunderii penale nu poate fi realizată prin orice act de procedură, ci numai prin acelea care trebuie comunicate, potrivit legii procesual penale, suspectului sau inculpatului.

Așadar, pentru a se putea analiza incidența prescripției speciale a răspunderii penale, față de dispozițiile articolului 155 alin. 1 Cod penal interpretat în lumina deciziei Curții Constituționale nr. 297/2018, este necesar ca până la data la care, în speță, se împlinesc termenul general de prescripție a răspunderii penale să se fi efectuat, în mod legal, vreun act de procedură care să fie apt să întrerupă prescripția răspunderii penale, conform celor arătate în paragraful precedent. În caz contrar, trebuie luată în considerare incidența prescripției generale, reglementată de art. 153-154 Cod penal.

(Decizia penală nr. 947 din 29.10.2018 , dosar nr. 6520/314/2016)

Dispoziții legale aplicabile: art. 155 alin. 1 Cod penal

Hotărârea:

Prin sentința penală nr. 164 din 10.04.2018 pronunțată de Judecătoria Suceava în dosar nr. .../314/2016, s-a respins excepția prescripției răspunderii penale invocate de inculpatul A.

În baza art. 342 alin. 2 Cod penal, cu aplicarea art. 396 alin. 10 Cod procedură penală rap. la art. 396 alin. 1 și 2 Cod procedură penală, a fost condamnat inculpatul A. la pedeapsa de 4.500 lei amendă penală reprezentând un număr de 150 zile amendă a câte 30 lei pe zi pentru săvârșirea infracțiunii de nerespectare a regimului armelor și munițiilor.

În baza art. 83 alin. 1 Cod penal 1969 raportat la art. 15 din Legea nr. 187/2012, s-a revocat suspendarea condiționată a executării pedepsei de 2 ani închisoare la care a fost condamnat prin sentința penală nr. 1313 din 05.06.2013 pronunțată în dosar nr. .../314/2012 al Judecătoriei Botoșani, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art. 86 alin. 1 din OUG nr. 195/2002 și art. 87 alin. 5 din OUG nr. 195/2002, definitivă prin nerecurare la data de 18.06.2013, și s-a dispus executarea în întregime a pedepsei de 2 ani alături de cea aplicată prin prezenta sentință, de 4.500 lei amendă penală, urmând ca inculpatul să execute 2 ani închisoare și 4.500 lei amendă penală reprezentând un număr de 150 zile amendă a câte 30 lei pe zi.

S-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 63 Cod penal, potrivit cărora dacă nu execută pedeapsa amenzii, în tot sau în parte, numărul zilelor-amendă neexecutate se înlocuiește cu un număr corespunzător de zile cu închisoare.

În baza art. 112 lit. f Cod penal, s-a dispus confiscarea specială a pistolului de tir sportiv cu aer comprimat, marca Piedro Beretta Mod 92 FS de calibru 4,5 mm.

Pentru a hotărî astfel, a reținut prima instanță că prin rechizitoriul nr. 361/P/2016 din data 09.08.2016 al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Suceava s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului A. pentru săvârșirea infracțiunii de nerespectare a regimului armelor și munițiilor, prevăzută de art. 342 alin. 2 Cod penal, cu aplicarea art. 41 alin. 1 Cod penal.

În actul de sesizare a instanței s-a reținut în esență că la data de 26.06.2013, în jurul orei 14:40, în zona N. din municipiul B., inculpatul a purtat fără drept pistolul de tir sportiv cu aer comprimat, marca Piedro Beretta Mod 92 FS de calibru 4,5 mm, aflat în stare de funcționare.

Reprezentantul Ministerului Public a arătat că situația de fapt este susținută de următoarele mijloace de probă: proces-verbal de constatare a infracțiunii flagrante și planșă fotografică, declarații martori; înregistrare video interior magazin; raport de constatare tehnico-științifică nr. 33218/12.07.2013 al Serviciului criminalistic din cadrul I.P.J.B.; proces-verbal de consemnare a efectuării actelor premergătoare începerii urmăririi penale; proces-verbal de verificare în registrul național al armelor; dovezi ridicare-predare.

Prin încheierea pronunțată de judecătorul de cameră preliminară la data de 10.10.2016 în dosarul asociat nr. .../314/2016/a1, s-a constatat competența și legalitatea sesizării instanței cu rechizitoriul nr. 361/P/2016 din data 09.08.2016, precum și legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală, dispunându-se începerea judecății.

Data fiind poziția procesuală a inculpatului A. exprimată la termenul de judecată din data de 21.03.2018, de recunoaștere în totalitate a faptei reținute în sarcina sa și de însușire a probatoriului administrat în faza de urmărire penală, instanța a constatat ca fiind îndeplinite condițiile prevăzute de art. 374-375 Cod procedură penală și a încuviințat ca judecata să se desfășoare conform procedurii recunoașterii învinuirii.

Analizând ansamblul probator administrat în cauză, instanța a reținut în fapt că la data de 26.06.2013, în jurul orei 14:40, inculpatul A. și martorii se aflau în zona N. din municipiul B., în fața magazinului SC X SRL, situat la parterul unui bloc. Inculpatul avea asupra sa, ținut la spate sub tricou, sub cureaua pantalonilor, un pistol de tir sportiv cu aer comprimat, marca Piedro Beretta Mod 92 FS de calibru 4,5 mm, aflat în stare de funcționare.

Polițiștii din cadrul Serviciului arme, explozivi, substanțe periculoase al I.P.J. au avut informații referitoare la întâlnirea sus-numiților, motiv pentru care au intervenit la fața locului cu sprijinul luptătorilor din cadrul Serviciului de intervenție rapidă.

La vederea polițiștilor, inculpatul a fugit în magazinul menționat, a scos pistolul de la spate și l-a pus într-un căruț de copil aflat în interiorul magazinului. În magazin, în acel moment, se mai afla martora ..., vânzătoare.

La scurt timp în magazin au intrat polițiștii care au participat la acțiune și care au găsit în căruț pistolul ascuns de inculpat.

În aceleași împrejurări polițiștii au controlat autoturismul Audi cu nr. de înmatriculare SV-.xxyyy cu care s-a deplasat la fața locului martorul

În portbagajul autoturismului au fost găsite două cagule de culoare neagră, o sabie și o bară metalică, bunuri care au fost ridicate împreună cu pistolul purtat de inculpat și predate în Camera de corpuri delictive a I.P.J.

La data de 26.06.2013, inculpatul nu avea autorizație pentru deținerea și folosirea niciunei categorii de arme.

Inculpatul A. nu a fost audiat, întrucât nu s-a prezentat în urma citării. Acesta a dat două declarații în faza actelor premergătoare la datele de 26.06.2013 și 27.06.2013, în care a precizat că pistolul nu era în stare de funcționare și că nu l-a folosit.

Pentru a reține situația de fapt expusă anterior, instanța a avut în vedere întregul material probator administrat în cursul urmăririi penale, precum și declarația inculpatului din faza cercetării judecătorești.

Având în vedere coerența și consistența dovezilor administrate în cauză, a reținut că fapta inculpatului de a purta fără drept pistolul de tir sportiv cu aer comprimat, marca Pedro Beretta Mod 92 FS de calibru 4,5 mm, aflat în stare de funcționar, această activitate fiind realizată fără drept, deoarece nu avea permis de port, deținere sau folosire armă, este dovedită. Fapta există, constituie infracțiune și au fost săvârșite de acesta, împrejurare care a fost probată mai presus de orice îndoială rezonabilă, iar prezumția de nevinovăție a fost răsturnată.

În ce privește excepția invocată de inculpat, instanța a respins-o.

Astfel, inculpatul A. a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de nerespectare a regimului armelor și munițiilor, prevăzută de art. 342 alin. 2 Cod penal, pedepsită cu închisoarea de la 3 luni la un an sau cu amendă.

Potrivit art. 154 Cod penal, „(1) Termenele de prescripție a răspunderii penale sunt:

e) 3 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa închisorii care nu depășește un an sau amendă.”

Potrivit art. 155 Cod penal „(1) Cursul termenului prescripției răspunderii penale se întrerupe prin îndeplinirea oricărui act de procedură în cauză.

(2) După fiecare întrerupere începe să curgă un nou termen de prescripție.

(4) Termenele prevăzute la art. 154, dacă au fost depășite cu încă o dată, vor fi socotite îndeplinite oricâte întreruperi ar interveni.”

Raportat la aceste dispoziții, momentul de început al termenului de prescripție a răspunderii penale este data săvârșirii infracțiunii pentru care inculpatul A. a fost trimis în judecată, respectiv 26.06.2013.

Întreruperea cursului prescripției răspunderii penale reprezintă încetarea curgerii termenului prescripției răspunderii penale, prin îndeplinirea în mod legal de organele judiciare competente, înainte de împlinirea termenului de prescripție, a oricărui act de procedură. Astfel, orice ieșire din inerție a organelor judiciare prin efectuarea unor acte de procedură, indiferent dacă acestea trebuie sau nu comunicate suspectului sau inculpatului, au ca efect întreruperea cursului prescripției răspunderii penale. După fiecare întrerupere începe să curgă un nou termen de prescripție, perioada de timp anterioară nefiind luată în considerare la calculul termenului de prescripție. Cu toate acestea, prescripția poate produce efecte, oricâte întreruperi ar avea loc,

dacă termenul de prescripție prevăzut de lege (3 ani în speța de față), calculate de la data săvârșirii faptei (26.06.2013), a fost depășit cu încă o dată (6 ani).

Față de acestea, în cauză termenul de prescripție al răspunderii penale a fost întrerupt prin acte procedurale precum începerea urmăririi penale, punerea în mișcare a acțiunii penale sau sesizarea instanței prin rechizitoriu, astfel că nu poate fi considerat îndeplinit termenul prescripției speciale de 6 ani (26.06.2019), motiv pentru care a respins excepția prescripției răspunderii penale invocate de inculpat.

În drept, fapta inculpatului A., care la data de 26.06.2013, în jurul orei 14:40, în zona N. din municipiul B., a purtat fără drept pistolul de tir sportiv cu aer comprimat marca Pedro Beretta Mod 92 FS de calibru 4,5 mm, aflat în stare de funcționare, întrunește, atât din punct de vedere obiectiv, cât și subiectiv, elementele constitutive ale infracțiunii de nerespectare a regimului armelor și munițiilor, prev. de art. 342 alin. 2 Cod penal.

Totodată, nu s-a făcut dovada existenței vreunei cauze justificative sau de neimputabilitate dintre cele prevăzute de lege.

La individualizarea judiciară a pedepsei aplicată inculpatului, instanța a avut în vedere criteriile generale prevăzute de art. 74 alin. 1 Cod penal

Din punctul de vedere al gravității infracțiunii deduse judecării, aceasta nu prezintă o gravitate scăzută ci din contră, una, atât individuală cât și de ansamblu, ridicată, având în vedere că a purtat fără drept un pistolul de tir sportiv cu aer comprimat, aflat în stare de funcționare.

Din punctul de vedere al pericolozității infractorului A., acesta este în vârstă de 39 ani, este cetățean român, divorțat, fără ocupație, recidivist. În ceea ce privește conduita sa pe parcursul procesului penal, acesta a manifestat o atitudine sinceră, de recunoaștere a faptei.

Având în vedere împrejurarea că art.342 alin.2 Cod penal prevede pedepse alternative pentru infracțiunea dedusă judecării, instanța a apreciat ca proporțională aplicarea unei sancțiuni cu amenda penală.

Pedeapsa penală, chiar și amenda, trebuie să răspundă cerinței de a avea un rol punitiv și educativ, în același timp. Aplicarea unei amenzi penale într-un quantum redus, care să nu reflecte adevăratul pericol pe care îl reprezintă fapta inculpatului, ar crea acestuia și opiniei publice impresia că săvârșirea infracțiunii nu este pedepsită corespunzător de către instanță, putând fi chiar interpretată ca o încurajare la săvârșirea de infracțiuni de aceeași natură și de alte persoane.

În funcție de aceste circumstanțe reale și personale, instanța a apreciat că o pedeapsă cu amenda penală într-un quantum care se ridică la nivelul a 30 lei pe zi și stabilirea a 150 de zile - amendă, respectiv o pedeapsă de 4500 lei amendă penală este o măsură de constrângere, dar și un mijloc de reeducare eficient.

A atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 63 Cod penal, potrivit cărora dacă nu execută pedeapsa amenzii, în tot sau în parte, numărul zilelor-amendă neexecutate se înlocuiește cu un număr corespunzător de zile cu închisoare.

În baza art. 112 lit. f Cod penal, a dispus confiscarea specială a pistolului de tir sportiv cu aer comprimat, marca Pedro Beretta Mod 92 FS de calibru 4,5 mm.

Sub aspectul individualizării judiciare a executării pedepsei aplicate inculpatului, instanța a reținut că fapta pentru care a fost trimis în judecată a fost săvârșită la data de 26.06.2013, deci în termenul de încercare de 4 ani pentru care a fost suspendată condiționat executarea pedepsei de 2 ani închisoare la care a fost condamnat prin sentința penală nr. 1313/05.06.2013 a Judecătorei Botoșani, definitivă în 18.06.2013, pentru săvârșirea faptelor prev. de art. 86 alin.1 din OUG nr. 195/2002 și art. 87 alin.5 din OUG nr. 195/2002.

Așa fiind, în baza art. 83 alin. 1 Cod penal 1969 rap. la art. 15 din Legea nr. 187/2012, a revocat suspendarea condiționată a executării pedepsei de 2 ani închisoare la care a fost condamnat anterior și a dispus executarea ei în întregime, alături de cea aplicată prin prezenta sentință.

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel inculpatul, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie. În motivarea apelului, acesta a arătat, în principal, că se impune fie încetarea procesului penal, în condițiile în care termenul de prescripție a răspunderii penale s-a împlinit în cauză, fie achitarea sa, fapta nefiind prevăzută de legea penală la data comiterii ei. În subsidiar, a susținut că nu se justifică revocarea suspendării condiționate a pedepsei la care a fost condamnat anterior, întrucât prevederile art. 96 alin. 4 Cod penal impun, ca o condiție în acest sens, ca cea de a doua condamnare să fie la o pedeapsă cu închisoarea, și nu cu amenda, cum instanța fondului i-a aplicat. În plus, nu sunt îndeplinite cerințele de existență a celui de-al doilea termen al recidivei, întrucât este necesar ca pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea comisă din nou să fie închisoarea de 1 an sau mai mare.

A mai solicitat inculpatul ca instanța de control judiciar să aibă în vedere faptul că a manifestat o atitudine procesuală corectă, de recunoaștere și regret a faptei.

Analizând apelul prin prisma motivelor invocate, precum și cauza sub toate aspectele de fapt și de drept, în conformitate cu prevederile art. 417 alin. 1,2, art. 420 Cod procedură penală, curtea constată că acesta este întemeiat, pentru următoarele considerente:

Prima instanță a reținut corect situația de fapt, dând o justă interpretare mijloacelor de probă administrate la urmărirea penală.

Inculpatul apelant A. a comis, cu intenție, fapta imputată acestuia prin rechizitoriu, aspect relevat atât de declarația dată în faza cercetării judecătorești (fila 101 ds. fond), cât și de dovezile pe larg arătate în considerentele sentinței supuse analizei.

Astfel, la data de 26.06.2013, în jurul orei 14:40, în zona N. din municipiul B., acesta a purtat fără drept pistolul de tir sportiv cu aer comprimat marca Pedro Beretta Mod 92 FS, de calibru 4,5 mm, aflat în stare de funcționare.

Potrivit adresei nr. 1.013.171 din data de 01.10.2018 emisă de IPJ - Serviciul Arme, Explozivi, Substanțe periculoase, pistolul ridicat de la inculpat „face parte din categoria armelor neletale, supuse autorizării”.

A susținut acuzatul că la data de 26.06.2013, când a fost surprins având asupra sa arma arătată mai sus, deținerea armelor neletale, chiar dacă făceau parte din categoria celor supuse autorizării, nu era sancționată de legea penală.

Potrivit dispozițiilor art. 279 alin. 1 Vechiul Cod penal, constituie infracțiunea de nerespectare a regimului armelor și munițiilor și se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 8 ani „Deținerea, portul, confecționarea, transportul, precum și orice operație privind circulația armelor și munițiilor (...)”

Stipulează prevederile art. 151 alin. 1 din același act normativ că armele sunt „instrumentele, piesele sau dispozitivele astfel declarate prin dispozițiile legale”.

Raportat la dispozițiile normative precitate, curtea conchide că, pentru existența infracțiunii reținute în sarcina inculpatului, nu se impunea, la momentul comiterii ei, ca arma deținută să fie una letală.

Prin urmare, achitarea sa în aplicarea prevederilor art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod procedură penală, sub aspectul comiterii infracțiunii de nerespectare a regimului armelor și munițiilor în încadrarea juridică reglementată de art. 279 alin. 1 Vechiul Cod penal, astfel cum acuzatul a solicitat, nu se justifică a fi dispusă.

În concluzie, temeinic instanța fondului a reținut că fapta există și a fost comisă cu vinovăție de către acesta.

În ce privește prescripția răspunderii penale, invocată de către inculpat, curtea constată că prin decizia nr. 297/2018 a Curții Constituționale (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 25.06.2018) s-a constatat că „soluția legislativă care prevede întreruperea cursului termenului prescripției răspunderii penale prin îndeplinirea „oricărui act de procedură în cauză”, din cuprinsul dispozițiilor art. 155 alin. (1) din Codul penal, este neconstituțională”.

În considerentele acestei decizii, deopotrivă obligatorii pentru instanțele de judecată, în paragrafele 28-31 se reține că:

„28. Având în vedere aceste considerente, se impune a fi garantat caracterul previzibil al efectelor dispozițiilor art. 155 alin. (1) din Codul penal asupra persoanei care a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală, inclusiv prin asigurarea posibilității acesteia de a cunoaște aspectul intervenirii întreruperii cursului prescripției răspunderii penale și al începerii cursului unui nou termen de prescripție. De altfel, data efectuării unui act de procedură ce produce efectul anterior menționat este și data de la care începe să curgă și poate fi calculat noul termen de prescripție. A accepta soluția contrară înseamnă a crea, cu ocazia efectuării unor acte procedurale care nu sunt comunicate suspectului sau inculpatului și care au ca efect întreruperea cursului prescripției răspunderii penale, pentru persoana în cauză o stare de incertitudine perpetuă, dată de imposibilitatea unei aprecieri rezonabile a intervalului de timp în care poate fi trasă la răspundere penală pentru faptele comise, incertitudine ce poate dura până la împlinirea termenului prescripției speciale, prevăzut la art. 155 alin. (4) din Codul penal.

29. Or, conform jurisprudenței Curții Constituționale, o dispoziție legală trebuie să fie precisă, neechivocă și să instituie norme clare, previzibile și accesibile a căror aplicare să nu permită arbitrariul sau abuzul, iar norma juridică trebuie să reglementeze în mod unitar și uniform și să stabilească cerințe minimale aplicabile tuturor destinatarilor săi (a se vedea Decizia nr. 637 din 13 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 906 din 8 decembrie 2015, paragraful 34).

30. Prin raportare la jurisprudența mai sus analizată, Curtea constată că dispozițiile art. 155 alin. (1) din Codul penal instituie o soluție legislativă de natură a crea persoanei care are calitatea de suspect sau de inculpat o situație juridică incertă referitoare la condițiile tragerii sale la răspundere penală pentru faptele săvârșite.

31. Pentru aceste motive, Curtea reține că prevederile art. 155 alin. (1) din Codul penal sunt lipsite de previzibilitate și, totodată, contrare principiului legalității incriminării, întrucât sintagma "oricărui act de procedură" din cuprinsul acestora are în vedere și acte ce nu sunt comunicate suspectului sau inculpatului, nepermițându-i acestuia să cunoască aspectul întreruperii cursului prescripției și al începerii unui nou termen de prescripție a răspunderii sale penale.”

Din conținutul considerentelor precitate reiese că întreruperea cursului prescripției răspunderii penale nu poate fi realizată prin orice act de procedură, ci numai prin acelea care trebuie comunicate, potrivit legii procesual penale, suspectului sau inculpatului.

Așadar, pentru a se putea analiza incidența prescripției speciale a răspunderii penale, față de dispozițiile articolului 155 alin. 1 Cod penal interpretat în lumina deciziei Curții Constituționale nr. 297/2018, este necesar ca până la data la care, în speță, se împlinea termenul general de prescripție a răspunderii penale să se fi efectuat, în mod legal, vreun act de procedură care să fie apt să întrerupă prescripția răspunderii penale, conform celor arătate în paragraful precedent. În caz contrar, trebuie luată în considerare incidența prescripției generale, reglementată de art. 153-154 Cod penal.

În speță, inculpatul a comis fapta la 26.06.2013, fiind audiat în faza actelor premergătoare (instituție procedural-penală incidentă la acel moment) la aceeași dată și la 27.06.2013, ulterior efectuându-se, față de acesta, o serie de acte de urmărire penală.

În acest sens, se impune a se observa că prin rezoluția din data de 15.07.2013, confirmată prin rezoluția procurorului din data de 17.07.2013, s-a dispus începerea urmăririi penale față de inculpat sub aspectul săvârșirii infracțiunii prev. de art. 137 alin. 1 din Legea nr. 295/2004, cu aplicarea art. 37 alin. 1 lit. a Cod penal, încadrare juridică schimbată apoi în cea prev. de art. 342 alin. 2 Vechiul Cod penal, cu aplicarea art. 37 lit. a Vechiul Cod penal.

Prin ordonanța din data de 24.03.2014 s-a pus în mișcare acțiunea penală împotriva inculpatului pentru comiterea acestei din urmă infracțiuni.

În vederea audierii sale stabilită pentru 16.05.2014, acesta a fost citat la data de 13.05.2014, însă nu s-a prezentat.

Ulterior a fost căutat la domiciliu de către organele de cercetare penală cu mandat de aducere, „pentru a fi ascultat ca inculpat în cauza 2518/P/2013, având ca obiect săvârșirea infracțiunilor de nerespectare a regimului armelor și munițiilor, faptă prev. de art. 342 alin. 2 din Codul penal, cu aplicarea art. 41 alin. 1 Cod penal (...)”, însă, potrivit procesului-verbal din data de 10.12.2015, nu a fost găsit la domiciliu, fiind plecat în Anglia.

O nouă citație a fost emisă pe numele său la data de 03.06.2016, pentru a se prezenta la IPJ la data de 15.06.2016, care a fost trimisă Cabinetului de Avocat NL, avocat colaborator al avocatului MA, acesta din urmă fiind apărător ales al inculpatului, potrivit împuternicirii avocațiale din data de 04.07.2013 aflată la fila 142 dosar urmărire penală.

Este real că inculpatul nu a răspuns acestor sesizări ale organelor de urmărire penală, însă pe de o parte și-a angajat apărător pe toată durata urmăririi penale (la dosar neexistând vreo dovadă de reziliere a contractului), iar pe de altă parte neprezentarea îi este imputabilă, în condițiile în care a părăsit țara fără a-și stabili o reședință declarată autorităților.

În prezentul context, curtea constată că, cursul prescripției generale a răspunderii penale (care, în modalitatea cea mai favorabilă, este de 3 ani, astfel că teoretic s-ar fi împlinit la 25.06.2016) a fost întrerupt prin actele de urmărire penală efectuate în cauză și pentru a căror comunicare către inculpat s-au făcut demersuri pe tot parcursul respectivei faze procesuale, inclusiv prin emiterea mandatelor de aducere.

Așa fiind, urmează a se analiza dacă, având în vedere întinderea termenelor de prescripție specială privită prin prisma vechii și actualei reglementări penale, prezenta instituție a devenit sau nu incidentă.

Potrivit dispozițiilor art. 122 alin. 1 lit. c, art. 123 Vechiul Cod penal, raportat la limitele de pedeapsă stabilite de legiuitor prin norma de incriminare, aceasta nu s-a împlinit în cauză, termenul de prescripție fiind de 16 ani.

Prin prisma actualelor prevederi incriminatoare (art. 342 alin. 2 Cod penal), care prevăd pentru fapta comisă sancțiunea închisorii de la 3 luni la 1 an sau amenda, făcând trimitere la cele stipulate în art.154 alin. 1 lit. e, art. 155 Cod penal, termenul de prescripție specială este de 6 ani.

Așadar, având în vedere data comiterii faptei (26.06.2013), după cum temeinic a stabilit judecătoria, la prezentul moment procesual acesta nu este împlinit.

Cu trimitere la încadrarea juridică, fie potrivit dispozițiilor Vechiului Cod penal, fie celor ale actualului Cod penal, se impunea ca instanța fondului să rețină în sarcina inculpatului starea de recidivă postcondamnatorie, raportat la pedeapsa de 2 ani închisoare aplicată acestuia prin sentința penală nr. 1313 din data de 05.06.2013 a Judecătoriei Botoșani, definitivă prin nerecurare la data de 18.06.2013, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art. 86 alin.1 din OUG nr. 195/2002 și art. 87 alin.5 din OUG nr.195/2002, în condițiile în care, cu trimitere la ambele incriminări, este dată condiția ca cel de-al doilea termen al recidivei să fie constituit dintr-o infracțiune pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de cel puțin un an.

Cum în propria cale de atac, în aplicarea prevederilor art. 418 Cod procedură penală, nu se poate crea acestuia o situație mai grea, starea de recidivă postcondamnatorie nu se va reține în sarcina acuzatului.

Având în vedere dispozițiile art. 5 alin. 1 Cod penal care reglementează aplicarea legii penale mai favorabile, curtea observă că, potrivit art. 18¹ alin. 1 Vechiul Cod penal, nu constituie infracțiune fapta prevăzută de legea penală, dacă prin atingerea minimă adusă uneia din valorile apărute de lege și conținutul ei concret, fiind lipsită în mod vădit de importanță, nu prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni.

În aprecierea, în concret, a gradului de pericol social, trebuie să se țină seama, potrivit alin. 2 al aceluiași articol, de modul și mijloacele de săvârșire a faptei, de scopul urmărit, de

împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmarea produsă, precum și de persoana și conduita făptuitorului.

Pornind de la conținutul prevederilor art. 18¹ Vechiul Cod penal, prezenta instanță constată că textul mai sus-menționat nu condiționează aprecierea faptei ca lipsită de gradul de pericol social al unei infracțiuni de existența antecedentelor penale, fiind suficientă îndeplinirea numai a unora dintre cerințele enumerate de text, dacă acestea, prin ele însele, conduc la concluzia că fapta nu este infracțiune.

În speță, inculpatul a deținut o armă neletală (un pistol de tir sportiv cu aer comprimat), pe care nu l-a utilizat în vreo modalitate. A recunoscut în fața instanței de fond comiterea faptei, aspect ce probează că a conștientizat consecințele negative ale comportamentului său în dezacord cu legea penală, cu atât mai mult cu cât, potrivit actelor depuse la dosarul cauzei, în intervalul scurs de la comiterea faptei și până în prezent s-a aflat o perioadă în executarea unei pedepse privative de libertate pentru infracțiuni comise pe teritoriul statului englez, fiind eliberat la începutul anului. În plus, din raportul depus la filele 106-109 dosar fond, rezultă că acesta prezintă anumite probleme medicale, evidențiate pe parcursul executării condamnării pronunțate de autoritățile engleze.

Totodată, trebuie observat aspectul că gravitatea intrinsecă a unei astfel de fapte a fost apreciată în prezent de legiuitor ca fiind una redusă, astfel cum rezultă din limitele de pedeapsă cu care comiterea ei este sancționată prin noile dispoziții penale.

Nu în ultimul rând, curtea are în vedere că de la data comiterii faptei și până în prezent s-au scurs mai mult de 5 ani, perioadă în care s-a aflat sub presiunea sancțiunii penale ce ar fi urmat să i se aplice, aspect de natură a contribui la corijarea viitoare a comportamentului, în sensul înlăturării deprinderilor sale antisociale.

Așa fiind, curtea, înlăturând din sentință dispozițiile de condamnare, de revocare a suspendării condiționate a pedepsei anterioare și de cumulare a celor două sancțiuni, în temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală va schimba încadrarea juridică (și nu calificarea juridică, raportat la conținutul fiecăreia dintre normele de incriminare arătate) a faptei imputate inculpatului din infracțiunea prev. de art. 342 alin. 2 Cod penal, cu aplicarea art. 41 alin. 1 Cod penal (pentru care a fost trimis în judecată), în infracțiunea prev. de art. 279 alin. 1 Vechiul Cod penal (fără reținerea disp. art. 37 lit. a Vechiul Cod penal, pentru motivele arătate în precedent).

În aplicarea prevederilor art. 19 din Legea nr. 255/2013, rap. la art. 17 alin. 2 raportat la art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod procedură penală, în referire la art. 18¹ Vechiul Cod penal, cu aplicarea art. 5 alin. 1 Cod penal, în temeiul art. 396 alin. 1,5 Cod procedură penală îl va achita pe inculpatul A. pentru săvârșirea infracțiunii de nerespectare a regimului armelor și munițiilor, prev. de art. 279 alin. 1 Vechiul Cod penal, cu aplicarea art. 396 alin. 10 Cod procedură penală.

Întrucât fapta comisă prezintă totuși un anumit grad de pericol social, chiar dacă unul mult mai redus decât cel impus de lege pentru existența sa ca infracțiune, în temeiul art. 91 lit. c Vechiul Cod penal combinat cu art. 18¹ Vechiul Cod penal, va aplica acestuia sancțiunea administrativă a amenzii în cuantum de 1.000 lei.

Pentru considerentele arătate, curtea, constatând întemeiat apelul declarat de inculpat, în conformitate cu prevederile art. 421 pct. 2 lit. a Cod procedură penală, îl va admite.

Va desființa în parte sentința penală atacată și, în rejudecare, va proceda în sensul celor mai sus arătate.

Raportat la soluția ce se va pronunța, nu se va mai proceda la analiza celorlalte motive de apel invocate de acuzat.

16. Anularea/revocarea amânării aplicării pedepsei în cazul comiterii, în interiorul termenului de supraveghere, a unei noi infracțiuni, fără a se dispune ulterior condamnarea inculpatului pentru comiterea celei precedente. Inadmisibilitatea aplicării ulterioare, în acest caz, a dispozițiilor cu privire la concursul de infracțiuni, recidivă ori pluralitate intermediară.

Rezumat:

Comiterea unei noi infracțiuni, în primul caz anterior amânării aplicării pedepsei pentru o infracțiune concurentă sau, în cel de-al doilea caz, în interiorul termenului de supraveghere impune anularea, respectiv revocarea amânării aplicării pedepsei, urmată de condamnarea inculpatului la pedeapsa stabilită anterior în sarcina sa. Numai ulterior acestei operațiuni juridice se vor putea aplica dispozițiile care reglementează regimul sancționator al concursului de infracțiuni, recidivei ori pluralității intermediare, raportat la infracțiunea care a atras anularea ori revocarea amânării aplicării pedepsei.

(Decizia nr. 660 din 26 iunie 2018, dosar nr. 1090/334/2017)

Dispoziții legale aplicabile: art. 88 Cod penal, art. 89 Cod penal, art. 582 alin. 3 Cod procedură penală.

Hotărârea rezumată:

Prin sentința penală nr. 46 din data de 04.04.2018 pronunțată de Judecătoria Vatra Dornei în dosar nr. .../334/2017, printre altele, în temeiul art. 234 alin. 1 lit. d rap. la art. 233 Cod penal și art. 396 alin. 2 Cod procedură penală, a fost condamnat inculpatul A. pentru săvârșirea infracțiunii de tâlhărie calificată la pedeapsa de 3 ani închisoare.

În temeiul art. 193 alin. 2 Cod penal raportat la art. 396 alin. 2 Cod procedură penală, a fost condamnat inculpatul A. pentru săvârșirea infracțiunii de lovire sau alte violențe (persoană vătămată B.) la pedeapsa închisorii de 6 luni.

Conform art. 38 Cod penal, s-a constatat că cele două fapte au fost săvârșite în concurs și prin raportare la art. 39 alin. 1 lit. b Cod penal s-au contopit cele două pedepse în pedeapsa cea mai grea, de 3 ani, la care s-a adăugat sporul obligatoriu de 1/3 din cealaltă pedeapsă, urmând ca inculpatul să execute pedeapsa rezultantă de 3 ani și 2 luni închisoare în regim de detenție.

S-a constatat că faptele au fost săvârșite în termenul de încercare atât al sentinței penale nr. 140/2015 definitivă la 23.09.2015 dată în dosarul nr. .../334/2015 al Judecătoriai Vatra Dornei, cât și în termenul de încercare al sentinței penale nr. 153/23.09.2015 definitivă la 07.10.2015 dată în dosarul nr. .../334/2015 al Judecătoriai Vatra Dornei.

S-a constatat că fapta de furt calificat pentru care instanța a aplicat, prin sentința penală nr. 140/2015, pedeapsa de 10 luni închisoare cu amânarea aplicării pedepsei a fost săvârșită în concurs cu faptele reținute prin sentința penală nr. 153/23.09.2015.

În temeiul art. 89 Cod penal, s-a anulat amânarea aplicării pedepsei de 10 luni închisoare dispusă prin sentința penală nr. 140/2015 a Judecătoriai Vatra Dornei dată în dosarul .../334/2015, definitivă prin neapelare în 23.09.2015.

S-a descontopit pedeapsa rezultantă de 5 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. 153 din 23.09.2015 a Judecătoriai Vatra Dornei, definitivă la 07.10.2015, și s-au repus în individualitatea lor pedepsele stabilite:

- 1 lună închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de tulburare a ordinii și liniștii publice;
- 4 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de lovire sau alte violențe;
- 2 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de amenințare.

În baza art. 40 alin. 2 Cod penal raportat la art. 39 alin. 1 lit b Cod penal, s-a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea, de 10 luni închisoare, la care s-a adăugat sporul obligatoriu

de 1/3 din totalul celorlalte pedepse, urmând ca acesta să execute pedeapsa rezultantă de 12 luni și 10 zile, adică un 1 an și 10 zile închisoare.

S-a menținut mențiunea suspendării executării pedepsei sub supraveghere pentru pedeapsa recalculată, rezultantă de 1 an și 10 zile închisoare pe termenul de 2 ani încercare, termen care se va calcula de la data rămânerii definitive a sentinței penale nr. 140/2015, adică 23.09.2015.

S-a constatat că faptele pentru care inculpatul a fost trimis în judecată în prezentul dosar au fost săvârșite în termenul de încercare de 2 ani și în temeiul art. 96 alin. 4 Cod penal s-a revocat suspendarea executării pedepsei stabilite prin sentința penală nr. 153/23.09.2015 a Judecătorei Vatra Dornei, definitivă la 07.10.2015.

S-a constatat că între faptele deduse judecării și pedeapsa din sentința penală nr. 153 din 23.09.2015 a Judecătorei Vatra Dornei, definitivă la 07.10.2015, există stare de recidivă postcondamnatorie.

În temeiul art. 43 alin 2 Cod penal, s-a adăugat pedeapsa de 3 ani și 2 luni la pedeapsa de 1 an și 10 zile, rezultând o pedeapsă finală de 4 ani, 2 luni și 10 zile închisoare, în regim de detenție.

În fapt, s-a reținut în sarcina acestuia că, împreună cu inculpatul C., în seara zilei de 14.05.2017, în jurul orelor 22:10-22:15, au lovit în mod repetat persoana vătămată B. cu palmele, pumnii și picioarele în zona capului și a corpului, cauzându-i astfel acesteia leziuni care au necesitat un număr de 8-9 zile de îngrijiri medicale pentru vindecare de la data producerii, conform concluziilor Raportului de constatare medico-legală nr. 54-CM/A1 eliberat de către Cabinetul de Medicină Legală D. în data de 15.05.2017.

În aceleași împrejurări din seara zilei de 14.05.2017, în jurul orelor 22:15, pe timpul nopții, inculpații i-au sustras persoanei vătămate suma de 180 lei din portofelul pe care-l avea într-un buzunar prin întrebuițarea de violențe asupra acesteia, după ce au urmărit-o până pe o alee din apropierea fostei băi comunale din municipiul E.

Prin decizia penală nr. 660 din data de 26.06.2018, în temeiul art. 421 pct. 2 lit. a Cod procedură penală, s-au admis apelurile declarate de inculpații C. și A. împotriva sentinței penale nr. 46 din data de 04.04.2018 pronunțată de Judecătoria Vatra Dornei în dosar nr. ../334/2017, care a fost desființată în totalitate.

În rejudecare, relativ la inculpatul A., s-au dispus următoarele:

„În temeiul art. 396 alin. 1,6 Cod procedură penală raportat la art. 17 alin. 2 Cod procedură penală, art. 16 alin. 1 lit. g teza I Cod procedură penală, în referire la art. 193 alin. 3 Cod penal și art. 158 alin. 1,2 Cod penal, încetează procesul penal pornit împotriva inculpatului A. pentru comiterea infracțiunii de lovire sau alte violențe, prev. de art. 193 alin. 2 Cod penal, întrucât persoana vătămată B. și-a retras plângerea prealabilă.

În temeiul art. 396 alin. 1,2 Cod procedură penală, condamnă pe inculpatul A. pentru săvârșirea infracțiunii de tâlhărie calificată, prev. de art. 233, art. 234 alin. 1 lit. d Cod penal, cu aplicarea art. 75 alin. 2 lit. a Cod penal, art. 76 alin. 1 Cod penal, la pedeapsa de 2 ani închisoare.

În temeiul art. 67 alin. 2 Cod penal rap. la art. 234 alin. 1 Cod penal, interzice inculpatului, cu titlu de pedeapsă complementară, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a,b Cod penal pe o durată de 1 an.

În temeiul art. 65 alin. 1,3 Cod penal, interzice inculpatului, cu titlul de pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a,b Cod penal.

În temeiul art. 96 alin. 4 Cod penal, revocă suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei rezultante de 5 luni închisoare aplicată inculpatului A. prin sentința penală nr. 153 din data de 23.09.2015 pronunțată de Judecătoria Vatra Dornei în dosar nr. ../334/2015, definitivă la data de 07.10.2015, prin neapelare.

Descontopește pedeapsa rezultantă de 5 luni închisoare și repune în individualitatea lor pedepsele stabilite prin sentința penală nr. 153 din 23.09.2015 a Judecătorei Vatra Dornei, astfel:

- 1 lună închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de tulburare a ordinii și liniștii publice, prev. de art. 371 Cod penal;
- 4 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de lovire sau alte violențe, prev. de art. 193 alin. 2 Cod penal;
- 2 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de amenințare, prev. de art. 206 alin. 1 Cod penal.

În temeiul art. 44 alin. 2 Cod penal, art. 38 alin. 1 Cod penal, art. 39 alin. 1 lit. b Cod penal, contopește pedeapsa aplicată prin prezenta decizie cu pedepsele stabilite prin sentința penală nr. 153 din data de 23.09.2015 a Judecătorei Vatra Dornei, astfel cum au fost repuse în individualitate și aplică inculpatului A. pedeapsa cea mai grea, de 2 ani închisoare, la care adaugă un spor de 2 luni și 10 zile închisoare (o treime din totalul celorlalte pedepse), urmând ca acesta să execute în total 2 ani, 2 luni și 10 zile închisoare.

Pedeapsă de executat pentru inculpatul A: 2 ani, 2 luni și 10 zile închisoare, în regim privativ de libertate.”

Pentru a decide astfel, a reținut curtea că „În ce privește inculpatul A., acestuia i s-a stabilit anterior, prin sentința penală nr. 140 din data de 08.09.2015 pronunțată de Judecătoria Vatra Dornei în dosar nr. ../334/2015, definitivă prin neapelare la data de 23.09.2015, o pedeapsă de 10 luni închisoare, cu aplicarea art. 83 alin. 1 și urm. Cod penal (amânare aplicare pedeapsă), pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat, prev. de art. 228 alin.1, art. 229 alin. 1 lit. b,d Cod penal. Același inculpat a fost condamnat la o pedeapsă rezultantă de 5 luni închisoare prin sentința penală nr. 153 din data de 23.09.2015 pronunțată de Judecătoria Vatra Dornei în dosar nr. 900/314/2015, definitivă la data de 07.10.2015, prin neapelare.

În cazul ambelor sentințe penale, termenele de supraveghere stabilite în sarcina sa au început să curgă de la data rămânerii lor definitive.

Având în vedere că prezenta infracțiune de tâlhărie calificată a fost comisă la data de 14.05.2017, după rămânerea definitivă a celor două sentințe și deci în interiorul ambelor termene de supraveghere, se impunea ca instanța fondului, în aplicarea prevederilor art. 88 alin. 3 Cod penal, respectiv art. 96 alin. 4 Cod penal, **să revoce**, în primul caz, amânarea aplicării pedepsei, iar în cel de-al doilea, suspendarea sub supraveghere a pedepsei rezultante.

În ce privește pedeapsa de 10 luni închisoare, în condițiile în care aceasta fusese anterior numai stabilită (deci fără a exista o dispoziție de condamnare), în aplicarea prevederilor art. 582 alin. 3 Cod procedură penală era necesar ca ulterior anulării (în realitate corect fiind a *revocării*) instanța fondului să dispună condamnarea inculpatului la pedeapsa de 10 luni închisoare pentru infracțiunea de furt calificat, prev. de art. 228 alin. 1, art. 229 alin. 1 lit. b,d Cod penal, imputată prin sentința penală nr. 140 din data de 08.09.2015 pronunțată de Judecătoria Vatra Dornei, și executarea acestei pedepse.

Ulterior, constatându-se că infracțiunile pentru care inculpatul A. a fost condamnat prin cele două sentințe sunt concurente între ele, iar prezenta este comisă în stare de pluralitate intermediară (și nu recidivă postcondamnatrice, cum greșit s-a reținut) în raport cu fiecare dintre acestea, urma a se proceda la descontopirea sancțiunii principale rezultante aplicate prin sentința penală nr. 153 din data de 23.09.2015 a Judecătorei Vatra Dornei și repunerea în individualitatea lor a pedepselor componente, pentru ca apoi să se contopească toate între ele, potrivit dispozițiilor art. 44 alin. 2 Cod penal, art. 38 alin. 1 Cod penal, art. 39 alin. 1 lit. b Cod penal.

Întrucât în cauză judecătoria nu a procedat astfel, pedeapsa de 10 luni închisoare stabilită prin sentința penală nr. 140 din data de 08.09.2015 pronunțată de Judecătoria Vatra Dornei nu a devenit executabilă, motiv pentru care, în condițiile în care singurul apel declarat în cauză este cel al inculpatului, ea nu va putea fi avută în vedere în aplicarea instituțiilor aferente pluralității

de infracțiuni, întrucât, dacă s-ar proceda astfel, s-ar încălca principiul neagrării situației în propria sa cale de atac, reglementat de art. 418 alin. 1 Cod procedură penală.

Așa fiind, curtea, în aplicarea prevederilor art. 96 alin. 4 Cod penal, va revoca suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei rezultante de 5 luni închisoare aplicată inculpatului A. prin sentința penală nr. 153 din data de 23.09.2015 pronunțată de Judecătoria Vatra Dornei în dosar nr. ../334/2015, definitivă la data de 07.10.2015, prin neapelare.

Va desconta pedeapsa rezultantă de 5 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. 153 din data de 23.09.2015 a Judecătoriei Vatra Dornei și va repune în individualitatea lor pedepsele stabilite prin aceasta, astfel: 1 lună închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de tulburare a ordinii și liniștii publice, prev. de art. 371 Cod penal; 4 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de lovire sau alte violențe, prev. de art. 193 alin. 2 Cod penal; 2 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de amenințare, prev. de art. 206 alin. 1 Cod penal.

În temeiul art. 44 alin. 2 Cod penal (care reglementează tratamentul sancționator al pluralității intermediare, existentă în speță), art. 38 alin. 1 Cod penal, art. 39 alin. 1 lit. b Cod penal, va contopi pedeapsa aplicată prin prezenta decizie cu pedepsele stabilite prin sentința penală nr. 153 din data de 23.09.2015 a Judecătoriei Vatra Dornei, astfel cum au fost repuse în individualitate și va aplica inculpatului A. pedeapsa cea mai grea, de 2 ani închisoare, la care va adăuga un spor de 2 luni și 10 zile închisoare (o treime din totalul celorlalte pedepse), urmând ca acesta să execute în total 2 ani, 2 luni și 10 zile închisoare.”

17. Luarea măsurii de siguranță a confiscării speciale în situația în care față de inculpat s-a încetat procesul penal ca urmare a retragerii plângerii prealabile de către persoana vătămată

Rezumat:

Deși față de inculpatul trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de lovire și alte violențe s-a dispus soluția încetării procesului penal ca urmare a retragerii plângerii prealabile formulate de persoana vătămată, se impune confiscarea bunului folosit de inculpat la săvârșirea faptei conform art. 112 alin. 1 lit. b Cod penal, întrucât măsura confiscării speciale este o măsură de siguranță care se ia chiar dacă procesul penal nu s-a finalizat printr-o hotărâre definitivă de condamnare, fiind suficientă constatarea că există o faptă penală.

(Decizia nr. 612 din 11 iunie 2018, dosar nr. 9299/193/2017)

Hotărârea:

Prin Sentința penală nr. 292 din data de 2.03.2018 a Judecătoriei Botoșani a fost condamnată inculpata A. pentru săvârșirea infracțiunii de lovire sau alte violențe, prev. și ped. de art. 193 alin. 2 C.pen., la pedeapsa de 8 (opt) luni închisoare.

În temeiul art. 91, 92 Noul Cod penal s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere și stabilește un termen de supraveghere de 2 (doi) ani și în baza art. 93 alin.1 Noul C.pen. a fost obligă inculpata ca pe durata termenului de supraveghere să respecte măsuri de supraveghere. În baza art. 93 alin. 2 lit.b C.pen. s-a impus condamnatei să execute obligația de a frecventa un program de reintegrare socială derulat de Serviciul de Probațiune B. S-a dispus ca în baza art. 93 alin. 3 C.pen., pe parcursul termenului de supraveghere, inculpata să presteze o muncă neremunerată în folosul comunității pe o perioadă de 60 de zile lucrătoare la Primăria com. C., jud. B. În baza art. 91 alin. 4 C.pen. s-a atras atenția inculpatei asupra dispozițiilor art. 96 C.pen. referitoare la condițiile în care se poate dispune revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

S-a admis, în parte, acțiunea civilă alăturată procesului penal de către partea civilă D. și a fost obligată inculpata A. să plătească părții civile suma de 500 lei cu titlu de daune materiale și

suma de 4000 lei cu titlu de daune morale, respingând restul pretențiilor civile ca nefondate. S-a admis acțiunea civilă alăturată procesului penal de către partea civilă Spitalul județean B. și a fost obligată inculpata A. să plătească părții civile suma de 860,61 lei cu titlu de cheltuieli efectuate cu spitalizarea părții civile D., plus dobânda legală aferentă acestei sume calculată de la data de 11.02.2016 și până la data achitării efective. S-a admis acțiunea civilă alăturată procesului penal de către partea civilă Serviciul județean de ambulanță B. și a fost obligată inculpata A. să plătească părții civile suma de 701,80 lei reprezentând cheltuieli efectuate cu transportul și asistența medicală acordată părții civile D.

În baza art.274 alin.1 C.p.p. a fost obligată inculpata la plata către stat a sumei de 185 lei reprezentând cheltuieli judiciare. Onorarii avocați din oficiu s-au avansat Baroului B. din fondurile Ministerului Justiției.

Pentru a hotărî astfel s-au reținut în sentința apelată că prin rechizitoriul întocmit de Parchetul de pe lângă Judecătoria Botoșani la data de 10 mai 2017 în dosarul nr. 781/P/2016 s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatei A., pentru săvârșirea infracțiunii de lovire sau alte violențe prevăzută de art. 193 alin. 2 C.pen., constând în aceea că în ziua de 09.02.2016, în jurul orei 16:30, în timp ce se afla pe drumul public din satul G., comuna C., județul B., pe fondul unei relații conflictuale preexistente, l-a înțepat cu partea metalică a unei furci, în zona capului, pe minorul în vârstă de 17 ani, la data incidentului, D., provocându-i leziuni traumatice ce au necesitat 11-12 zile de îngrijiri medicale pentru vindecare.

Dosarul a fost înregistrat pe rol la data de 7 februarie 2017 sub nr. .../193/2017.

În etapa camerei preliminare, judecătorul de cameră preliminară a procedat, conform art. 344 alin.2 C.p.p., la comunicarea către inculpată a unei copii certificate a rechizitoriului, cu indicarea termenului de 20 de zile avut la dispoziție pentru formularea de cereri sau invocarea de excepții privind legalitatea sesizării instanței, precum și legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor la urmărirea penală.

Prin încheierea din 18 iulie 2017, judecătorul de cameră preliminară a constatat, în baza art. 346 alin.1 C.p.p., legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală, legalitatea sesizării instanței cu privire la rechizitoriul nr. 781/P/2016 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Botoșani prin care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatei A. și a dispus începerea judecății.

După începerea judecății s-a procedat la citarea inculpatei și a persoanei vătămate, acestea fiind asistate de apărători aleși.

La termenul din 29 noiembrie 2017 s-a dispus citirea actului de sesizare, conform art. 374 alin.1 C.p.p. și audierea inculpatei, după înștiințarea acesteia cu privire la drepturile și obligațiile procesuale.

Inculpata a recunoscut fapta reținută în sarcina sa, susținerile acesteia fiind consemnate în proces – verbal atașat la dosar.

D. s-a constituit parte civilă în cauză, solicitând obligarea inculpatei la plata sumei de 2.000 lei reprezentând daune materiale și suma de 5000 lei daune morale. La termenul din 23 ianuarie 2018 în declarația de la fila 36 dosar, arată că își menține plângerea formulată împotriva inculpatei precum și constituirea de parte civilă formulată în cauză. Totodată, partea civilă a relatat împrejurările în care s-a derulat incidentul dintre părți, incident soldat cu vătămarea sa corporală. În dovedirea situației de fapt prezentate și a acțiunii civile formulate D. a propus audierea martorilor I. și J.

De asemenea, Spitalul județean B. a solicitat suma de 860,61 lei reprezentând cheltuielile efectuate de această unitate spitalicească ocazionate cu internarea numitului D., iar Serviciul județean de Ambulanță B. a solicitat suma de 701,80 lei reprezentând contravaloare transport și asistență medicală acordată numitului D. la data de 9.02.2016.

Analizând actele și lucrările dosarului instanța de fond a reținut, ca fiind temeinic dovedită, următoarea situație de fapt:

În data de 09.02.2016 lucrătorii Secției de Poliție Rurală nr. 1 B. au fost sesizați prin SNUAU 112, de numita K. din sat G., com.C., județul B., cu privire la faptul că fiul ei, D. în vârstă de 17 ani, a fost agresat fizic de vecina sa, A., care l-a lovit cu o furcă în zona capului.

În data de 22.02.2016, lucrătorii Postului de poliție C. au fost sesizați prin plângere penală prealabilă de către persoana vătămată D., cu privire la faptul că în data de 09.02.2016, în jurul orei 16:30, fost lovit cu o furcă în zona capului de A., solicitând cercetări cu privire la săvârșirea infracțiunii de „lovirea sau alte violențe”.

Părinții persoanei vătămate D. și familia inculpatei A. sunt vecini, locuiesc în satul G., comună H., jud. B. și de mai mult timp trenează între aceștia o accentuată stare conflictuală. În ziua de 06.02.2016, în jurul orei 16:00, D. de 18 ani în prezent (având vârsta de 17 ani la data incidentului), a fost trimis de părinții săi la magazinul I.I. L. din satul G., comuna C., județul B., pentru a achiziționa produse alimentare.

Pe traseul de întoarcere, ajungând în dreptul locuinței inculpatei A., a observat că aceasta a ieșit pe drumul public, având în mână o furcă. Pe fondul stării de ebrietate, fără să inițieze nicio discuție, îndreptându-se spre D., inculpata a încercat să-l înțepe cu furca în zona capului, dar acesta s-a ferit, retrăgându-se circa doi pași. Ulterior, inculpata s-a îndreptat din nou cu furca către minor și l-a lovit cu partea metalică a furcii cu trei coame ascuțite, în zona ochiului stâng și în partea dreaptă a frunții, agresiune ce a determinat o sângerare instantanee a leziunilor. Inculpata s-a speriat de urmarea produsă în urma loviturii și după ce a aruncat furca pe drumul public, s-a retras în fugă spre locuința sa.

Persoana vătămată a luat furca inculpatei și s-a îndreptat către domiciliul părinților, dar după circa 20-30 m, în urma unor crize de vertij, generate de agresiunea fizică, a căzut pe sol, lângă gardul locuinței părinților martorului M., ce venise din județul X, pentru a-i ajuta pe aceștia la diverse activități gospodărești. Martorul M. a ieșit pe drumul public pentru a strânge crengile uscate, căzute în șanțul alăturat și în aceste împrejurări, l-a văzut în poziție ghemuită pe minorul D., care prezenta urme de sânge în zona capului. Acesta i-a relatat că a fost lovit cu furca, în zona capului, de inculpata A. și, întrucât se simte rău, s-a așezat lângă gard, pe sol. Martorul M. l-a ridicat de jos pe minorul D. și susținându-l de braț, l-a condus până la locuința familiei sale, luând cu sine și furca, despre care a crezut că aparține persoanei vătămate. Ulterior, părinții persoanei vătămate au solicitat prin SNUAU 112 prezența unei ambulanțe, care l-a transportat pe D. la Spitalul Județean de Urgență B., acesta fiind internat în Secția Chirurgie.

Persoana vătămată D. a deșus certificatul medico-legal nr. 137/D1 din 16.02.2016, emis de Serviciul Județean de Medicină Legală B., medicii legiști prezentând următoarele concluzii: „1. La examinarea medico-legală a numitului D. s-a constatat o plagă înțepată regiune frontală; comoție cerebrală. 2. Leziunile traumatice s-au putut produce prin lovire cu corp dur înțepător; pot data de 09.02.2016. 3. Leziunile necesită 11.12 zile de îngrijiri medicale pentru vindecare”. Persoana vătămată D. a fost internată în Spitalul Județean de Urgență B. Secția Chirurgie, în perioada 09.02-11.02.2016, cu diagnosticul „Comoție cerebrală. Plagă înțepată regiune frontală. Agresiune”

Audiată în cauză, inculpata a declarat că în ziua de 09.02.2016, fiul său N. i-a povestit că a fost lovit D. și pe fondul stării de nervozitate, accentuată și de consumul unor pahare de bere alcoolizată, văzându-l în jurul orei 16:30, pe sus-numit, trecând prin fața porții sale, i-a reproșat altercația cu fiul său. Inculpata a menționat că, D. a lovit-o inițial cu palmele la nivelul feței și intrând în curtea locuinței sale a luat o furcă și a lovit-o o singură dată peste mâna dreaptă cu această unealtă agricolă. Fiind provocată de atitudinea persoanei vătămate, inculpata a precizat că a luat furca, căzută pe sol și a aruncat-o după minorul D., care se retrăgea din curtea sa, lovindu-l în zona capului. Inculpata a recunoscut, totodată, că persoana vătămată a luat furca și s-a îndreptat spre domiciliul părinților săi, fără să-i mai spună nimic. S-a reținut că susținerile inculpatei sunt infirmate de depoziția persoanei vătămate și conținutul certificatului medico-legal ce atestă faptul că leziunile produse nu se aflau în partea din spate a capului minorului D., ci în

partea din față.

Instanța de fond a constatat că fapta inculpatei A. de a fi lovit persoana vătămată D. în împrejurările arătate și cu consecințele mai sus menționate constituie infracțiunea de lovire sau alte violențe ce este prevăzută de art.193 alin.2 C.pen.

Elementul material al infracțiunii de lovire se realizează prin fapta inculpatei A. care, cu intenție directă, a lovit persoana vătămată producându-i o vătămare a integrității corporale. Acțiunea agresoarei a fost îndreptată, în mod nemijlocit împotriva capului victimei, inculpata folosind împotriva acesteia un obiect dur înțepător. Urmarea imediată constă în vătămarea integrității corporale a persoanei vătămate care a suferit leziuni traumatice pentru vindecarea cărora au fost necesare 11 - 12 zile de îngrijiri medicale.

Sub aspect subiectiv, s-a constatat din modul de derulare a evenimentelor că inculpata a acționat cu intenție directă urmărind ca prin acțiunile sale să-i pricinuiască victimei vătămări corporale. Consumarea infracțiunii a avut loc în momentul producerii rezultatului socialmente periculos respectiv în momentul în care a fost afectată sănătatea victimei prin leziunile suferite de aceasta.

La stabilirea pedepsei ce a fost aplicată infractoarei s-au avut în vedere criteriile prevăzute de art. 74 C.pen. referitoare la împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, gravitatea rezultatului produs, conduita autoarei după comiterea faptei și în cursul procesului penal, situația familială și socială a inculpatei. Numita A. este în vârstă de 36 ani, are studii 7 clase, se ocupă cu agricultura, este căsătorită, are în întreținere trei minori și se bucură de o bună reputație în comunitate. Inculpata este la primul contact cu legea penală, fapta dedusă judecății fiind comisă pe fondul unor neînțelegeri existente între păți.

Pentru această infracțiune inculpata A. a fost condamnată de instanță la pedeapsa cu închisoarea, în cuantumul situat la limita minimă prevăzută de lege. Stabilirea pedepsei s-a făcut de către prima instanță cu luarea în considerare a împrejurărilor derulării conflictului dintre păți, atitudinile acestora pe parcursul derulării evenimentelor, gravitatea leziunilor suferite de victimă, circumstanțele personale ale inculpatei. Având în vedere criteriile enunțate instanța de fond a dispus condamnarea inculpatei la pedeapsa de 6 luni închisoare

Având în vedere criteriile enunțate instanța de fond a dispus condamnarea inculpatei A. la pedeapsa de 8 luni închisoare pentru infracțiunea de lovire sau alte violențe.

În ceea ce privește modalitatea de executare a pedepsei, s-a considerat de către instanța de fond că nu se impune privarea de libertate a inculpatei, circumstanțele sale favorabile și contextul comiterii infracțiunii fiind elemente ce denotă o pericolozitate scăzută a autoarei, ce nu necesită supunerea acesteia regimului de detenție.

Astfel, s-a dispus ca executarea pedepsei aplicate să fie suspendată sub supraveghere, conform art. 91 C.pen. În baza acestui text de lege s-a stabilit un termen de supraveghere de 2 ani, conform dispozițiilor art. 92 C.pen.

În baza art. 93 alin.1 Noul C.pen. a fost obligată inculpata ca pe durata termenului de supraveghere să respecte următoarele măsuri de supraveghere:

- a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune B. la datele fixate de acesta;
- b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;
- c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile;
- d) să comunice schimbarea locului de muncă;
- e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În baza art.93 alin. 2 lit.b C.pen. s-a impus condamnatei să execute obligația de a frecventa un program de reintegrare socială derulat de Serviciul de Probațiune B.

S-a dispus ca în baza art. 93 alin. 3 C.pen., pe parcursul termenului de supraveghere, inculpata să presteze o muncă neremunerată în folosul comunității pe o perioadă de 60 de zile lucrătoare la Primăria com. C., jud. B.

În baza art.91 alin. 4 C.pen. s-a atras atenția inculpatei asupra dispozițiilor art.96C.pen. referitoare la condițiile în care se poate dispune revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

Sub aspect civil, s-a reținut de către instanța de fond că victima infracțiunii, D., s-a constituit parte civilă în proces cu suma de 2000 lei reprezentând daune materiale și 5000 lei daune morale, instanța constatând că cererea acesteia este admisibilă în parte.

S-a reținut că pentru a atrage răspunderea civilă a persoanei ce a comis o faptă ilicită trebuie îndeplinite mai multe condiții cumulative și anume: să se constate existența unei fapte ilicite comisă de inculpat, acea faptă să fie producătoare de prejudiciu și să existe o legătură de cauzalitate între acțiunea ilicită a autorului și pretinsa pagubă. În cauză s-a dovedit că infracțiunea săvârșită de inculpata A. a produs victimei D. prejudicii materiale în sumă de 500 lei, potrivit declarației martorului I. audiat la ultimul termen de judecată, deplasările la medic au fost în număr de zece, pentru fiecare transport încasând câte 50 lei. În lipsa altor probe care să ateste cheltuielile reale suportate de victima agresiunii și care sunt consecința faptei inculpatei, instanța de fond a respins cererea părții civile de acordare a daunelor materiale până la concurența sumei de 2000 lei.

În ceea ce privește daunele morale, instanța de fond a considerat că sunt justificate în parte. Victima violențelor exercitate de inculpat a suferit nu numai din punct de vedere fizic, suferință inerentă unor fapte de violență, dar și sub aspect psihic. S-a reținut că D. este o persoană tânără, care în urma agresiunilor inculpatei a fost spitalizată, a fost lipsită de posibilitatea de duce o viață normală o perioadă de timp, iar repararea suferințelor sale se poate face doar prin acordarea unei compensații financiare care este apreciată la suma de 4000 lei.

În concluzie, instanța de fond a dispus în baza art. 25 alin.1 C.p.p. raportat la art. 1357 din Codul civil, admiterea în parte a acțiunii civile formulate de numitul D. și obligarea inculpatei A. la plata sumei de 500 (cinci sute mii) lei cu titlu de daune materiale și suma de 4000 (patru mii) lei cu titlu de daune morale, respingând restul pretențiilor civile ca nefondate.

Referitor la cererile de despăgubiri invocate de Serviciul județean de Ambulanță B. (care a solicitat plata sumei de 701,80 lei reprezentând contravaloare transport și asistență medicală) și de Spitalul județean B. (care a solicitat plata sumei de 860,61 lei reprezentând cheltuieli de spitalizare) instanța de fond a constatat că sunt justificate, aceste unități efectuând cheltuieli de transport și spitalizare prin internarea părții civile D..

Constatând că inculpata A. este autoarea infracțiunii de lovire, infracțiune ce a avut drept consecință vătămarea corporală a persoanei vătămate D., vătămare ce a impus o serie de cheltuieli din partea unităților medicale, instanța de fond a dispus, în conformitate cu art. 397C.p.p., combinat cu art. 1357 din Codul civil și art. 320alin.1 Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 652 din 28 august 2015, obligarea inculpatei la plata sumei pretinse de Spitalul județean B. de 860,61 lei plus dobânda legală aferentă acestei sume calculată de la data de 11.02.2016 și până la data achitării efective și sumei pretinse de Serviciul de Ambulanță B. de 701,80 lei reprezentând contravaloare transport și asistență medicală acordată părții civile D.

În temeiul art. 274 alin.1 C.p.p. inculpata A. a fost obligată la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat care sunt în sumă de 185 lei.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel, în termen legal, inculpata A., fără însă a-l motiva, și **Parchetul de pe lângă Judecătoria Botoșani,** care a criticat, în esență, că instanța de fond nu a reținut dispozițiile art. 396 alin. 10 C.p.p. deși a admis cererea inculpatei de judecare a cauzei potrivit procedurii prevăzute de art. 375 C.p.p. la termenul de judecată din 23.01.2018, nu a confiscat în temeiul art. 112 alin. 1 lit.b C.pen. a bunului folosit la săvârșirea infracțiunii (furca) și că pedeapsa stabilită nu este proporțională cu gravitatea faptei.

La termenul de judecată din data de 11.06.2018, apărătorul ales al inculpatei apelant a depus la dosar o declarație autentificată prin care partea civilă intimată D. a arătat că înțelege să își retragă plângerea penală prealabilă formulată împotriva inculpatei (fila 16 dosar).

Procedând la soluționarea apelurilor promovate, în baza actelor și lucrărilor dosarului, conform art. 417 alin.1 și 2 și art. 420 C.p.p., și prin prisma conduitei procesuale adoptate de persoana vătămată, Curtea a constatat următoarele:

Inculpata A. a fost trimisă în judecată, prin rechizitoriul nr. 781/P/2016 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Botoșani pentru săvârșirea infracțiunii de lovire sau alte violențe prevăzută și sancționată de art.193 alin. 2 C.pen., infracțiune pentru care a fost condamnată prin sentința penală nr.292 din 02.03.2018 a Judecătoria Botoșani.

Curtea a reținut că potrivit art.193 alin. 3 C.pen. acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

Instituția plângerii penale prealabile este o excepție de la principiul oficialității și constă în posibilitatea oferită de lege persoanei vătămate de a decide dacă sesizează sau nu organele competente în vederea tragerii la răspundere a făptuitorului. Principiul oficialității ce domină procesul penal este știrbit și prin posibilitatea pe care o are persoana vătămată de a-și retrage plângerea prealabilă.

Retragerea plângerii prealabile înlătură răspunderea penală a persoanei cu privire la care plângerea a fost retrasă așa cum rezultă din dispozițiile art.158 alin.2 C.pen.

Potrivit art. 158 alin. 1 C.pen., retragerea plângerii prealabile poate interveni până la pronunțarea unei hotărâri definitive, în cazul infracțiunilor pentru care punerea în mișcare a acțiunii penale este condiționată de introducerea unei plângeri prealabile.

Curtea a mai reținut că potrivit art.16 alin.1 „*Acțiunea penală nu poate fi pusă în mișcare, iar când a fost pusă în mișcare nu mai poate fi exercitată dacă: (...) g) a fost retrasă plângerea prealabilă, în cazul infracțiunilor pentru care retragerea acesteia înlătură răspunderea penală, a intervenit împăcarea ori a fost încheiat un acord de mediere în condițiile legii*”.

Condițiile legale enunțate anterior au fost apreciate ca fiind îndeplinite în speță față de împrejurarea că persoana vătămată D. a dat o declarație autentificată prin care a arătat că își retrage plângerea prealabilă formulată împotriva inculpatei A. și, în consecință, se impune încetarea procesului penal.

În ceea ce privește critica formulată de către Parchetul de pe lângă Judecătoria Botoșani referitoare la omisiunea instanței de a dispune măsura specială a confiscării bunului folosit la săvârșirea infracțiunii, Curtea a apreciat-o ca întemeiată, din următoarele considerente:

Din procesul verbal încheiat la data de 04.10.2017 rezultă că s-a înregistrat în registrul de corpuri delictive al Judecătoria Botoșani, la poziția 199/2017: coada de lemn de esență brad, cu lungime de 1.57 x 0.25 m, ce este introdusă prin presare în partea metalică, imobilizată cu un cui din fier a 2.5 cm lungime, iar la o distanță de 88 cm față de partea superioară și 60 cm față de partea inferioară sunt inscripționate literele „NAI” și partea din fier, furca propriu-zisă, compusă din două piese unite prin sudură, superior – una din țeavă din fier cu diam. 4 cm, cu o lungime de 6.5cm și inferior – o parte în formă de U, baza cu lungime de 17 cm, prevăzută în prelungire cu 3 corne metalice, cu o lungime de 30 cm fiecare, bun folosit de inculpata A. la comiterea infracțiunii pentru care a fost trimisă în judecată.

Conform art. 112 alin. 1 lit. b Cod penal: „(1) Sunt supuse confiscării speciale: (...) b) bunurile care au fost folosite, în orice mod, sau destinate a fi folosite la săvârșirea unei fapte prevăzute e legea penală, dacă sunt ale făptuitorului sau dacă, aparținând alte persoane, aceasta a cunoscut scopul folosirii lor”.

În prezenta cauză prima instanță a stabilit prin sentința apelată că inculpata s-a folosit de bunul depus la Camera de corpuri delictive a Judecătoria Botoșani la data de 04.10.2017 și se impunea să dispună confiscarea acestuia.

Având în vedere că la săvârșirea infracțiunii din prezenta cauză s-a folosit un bun care este al făptuitoarei și că măsura confiscării speciale este o măsură de siguranță care se ia chiar dacă procesul penal nu s-a finalizat printr-o hotărâre definitivă de condamnare, fiind suficientă constatarea că există o faptă penală, Curtea a apreciat că se impune luarea măsurii de siguranță prevăzută de art.112 alin.1 lit. b C.pen.

În consecință, față de aspectele menționate anterior, Curtea, având în vedere manifestarea de voință a persoanei vătămate, în baza art. 421 pct. 2 lit.a C.p.p., a admis apelurile declarate de Parchetul de pe lângă Judecătoria Botoșani și de inculpata A. împotriva sentinței penale nr.292 din 02.03.2018 a Judecătoria Botoșani, a desființat, în totalitate, sentința penală apelată și, în rejudecare, în temeiul art. 396 pct. 6 C.p.p. rap. la art. 16 lit. g C.p.p., coroborat cu art.193 alin. 3 C.pen. rap. la art. 158 alin.1 și 2 C.pen. a încetat procesul penal privind pe inculpata A. pentru săvârșirea infracțiunii de lovirea sau alte violențe prev. de art. 193 alin. 2 C.pen., ca urmare a retragerii plângerii prealabile de către persoana vătămată D., a luat act că persoana vătămată D. nu mai are niciun fel de pretenții civile de la inculpata A. și, în baza art. 25 alin.5 C.p.p. și a lăsat nesoluționate acțiunile civile formulate de către părțile civile Spitalul Județean B. și Serviciul Județean de Ambulanță B.

În temeiul art. 112 lit. b C.pen. a dispus confiscarea specială a unei furci compusă din două părți, una din lemn și cealaltă din fier, respectiv: coada de lemn de esență brad, cu lungime de 1.57 x 0.25 m, ce este introdusă prin presare în partea metalică, imobilizată cu un cui din fier a 2.5 cm lungime, iar la o distanță de 88 cm față de partea superioară și 60 cm față de partea inferioară sunt inscripționate literele „NAI” și partea din fier, furca propriu-zisă, compusă din două piese unite prin sudură, superior – una din țevă din fier cu diam.4 cm, cu o lungime de 6.5cm și inferior – o parte în formă de U, baza cu lungime de 17 cm, prevăzută în prelungire cu 3 corne metalice, cu o lungime de 30 cm fiecare, bun folosit de inculpata A. la săvârșirea infracțiunii și aflat la camera de corpuri delictive a Judecătoria Botoșani.

18. Obligarea inculpatului la prestarea unei munci neremunerate în folosul comunității. Obligatorietatea indicării a două unități din comunitate.

Rezumat:

În cazul în care inculpatul, în aplicarea prevederilor art. 93 alin. 3 Cod penal, a fost obligat la prestarea unei munci neremunerate în folosul comunității, instanța trebuie să indice în concret, în dispozitivul hotărârii, două entități din comunitate unde aceasta urmează a fi efectuată, astfel cum impun dispozițiile art. 403 alin. 2 Cod procedură penală.

(Decizia nr. 252 din data de 05.03.2018, dosar nr. 8972/193/2017)

Dispoziții legale aplicabile: art. 403 alin. 2 Cod proc. penală, art. 93 alin. 3 Cod penal.

Hotărârea rezumată:

Prin sentința penală nr. 1178 din data de 28.09.2017 pronunțată de Judecătoria Botoșani în dosar nr. ../193/2017, a fost condamnat inculpatul A. pentru săvârșirea infracțiunii de conducere a unui vehicul fără permis de conducere, prev. de art. 335 alin. 1 Cod penal cu aplic. art. 374 alin. 4 și art. 396 alin. 10 Cod procedură penală la pedeapsa de 8 luni închisoare.

În baza art. 91 Cod penal, s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere și stabilește un termen de supraveghere de 2 ani, conform dispozițiilor art. 92 Cod penal.

În baza art. 93 alin. 1 Cod penal, a fost obligat inculpatul ca pe durata termenului de supraveghere să respecte următoarele măsuri de supraveghere:

- a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune B. la datele fixate de acesta;
- b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;

c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile;
d) să comunice schimbarea locului de muncă;
e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În baza art. 93 alin. 2 lit. b Cod penal, s-a impus inculpatului obligația de a frecventa un program de reintegrare socială derulat de serviciul de probațiune sau organizat în colaborare cu instituții din comunitate.

În baza art. 93 alin. 3 Cod penal, pe parcursul termenului de supraveghere, inculpatul a fost obligat să presteze o muncă neremunerată în folosul comunității la Primăria orașului C. pe o perioadă de 60 de zile.

Pentru a hotărî astfel, a reținut prima instanță că prin rechizitoriul nr. 1325/P/2016 întocmit de Parchetul de pe lângă Judecătoria Botoșani la data de 2 mai 2017 s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului A. pentru săvârșirea infracțiunii de conducere a unui vehicul fără permis de conducere, prev. de art. 335 alin. 1 Cod penal.

În fapt, s-a reținut în sarcina acestuia că la data de 09.03.2016, în jurul orei 02:00, lucrătorii din cadrul Poliției Municipiului B. - Biroul Rutier, aflându-se în exercitarea atribuțiilor de serviciu pe Șoseaua D. din mun. B., au efectuat semnalul regulamentar de oprire autoturismului marca „X”, cu nr. de înmatriculare xx-yyy, care circula dinspre localitatea E. către municipiul B. Conducătorul autoturismului sus-menționat a ignorat semnalul polițiștilor, continuându-și deplasarea aproximativ 150 metri, după care a oprit autoturismul pe calea de acces în curtea imobilului numărul 2., a coborât din autoturism și a fugit într-o direcție necunoscută. Lucrătorii de poliție au pornit în urmărirea conducătorului autoturismului sus-menționat, însă nu au reușit prinderea acestuia. În autoturismul sus-menționat au fost identificați martorii ..., toți declarând că autoturismul a fost condus de către inculpatul A. Atunci, organele de poliție au procedat la verificarea, în baza de date, a inculpatului, ocazie cu care s-a constatat că acesta nu este posesor al permisului de conducere, aspect confirmat ulterior prin adresa nr. 49756/24.05.2016, emisă de Serviciul Public Comunitar - Regim Permise Conducere și înmatriculare a Vehiculelor - B.

Reținând vinovăția inculpatului, instanța a apreciat că pentru reeducarea sa se impune aplicarea unei pedepse cu închisoare în limita minimă prevăzută de lege, respectiv 8 luni, pedeapsă a cărei executare a fost suspendată sub supraveghere.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel inculpatul, solicitând amânarea aplicării pedepsei.

Prin decizia penală nr. 252 din data de 05.03.2018, Curtea de Apel Suceava, în temeiul art. 421 pct. 2 lit. a Cod procedură penală, a admis apelul declarat de inculpat.

A desființat în parte sentința penală atacată și, în rejudecare, în baza art. 93 alin. 2 lit. b Cod penal, pe parcursul termenului de supraveghere, l-a obligat pe acesta să presteze o muncă neremunerată în folosul comunității la Primăria orașului C. sau la Primăria comunei F., ambele din județul B. (în loc de „Primăria orașului C., județul B.”), pe o perioadă de 60 de zile.

Pentru a decide astfel, a reținut instanța de control judiciar, printre altele, că:

„Potrivit art. 404 alin. 2 Cod procedură penală, când instanța dispune suspendarea executării pedepsei, în dispozitiv va menționa măsurile de supraveghere și obligațiile prevăzute la art. 93 alin. 1-3 Cod penal și va indica două entități din comunitate unde urmează a executa obligația de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității.

Cum prima instanță în mod greșit a obligat inculpatul la prestarea unei munci neremunerate în folosul comunității la o singură entitate publică, apelul declarat de inculpat este întemeiat sub acest aspect, urmând a fi indicate două entități publice, așa cum prevăd dispozițiile de mai sus.”

DREPT PROCESUAL PENAL

1. Autoritatea de lucru judecat. Inculpat sancționat anterior contravențional pentru comiterea aceleiași activități ilicite ce i se impută în cauza penală dedusă judecării. Incidența temeiului de încetare a procesului penal reglementat de art. 16 alin. 1 lit. i Cod procedură penală.

Rezumat:

Principiul ne bis in idem se opune urmării sau sancționării unei persoane pentru săvârșirea unei infracțiuni pentru care persoana respectivă a fost deja achitată sau condamnată printr-o hotărâre definitivă conform legii și procedurii penale a statului. Acest principiu este aplicabil și în cazul în care pentru fapta comisă persoana a fost sancționată contravențional, întrucât ea poate fi considerată ca având un caracter „penal” în sensul autonom pe care Convenția Europeană a Drepturilor Omului îl acordă respectivei noțiuni.

(Decizia nr. 46 din data de 19.01.2018, dosar nr. 6104/285/2016)

Dispoziții legale aplicabile: art. 6 Cod procedură penală, art. 4 Protocolul nr. 7 din Convenția E.D.O.

Hotărârea rezumată:

Prin sentința penală nr. 528 din data de 07.07.2017 pronunțată de Judecătoria Rădăuți în dosar nr. ../285/2016, în temeiul art. 396 alin. 5 rap. la art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod procedură penală, a fost achitat inculpatul A. pentru comiterea infracțiunii de contrabandă, prev. de art. 270 alin. 2 lit. a din Legea 86/2006 privind Codul Vamal al României, modificată și completată de OUG 54/2010.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că prin rechizitoriul nr. .../P/2015 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Rădăuți s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului A. pentru comiterea infracțiunii de contrabandă, prev. de art. 270 alin. 2 lit. a din Legea 86/2006 privind Codul Vamal al României, constând în aceea că, la data de 23.05.2015, în jurul orelor 03:00, acesta s-a prezentat pe sensul de intrare în România, în PTF S., la volanul autoturismului marca Z, cu nr. de înmatriculare xx-yyy, iar în urma controlului au fost descoperite următoarele bunuri: cantitatea de 860 pachete țigarete marca ..., ascunse și nedeclarate în locașuri special amenajate în bara din spate, praguri și un locaș amenajat între lunetă și portbagaj. Având în vedere că țigaretile au fost ascunse în locașuri special amenajate, autoturismul marca Z cu nr. de înmatriculare xx-yyy, serie șasiu WBAGG8..., de culoare negru, an fabricație 1999 și certificatul de înmatriculare cu numărul CAT 69..., au fost reținute în vederea confiscării cu ARBC nr.

Ulterior, în jurul orelor 03:30, în timpul controlului motorului autoturismului Z ... cu numărul de înmatriculare xx-yyy, sub filtrul de aer a fost găsit un pachet învelit în plastic negru, tras în scotch. După deschidere s-a găsit o pungă pe care era lipită o etichetă în care erau menționate diverse diametre, bucăți și gramaje, precum și inscripția OL LNU (de la LNT), DLEA DRACONA (pentru DRACONA), precum și adresa și numărul de telefon a unei firme de bijuterii din Istanbul Turcia, cu adresa de e-mail info(a)f....com; www.....com.

După deschiderea acestei pungi au fost găsite un număr de 10 pungi mici etichetate în care se aflau cantitățile menționate pe etichetă, iar pe unele din ele era menționat „Zirconiu”, fiind cantitatea de 327.146 bucăți de diferite diametre.

Cu ocazia audierii în calitate de suspect și inculpat în data de 24.11.2015 la sediul Punctului Poliție de Frontieră S., A. a recunoscut fapta comisă, declarând că a pus în mașina Z.. număr xx-yyy țigările și pietrele pentru a le transporta în Bulgaria și toate acestea le-a făcut fără a anunța proprietarul mașinii B.

Analizând probele administrate, instanța de fond a reținut că situația descrisă în rechizitoriu se confirmă, iar în ceea ce privește cantitatea de 860 pachete țigaretă marca Rothmans, a fost încheiat procesul verbal de contravenție seria ANV/20 nr. ... (87) din data de 23.05.2015 prin care A. a fost sancționat cu amendă în cuantum de 10 000 lei pentru săvârșirea contravenției prev. de art. 653 alin 1, 2 lit. a din HG 707/2006. Prin raportare la dispoziții de natură contravențională, având în vedere că țigaretile au fost ascunse în locașuri special amenajate, autoturismul marca Z cu numărul de înmatriculare xx-yyy, serie șasiu WBAGG8..., de culoare negru, an fabricație 1999 și certificatul de înmatriculare cu numărul CAT 69.., au fost reținute în vederea confiscării cu ARBC nr.

Relativ la pietrele găsite asupra inculpatului, s-a reținut că prin adresa din 19 iunie 2015 s-a comunicat că valoarea în vamă a acestora este de 43.455 lei.

Pentru identificarea naturii pietrelor descoperite în autoturism s-a solicitat Institutului Național de Cercetare Dezvoltare pentru Metale Neferoase și Rare efectuarea unei analize chimice și structurale, iar prin adresa nr. 1162 din 5 august 2015 s-a comunicat este vorba de silicat de zirconiu cu puritate avansată, denumit și „zircon”, iar prețul unor asemenea pietre diferă în funcție de dimensiuni și formă. Pentru o mai bună apreciere s-a sugerat a se lua legătura cu președintele Asociației lucrătorilor din domeniul metalelor prețioase.

Expertul din cadrul Direcției Generale Metale Prețioase, Pietre Prețioase și Proces Kimberley, referitor la prețul de valorificare a pietrelor, a recomandat consultarea listei prețurilor pentru pietre prețioase și semiprețioase naturale și sintetice aplicate de BNR începând cu 1 ianuarie 2015, fiind efectuat calculul după cum urmează: 0,01 lei/kt piatră sintetică - 1311 gr. egal aproximativ 6555 kt x 0,01 lei = 65,55 lei .

Totodată, Asociația Bijuterierilor din România a comunicat faptul că din analiza mostrelor a rezultat că este vorba de „Cubic Zirconia”, folosite pe scară largă în domeniul bijuteriilor, sunt sintetice și nu se încadrează în categoria pietrelor semiprețioase natural. În ceea ce privește prețul de achiziție al acestor pietre, s-a arătat că variază de la producător la producător, adică de la 0,001 dolar/bucată la 0,01 dolar/bucată pentru gama de pietre 1,0 mm-2,0 mm.

Față de valorile rezultate din demersurile efectuate de organele de urmărire penală categoric diferite de valoarea indicată de ANAF, s-a revenit cu adresă pentru a reevalua valoarea de piață a pietrelor reținute de la inculpatul A.

Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice, Direcția Regională Vamală a menționat că valoarea în vamă a fost corect stabilită, iar la stabilirea acestei valori au fost avute în vedere mai multe metode prin raportare la datele și elementele din declarația de import privind un produs similar, iar pentru pietrele cu diametrul de 1,5 mm, 1,4 mm, 1,3 mm, 1,2 mm s-a avut în vedere o valoare de 0,034 USD pentru o piatră cu diametrul de 1,25 mm.

În ceea ce privește dispoziția legală care incriminează operațiuni ilicite de introducere în țară a unor mărfuri, instanța a reținut că potrivit art. 270 alin. 2 lit. a din Legea nr. 86/2006, constituie infracțiune de contrabandă și se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani introducerea în sau scoaterea din țară prin locurile stabilite pentru controlul vamal, prin sustragere de la controlul vamal, a bunurilor sau a mărfurilor care trebuie plasate sub un regim vamal, dacă valoarea în vamă a bunurilor sau a mărfurilor sustrate este mai mare de 20.000 lei în cazul produselor supuse accizelor și mai mare de 40.000 lei în cazul celorlalte bunuri sau mărfuri.

Analizând conținutul constitutiv al infracțiunii imputate inculpatului, instanța a reținut că elementul material a constat în acțiunea de introducere în țară, prin locurile stabilite pentru controlul vamal, prin sustragere de la controlul vamal, a unui număr de 327.146 bucăți pietre artificiale.

Ca și condiție atașată elementului material în întregirea laturii obiective legiuitorul a prevăzut condiția că valoarea în vamă a bunurilor sau a mărfurilor sustrate să fie mai mare de 20.000 lei în cazul produselor supuse accizelor și mai mare de 40.000 lei în cazul celorlalte bunuri sau mărfuri.

În ceea ce privește valoarea în vamă, judecătorul a subliniat cu prioritate că nu este avută în vedere și valoarea în vamă a celor 860 pachete țigarete marca ..., disimulate în autovehicul și sustrate de la controlul vamal, întrucât pentru această faptă petentul a fost sancționat contravențional.

Așadar, ceea ce este necesar a se stabili, în aprecierea condiției menționate anterior, este valoarea în vamă a celor 327.146 bucăți pietre artificiale.

Întrucât din demersurile efectuate de organele de urmărire penală au rezultat valori diferite și net inferioare celei stabilite de ANAF, 43.455 lei, instanța de fond a apreciat că există un dubiu cu privire la valoarea în vamă a pietrelor sintetice, ceea ce afectează conținutul constitutiv al infracțiunii deduse judecății, fapta imputată inculpatului nefiind prevăzută de legea penală. Având în vedere și principiul potrivit căruia îndoiala profită celui acuzat, s-a dispus achitarea inculpatului cu privire la săvârșirea infracțiunii prev. de art. 270 alin. 2 lit. a din Legea nr. 86/2006.

Împotriva acestei sentințe, în termen legal, a declarat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria Rădăuți, criticând-o pentru netemeinicie în ceea ce privește achitarea inculpatului, cu motivarea că fapta reținută în sarcina sa întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de contrabandă, prev. de art. 270 alin. 2 lit. a din Legea nr. 86/2006 privind Codul Vamal al României, aceasta fiind probată în mod legal și temeinic.

La termenul de judecată din data de 17.01.2018, cu ocazia dezbaterilor, reprezentantul Parchetului a arătat că în cauză este dat principiul *non bis in idem*, în raport de procesele verbale prin care inculpatul a fost sancționat contravențional și care au fost atașate cauzei.

Prin decizia penală nr. 46 din data de 19.01.2018, Curtea de Apel Suceava, în baza art. 421 pct. 2 lit. a Cod procedură penală, a admis apelul declarat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Rădăuți împotriva sentinței penale nr.528 din 7.07.2017 a Judecătoriei Rădăuți.

A desființat în totalitate sentința, iar în rejudecare, în baza art. 396 alin. 6 raportat la art. 16 lit. i Cod de procedură penală a încetat procesul penal față de inculpatul A. sub aspectul infracțiunii de contrabandă, prevăzută de art. 270 alin. 2 lit. a din Legea nr. 86/2006, ca urmare a existenței autorității de lucru judecat.

Pentru a decide astfel, curtea a reținut, printre altele, următoarele:

„Analizând lucrările dosarului de urmărire penală, Curtea constată că prin procesul verbal de constatare și sancționare a contravențiilor nr. 87, încheiat la data de 23.05.2015 de către agentul constator din cadrul Biroului Vamal S., inculpatul A. a fost sancționat contravențional cu suma de 10.000 lei și sancțiunea complementară a confiscării mijlocului de transport, în temeiul art. 653 lit. a din HG 707/2006, reținându-se că a încălcat art. 612 din Regulamentul Vamal al României aprobat prin HG 707/2006 și art. 225 din Regulamentul CEE 2454/93 prin aceea că, prezentându-se la controlul vamal la volanul autoturismului marca Z .., cu numărul de înmatriculare xx-yyy, la data de 23.05.2015, în jurul orelor 03:00, au fost descoperite, ascunse și nedeclarate, în locașuri special amenajate (praguri și bara din spate), 860 pachete țigări marca .., cu timbru Ucraina. Prin același proces verbal s-a dispus și confiscarea țigărilor.

De asemenea, din înscrisurile înaintate la dosar de către Direcția Regională Vamală rezultă că prin procesul verbal de constatare și sancționare a contravențiilor nr. 97, încheiat la data de 02.06.2015 de către agentul constator din cadrul Biroului Vamal S., inculpatul A. a fost sancționat contravențional în temeiul art. 653 lit. a din HG 707/2006 cu suma de 3.000 lei, reținându-se că a încălcat prev. art. 612 din Regulamentul Vamal al României aprobat prin HG 707/2006 și art. 225 din Regulamentul CEE 2454/93 prin aceea că, prezentându-se la controlul vamal la volanul autoturismului marca Z ..., cu numărul de înmatriculare xx-yyy, la data de

23.05.2015, a fost descoperită, ascunsă și nedeclarată, în cutia filtrului de aer a autoturismului, pietre prețioase în greutate de 1,311 grame, iar în urma expertizării acestora s-a concluzionat că A. a încălcat prevederile legale menționate mai sus.

Prin același proces verbal, în temeiul art. 653 alin. 1 lit. a teza a II-a din HG 707/2006, s-a dispus și confiscarea pietrelor reținute conform Adeverințelor de Reținere a Bunurilor nr. 118, 119, 120 din data de 02.06.2015.

Potrivit înscrisurilor din dosar, niciunul dintre procesele-verbale invocate nu a fost atacat în instanță cu plângere contravențională.

Având în vedere situația de fapt descrisă în cele două procese verbale de contravenție și sancțiunile aplicate inculpatului în materie contravențională, instanța de apel a pus în discuție existența autorității de lucru judecat pentru fapta dedusă judecării în procedura penală, întemeiat pe disp. art. 4 din Protocolul 7 al Convenției și cauza Tsonev vs. Bulgaria pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

Potrivit art. 6 din Codul de procedură penală „Nicio persoană nu poate fi urmărită sau judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni atunci când față de acea persoană s-a pronunțat anterior o hotărâre penală definitivă cu privire la aceeași faptă, chiar și sub altă încadrare juridică.”

Principiul *ne bis in idem* se opune urmăririi sau sancționării unei persoane pentru săvârșirea unei infracțiuni pentru care persoana respectivă a fost deja achitată sau condamnată printr-o hotărâre definitivă conform legii și procedurii penale a statului.

Articolul 4 al Protocolului 7 al Convenției consacră „dreptul de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori”, cunoscut sub denumirea de „ne bis in idem”: „*Nimeni nu poate fi urmărit sau pedepsit penal de către jurisdicțiile aceluiași Stat pentru săvârșirea infracțiunii pentru care a fost deja achitat sau condamnat printr-o hotărâre definitivă conform legii și procedurii penale ale acestui Stat. (...)*”

Așa cum s-a arătat în mod constant în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, noțiunea de procedură penală din textul art. 4 al Protocolului nr. 7 la Convenția europeană asupra drepturilor omului și a libertăților fundamentale trebuie interpretată în lumina principiilor generale care privesc termenii de acuzație penală și pedeapsă din art. 6 și 7 ale Convenției europene. Incidența într-o cauză penală a principiului *ne bis in idem* presupune analiza sancțiunii aplicate anterior și dacă aceasta se circumscrie sau nu noțiunii de „acuzație penală”, stabilirea identității dintre faptele din prima procedură și cele din a doua procedură și analiza dublei proceduri.

În dreptul intern, anumite fapte care au o conotație penală, datorită gradului scăzut de pericol social, nu sunt calificate drept infracțiuni, ci contravenții.

În categoria acestora se înscriu și contravențiile incriminate în art. 653 lit. a din HG 707/2006 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Codului vamal al României conform căruia constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 3000 la 8000 lei sustragerea de la controlul vamal a oricăror bunuri sau mărfuri care ar trebui plasate sub un regim vamal, pentru care inculpatul a fost sancționat.

Potrivit art. 612 din același act normativ persoanele fizice pot introduce sau scoate din țară mărfuri fără caracter comercial, în limitele și în condițiile prevăzute de lege.

Faptele de care a fost „acuzat” inculpatul A. prin cele două procese verbale contravenție arătate mai sus, întocmite de agenții constatatori din cadrul Biroului Vamal S., pot fi considerate ca având un caracter „penal” în sensul autonom pe care Convenția EDO îl acordă acestei noțiuni, având în vedere că, pe de o parte, interdicția instituită prin textul legal încălcat se adresează tuturor persoanelor și că, pe de altă parte, scopul sancțiunii este acela de a pedepsi și a preveni săvârșirea în viitor a unor fapte similare (Hotărârea CEDO din 4 octombrie 2007 Anghel c. României).

În aceste condiții, instanța de control judiciar trebuie să stabilească dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute în art. 4 al Protocolului nr.7 din Convenția EDO și anume să stabilească dacă faptele pentru care inculpatul a fost trimis în judecată în cauza pendinte, sunt aceleași cu faptele pentru care inculpatul a fost sancționat contravențional și dacă există o hotărâre prin care să se fi stabilit definitiv dacă persoana acuzată este sau nu vinovată de săvârșirea faptei cu caracter penal reținute în sarcina sa în procedura contravențională (Hotărârea CEDO Tsonyo Tsonev c. Bulgariei).

Curtea constată că inculpatul A. a fost trimis în judecata în prezenta cauză pentru comiterea infracțiunii de contrabandă prev. de art. 270 alin. 2 lit. a din Legea 86/2006, reținându-se în sarcina lui că, la data de 23.05.2015, în jurul orelor 03:00, s-a prezentat pe sensul de intrare în România, în PTF S., la volanul autoturismului marca Z ..., cu numărul de înmatriculare xx-yyy, iar în urma controlului a fost descoperită cantitatea de 860 pachete țigări marca ..., ascunsă și nedeclarată, în locașuri special amenajate în bara din spate, praguri și un locaș amenajat între lunetă și portbagaj. Față de modul în care au fost ascunse țigările, în locașuri special amenajate, autoturismul marca Z cu numărul de înmatriculare xx-yyy, serie șasiu WBAGG8..., de culoare negru, an fabricație 1999 și certificatul de înmatriculare cu numărul CAT 69..., au fost reținute în vederea confiscării conform Adeverinței de reținere a bunurilor nr. 104/23.05.2015.

Ulterior, la un control amănunțit, în același autoturism, sub filtrul de aer, a fost găsit un pachet învelit în plastic negru, tras în scotch, în care se aflau 327.146 bucăți pietre artificiale din zirconiu, evaluate de către Direcția Regională Vamală la suma de 43.455 lei.

Potrivit art. 270 alin. 2 lit. a din Legea 86/2006, *constituie, de asemenea, infracțiune de contrabandă și se pedepsește potrivit alin. 1, introducerea în sau scoaterea din țară prin locurile stabilite pentru controlul vamal, prin sustragere de la controlul vamal, a bunurilor sau a mărfurilor care trebuie plasate sub un regim vamal, dacă valoarea în vamă a bunurilor sau a mărfurilor sustrate este mai mare de 20.000 lei în cazul produselor supuse accizelor și mai mare de 40.000 lei în cazul celorlalte bunuri sau mărfuri.*

În aceste condiții, instanța de apel retine că acuzațiile aduse inculpatului atât în procedura contravențională cât și în prezentul proces penal sunt, în esență, aceleași, în accepțiunea art. 4 al Protocolului nr.7 din Convenția EDO (Hotărârea CEDO Tsonyo Tsonev c. Bulgariei, par.52)

În privința existenței unei hotărâri judecătorești prin care să se fi stabilit definitiv dacă inculpatul este sau nu vinovat de săvârșirea faptelor cu caracter penal reținute în sarcina sa, Curtea constată că în accepțiunea Curții EDO, o hotărâre este definitivă, în sensul art.4 al Protocolului nr.7 din Convenția EDO, atunci când acea hotărâre a intrat sub autoritatea lucrului judecat (Hotărârile CEDO Tsonyo Tsonev c. Bulgariei, par.52 și Sergey Zolotukhin c. Rusiei, par.107-108).

În cauză, așa cum s-a arătat mai sus, procesele-verbale invocate nu au fost contestate în instanță cu plângere contravențională, astfel că, la expirarea termenului de 15 zile de la comunicarea lor, au devenit irevocabile. Condamnarea administrativă suferită de inculpat a devenit astfel definitivă în înțelesul art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenția europeană anterior declanșării procedurilor penale împotriva inculpatului. De menționat este faptul că prin ordonanța din data de 24 iunie 2015 s-a început urmărirea penală *in rem*, iar prin ordonanța din data de 30 septembrie 2015 s-a dispus efectuarea în continuare a urmăririi penale față de suspectul A., sub aspectul săvârșirii infracțiunii de contrabandă în modalitatea descrisă anterior.

În susținerea aplicării principiului *ne bis in idem* în cauza de față, Curtea mai reține că CEDO a constatat o violare a art. 4 al Protocolului nr.7 din Convenția EDO din partea Austriei, deoarece în urma unei pedepse aplicate de către organele administrative (politie), pentru conducerea autoturismului sub influența alcoolului, a fost pronunțată și o sentință judecătorească pentru aceeași fapta - ucidere din culpa ca urmare a conducerii unui autoturism sub influența alcoolului (Hotărârea CEDO Franz Fischer c. Austriei, par.25, 28-29,31-32).

În aceste condiții, Curtea retine că prezentul proces penal reprezintă o a doua procedură judiciară a statului îndreptată împotriva inculpatului A. prin care se urmărește angajarea răspunderii penale a inculpatului pentru o faptă de natura penală pentru care a fost deja condamnat definitiv în procedura contravențională.

Fiind realizate în cauză toate cele trei componente ale principiului *ne bis in idem* și având în vedere principiul priorității tratatelor internaționale privind drepturile omului în fața legislației naționale, principiu consacrat de art. 20 din Constituție, pentru infracțiunea de contrabandă prevăzută de art. 270 alin. 2 lit. a din Legea nr.86/2006 nu se poate constata decât intervenția autorității de lucru judecat, cauză care lipsește de obiect acțiunea penală și atrage încetarea procesului penal în baza art. 396 alin. 6 Cod procedură penală rap. la art. 16 lin. 1 lit. i Cod procedură penală raportat la art.4 din Protocolul nr.7 CEDO.”

2. Autoritate de lucru judecat. Consecințe.

Rezumat:

În situația în care o persoană a fost condamnată definitiv pentru comiterea unei infracțiuni, ea nu mai poate fi judecată și condamnată pentru săvârșirea aceleiași fapte, chiar dacă i s-ar da o altă încadrare juridică. În acest caz, instanța va dispune încetarea procesului penal, întrucât există autoritate de lucru judecat.

(Decizia nr. 434 din 25.04.2018, dosar nr. 5018/86/2016)

Dispoziții legale aplicabile: art. 16 alin. 1 lit. i Cod procedură penală.

Hotărârea rezumată:

Prin sentința penală nr. 340 din 27.12.2017 pronunțată în dosar nr. .../86/2016, Tribunalul Suceava l-a condamnat pe inculpatul A. la pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de efectuare de operațiuni financiare în mod fraudulos, prevăzută de art. 250 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 41 alin. 1 Cod penal.

A condamnat pe același inculpat la pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de acces ilegal la un sistem informatic, prevăzută de art. 360 alin. 1, 2 și 3 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 41 alin. 1 Cod penal.

A constatat că infracțiunile din prezenta cauză sunt concurente cu infracțiunea de tâlhărie calificată, prev. de art. 233 Cod penal rap. la art. 234 alin. 1 lit. d și f Cod penal, pentru care inculpatul a fost condamnat la pedeapsa de 4 (patru) ani închisoare, la care a fost adăugat restul de 869 zile închisoare, prin sentința penală nr. 265 din 13.07.2015 a Judecătoriei Suceava.

A descontopit și repus în individualitatea ei pedeapsa rezultantă de 4 (patru) ani și 869 zile închisoare, în pedeapsa de 4 (patru) ani închisoare și restul adăugat de 869 zile închisoare.

În baza art. 38 alin. 1 și 2 Cod penal rap. la art. 39 alin. 1 lit. b Cod penal și art. 40 alin. 1 Cod penal, a contopit pedepsele aplicate în prezenta cauză cu pedeapsa de 4 (patru) ani închisoare, în sensul că a aplicat pedeapsa cea mai grea, de 4 ani închisoare, la care a adăugat un spor de 20 luni închisoare (o treime din celelalte pedepse), urmând ca, în final, inculpatul să execute o pedeapsă de 5 ani și 8 luni închisoare.

A constatat că infracțiunile de efectuare de operațiuni financiare în mod fraudulos, prevăzută de art. 250 alin. 1 Cod penal, și acces ilegal la un sistem informatic, prevăzută de art. 360 alin. 1, 2 și 3 Cod penal, pentru care inculpatul a fost condamnat prin prezenta hotărâre, sunt săvârșite în termenul de supraveghere al liberării condiționate din executarea pedepsei de 7 ani închisoare aplicată prin sentința penală nr. 285/09.06.2010 a Judecătoriei Suceava pronunțată în dosar nr. .../314/2010, definitivă prin nerecurare la data de 05.07.2010.

În baza art. 104 alin. 2 teza I Cod penal a constatat că prin sentința penală nr. 265 din 13.07.2015 a Judecătoria Suceava, definitivă prin decizia penală nr. 642 din 11.09.2015 a Curții de Apel Suceava, s-a revocat liberarea condiționată din executarea pedepsei de 7 închisoare aplicate prin sentința penală nr. 285/09.06.2010 a Judecătoria Suceava, definitivă prin nerecurare la 05.07.2010, și a dispus executarea restului rămas neexecutat de 869 zile închisoare.

În baza art. 104 alin. 2 teza a II a Cod penal rap. la art. 43 alin. 1 Cod penal a adăugat pedeapsa rezultantă de 5 ani și 8 luni închisoare aplicată prin prezenta hotărâre la restul rămas neexecutat de 869 de zile închisoare din pedeapsa de 7 ani închisoare aplicată prin sentința penală nr. 285/09.06.2010 a Judecătoria Suceava, definitivă prin nerecurare la data de 05.07.2010, urmând ca inculpatul A. să execute pedeapsa de 5 ani, 8 luni și 869 zile închisoare.

Pentru a hotărî astfel, a reținut instanța fondului că la data de 30.10.2014, persoana vătămată B. a sesizat organele de poliție din cadrul Poliției Municipiului cu privire la faptul că în seara zilei de 29.10.2014, în jurul orei 21:30, A. a pătruns în apartamentul persoanei său, fără acord, folosind o cheie primită anterior de la B., apoi fără nici un motiv a exercitat acte de violență asupra persoanei vătămate, depozitând-o de un card bancar, un televizor, o tabletă, un aparat foto și suma de 90 lei.

În toamna anului 2014 persoana vătămată B. s-a înțeles cu inculpatul A. ca acesta din urmă să efectueze lucrări de modernizare a apartamentului aparținând persoanei vătămate, contra unei sume de bani, iar B. i-a înmănat în acest scop o cheie de la ușa de acces pentru ca inculpatul să poată să vină și să lucreze în apartament în lipsa proprietarului.

În seara zilei de 29.10.2014, persoana vătămată B. se afla la domiciliu, iar la un moment dat în apartament s-a stins complet lumina, astfel că B. s-a deplasat la tabloul electric de pe hol, pentru a-l verifica. În holul apartamentului l-a observat pe inculpatul A., care intrase fără acordul persoanei vătămate, folosind cheia înmănată de aceasta în scopul efectuării lucrărilor.

În aceste circumstanțe, inculpatul A. i-a cerut persoanei vătămate să îi achite suma de 10.000 lei pentru lucrarea efectuată, însă B. nu a fost de acord, întrucât suma pentru care se înțeleșeseră era mai mică. Persoana vătămată i-a mai spus inculpatului că nu are suma cerută, nici în numerar, nici pe card.

În urma refuzului lui B. de a-i satisface cererea, A. a început să exercite acte de violență asupra acestuia, lovindu-l cu putere, iar victima a căzut. În aceste împrejurări și amenințând pe persoana vătămată că o va omorî dacă sesizează organele de poliție, inculpatul a depozitat-o de suma de 90 lei și mai multe bunuri, respectiv un televizor marca ..., o tabletă marca ..., un aparat foto marca ..., precum și un card bancar emis pe numele lui B. de unitatea bancară xx BANK.

Odată cu sustragerea cardului bancar ridicat anterior, folosind violențe fizice și amenințări, inculpatul i-a cerut persoanei vătămate să-i comunice și codul PIN corespunzător instrumentului bancar. De frică, în contextul prezentat, fiind supus unor lovituri repetate de către inculpat, B. i-a comunicat acestuia codul PIN.

Inculpatul A. a părăsit apartamentul persoanei vătămate, având asupra sa suma de bani și bunurile sustrase, inclusiv cardul bancar aparținând acesteia. S-a deplasat din centrul municipiului (din zona .., unde este situat apartamentul persoanei vătămate) în cartierul .., unde s-a oprit la bancomatul aparținând yy BANK.

Astfel, la data de 29.10.2014, ora 23:53:03, inculpatul a retras suma de 200 lei de pe cardul persoanei vătămate, iar un minut mai târziu a mai retras încă 50 lei.

Ulterior, inculpatul l-a apelat telefonic pe martorul C., taximetrist, pe care îl cunoștea și căruia i-a solicitat serviciile. C. l-a transportat pe A. din cartierul ... în satul zz (la locuința inculpatului, unde acesta și-a schimbat îmbrăcămintea), apoi în comuna ww (de unde inculpatul a luat-o pe prietena lui), după care au revenit în municipiu. La întoarcerea în municipiu, inculpatul i-a solicitat martorului să oprească în cartierul .., la bancomatul aparținând yy BANK, pentru a scoate bani de pe card, iar taximetristul s-a conformat.

În aceste circumstanțe, inculpatul a mai retras încă 10 lei de pe cardul bancar aparținând lui B., retragere care a fost efectuată la data de 30.10.2014, ora 01:07:25.

După efectuarea celei de-a treia retrageri, inculpatul i-a cerut martorului C. să-l transporte la Hotelul „...” din comuna qq, unde a rămas împreună cu prietena lui.

Inculpatul a folosit banii retrași fără drept din contul persoanei vătămate în interes personal, achitând prețul cursei efectuate cu taxiul (60-70 lei), cazarea la hotel (50 lei), alimente și băuturi (57,49 lei achitați pentru o comandă la ...).

Din certificatul medico-legal nr. 1159 - A2 din 30.10.2014 și adresa SML Suceava nr. 201-SV/A8 din 31.10.2014, a rezultat că persoana vătămată B. a prezentat traumatism cranio facial, plagă contuză, echimoze și excoriații, leziuni traumatice care au necesitat 13-14 zile de îngrijiri medicale.

Prin decizia penală nr. 434 din data de 25.04.2018 pronunțată în dosar nr. ./86/2016, Curtea de Apel Suceava a admis apelul declarat de inculpat împotriva sentinței penale nr. 340/27.12.2017 a Tribunalului Suceava.

A desființat în parte sentința apelată și în rejudecare:

În baza art. 396 alin. 6 rap. la art. 16 alin. 1 lit. i Cod procedură penală, a încetat procesul penal pornit împotriva inculpatului A. pentru săvârșirea infracțiunilor de efectuare de operațiuni financiare în mod fraudulos, prev. de art. 250 alin. 1 Cod penal, și acces ilegal la un sistem informatic, prev. de art. 360 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 38 alin. 2 Cod penal și art. 41 alin. 1 Cod penal, dată fiind autoritatea de lucru judecat.

A menținut din sentință doar dispozițiile referitoare la plata onorariilor apărătorilor din oficiu pentru inculpat, din fondurile Ministerului Justiției.

Pentru a decide astfel, curtea a reținut că „prin ordonanța din data de 30.10.2014, s-a dispus în dosarul penal nr. 5613/P/2014 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Suceava începerea urmăririi penale în rem pentru săvârșirea infracțiunii de tâlhărie calificată, prev. și ped. de art. 233 Cod penal, rap. la art. 234 alin. 1 lit. d și f Cod penal, constând în aceea că *la data de 29.10.2014, în jurul orei 21:30, o persoană a pătruns fără drept în locuința persoanei vătămate B., folosind o cheie reală, după care a lovit-o cu pumnii și cu un ciocan în zona capului, cauzându-i leziuni traumatice care au necesitat 13 – 14 zile de îngrijiri medicale, ulterior deposedând-o de suma de 90 de lei, un card bancar, un televizor, o tabletă și un aparat cauzând un prejudiciu material total de aprox. 2.200 lei.*

La data de 08.01.2015, prin ordonanța nr. 5613/P/2014 a Parchetului de pe lângă Judecătoria Suceava, s-a dispus **disjungerea cauzei** sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de efectuare de operațiuni financiare în mod fraudulos, prev. și ped. de art. 250 alin. 1 Cod penal, și de acces ilegal la un sistem informatic, prev. și ped. de art. 360 alin. 1 Cod penal, ambele cu aplicarea art. 38 alin. 2 Cod penal, formarea unui nou dosar penal și **declinarea competenței** de soluționare în favoarea Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava.

Cauza nou formată a fost înregistrată la Parchetul de pe lângă Tribunalul Suceava cu nr. 35/P/2014, parchet care, după finalizarea cercetărilor, prin rechizitoriul nr. 35/P/2015 emis la data de 19.10.2016, a dispus trimiterea în judecată inculpatului A. pentru săvârșirea infracțiunilor de: efectuare de operațiuni financiare în mod fraudulos, prev. și ped. de art. 250 alin. 1 Cod penal și acces ilegal la un sistem informatic, prev. și ped. de art. 360 alin. 1 Cod penal, ambele cu aplicarea art. 38 alin. 2 Cod penal și art. 41 alin. 1 Cod penal, constând în aceea că, în data de 29.10.2014, ora 23:53:03, inculpatul a retras suma de 200 lei; în data de 29.10.2014, ora 23:54:45 a retras suma de 50 lei, iar în data de 30.10.2014, ora 01:07:25, a retras suma de 10 lei din contul bancar al persoanei vătămate B., folosind cardul bancar al acesteia, emis de unitatea bancară xx, fără consimțământul titularului, și codul PIN obținut după exercitarea de violențe, accesând astfel fără drept sistemul informatic de fiecare dată, sesizarea parchetului soldându-se cu condamnarea inculpatului prin sentința de față.

Anterior acestei hotărâri de condamnare, prin rechizitoriul nr. 5613/P/2014 din data de 29.01.2015 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Suceava, s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului A. pentru săvârșirea infracțiunii de tâlhărie calificată, prev. de art. 233 Cod penal rap. la art. 234 alin. 1 lit. d și f Cod penal, cu aplic. art. 41 alin. 1 Cod penal, constând în aceea că *la data de 29.10.2014, în jurul orei 21:30, inculpatul A. a pătruns fără drept în locuința persoanei vătămate B., folosind o cheie reală, după care a lovit-o cu pumnii și cu un ciocan în zona capului, cauzându-i leziuni traumatice care au necesitat 13 – 14 zile de îngrijiri medicale, ulterior deposedând-o de suma de 90 lei, un card bancar, un televizor, o tabletă marca .. și un aparat foto marca .., ulterior efectuând un număr de trei retrageri frauduloase de numerar de pe cardul sustras de la persoana vătămată, de 200 lei, respectiv 50 lei la data de 29.10.2014 și de 10 lei la data de 30.10.2014, cauzând un prejudiciu material total de aproximativ 2.200 lei .*

Dosarul a fost înregistrat la Judecătoria Suceava cu nr. ../314/2015, iar prin sentința penală nr. 265 din 13.07.2015, A. a fost condamnat pentru infracțiunea pentru care a fost trimis în judecată la pedeapsa de 4 ani închisoare, reținându-se aceeași situație de fapt cu aceea din actul de sesizare. Sentința penală a rămas definitivă, prin respingerea apelului inculpatului.

Din cuprinsul sentinței penale nr. 265 din 13.07.2015 a Judecătoriei Suceava, precum și din cel al sentinței apelate, rezultă, până la evidență, că faptele imputate inculpatului, care fac obiectul dosarului de față, și anume, retragerea frauduloasă de numerar de pe cardul sustras de la persoana vătămată, de 200 lei, respectiv 50 lei la data de 29.10.2014 și de 10 lei la data de 30.10.2014, card obținut prin folosirea violenței asupra persoanei vătămate B., sunt identice cu cele reținute în sarcina sa prin sentința mai sus amintită de condamnare pentru infracțiunea de tâlhărie.

Or, potrivit disp. art. 6 Cod procedură penală, *„nicio persoană nu poate fi urmărită sau judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni atunci când față de acea persoană s-a pronunțat anterior o hotărâre penală definitivă cu privire la aceeași faptă, chiar și sub altă încadrare juridică”*.

Raportând textul de lege mai sus citat la situația concretă reținută anterior, curtea constată că, deși încadrările juridice dată faptelor comise de inculpat sunt diferite în cele două hotărâri, operează autoritatea de lucru judecat, fiind dată tripla identitate de: părți, obiect(în speță fapta și nu încadrarea juridică) și cauză.

Prin urmare, fiind dat cazul de stingere a acțiunii penale prev. la art. 16 alin. (1) lit. i) Cod procedură penală, cu consecința încetării procesului penal, curtea, în baza art. 421 pct. 2 lit. a) Cod procedură penală, va admite apelul declarat de inculpat (...).”

3. Inculpat trimis în judecată pentru comiterea a două infracțiuni. Inaplicabilitatea dispozițiilor art. 396 alin. (10) Cod procedură penală în cazul recunoașterii săvârșirii doar a uneia dintre acestea.

Rezumat:

Nu poate fi aplicată procedura simplificată a recunoașterii învinuirii și, pe cale de consecință, nu devin incidente dispozițiile art. 396 alin. 10 Cod procedură penală în cazul în care inculpatul nu recunoaște comiterea tuturor faptelor ce i se impută prin actul de sesizare a instanței.

(Decizia nr. 299 din data de 14.03.2018, dosar nr. 6124/285/2017)

Dispoziții legale aplicabile: art. 374 alin. 4 Cod procedură penală, art. 375 Cod procedură penală, art. 280 alin. 1 Cod procedură penală.

Hotărârea rezumată:

Prin sentința penală nr. 41 din data de 22.01.2018 pronunțată de Judecătoria Rădăuți în dosar nr. .../285/2017, în baza art. 396 alin. (1), (4) Cod procedură penală, raportat la art. 83 Cod penal, s-a stabilit față de inculpatul A., pentru săvârșirea infracțiunilor de:

- conducere pe drumurile publice a unui autovehicul de către o persoană care nu posedă permis de conducere, prev. de art. 335 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 396 alin. 10 din Codul de procedură penală, pedeapsa de 8 (opt) luni închisoare;

- conducere pe drumurile publice a unui autovehicul ale cărei plăcuțe de înmatriculare au fost retrase, prev. de art. 334 alin. 4, teza a I a Cod penal, cu aplicarea art. 396 alin. 10 din Codul de procedură penală, pedeapsa de 6 (șase) luni închisoare.

În baza art. 38 alin. 2, art. 39 alin. 1, lit. b din Codul penal, s-au contopit pedepsele stabilite față de inculpat, urmând ca acesta să execute pedeapsa rezultantă de 10 luni închisoare, formată din pedeapsa principală de 8 luni închisoare, la care s-a adăugat o treime, respectiv 2 luni închisoare, din cealaltă pedeapsă de 6 luni închisoare. În baza art. 83 alin. (1), (2) (3) Cod penal, s-a amânat aplicarea pedepsei de 10 luni închisoare pe un termen de supraveghere stabilit în condițiile art. 84 Cod penal, de 2 ani de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri.

Pentru a hotărî astfel, a reținut prima instanță că la data de 11 ianuarie 2016, în jurul orelor 12:45, inculpatul A. a condus autoturismul marca Z, de culoare roșie, fără a poseda permis de conducere pentru nicio categorie de vehicule, aspect reieșit din adresa Instituției Prefectului, Serviciul Public Comunitar Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor nr. .../19 ianuarie 2016, plăcuțele autoturismului fiind retrase și așadar autovehiculul neavând drept de circulație, astfel cum rezultă din adresa Serviciului Rutier B. nr. 10.373 din 26 ianuarie 2016.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria Rădăuți, criticând-o pentru nelegalitate, vizând greșita aplicare a prevederilor art. 396 alin. 10 C.p.p., în contextul în care nu erau îndeplinite condițiile art. 374 alin. 4 C.p.p. Mai exact, inculpatul, prin declarația pe care a depus-o la dosar, nu a recunoscut ambele infracțiuni reținute în rechizitoriu (prev. de art. 335 alin. 1 și art. 334 alin. 4 teza I C.pen.), ci doar una singură (pe cea prevăzută de art. 335 C.pen.).

Prin decizia penală nr. 299 din data de 14.03.2018 a Curții de Apel Suceava, în baza art.421 pct.2 lit.b Cod procedură penală, s-a admis apelul declarat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Rădăuți împotriva sentinței penale nr.41 din 22.01.2018 a Judecătoriei Rădăuți.

S-a desființat în totalitate sentința penală apelată și s-a trimis cauza spre rejudecare aceleiași instanțe, respectiv Judecătoriei Rădăuți.

Pentru a decide astfel a reținut curtea că „Prin rechizitoriul nr. 259/P/2016 din 19.10.2017 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Rădăuți a fost trimis în judecată, în stare de libertate, inculpatul A., sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de conducere pe drumurile publice a unui autovehicul de către o persoană care nu posedă permis de conducere, prevăzută și pedepsită de art. 335 alin.1 Cod penal și conducere pe drumurile publice a unui autovehicul ale cărui plăcuțe cu nr. de înmatriculare au fost retrase, prevăzută și pedepsită de art.334 alin.4 teza I Cod penal, cu aplic. art. 38 alin.2 Cod penal, constând în aceea că la data de 11.01.2016, în jurul orelor 12, a condus autoturismul marca Z, de culoare roșie, fără a poseda permis de conducere pentru nici o categorie de vehicule, iar plăcuțele autoturismului erau retrase, astfel că autovehiculul nu avea drept de circulație, astfel cum reiese din adresa Serviciului Rutier B. nr. ... din ...

Conform art. 374 alin. 4 C.p.p. „În cazurile în care acțiunea penală nu vizează o infracțiune care se pedepsește cu detențiunea pe viață, președintele pune în vedere inculpatului că poate solicita ca judecată să aibă loc numai pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale și a înscrisurilor prezentate de părți, dacă recunoaște în totalitate faptele reținute în sarcina sa, aducându-i la cunoștință dispozițiile art. 396 alin. (10)”.

Inculpatul a depus în fața primei instanțe o declarație notarială (autentificată prin încheierea nr. 252 din 27.12.2017 de către Biroul Individual Notarial C.) aflată la fila 34 dosar

fond, din cuprinsul căreia rezultă următoarele: „În calitate de inculpat în dosarul penal nr. .../285/2017 aflat pe rolul Judecătoria Rădăuți, declar prin prezenta că recunosc fapta săvârșită de conducere a unui autovehicul fără permis de conducere, faptă prevăzută de art. 335 N.C.P.”.

Rezultă fără nici un dubiu din analiza acestei declarații, care nu reprezintă altceva decât fundamentul reținerii dispozițiilor art. 374 alin. 4 C.p.p., faptul că inculpatul a recunoscut doar infracțiunea de conducere pe drumurile publice a unui autovehicul de către o persoană care nu posedă permis de conducere, prevăzută și pedepsită de art. 335 alin.1 Cod penal.

Ori, textul legal este foarte clar, impunând obligația ca recunoașterea faptelor să se facă integral, iar declarația inculpatului este una la fel de clară din care reiese că recunoaște doar o singură faptă, fiind deci o recunoaștere parțială.

Curtea reține că apărarea inculpatului formulată prin apărătorul său ales, în sensul că în cuprinsul declarației notariale s-ar fi strecurat o eroare materială (având în vedere și declarația de suspect aflată la filele 18-19 ds.u.p., din care rezultă faptul că acesta a recunoscut săvârșirea faptelor și și-a manifestat regretul pentru cele întâmplate), este posibil să fie adevărată, însă nu o poate reține, din moment ce la dosar nu a mai fost depusă o nouă declarație notarială prin care inculpatul să menționeze expres (așa cum a făcut în cuprinsul primei declarații notariale) că recunoaște și fapta de conducere pe drumurile publice a unui autovehicul ale cărui plăcuțe cu nr. de înmatriculare au fost retrase, prevăzută și pedepsită de art. 334 alin.4 teza I Cod penal și nici nu s-a prezentat în instanță să dea o declarație în acest sens.

Pentru aceste considerente, Curtea reține că urmarea procedurii prevăzută de art. 375 C.p.p. de către prima instanță s-a făcut în mod nelegal, nefiind întrunită una din condițiile de prevăzute expres și limitativ de art. 374 alin. 4, respectiv aceea a recunoașterii în totalitate a faptelor reținute prin rechizitoriu. Conform art. 280 alin. 1 C.p.p. „Încălcarea dispozițiilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal atrage nulitatea actului în condițiile prevăzute expres de prezentul cod”, iar potrivit alin. 2 „Actele îndeplinite ulterior actului care a fost declarat nul sunt la rândul lor lovite de nulitate, atunci când există o legătură directă între acesta și actul declarat nul”. Așa fiind, cum prima instanță a nesocotit condiția recunoașterii în totalitate a învinuirii, urmarea procedurii prevăzută de art. 375 C.p.p. este lovită de nulitate, la fel ca și actul ulterior care este reprezentat de sentința nr. 41 din data de 22.01.2018.

Pentru considerentele ce preced, în baza art. 421 pct. 2 lit. b Cod procedură penală, va admite apelul declarat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Rădăuți împotriva sentinței penale nr. 41 din 22.01.2018 a Judecătoria Rădăuți, va desființa în totalitate sentința penală apelată și va trimite cauza spre rejudecare aceleiași instanțe, respectiv Judecătoria Rădăuți.

Cu ocazia rejudecării, prima instanță va proceda la respectarea normelor procesual penale ce reglementează procedura recunoașterii învinuirii și funcție de poziția procesuală a inculpatului, fie va da curs prevederilor art. 375 alin. 1, 2 rap. la art. 397 alin. 10 Cod procedură penală, fie dispozițiilor art. 374 alin. 5-10 Cod procedură penală.”

4. Soluționarea dosarului în primă instanță de către judecătorul care, printr-o încheiere pronunțată anterior, a confirmat redeschiderea urmăririi penale în cauză. Incompatibilitate. Nulitatea hotărârii astfel pronunțate.

Rezumat:

Judecătorul care a confirmat, prin încheiere, redeschiderea urmăririi penale și care a avut ca urmare formularea unei acuzații în materie penală împotriva inculpatului devine incompatibil să exercite funcția de judecător pe fond a cauzei. În cazul în care, omițând să se abțină, procedează la judecata dosarului, hotărârea pronunțată este lovită de nulitate absolută.

(Decizia nr. 596 din 8 iunie 2018, dosar nr. 1762/222/2016)

Dispoziții legale aplicabile: art. 281 alin. 1 lit. a, art. 285 și urm, art. 335 Cod proc penală.

Hotărârea rezumată:

Prin sentința penală nr. 63 din data de 14.03.2018 pronunțată de Judecătoria Dorohoi în dosar nr. .../222/2016, s-a constatat că legea penală mai favorabilă inculpatului este Codul penal de la 1969.

A fost condamnat inculpatul A. pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 208 alin. 1, art. 209 alin. 1 lit. g și i Cod penal, cu aplic. art. 41 alin. 2 și a art. 74 alin. 1 lit. a Cod penal, cu raportare la art. 76 alin. 1 lit. c Cod penal, la pedeapsa de 2 ani închisoare. S-a dispus anularea suspendării condiționate a pedepsei de 1 an și 6 luni aplicat prin decizia penală nr. 750/16.09.2013 a Curții de Apel Suceava în dosar nr. .../222/2013.

S-a descontopit pedeapsa rezultantă prin această decizie în componentele sale, după cum urmează: 1 an și 6 luni pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 208 alin. 1, art. 209 alin. 1 lit. g și i Cod penal cu aplic art.320 alin. 1 Cod proc. penală, art. 74 lit. a și c și art. 76 lit. d Cod penal; 1 an și 6 luni pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 208 alin. 1, art.209 alin. 1 lit. g, i Cod penal cu aplicarea art. 320 alin. 1 Cod proc. penală, art. 74 lit. a și c, art. 76 lit. d Cod penal.

În baza art. 33 lit. a raportat la art. 34 alin. 1 lit. b Cod penal s-au contopit pedepsele aplicate urmând ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea, respectiv de 2 ani închisoare.

În baza art. 81 și 82 Cod penal s-a dispus suspendarea executării pedepsei rezultante pe durata termenului de încercare de 4 ani, care se va calcula începând cu data de 16.09.2013.

Pentru a pronunța această sentință, Judecătoria Dorohoi a reținut că prin rechizitoriul nr. 127/P/2015 din 04 mai 2016 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Botoșani, a fost trimis în judecată inculpatul A. pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat în formă continuată, prev. de art. 228 alin. 1, art. 229 alin. 1 lit. b și d Cod penal, cu aplic. art. 35 alin. 1 și art. 36 alin. 1 Cod penal, constând în aceea că, în perioada februarie-mai 2012, a sustras în mod repetat în unele situații pe timp de noapte și prin escaladare diferite bunuri din ferma părții civile B. situat în comuna C., jud. D., cauzând astfel un prejudiciu apreciat la suma de 22.420 lei.

Reținând vinovăția acestuia, instanța a procedat în modalitatea arătată în cele ce preced.

Prin decizia penală nr. 596 din data de 08.06.2018 pronunțată de Curtea de Apel Suceava în dosar nr. .../222/2016, în temeiul art. 421 pct. 2 lit. b Cod procedură penală, s-a admis apelul formulat de inculpatul A. împotriva sentinței penale mai sus arătate.

S-a desființat în totalitate sentința penală, cauza fiind spre rejudecare la Judecătoria Dorohoi.

Pentru a decide astfel, a reținut curtea că:

„Prin Decizia nr. 496 din data de 23 iunie 2015, pronunțată de Curtea Constituțională a României, publicată în Monitorul Oficial nr. 708 din 22.09.2015, cu referire la art. 335 alin. 4 Cod procedură penală, Curtea a reținut, printre altele și următoarele:

Dispozițiile art.335 alin.(1)-(3) Cod procedură penală reglementează trei cazuri de redeschidere a urmăririi penale de către procuror, din oficiu. Potrivit alin.(1) al art.335 mai sus arătat, redeschiderea urmăririi penale are loc atunci când procurorul ierarhic superior celui care a dispus soluția clasării constată că nu a existat împrejurarea pe care se întemeia soluția clasării. În acest caz, procurorul ierarhic superior infirmă ordonanța de clasare și dispune redeschiderea urmăririi penale, restituind dosarul organului de cercetare penală, potrivit art.317 Cod procedură penală. Conform art.335 alin.(2) Cod procedură penală, redeschiderea urmăririi penale poate fi dispusă și în situația în care au apărut fapte sau împrejurări noi din care rezultă că a dispărut împrejurarea pe care se întemeia clasarea. În acest caz, procurorul revocă ordonanța și dispune redeschiderea urmăririi penale. În fine, potrivit art.335 alin.(3) Codul procedură penală, procurorul revocă ordonanța de renunțare la urmărire penală și dispune redeschiderea urmăririi penale când constată că suspectul sau inculpatul nu și-a îndeplinit cu rea-credință obligațiile stabilite conform art. 318 alin.(3) din același cod.

Situațiilor procesuale anterior analizate le sunt aplicabile dispozițiile art.335 alin.(4) din Codul de procedură penală, conform cărora redeschiderea urmăririi penale este supusă confirmării judecătorului de cameră preliminară, în termen de cel mult 3 zile, sub sancțiunea nulității. În vederea pronunțării unei soluții în acest sens, judecătorul de cameră preliminară este obligat să verifice atât legalitatea cât și temeinicia ordonanței de redeschidere a urmăririi penale.

Verificarea legalității ordonanței de redeschidere a urmăririi penale constă în analiza realizată de judecătorul de cameră preliminară cu privire la îndeplinirea condițiilor legale pentru reluarea urmăririi penale în caz de redeschidere, respectiv faptul că, în drept, în cauză este aplicabilă una dintre situațiile prevăzute la art. 335 alin.(1)-(3) din Cod procedură penală. Neîndeplinirea condițiilor de legalitate anterior arătate determină infirmarea ordonanței de redeschidere a urmăririi penale.

Verificarea temeiniciei ordonanței de redeschidere a urmăririi penale presupune însă efectuarea unui control asupra situațiilor de fapt ce determină aplicarea prevederilor legale ale art.335 alin.(1)-(3) Cod de procedură penală. Astfel, judecătorul de cameră preliminară se află, potrivit textului criticat, în situația de a verifica și constata că, în mod concret, în cauză nu a existat împrejurarea pe care s-a întemeiat soluția de clasare [în situația prevăzută la art.335 alin.(1) din Codul de procedură penală], au apărut fapte sau împrejurări noi care fac să dispară împrejurarea pe care s-a întemeiat clasare [în situația prevăzută la art.335 alin.(2) din Codul de procedură penală] sau că suspectul sau inculpatul nu și-a îndeplinit, cu rea-credință, obligațiile stabilite potrivit art. 318 alin.(3) Cod procedură penală, cu prilejul renunțării de către procuror la urmărirea penală [în situația prevăzută la art.335 alin.(3) din Codul de procedură penală].

Curtea a constatat, totodată, că redeschiderea urmăririi penale are ca efect reluarea urmăririi penale conform dispozițiilor art.285 și următoarele din Codul de procedură penală. În acest sens, art.335 alin.(1) din același cod prevede că dacă procurorul ierarhic superior celui care a dispus soluția constată, ulterior, că nu a existat împrejurarea pe care se întemeia clasarea, infirmă ordonanța și dispune redeschiderea urmăririi penale, dispozițiile art.317 Cod procedură penală urmând a fi aplicate în mod corespunzător. Astfel, redeschiderea urmăririi penale va avea ca finalitate dispunerea de către procuror a uneia dintre soluțiile prevăzute la art.327 din Cod procedură penală, respectiv fie trimiterea în judecată, dacă din materialul de urmărire penală rezultă că fapta există, că a fost săvârșită de inculpat și că acesta răspunde penal, fie clasarea sau renunțarea la urmărire. Dacă ultimele două potențiale soluții nu schimbă situația juridică a persoanei în privința căreia se dispune redeschiderea urmăririi penale, soluția de trimitere în judecată, prin rechizitoriu, poate avea ca efect supunerea acesteia cercetării judecătorești. Dar, în oricare dintre cele trei situații juridice analizate, împotriva persoanei referitor la care este confirmată soluția de redeschidere a urmăririi penale va fi formulată o acuzație în materie penală.

Ori, prin Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014, paragrafele 33-34, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 886 din 5 decembrie 2014, s-a reținut că noțiunea de „acuzație în materie penală” trebuie înțeleasă în sensul Convenției și poate fi definită drept „notificarea oficială, din partea autorității competente, privind suspiciunea referitoare la comiterea unei fapte penale”, definiție care depinde, de asemenea, de existența sau absența unor „repercusiuni importante asupra situației (suspectului)” (a se vedea Hotărârea din 27.02.1980, pronunțată în Cauza *Deweer împotriva Belgiei*, paragraful 46; Hotărârea din 15.07.1982, pronunțată în Cauza *Eckle împotriva Germaniei*, paragraful 73.). În acest sens, Curtea a reținut că actualul Cod de procedură penală consacră trei modalități de acuzație în materie penală, reglementate de art. 307 referitor la aducerea la cunoștință a calității de suspect, art. 309 referitor la punerea în mișcare a acțiunii penale și la aducerea la cunoștință a calității de inculpat și art. 327 lit. a) referitor la rezolvarea cauzelor prin emiterea rechizitoriului și sesizarea instanței de judecată. Dacă în primele două situații notificarea oficială constă în aducerea la cunoștință a calității de suspect înainte de prima sa audiere și în comunicarea către inculpat a ordonanței prin care s-a pus în mișcare acțiunea penală care, de asemenea, este chemat în vederea audierii, în cea

de-a treia situație, notificarea oficială constă în comunicarea către inculpat a unei copii certificate a rechizitoriului în condițiile art. 344 alin.(2) din același cod ce dispune cu privire la procedura camerei preliminare.

Totodată, prin Decizia nr. 663 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 52 din 22 ianuarie 2015, paragraful 18, în ce privește critica referitoare la posibilitatea judecătorului de cameră preliminară care s-a pronunțat asupra soluțiilor de netrimitere în judecată ori asupra obiectului procedurii camerei preliminare să exercite și funcția de judecată pe fond a cauzei, Curtea a constatat că aceasta comportă două componente, una referitoare la procedura instituită de art.340 și art.341 din Codul de procedură penală și alta referitoare la cea instituită de art. 342—348 din același cod. Astfel, Curtea a constatat că, potrivit art. 64 alin. (5) și (6) din Codul de procedură penală, judecătorul care a participat la soluționarea plângerii împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimitere în judecată nu poate participa în aceeași cauză la judecata în fond sau în căile de atac, iar judecătorul care s-a pronunțat cu privire la o măsură supusă contestației nu poate participa la soluționarea contestației. Or, câtă vreme potrivit art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) teza finală din Codul de procedură penală, în cazul procedurii referitoare la soluționarea plângerilor împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimitere în judecată, admitând plângerea, judecătorul de cameră preliminară trimite dosarul spre repartizare aleatorie, atunci nu poate fi primită susținerea petentului referitoare la posibilitatea acestui judecător de a exercita și funcția de judecată în cauză, deoarece, așa cum s-a arătat mai sus, acesta este incompatibil. De altfel, cât privește această procedură de soluționare a plângerilor împotriva neurmăririlor ori netrimiterilor în judecată finalizate cu începerea judecății, Curtea a reținut că încheierea prin care se dispune începerea judecății are valențele unui act de sesizare al instanței de judecată, fapt care imprimă posibilității aceluiși judecător de a se pronunța și asupra fondului o lipsă de imparțialitate. De aceea, spre deosebire de procedura prevăzută de art.342 și următoarele din Codul de procedură penală, unde acuzația în materie penală a fost realizată deja, în cazul plângerilor formulate împotriva soluțiilor de netrimitere sau neurmărire penală dispuse de procuror, judecătorul de cameră preliminară astfel competent nu poate să exercite și funcția de judecată pe fond, întrucât caracterul *sui generis* al încheierii pronunțate în temeiul art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală preia în mod vădit activitatea specifică exercitării funcției de urmărire penală.

Raportând argumentele sus menționate la situația din prezentul dosar, Curtea constată că același magistrat care a soluționat fondul cauzei în prima instanță, pronunțând sentința penală nr. 63 din 14.03.2018 pronunțată de Judecătoria Dorohoi în dosar nr. ../222/2016 de condamnare a inculpatului A., pronunțase anterior două încheieri de confirmare a redeschiderii urmăririi penale, în data de 24.11.2014, dosar nr. ../222/2014 al Judecătoriei Dorohoi și în data de 16.11.2015, dosar nr. ../222/2015 al Judecătoriei Dorohoi, încheieri care au avut ca urmare formularea unei acuzații în materie penală împotriva inculpatului, urmată de trimiterea sa în judecată și supunerea acestuia cercetării judecătorești. Ori, raționamentele expuse de Curtea Constituțională în deciziile menționate cu privire la motivele care atrag incompatibilitatea judecătorului de cameră preliminară a exercitat și funcția de judecată în cauză sunt pe deplin aplicabile în prezenta speță, identitatea de rațiune pledând pentru identitate de soluție ca în cazurile precedente.

Astfel fiind, constatând incompatibilitatea judecătorului de fond în exercitarea funcției de judecată, Curtea apreciază pe deplin aplicabil cazul de nulitate absolută reglementat de art. 281 alin. 1 lit. a Cod procedură penală - compunerea completului de judecată, nulitate ce poate fi invocată și din oficiu de către instanța de judecată, cu efectul prev. de art. 421 pct. 2 lit. b Cod procedură penală, de desființare a sentinței penale nr. 63 din 14.03.2018 pronunțată de Judecătoria Dorohoi în dosar nr. ../222/2016 și trimiterea cauzei spre rejudecarea fondului la Judecătoria Dorohoi.”

5. Greșita respingere a cererii de abținere/ recuzare a completului de judecată investit cu soluționarea cauzei pe fond. Consecințe.

Rezumat:

Respingerea în mod neîntemeiat a unei cereri de abținere/ recuzare a completului de judecată care a pronunțat sentința penală supusă analizei atrage admisibilitatea apelului, desființarea în totalitate a hotărârii (ca act procesual lovit de nulitate relativă) și trimiterea cauzei spre rejudecare aceleiași instanțe, pentru a se respecta, în ce privește persoana vătămată și părțile, principiul aflării adevărului, dreptul la un proces echitabil și dreptul la un recurs efectiv.

(Decizia nr. 530 din 22 mai 2018, dosar nr. 1222/237/2017)

Dispoziții legale aplicabile: art. 21 și 24 din Constituția României, art.6 paragrafele 1, 3 lit. a din Convenția EDO, art. 8 Cod procedură penală, art. 421 pct. 2 lit. b Cod procedură penală.

Hotărârea rezumată:

Prin sentința penală nr. 31 din data de 26.01.2018 pronunțată de Judecătoria Gura Humorului în dosar nr. .../237/2017, în temeiul art. 396 alin. 1, alin. 6 Cod procedură penală rap. la art. art. 16 alin. 1 lit. e Cod procedură penală, art. 196 alin. 2, alin. 3, alin. 6 Cod penal, art. 157 alin. 1 Cod penal, s-a dispus încetarea procesului penal având ca obiect săvârșirea de către inculpatul A. a infracțiunii de vătămare corporală din culpă, prev. de art. 196 alin. 2, alin. 3 Cod penal, ca urmare a lipsei plângerii prealabile.

În temeiul art. 25 alin. 5 Cod procedură penală rap. la art. 16 alin. 1 lit. e Cod procedură penală, a fost lăsată nesoluționată acțiunea civilă formulată de părțile civile B., C., D. și E.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut că prin rechizitoriul nr. 107/P/2015 din data de 09.05.2017 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Gura Humorului s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului A. pentru săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală din culpă, prev. de art. 196 alin. 2, alin. 3 Cod penal, constând în aceea că, la data de 22.01.2015, în jurul orei 18²³, în timp ce conducea autoutilitara marca X., cu numărul de înmatriculare xx-yyy, efectuând manevra de mers înapoi din parcare laterală a F., nu s-a asigurat corespunzător, acroșând cu spatele autoutilitarei și proiectând-o de asfalt, călcând-o cu o roată peste abdomen pe persoana vătămată B. În urma impactului a rezultat vătămarea corporală a persoanei vătămate, aceasta fiind transportată la Spitalul Orășenesc G.

Potrivit art. 295 alin. 1 Cod procedură penală, punerea în mișcare a acțiunii penale se face numai la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, în cazul infracțiunilor pentru care legea prevede că este necesară o astfel de plângere.

Potrivit art. 296 alin. 1 Cod procedură penală, plângerea prealabilă trebuie să fie introdusă în termen de 3 luni din ziua în care persoana vătămată a aflat despre săvârșirea faptei.

Potrivit art. 196 alin. 6 Cod procedură penală, acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

Instanța de fond a reținut că evenimentul ce face obiectul dosarului de urmărire penală a avut loc la data de 22.01.2015, iar de la această dată persoana vătămată B. avea dreptul și obligația de a introduce plângere prealabilă, termenul socotindu-se împlinit în data de 22.04.2015.

Făcând o analiză proprie a actelor și lucrărilor dosarului, a conchis că există un dubiu cu privire la veridicitatea apărărilor persoanei vătămate referitoare la formularea unei plângeri orale, dubiu care profită inculpatului.

S-a admis ca adevărat că, potrivit art. 298 Cod procedură penală, în caz de infracțiune flagrantă, organul de cercetare penală este obligat să constate săvârșirea acesteia, chiar în lipsa plângerii prealabile. După constatarea infracțiunii flagrante, organul de urmărire penală cheamă

persoana vătămată și, dacă aceasta declară că face plângere prealabilă, începe urmărirea penală. În caz contrar, organul de cercetare penală înaintează procurorului actele încheiate și propunerea de clasare.

Instanța a reținut că organul de cercetare penală avea obligația de a chema persoana vătămată sau de a se deplasa în locul în care aceasta se afla, pentru a o întreba dacă face plângere prealabilă, însă a rămas în pasivitate.

Or, neîndeplinirea acestei obligații prevăzute de lege nu poate fi imputată inculpatului.

În lumina acestor considerente, instanța a constatat că persoana vătămată nu a formulat plângerea prealabilă în termenul prevăzut de lege.

Cum, potrivit art. 157 alin. 1 Cod penal, în cazul infracțiunilor pentru care punerea în mișcare a acțiunii penale este condiționată de introducerea unei plângeri prealabile de către persoana vătămată, iar lipsa acestei plângeri înlătură răspunderea penală, judecătoria a procedat conform celor de mai sus.

Împotriva acestei sentințe, în termen legal, au declarat apel persoana vătămată B. și părțile civile C., D. și E.

Prin decizia penală nr. 530 din data de 22.05.2018 pronunțată de Curtea de Apel Suceava în dosar nr. ../237/2017, s-au admis apelurile declarate de părțile civile împotriva sentinței penale de mai sus, care a fost desființată în totalitate, cauza fiind trimisă spre rejudecare aceleiași instanțe.

Pentru a decide astfel, curtea a reținut următoarele:

„În cursul soluționării cauzei la Judecătoria Gura Humorului, judecătorul fondului a formulat cerere de abținere, motivând că îl cunoaște pe inculpat care i-a dat anterior cadou două cărți cu prilejul vizionării unui imobil, pe care le-a luat, recunoscându-și astfel incompatibilitatea.

Cererea de abținere a fost respinsă.

Ulterior, pentru același motiv, a făcut cerere de recuzare și procurorul de ședință, cerere care a fost, la rândul ei, respinsă.

La termenul din 19.01.2018, președintele completului de judecată a formulat o nouă cerere de abținere în baza art. 64 alin. 1 lit. f Cod procedură penală, invocând că există o suspiciune rezonabilă că aparența de imparțialitate a judecătorului este afectată. Și această cerere a fost respinsă.

Chiar dacă în prezent imparțialitatea judecătorului nu este prevăzută ca motiv de nulitate absolută, Curtea constată că, potrivit at. 282 alin. 1 Cod procedură penală, „*Încălcarea oricăror dispoziții legale în afara celor prevăzute la art. 281 determină nulitatea actului atunci când prin nerespectarea cerinței legale s-a adus o vătămare drepturilor părților ori ale subiecților procesuali principali, care nu poate fi înlăturată altfel decât prin desființarea actului.*”

Ori, în cauză, respectiva nulitate relativă a fost invocată în termen, încălcarea respectivelor dispoziții legale vizând suspiciunea de afectare a imparțialității judecătorului a produs o vătămare drepturilor părților iar respectiva vătămare nu poate fi înlăturată decât prin desființare actului.

În aceste împrejurări, prezenta instanță nu își poate exercita atribuțiile de control judiciar.

Astfel, garanțiile procesuale menite să asigure aflarea adevărului, dreptul la apărare al celui judecat și dreptul la un proces echitabil, sunt reglementate prin disp. art. 8 Cod procedură penală, prin art. 24 din Constituție, precum și prin disp. art. 6 parag. 3 lit. a din Convenția Europeană a Drepturilor Omului ratificată de România prin Legea nr. 30/1994.

Chiar dacă apelul este o cale de atac devolutivă, a se proceda la suplینirea acestei omisiuni direct în prezentul cadru procesual, ar însemna a lipsi părțile de posibilitatea formulării unei căi de atac împotriva deciziei pronunțate de către instanța de apel, încălcându-li-se astfel dreptul la un recurs efectiv.

Prin urmare, se impune trimiterea cauzei la prima instanță, pentru a proceda în sensul celor mai sus arătate, astfel încât să nu fie afectat dreptul la apărare al niciuneia dintre părți.

În sprijinul acestei soluții, Curtea reține și argumentele expuse de Curtea Constituțională în decizia nr. 694/20.05.2010 dată în soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 184 din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, referitoare la modificarea dispozițiilor art. 385⁹ alin. 1 pct. 12 din Codul de procedură penală.

Se reține aici, printre altele, că „Accesul la justiție, consacrat de art. 21 din Constituția României, presupune posibilitatea concretă de a uza de toate mijloacele procesuale pentru apărarea unui drept sau interes legitim...”

În acest sens s-a decis și prin decizia nr. 349/A pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. 640/39/2014, în considerentele căreia s-a reținut, printre altele, că:

„Astfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în mod constant că, deși Convenția nu impune statelor crearea unui dublu nivel de jurisdicție, dacă acestea hotărăsc să implementeze un astfel de sistem, ele au obligația să vegheze ca justițiabilii să se bucure în fața instanțelor de apel de garanțiile fundamentale ale art. 6, paragraful 1 din Convenție (cauzele Delcourt împotriva Belgiei, 17 ianuarie 1970, paragraful 25, seria A nr. 11, Weissman și alții, paragrafele 32-44, Iorga împotriva României, paragrafele 34-52). Prin urmare, dreptul de acces la o instanță trebuie să fie respectat și de către instanța de apel.”

Întrucât Convenția urmărește protejarea unor drepturi concrete și efective, iar nu teoretice și iluzorii, Curtea apreciază că pentru ca părțile din prezenta cauză să beneficieze de un proces echitabil, se impune a se trimite cauza spre rejudecare, pentru a fi analizată de către un complet de judecată imparțial.

Aceasta, întrucât, așa după cum s-a arătat, s-ar încălca dreptul la un proces echitabil în situația în care s-ar analiza aceste aspecte pentru prima dată prin hotărârea pronunțată în prezenta cale de atac, fiind evident că s-ar suprima dreptul la exercitarea vreunei căi ordinare de atac împotriva deciziei pronunțate în apel.”

6. Exercițarea acțiunii civile în cadrul procesului penal.

Rezumat:

Exercițarea de către o persoană a acțiunii civile în cadrul procesului penal, dobândind astfel calitatea de parte civilă, nu este condiționată de participarea sa în acea cauză în calitate de persoană vătămată.

(Decizia nr. 275 din data de 12.03.2018, dosar nr. 1699/334/2017)

Dispoziții legale aplicabile: art.20 alin.1,2,3, art.79, art.84 alin.1, art.85 alin.2 Cod pr pen

Hotărârea rezumată:

Prin sentința penală nr. 163 din data de 14.12.2017 pronunțată de Judecătoria Vatra Dornei în dosar nr.../334/2017, s-a stabilit inculpatului A., pentru săvârșirea infracțiunii continuate de tăiere fără drept de arbori, prev. de art. 35 alin. 1 Cod penal raportat la art. 107 alin. 1 lit. d Cod silvic, cu aplicarea art. 396 alin. 10 Cod procedură penală, pedeapsa de 8 luni închisoare, persoană vătămată fiind Garda Forestieră S.

În baza art. 83 alin. 1, art. 82 Cod penal, s-a amânat aplicarea pedepsei de 8 luni închisoare și s-a stabilit, conform art. 84 Cod penal, un termen de supraveghere de 2 (doi) ani, care curge de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri.

Pentru a hotărî astfel, a reținut instanța fondului că prin rechizitoriul nr. 169/P/2016 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Vatra Dornei a fost trimis în judecată inculpatul A. pentru

săvârșirea infracțiunii continuate de tăiere fără drept de arbori, prev. de art. 35 alin. 1 Cod penal raportat la art. 107 alin. 1 lit. d Cod silvic.

În descrierea situației de fapt, s-a reținut, în esență, că în perioada 01.09-10.09.2014, în perioada februarie-martie 2015, precum și în luna septembrie 2015, acesta a tăiat fără drept un număr total de 19 arbori de pe suprafața de teren situată în afara fondului forestier în locul numit C. de pe raza comunei D., având un volum total de 48,708 mc și o valoare de 13,379 lei fără TVA, care depășește de 116 ori prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior.

Datorită faptului că suprafața de teren de pe care au fost tăiați ilegal cei 19 arbori de către inculpat se află în afara fondului forestier pentru care nu există amenajament silvic, nu a fost formulată în cauză cerere de constituire parte civilă.

Pentru termenul la care au avut loc dezbaterile asupra fondului, numita E. a formulat cerere de constituire parte civilă cu suma de 13.378 lei, reprezentând prejudiciul material, cerere respinsă de către instanță, cu motivarea că potrivit dispozițiilor art. 84 Cod procedură penală numai persoana vătămată se poate constitui parte civilă în procesul penal. Or, prin actul de sesizare a fost trimis în judecată inculpatul pentru săvârșirea infracțiunii continuate de tăiere fără drept de arbori, faptă pentru care E. nu figurează ca persoană vătămată.

Din analiza actelor și lucrărilor dosarului, a probatoriului testimonial și cu înscrisuri administrat în faza de urmărire penală, coroborate cu poziția procesuală a inculpatului de recunoaștere a faptei, instanța a constatat că sunt date elementele constitutive, atât sub aspectul laturii obiective, cât și a celei subiective, ale infracțiunii prev. de art. 35 alin. 1 Cod penal raportat la art. 107 alin. 1 lit. d Cod silvic, fiind dovedită întreaga situație de fapt așa cum a fost reținută prin actul de sesizare.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel, în latura civilă a cauzei, numita E. În motivarea scrisă a căii de atac formulate, aceasta a arătat că în mod greșit instanța fondului a respins cererea sa de constituire parte civilă, în condițiile în care, din interpretarea coroborată a prevederilor art. 18, art. 32 Cod procedură penală, subiectul activ al acțiunii civile este persoana în dauna căreia s-a produs prejudiciul material sau moral și care exercită această acțiune în cadrul procesului penal, dobândind astfel calitatea de parte civilă.

Participarea în cauză a unei persoane în calitate de persoană vătămată nu exclude existența părții civile. Dobândirea calității de parte civilă nu este ținută de participarea ca subiect procesual principal (persoană vătămată), aspect ce rezultă din interpretarea prevederilor art. 20 alin. 1 Cod procedură penală.

Pe de altă parte, infracțiunea de tăiere de arbori este una de rezultat, subiectul pasiv fiind persoana fizică ori juridică proprietară a terenului de pe care au fost tăiați arborii. Or, cu actele depuse la dosar, a făcut dovada că este titulara dreptului de proprietate, chiar dacă prin rechizitoriu nu s-a stabilit cine are calitatea de persoană vătămată sau de persoană civilă în cauză.

Motivele invocate oral au fost consemnate în încheierea de dezbateri din 05.03.2018.

Prin decizia penală nr. 275 din data de 12.03.2018 a Curții de Apel Suceava, în temeiul art. 421 pct. 2 lit. b Cod procedură penală, s-a admis apelul declarat de apelanta E.

S-a desființat în parte sentința penală și în rejudecare:

S-a înlăturat, din partea introductivă a sentinței, dispoziția de respingere, ca nefondată, a cererii de constituire parte civilă formulată de numita E., pronunțată la termenul de judecată din data de 14.12.2017.

S-a admis cererea de introducere în cauză, în calitate de parte civilă, a numitei E.

S-a trimis cauza primei instanțe în vederea soluționării acțiunii civile formulată de partea civilă E. prin care solicită obligarea inculpatului A. la plata sumei de 13.379 lei, reprezentând daune materiale.

Pentru a decide astfel, curtea a reținut următoarele:

„Prin rechizitoriul nr. 169/P/2016 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Vatra Dornei a fost trimis în judecată inculpatul A. pentru săvârșirea infracțiunii de tăiere fără drept de arbori, prev. de art. 35 alin. 1 Cod penal raportat la art. 107 alin. 1 lit. d Cod silvic.

Prin același rechizitoriu s-a dispus, în temeiul art. 315 alin. 1 lit. b Cod procedură penală, cu referire la art. 314 alin. 1 lit. a rap. la art. 16 alin. 1 lit. b Cod procedură penală, clasarea cauzei referitor la infracțiunea continuată de furt de arbori, prev. de art. 35 alin. 1 Cod penal raportat la art. 109 alin. 1 lit. d Cod silvic (trei acte materiale), întrucât fapta nu a fost săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege.

În descrierea situației de fapt, s-a reținut, în esență, că în perioada 01.09-10.09.2014, în perioada februarie-martie 2015, precum și în luna septembrie 2015, acesta a tăiat fără drept un număr total de 19 arbori de pe suprafața de teren situată în afara fondului forestier în locul numit C. de pe raza comunei D., având un volum total de 48,708 mc și o valoare de 13,379 lei fără TVA, care depășește de 116 ori prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior. În considerentele acestui act procesual se reține, printre altele, că „Din conținutul actelor întocmite de Garda Forestieră S., rezultă că cei 19 arbori tăiați ilegal au un volum de 48,708 mc și o valoare de 13379 lei fără TVA, care depășește de 116 ori prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior.

Din declarația numitei E. rezultă că deține în locul C. o suprafață de 5,17 ha teren împădurit din care doar pentru 4,7 ha este pusă în posesie. Între parcela de 4,7 ha și drumul E. este o fâșie de teren împădurit de-a lungul drumului care de fapt îi aparține, dar nu este pusă în posesie și de pe această suprafață A. i-a tăiat mai mulți arbori, însă l-a lăsat în pace, precizând că l-a găsit de câteva ori tăind arbori în perioada anilor 2012-2015 și că inițial a declarat că nu este pusă în posesie pe acea fâșie, dar după consultarea documentelor consideră că este proprietară. Aceasta a depus la dosar acte pentru fâșia de teren susmenționată.

Fiind audiat inculpatul A. a recunoscut fapta de tăiere ilegală a arborilor și a depus la dosar documentația întocmită pentru punerea în posesie a suprafeței folosite de familia sa de peste 80 de ani și a menționat că nimeni până la acel moment nu i-a contestat proprietatea, precizând totodată că nici numitul F. (tatăl numitei E.) și nici urmașii lui nu au folosit acest teren niciodată”.

În ce privește latura civilă a cauzei, a reținut parchetul că „Întrucât cei 19 arbori au fost tăiați ilegal de pe o suprafață de teren din afara fondului forestier pentru care nu există amenajament silvic și în consecință nu este încheiat nici un contract de pază și administrare, Ocolul Silvic D. a comunicat că nu se constituie parte civilă în procesul penal.

Cu toate că numiții E. și G. cu ocazia audierilor au menționat că ar fi proprietari ai suprafeței de teren de pe care au fost tăiați ilegal cei 19 arbori, organul de cercetare penală nu a putut să rețină că aceștia au calitatea de subiecți principali (persoane vătămate) în cauză, întrucât E. și G. nu au stabilit nici într-un fel dreptul de proprietate și nu sunt intabulați în cartea funciară ca proprietari ai acestei suprafețe de teren”.

Prin sentința penală supusă analizei (privită ca întreg, cu trimitere în acest sens și la cele dispuse în partea ei introductivă), instanța fondului a stabilit inculpatului A., pentru săvârșirea infracțiunii continuate de tăiere fără drept de arbori, prev. de art. 35 alin. 1 Cod penal raportat la art. 107 alin. 1 lit. d Cod silvic, cu aplicarea art. 396 alin. 10 Cod procedură penală, pedeapsa de 8 luni închisoare, persoană vătămată fiind Garda Forestieră B.

În baza art. 83 alin. 1, art. 82 Cod penal, a amânat aplicarea pedepsei și a stabilit, conform art. 84 Cod penal, un termen de supraveghere de 2 (doi) ani.

Anterior începerii cercetării judecătorești (14.12.2017), numita E. a formulat în scris (05.12.2017) și a susținut oral, în ședință publică, o cerere de constituire parte civilă îndreptată împotriva inculpatului, solicitând obligarea sa la plata sumei de 13.379 lei cu titlu de daune materiale, reprezentând contravaloarea celor 19 arbori tăiați (și însușiți) de către acesta de pe

suprafața de teren cu privire la care a pretins că-i aparține și pentru care ar deține acte de proprietate, pe care le-a depus la dosar.

Pronunțându-se asupra acesteia, instanța fondului a respins „cererea de constituire parte civilă formulată de numita E., cu motivarea că potrivit dispozițiilor art. 84 Cod proc. penală numai persoana vătămată se poate constitui parte civilă în procesul penal, ori prin actul de sesizare inculpatul a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii continuate de tăiere fără drept de arbori, fără ca E. să figureze pentru această faptă în calitate de persoană vătămată”.

Prevăd dispozițiile art. 79 Cod procedură penală că persoana vătămată, ca subiect procesual principal, este „persoana care a suferit o vătămare fizică, materială sau morală prin fapta penală”.

Potrivit celor stipulate în art. 20 alin. 1,2 Cod procedură penală, constituirea ca parte civilă se poate face până la începerea cercetării judecătorești, în scris sau oral, cu indicarea naturii și a întinderii pretențiilor, a motivelor și a probelor pe care acestea se întemeiază.

La alineatul 3 se prevede că în cazul în care constituirea ca parte civilă se face oral, organele judiciare au obligația de a consemna aceasta într-un proces-verbal sau, după caz, în încheiere.

În cazul nerespectării vreuneia dintre condițiile prevăzute la alineatele 1 sau 2, persoana vătămată nu se mai poate constitui parte civilă în cadrul procesului penal, putând introduce acțiunea la instanța civilă.

Într-adevăr, la alineatul 1 al art. 84 Cod penal se prevede că „Persoana vătămată care exercită acțiunea civilă în cadrul procesului penal este parte în procesul penal și se numește parte civilă”. S-ar putea conchide așadar, din interpretarea *per a contrario* a acestei dispoziții privită în mod singular, că exercitarea acțiunii civile s-ar putea face exclusiv de persoana care are, în procesul penal, calitatea de persoană vătămată.

Or, în acest ultim sens trebuie avute în vedere atât dispozițiile procesual-penale citate în precedent, cât și cele stipulate în art. 85 alin. 2 Cod procedură penală, în care se arată că, „Calitatea de parte civilă a persoanei care a suferit o vătămare prin infracțiune nu înlătură dreptul acestei persoane de a participa în calitate de persoană vătămată în aceeași cauză”.

Așadar, este dreptul unei persoane care se pretinde vătămată printr-o infracțiune să aleagă dacă participă în cauza penală dedusă judecării în calitate de persoană vătămată, de parte civilă sau cumulează cele două calități procesuale. Prin urmare, niciuna dintre ele nu o exclude, dar nici nu o presupune în mod obligatoriu ori automat pe cealaltă.

Relativ la aspectele anterior arătate, deși numita E. nu a declarat că participă în cauză în calitate de persoană vătămată, nu exista niciun impediment să se constituie în mod valabil parte civilă, dacă celelalte cerințe impuse de art. 20 alin. 1,2 Cod procedură penală sunt îndeplinite.

Cum declarația de constituire parte civilă depusă în scris la instanța fondului a fost formulată în termenul legal și conține evidențiate natura și întinderea pretențiilor, fiind însoțită de dovezile pe care se întemeiază, cererea sa formulată în acest sens era pe deplin admisibilă, astfel că judecătoria trebuia, după introducerea sa în cauză, să procedeze, eventual după disjungere, dacă în caz contrar se întârzia soluția din latura penală, la soluționarea ei.

Pentru considerentele arătate, curtea, constatând întemeiat apelul declarat de apelanta E., în temeiul art. 421 pct. 2 lit. b Cod procedură penală, îl va admite.

Va desființa în parte sentința penală atacată și în rejudecare, va înlătura, din partea introductivă a acesteia, dispoziția de respingere, ca nefondată, a cererii de constituire parte civilă formulată de numita E., pronunțată de instanța fondului la termenul de judecată din data de 14.12.2017.

Va admite cererea de introducere în cauză, în calitate de parte civilă, a numitei E.

Cum prin hotărârea supusă analizei nu s-a pronunțat asupra acesteia, va trimite cauza primei instanțe în vederea soluționării acțiunii civile formulată de partea civilă E.. prin care solicită obligarea inculpatului A. la plata sumei de 13.379 lei, reprezentând daune materiale.”

7. Neadministrare probatoriu în faza cercetării judecătorești. Inculpat reprezentat care a lipsit de la judecată.

Rezumat:

În cazul în care inculpatul, care a lipsit de la judecată și a fost reprezentat de avocat din oficiu, nu a solicitat în mod expres ca judecata să aibă loc în baza materialului probator efectuat în faza de urmărire penală, este justificată desființarea sentinței și trimiterea cauzei spre rejudecare primei instanțe, pentru a se asigura acestuia dreptul la un dublu grad de jurisdicție.

(Decizia penală nr. 77 din 23 ianuarie 2018 dosar nr. 1334/217/2016)

Dispoziții legale aplicabile: art. 374 alin. 7 Cod procedură penală, art. 2 din Protocolul nr. 7 al Convenției Europene a Drepturilor Omului.

Hotărârea rezumată:

Prin sentința penală nr. 51 din 29 iunie 2017 pronunțată de Judecătoria Darabani în dosar nr.../217/2016, în baza art. 396 alin 1,2 și 10 Cod procedură penală au fost condamnați inculpații:

1. A., pentru săvârșirea infracțiunii de lovire sau alte violențe, prevăzute de art. 193 alin 2 Cod proc. penală, cu aplicarea art. 77 litera a Cod proc. penală, la pedeapsa de 5 luni închisoare. În baza art. 91 Cod proc. penală s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere și s-a stabilit un termen de supraveghere de 2 ani, conform dispozițiilor art. 92 C. pen.

2. B., pentru săvârșirea infracțiunii de lovire sau alte violențe, prevăzute de art. 193 alin 2 Cod proc. penală, cu aplicarea art. 77 litera a Cod proc. penală la pedeapsa de 5 luni închisoare. În baza art.91 Cod proc. penală s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere și s-a stabilit un termen de supraveghere de 2 ani, conform dispozițiilor art. 92 C. pen..

3. C., pentru săvârșirea infracțiunii de lovire sau alte violențe, prevăzute de art. 193 alin 2 Cod proc. penală, cu aplicarea art. 77 litera a Cod proc. penală la pedeapsa de 5 luni închisoare. În baza art. 91 Cod procedură penală, s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere pe un termen de supraveghere de 2 ani, conform dispozițiilor art. 92 C. pen..

4. În baza art. 396 alin (1) și (2) Cod procedură penală, a fost condamnat inculpatul D. pentru săvârșirea infracțiunii de lovire sau alte violențe, la pedeapsa de 2.100 lei amendă, corespunzătoare unui nr. de 210 zile amendă, o zi amendă fiind stabilită la 10 lei.

Pentru a hotărî astfel, a reținut instanța fondului că persoana vătămată E., frate cu inculpatul A., în seara zilei de 02.01.2016, la orele 20,30, se afla în Barul F. din satul G, unde a avut o discuție contradictorie cu nepotul său H. (fiu al inculpatului A.), pe care l-a urmărit în afara barului. H. și-a alertat telefonic tatăl, pe inculpatul A., care se afla la domiciliul său. Potrivit declarației martorului I., acesta a fost apelat telefonic de inculpatul B. (care se află într-o relație de concubinaj cu sora martorului) și solicitat să vină cu mașina până la locuința lor.

În acel loc martorul a fost așteptat de inculpații A., B., C. și D., toți din satul J. Inculpatul B. i-a solicitat lui I. să meargă împreună cu ei să-l ia pe H. În jurul orelor 2245 au ajuns la intrarea în satul K. dinspre satul G., la o intersecție, unde martorul I. a oprit autoturismul. În acel moment, în spatele său a oprit un alt autoturism, din care a coborât persoana vătămată E..Din autoturismul martorului au coborât cei patru inculpați, cu toții lovindu-l cu pumnii și picioarele pe E., care a căzut. Întrucât de locul incidentului se apropia un alt autoturism, inculpații s-au urcat în autoturismul martorului, căruia i-au solicitat să plece. De la locuința lui L. l-au luat din curte pe H. Persoana vătămată a fost găsită ulterior de (...) pe drumul de la intrarea în satul K., culcată și plină de sânge, ulterior fiind transportată la Spitalul mun. M. în vederea acordării de îngrijiri medicale. Ulterior, persoana vătămată a fost transportată la Spitalul de Urgență N.

Conform Certificatului medico-legal nr. 52/D1/12.01.2016 al SJML, în urma agresiunii persoana vătămată E. a prezentat leziuni traumatice constând în echimoze, excoriații și plăgi ce s-au putut produce prin lovire cu obiecte contondente, excoriațiile frontale posibil și prin lovire

de obiect contondent /plan dur și care pot data din 02.01.2016. Leziunile necesită 8-9 zile de îngrijiri medicale pentru vindecare.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria Darabani.

Prin decizia penală nr. 77 din data de 23.01.2018 a Curții de Apel Suceava, s-a admis apelul declarat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Darabani, s-a desființat în totalitate sentința și s-a trimis cauza spre re judecare aceleiași instanțe.

Pentru a decide astfel, a reținut curtea că:

„(...) în faza de judecată doar inculpații: A., B. și C. au fost audiați la data de 12.01.2017, solicitând judecarea în procedură simplificată, doar pe baza probatoriului administrat la urmărirea penală pe care și l-au însușit, în timp ce inculpatul D., deși legal citat, nu s-a prezentat la niciun termen de judecată, nefiind audiat în cauză.

Cu toate acestea, prima instanță l-a condamnat și pe inculpatul D. doar în baza probatoriului administrat în faza de urmărire penală, fără a proceda la efectuarea cercetării judecătorești în ce-l privește pe acesta, deși avea această obligație potrivit disp. art. 374 alin. (7) Cod procedură penală, din cuprinsul căruia rezultă, fără echivoc, că necontestarea probelor administrate în cursul urmăririi penale scutește instanța de readministrarea acestora, doar când această manifestare de voință din partea celor menționați la respectivul articol este una expresă.

De asemenea, inculpatul D. nu s-a prezentat nici în fața instanței de apel pentru a fi întrebat dacă contestă sau nu materialul probator administrat în faza de urmărire penală.

Așadar, în situația dată, se impunea ca, față de inculpatul D., prima instanță să judece cauza cu respectarea principiilor procedurii de drept comun, cu parcurgerea specifică acestei faze procesuale, consacrate de art. 351 Cod procedură penală, potrivit căruia judecata cauzei se desfășoară în ședință, oral, nemijlocit și în contradictoriu. Aceste principii care guvernează faza de judecată își găsesc aplicarea în reglementarea judecării cauzei în primă instanță. Astfel, instanța de fond avea obligația de a proceda la audierea părților și a martorilor, în acest fel fiind respectate principiile nemijlocirii și contradictorialității.

Modalitatea în care a procedat prima instanță nu poate echivala cu o soluționare efectivă a cauzei, judecata având un caracter pur formal, care nu corespunde exigențelor regulilor de bază ale procesului penal, astfel că se impune rejudecarea cauzei de prima instanță, în condițiile în care legea procesual penală prevede două grade de jurisdicție, este necesar ca judecata să parcurgă toate etapele procesuale, pentru a nu priva inculpatul de un grad de jurisdicție, prin soluționarea cauzei direct de instanța de apel, după readministrarea probelor în apel.

Instanța de apel nu ar putea substitui integral faza de judecată care ar fi trebuit să aibă loc în primă instanță față de inculpatul deoarece o astfel de soluție ar determina eliminarea artificială a unui grad de jurisdicție, în defavoarea intereselor procesuale ale inculpatului, pentru care legislația procesuală prevede parcurgerea a două grade de jurisdicție.

Este adevărat că neregularitatea constatată de curte nu se regăsește printre cele prev. de art. 281 C. pr. pen. care, conform art. 421 pct. 2 lit. b Cod procedură penală, permit trimiterea cauzei spre rejudecare primei instanțe, însă, în condițiile în care nu a avut loc o judecată propriu-zisă în fața primei instanțe, pentru a nu priva inculpatul de un grad de jurisdicție prin judecarea cauzei direct de instanța de apel, după readministrarea tuturor probelor, se impune desființarea sentinței penale și rejudecarea cauzei de prima instanță, în vederea soluționării fondului cauzei cu respectarea garanțiilor procesuale conferite părților de Codul de procedură penală.

De asemenea, dublul grad de jurisdicție este un drept recunoscut în materie penală prin Protocolul nr. 7 al Convenției Europene a Drepturilor Omului. Acesta presupune că orice persoană declarată vinovată de săvârșirea unei infracțiuni de un tribunal, are dreptul de a cere examinarea hotărârii prin care i s-a stabilit vinovăția de către o instanță superioară ierarhic. Dublul grad de jurisdicție vizează o judecare devolutivă a cauzei în fața a două instanțe de judecată, una de fond, iar cea de-a doua, de control judiciar.

În primă instanță nu a avut loc o judecată cu respectarea tuturor garanțiilor procedurale, astfel că în speță primul grad de jurisdicție nu poate fi luat în considerare, de aceea pentru respectarea dreptului la un proces echitabil și asigurarea efectivă a două grade de jurisdicție, conform art. 2 din Protocolul nr. 7 al Convenția Europeană a Drepturilor Omului, este justificată trimiterea cauzei spre judecare.

Hotărârea primei instanțe nu a urmat regulile menționate, tocmai de aceea ar fi contrar spiritului legii în a impune instanței de control judiciar să judece direct în apel o cauză care nu a parcurs toate etapele judecării în prima instanță.

În ce-i privește pe ceilalți trei inculpați care au urmat procedura simplificată, curtea constată că nu se impune disjungerea cauzei față de aceștia și judecarea pe fond a apelului, apreciind că în acest caz de coparticipare la săvârșirea pretinselor infracțiuni, în care s-a exercitat și o acțiune civilă, este în interesul unei mai bune desfășurări a procesului penal ca acesta să aibă loc în integralitatea lui.”

8. Nelegalitatea excluderii unui mijloc de probă de către instanța de judecată care nu a fost exclus de judecătorul de cameră preliminară. Forța probantă a unui înscris eliberat de o instituție publică ce poartă mențiunea „*acest document este destinat numai pentru uzul poliției și a organelor abilitate de lege pentru cercetarea infracțiunilor și nu poate fi folosit în cadrul procesului penal*”

Rezumat:

Curtea reține că este nelegală înlăturarea unui înscris ca mijloc de probă de către instanța de judecată în condițiile în care aceasta este atributul exclusiv al judecătorului de cameră preliminară, la finalul procedurii de cameră preliminară, lucru care nu s-a întâmplat în cauză întrucât prin Încheierea din data de 04.10.2016 pronunțată în dosarul 6792/314/2016/a1 judecătorul de cameră preliminară a constatat legalitatea administrării probelor în faza de urmărire penală și nu a exclus niciun mijloc de probă.

*Mențiunea de pe o adresă a Inspectoratului General al Poliției de Frontieră – Punctul de contact P. că „*acest document este destinat numai pentru uzul poliției și a organelor abilitate de lege pentru cercetarea infracțiunilor și nu poate fi folosit în cadrul procesului penal*” nu obligă în niciun fel instanța de judecată, relevant în acest sens fiind dacă din conținutul adresei rezultă fapte sau împrejurări de natură a contribui la aflarea adevărului.*

(Decizia penală nr. 616 din 11.06.2018, dosar nr. 6792/314/2016)

Hotărârea:

Prin Sentința penală nr. 53 din 12.02.2018 a Judecătoriei Suceava, în temeiul art. 396 alin. 1 și 5 C.p.p. raportat la art. 16 alin. 1 lit. c C.p.p., a fost achitat inculpatul A. pentru săvârșirea infracțiunilor de fals material în înscrisuri oficiale prev. de art. 320 alin. 1 C.pen., de uz de fals prev. de art. 323 C.pen., de fals în declarații prev. de art. 326 C.pen., cu aplicarea art. 38 alin. 1 C.pen., întrucât nu există probe că inculpatul a săvârșit infracțiunile.(...)

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că prin rechizitoriul numărul 201/P/2016 din data de 22.08.2016 al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Suceava, s-a dispus trimiterea în judecată, în stare de libertate, a inculpatului A., pentru săvârșirea infracțiunilor de „fals material în înscrisuri oficiale”, prev. de art. 320 alin. 1 C.pen., „uz de fals”, prev. de art. 323 C.pen. și „fals în declarații”, prev. de art. 326 C.pen., cu aplic. art. 38 alin. 1 C.pen.

În rechizitoriu s-a reținut că inculpatul A. s-a născut în localitatea B. din Ucraina iar, după dobândirea cetățeniei române, i s-a eliberat la data de 30 iulie 2015 cartea de identitate seria XV nr. xxxxxx de către SPCLEP C., la domiciliu fiind trecută adresa din municipiul C., str. yyy, aparținând martorei D.

La data de 07.09.2015, inculpatul A. s-a prezentat la Instituția Prefectului - Județul C. – Serviciul Public Comunitar Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor, solicitând, în scris, preschimbarea permisului de conducere eliberat de către autoritățile ucrainene nr. BAH 204710 din 02.08.2012, valabil pentru categoriile A, B1, B, C1, C, D1, BE, C1E, cu un document similar românesc.

La cererea formulată, inculpatul a atașat permisul de conducere, în original, eliberat de Inspekția Auto de Stat din Orașul B., din cadrul Ministerului Afacerilor Interne al Ucrainei, traducerea acestuia din limba ucraineană în limba română, legalizată prin încheierea din 31.08.2015 a notarului public E., certificatul medical eliberat la 07.09.2015 de Centrul Medical, din care rezulta că este apt de a conduce autovehicule de categoria celor menționate în permisul ucrainean, certificatul de cazier judiciar emis de I.P.J. C. – Cazier judiciar cu nr. .. din 07.09.2015, chitanța nr. ../1 din 07.09.2015, privind achitarea taxei pentru eliberarea permisului, precum și o copie după cartea de identitate.

La data de 09.09.2015 Serviciul Public Comunitar Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor C. a solicitat autorităților ucrainene, prin adresa cu nr. ..., să confirme autenticitatea și valabilitatea permisului de conducere prezentat de inculpat la data de 07.09.2015.

Prin adresa nr. P.C.P./B.V./nr. 3.456.881 din 19.10.2015 Inspectoratul General al Poliției de Frontieră – Punctul de contact P. a comunicat faptul că în baza de date a Autoinspekției de Stat a Ucrainei din Regiunea B. inculpatul A. nu figurează cu permisul de conducere seria BAH 204710 pentru categoriile A, B1, B, C1, C, D1, BE, C1E, înscrisul prezentat autorităților române fiind falsificat.

Cauza a fost înregistrată pe rolul instanței la data de 29.08.2016 sub numărul .../314/2016.

Pentru dovedirea situației de fapt reținută prin rechizitoriu au fost menționate următoarele mijloace de probă administrate în cursul urmăririi penale, respectiv: proces verbal de sesizare din oficiu nr. 39446 din 27.10.2015; cererea adresată S.P.C.R.P.C.Î.V. C. nr. .. din 07.09.2015; permisul de conducere seria BAH .., în original; copia cărții de identitate seria .. nr. xx; traducerea legalizată a permisului de conducere; certificat medical eliberat de Centrul Medical nr. .. din 07.09.2015; certificat de cazier judiciar și chitanța nr. ../1 din 07.09.2015; adresa P.C.P./B.V./nr. .. din 19.10.2015 eliberată de I.G.P.F. Punctul de contact P. și declarația martorei D.

Prin Încheierea de ședință din camera de consiliu din data de 04.10.2016, rămasă definitivă prin necontestare la data de 18.10.2016, judecătorul de cameră preliminară a constatat legalitatea sesizării instanței cu rechizitoriul nr. 201/P/2016 din data de 22.08.2016 al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Suceava privind pe inculpatul A. precum și legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală și a dispus începerea judecării cauzei privind pe inculpat.

În faza de judecată inculpatul a beneficiat de asistența juridică a apărătorului desemnat din oficiu, avocat F.

Deși legal citat, inclusiv cu mandat de aducere precum și cu alertă în sistemul SINS, inculpatul nu s-a prezentat la judecarea cauzei.

În cursul cercetării judecătorești, au fost administrate următoarele mijloace de probă: declarația martorei D.

Din oficiu, instanța a dispus atașarea cazierului judiciar actualizat al inculpatului.

Totodată au fost solicitate relații de la Inspectoratul Teritorial de Muncă C., Administrația Județeană a Finanțelor Publice C., I.G.P.R., A.N.P., Instituția Prefectului județului C., răspunsurile comunicate de aceste instituții fiind atașate la dosar).

Nefiind contestate de părți, probele constând în: proces verbal de sesizare din oficiu nr. 39446 din 27.10.2015; cererea adresată S.P.C.R.P.C.Î.V. C. nr. 38489 din 07.09.2015; permisul de conducere seria BAH 204710, în original; copia cărții de identitate seria XV nr.

xxxxxx;traducerea legalizată a permisului de conducere;certificat medical eliberat de Centrul Medical nr. 1498 din 07.09.2015;certificat de cazier judiciar și chitanța nr. 9733942/1 din 07.09.2015;adresa P.C.P./B.V./nr. 3456881 din 19.10.2015 eliberată de I.G.P.F.- Punctul de contact P. și declarația martorei D. ; procese verbale privind căutarea și citarea inculpatului, nu au fost readministrate, dar au fost puse în dezbateră contradictorie a părților conform art. 374 alin 7 C.p.p., astfel încât au fost avute în vedere la soluționarea cauzei.

Analizând actele și lucrările dosarului, probatoriul administrat în cursul urmăririi penale și al cercetării judecătorești, instanța de fond a reținut următoarele:

Inculpatul A. s-a născut în localitatea B. din Ucraina iar, după dobândirea cetățeniei române, i s-a eliberat la data de 30.07.2015 cartea de identitate seria.. nr. xxxx de către SPCLEP, la domiciliu fiind trecută adresa din municipiul C., str. yyyy, imobil aparținând martorei D.

La data de 07.09.2015, inculpatul A. s-a prezentat la Instituția Prefectului - Județul C. – Serviciul Public Comunitar Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor, solicitând, în scris, preschimbarea permisului de conducere eliberat de către autoritățile ucrainene nr. BAH 204710 din 02.08.2012, valabil pentru categoriile A, B1, B, C1,C, D1, BE, C1E, cu un document similar românesc.

La cererea formulată, inculpatul a atașat permisul de conducere, în original, eliberat de Inspecția Auto de Stat din Orașul B., din cadrul Ministerului Afacerilor Interne al Ucrainei, traducerea acestuia din limba ucraineană în limba română, legalizată prin încheierea din 31.08.2015 a notarului public E., certificatul medical eliberat la 07.09.2015 de Centrul Medical, din care rezulta că este apt de a conduce autovehicule de categoria celor menționate în permisul ucrainean, certificatul de cazier judiciar emis de I.P.J. C. – Cazier judiciar cu ...din 07.09.2015, chitanța nr. ./1 din 07.09.2015, privind achitarea taxei pentru eliberarea permisului, precum și o copie după cartea de identitate.

La data de 09.09.2015, Serviciul Public Comunitar Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor C. a solicitat IGPF - punct de contact P., prin adresa cu nr. ..., să comunice informații privind permisului de conducere prezentat de inculpat la data de 07.09.2015.

Prin adresa nr. P.C.P./B.V./nr. 3.456.881 din 19.10.2015 Inspectoratul General al Poliției de Frontieră – Punctul de contact P. a comunicat faptul că în baza de date a Autoinspecției de Stat a Ucrainei din Regiunea B. inculpatul A. nu figurează cu permisul de conducere seria BAH 204710 pentru categoriile A, B1, B, C1, C, D1, BE, C1E.

Din conținutul declarației martorei D. reiese faptul că i s-a solicitat de către o prietenă, în prezent decedată, să îi faciliteze inculpatului primirea în spațiu în vederea obținerii unei cărți de identitate românești, lucru cu care aceasta a fost de acord. Martora precizează că s-a întâlnit o singură dată cu inculpatul și că acesta nu a locuit la domiciliul acesteia.

Instanța de fond a reținut că vinovăția unei persoane se stabilește în cadrul unui proces, cu respectarea garanțiilor procesuale, deoarece simpla învinuire nu înseamnă și stabilirea vinovăției, iar sarcina probei revine organelor judiciare, motiv pentru care interpretarea probelor se face în fiecare etapă a procesului penal, concluziile unui organ judiciar nefiind obligatorii și definitive pentru următoarea fază a procesului.

S-a reținut că la adoptarea unei hotărâri de condamnare, până la rămânerea definitivă, inculpatul are statutul de persoană nevinovată; la adoptarea unei hotărâri de condamnare definitive prezumția de nevinovăție este răsturnată cu efecte „*erga omnes*”.

Hotărârea de condamnare trebuie să se bazeze pe probe certe de vinovăție, iar în caz de îndoială, ce nu poate fi înlăturată prin probe, trebuie să se pronunțe o soluție de achitare, situație care este aplicabilă și în prezenta cauză.

Din coroborarea materialului probator administrat în cauză instanța de fond a reținut că nu rezultă situația de fapt menționată în actul de sesizare, respectiv că inculpatul a declarat în mod necorespunzător adevărului în fața unei instituții, în scopul obținerii unui document similar

românesc, în condițiile în care actul prezentat nu figura în baza de date a Auto Inspecției de Stat a Ucrainei din Regiunea B., fiind falsificat în vederea producerii de consecințe juridice.

Astfel, instanța de fond a reținut că Ministerul Public a apreciat că vinovăția inculpatului este susținută de următoarele mijloace de probă: cererea adresată S.P.C.R.P.C.Î.V. C. nr. .. din 07.09.2015 ; permisul de conducere seria BAH204710, în original; copia cărții de identitate seria XV nr. xxxx traducerea legalizată a permisului de conducere; certificat medical eliberat de Centrul Medical nr. 1498 din 07.09.2015 ; certificat de cazier judiciar și chitanța nr. ,/1 din 07.09.2015; adresa P.C.P./B.V./nr. 3456881 din 19.10.2015 eliberată de I.G.P.F.- Punctul de contact P. ,declarația martorei D.; procese verbale privind căutarea și citarea inculpatului.

Instanța de fond a apreciat că în întregul material probator administrat în cauză nu există nicio probă directă sau indirectă care să dovedească faptul că inculpatul a săvârșit infracțiunile de fals material în înscrisuri oficiale, prev. de art. 320 alin. 1 C.pen., uz de fals, prev. de art. 323 C.pen. și fals în declarații, prev. de art. 326 C.pen. pentru care a fost trimis în judecată.

În ceea ce privește proba cu înscrisul-adresă P.C.P./B.V./nr. 3456881 din 19.10.2015 eliberată de I.G.P.F.- Punctul de contact P., instanța de fond a considerat că din conținutul acesteia nu reiese, astfel cum a reținut Ministerul Public în actul de sesizare, faptul că înscrisul prezentat autorităților române este falsificat, ci doar că în baza de date a Auto inspecției de Stat a Ucrainei din Regiunea B., inculpatul A. nu figurează cu permisul de conducere seria BAH 204710 pentru categoriile A, B1, B, C1, C, D1, BE, C1E.

De asemenea, instanța de fond a reținut faptul că în partea de jos a înscrisului anterior menționat se arată faptul că acel document este destinat numai pentru uzul poliției și a organelor abilitate de lege pentru cercetarea infracțiunilor și nu poate fi folosit în cadrul procesului penal.

Astfel, din punct de vedere al fiabilității lui, s-a considerat că acest înscris nu este un mijloc de probă care să dovedească caracterul fals al permisului de conducere a cărui preschimbare a solicitat-o inculpatul. Organele de cercetare penală, în baza informațiilor cuprinse în acest înscris ar fi putut, dacă considerau că s-au săvârșit infracțiuni, să administreze mijloace de probă cu care să dovedească acele fapte. (de ex. expertiză/constatare tehnico-științifică pentru a stabili dacă permisul de conducere este falsificat, relații de la autoritățile ucrainene pentru a comunica dacă pe numele inculpatului a fost emis acel permis de conducere etc.)

S-a mai arătat că la pronunțarea unei condamnări, instanța trebuie să-și întemeieze convingerea vinovăției inculpatului pe bază de probe sigure, certe.

Înfăptuirea justiției penale cere ca instanțele judecătorești să nu se întemeieze, în hotărârile pe care le pronunță, pe probabilitate, ci pe certitudinea dobândită pe bază de probe decisive, complete, sigure, în măsură să reflecte realitatea obiectivă (fapta supusă judecării).

S-a reținut că numai așa se formează convingerea, izvorâtă din dovezile administrate în cauză, că realitatea obiectivă (fapta supusă judecării) este, fără echivoc, cea pe care o înfățișează realitatea reconstituită ideologic cu ajutorul probelor.

Având în vedere lipsa de fiabilitate a singurei probe pe care Ministerul Public și-a întemeiat acuzația, respectiv adresa P.C.P./B.V./nr. 3456881 din 19.10.2015 eliberată de I.G.P.F.- Punctul de contact P. cu privire la faptele de fals material în înscrisuri oficiale, prev. de art. 320 alin. 1 C.pen., uz de fals, prev. de art. 323 C.pen. și fals în declarații reținute în rechizitoriu, instanța de fond a considerat că nu poate reține din probatoriul administrat că faptele imputate inculpatului au fost săvârșite de acesta. Astfel, așa cum s-a precizat anterior pentru a se stabili existența vinovăției penale a unei persoane este necesar să existe probe certe și concludente în acest sens, probe care în cauza de față lipsesc.

De asemenea, instanța de fond a mai reținut că potrivit Constituției, art. 5/2 din C.p.p. și art. 66 alin. 1 C.p.p. inculpatul beneficiază de prezumția de nevinovăție și nu sunt obligați să-și dovedească nevinovăția, organele de urmărire penală fiind cele care trebuie să dovedească cele învederate, conform art. 63 din C.proc.pen., prezumție de nevinovăție ce nu a fost înlăturată.

Or, s-a reținut că din probe administrate în cauză nu au rezultat probe certe de vinovăție a inculpatului care la data de 07.09.2015 a solicitat, în scris, Serviciului Public Comunitar Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor preschimbarea permisului de conducere eliberat de către autoritățile ucrainene nr. BAH 204710 emis la 02.08.2012, valabil pentru categoriile A, B1, B, C1, C, D1, BE, C1E, declararea necorespunzătoare a adevărului fiind făcută în fața instituției în scopul obținerii unui document similar românesc, în condițiile în care actul prezentat nu figura în baza de date a Autoinspecției de Stat a Ucrainei din Regiunea B., fiind falsificat în vederea producerii de consecințe juridice, singurele aspecte ce au fost dovedite cu certitudine fiind faptul că persoana inculpatului a solicitat preschimbarea unui permis de conducere autorităților din România.

Pentru a se ajunge la concluzia condamnării, legea pretinde ca probele administrate să fie în măsură să răstoarne prezumția de nevinovăție instituită în favoarea inculpatului și să nu lase niciun dubiu cu privire la autorul faptei și vinovăția acestuia. În cauză, aceste exigențe nu sunt realizate așa cum s-a arătat în paragrafele anterioare.

În consecință, având în vedere lipsa probatoriului administrat în cauză și constatând că prezumția de nevinovăție nu a fost răsturnată în cauză, de către organele de urmărire penală, instanța de fond în baza art. 396 alin. 1 și 5 C.p.p. raportat la art. 16 alin. 1 lit. c C.p.p. l-a achitat pe inculpatul A. pentru săvârșirea infracțiunilor de fals material în înscrisuri oficiale prev. de art. 320 alin.1 C.pen., de uz de fals prev. de art. 323 C.pen., de fals în declarații prev. de art. 326 C.pen. întrucât nu există probe că inculpatul a săvârșit infracțiunile.

(...)

Împotriva acestei sentințe a declarat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria Suceava, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie. Astfel, s-a arătat că soluția este nelegală deoarece prima instanță nu s-a pronunțat asupra solicitării de desființare a permisului de conducere fals. În privința netemeinicii soluției primei instanțe s-a arătat că probele administrate dovedesc vinovăția inculpatului în ceea ce privește infracțiunile pentru care a fost trimis în judecată.

Procedând la soluționarea apelului declarat în cauză și examinând cauza sub toate aspectele de fapt și de drept, în conformitate cu prevederile art. 417 alin. 1, 2, art. 420 C.p.p., Curtea a constatat următoarele:

Prin rechizitoriul numărul 201/P/2016 din data de 22.08.2016 al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Suceava, s-a dispus trimiterea în judecată, în stare de libertate, a inculpatului A., pentru săvârșirea infracțiunilor de „fals material în înscrisuri oficiale”, prev. de art. 320 alin. 1 C.pen., „uz de fals”, prev. de art. 323 C.pen. și „fals în declarații”, prev. de art. 326 C.pen., cu aplic. art. 38 alin. 1 C.pen.

Conform art. 320 alin. 1 C.pen. infracțiunea de fals material în înscrisuri oficiale este definită ca fiind: „*Falsificarea unui înscris oficial, prin contrafacerea scrierii ori a subscrierii sau prin alterarea lui în orice mod, de natură să producă consecințe juridice*”.

Curtea a reținut că în mod corect prima instanță l-a achitat pe inculpat pentru această infracțiune motivat de faptul că nu există probe că acesta ar fi săvârșit fapta. Această infracțiune pedepsește pe cel care produce de la zero un înscris oficial fals sau falsifică datele de pe un astfel de înscris prin *contrafacerea scrierii ori a subscrierii sau prin alterarea lui în orice mod*.

În cauză nu au fost administrate probe din care să rezulte faptul că inculpatul ar fi întreprins vreo acțiune dintre cele care definesc conținutul constitutiv al infracțiunii de fals material în înscrisuri oficiale (falsificarea unui înscris oficial prin *contrafacerea* scrierii ori a subscrierii sau *alterarea* lui în orice mod, de natură să producă consecințe juridice).

Față de cele expuse anterior, Curtea a apreciat că nu se poate reține nici măcar existența infracțiunii de complicitate la infracțiunea de fals material în înscrisuri oficiale în condițiile în care o soluție de condamnare trebuie să se sprijine pe probe certe și nu pe prezumții și deducții ale organelor judiciare.

În ceea ce privește celelalte infracțiuni pentru care a fost trimis inculpatul în judecată, Curtea a reținut infracțiunea de uz de fals potrivit dispozițiilor art. 323 C.pen. reprezintă fapta de a folosi un înscris oficial ori sub semnătură privată, cunoscând că este fals, în vederea producerii unei consecințe juridice. Totodată, infracțiunea de fals în declarații, potrivit art. 326 C.pen., constă în fapta de a face declarații necorespunzătoare a adevărului, făcută unei persoane dintre cele prevăzute în art. 175 sau unei unități în care aceasta își desfășoară activitatea în vederea producerii unei consecințe juridice, pentru sine sau pentru altul, atunci când, potrivit legii ori împrejurărilor, declarația făcută servește la producerea acelei consecințe.

Conform art. 175 alin. 1 și 2 C.pen. funcționarul public, în sensul legii penale, este persoana care, cu titlu permanent sau temporar, cu sau fără o remunerație: a) exercită atribuții și responsabilități, stabilite în temeiul legii, în scopul realizării prerogativelor puterii legislative, executive sau judecătorești; b) exercită o funcție de demnitate publică sau o funcție publică de orice natură; c) exercită, singură sau împreună cu alte persoane, în cadrul unei regii autonome, al altui operator economic sau al unei persoane juridice cu capital integral sau majoritar de stat, atribuții legate de realizarea obiectului de activitate al acesteia. De asemenea, este considerată funcționar public, în sensul legii penale, persoana care exercită un serviciu de interes public pentru care a fost investită de autoritățile publice sau care este supusă controlului ori supravegherii acestora cu privire la îndeplinirea respectivului serviciu public.

Cu privire la situația de fapt, Curtea a reținut că la data de 7.09.2015, inculpatul A. s-a prezentat la Instituția Prefectului – Serviciul Public Comunitar Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor, solicitând, în scris, preschimbarea permisului de conducere eliberat de către autoritățile ucrainene nr. BAH 204710 din 02.08.2012, valabil pentru categoriile A, B1, B, C1, C, D1, BE, C1E, cu un document similar românesc.

La cererea formulată, inculpatul a atașat permisul de conducere, în original, eliberat de Inspekția Auto de Stat din Orașul B., din cadrul Ministerului Afacerilor Interne al Ucrainei, și traducerea acestuia din limba ucraineană în limba română, legalizată prin încheierea din 31.08.2015 a notarului public E.

La data de 09.09.2015, Serviciul Public Comunitar Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor C. a solicitat autorităților ucrainene, prin adresa nr. ..., să confirme autenticitatea și valabilitatea permisului de conducere prezentat de inculpat la data de 07.09.2015.

Prin adresa nr. P.C.P./B.V./nr. 3.456.881 din 19.10.2015 Inspectoratul General al Poliției de Frontieră – Punctul de contact P. a comunicat faptul că, în baza de date a Autoinspekției de Stat a Ucrainei din Regiunea B., „numitului A. nu i-a fost eliberat permisul de conducere cu seria BAH 204710 pentru categoriile A, B1, B, C1, C, D1, BE, C1E”.

Prima instanță a reținut că din cuprinsul acestui din urmă înscris „nu reiese astfel cum a reținut Ministerul Public în actul de sesizare faptul că înscrisul prezentat autorităților române este falsificat, ci doar că în baza de date a Auto inspekției de Stat a Ucrainei din Regiunea B., inculpatul A. nu figurează cu permisul de conducere seria BAH 204710 pentru categoriile A, B1, B, C1, C, D1, BE, C1E.”

Totodată, judecătorul fondului a mai reținut, dând o deosebită importanță acestui aspect (fraza fiind subliniată, scrisă îngroșat și înclinat), faptul că „în partea de jos a înscrisului anterior menționat se arată faptul că acel document este destinat numai pentru uzul poliției și a organelor abilitate de lege pentru cercetarea infracțiunilor și nu poate fi folosit în cadrul procesului penal.”

Curtea a reținut că este nelegală înlăturarea unui înscris ca mijloc de probă de către instanța de judecată în condițiile în care aceasta este atributul exclusiv al judecătorului de cameră preliminară, la finalul procedurii de cameră preliminară, lucru care nu s-a întâmplat în cauză (prin încheierea din data de 04.10.2016 pronunțată în dosarul .../314/2016/a1 judecătorul de cameră preliminară constatând legalitatea administrării probelor în faza de urmărire penală și nu a exclus niciun mijloc de probă).

În continuare a mai reținut judecătorul fondului că „din punct de vedere al fiabilității lui, acest înscris nu este un mijloc de probă care să dovedească caracterul fals al permisului de conducere a cărui preschimbare a solicitat-o inculpatul. Organele de cercetare penală, în baza informațiilor cuprinse în acest înscris ar fi putut, dacă considerau că s-au săvârșit infracțiuni să administreze mijloace de probă cu care să dovedească acele fapte. (de ex. expertiză/constatare tehnico- științifică-pentru a stabili dacă permisul de conducere este falsificat, relații de la autoritățile ucrainene pentru a comunica dacă pe numele inculpatului a fost emis acel permis de conducere, etc.)”.

Curtea a constatat că informațiile menționate în adresa nr. P.C.P./B.V./nr. 3.456.881 din 19.10.2015 au fost valorificate de autorități prin procesul verbal din data de 26.10.2015 iar acest din urmă înscris a fost reținut de către judecătorul de cameră preliminară ca mijloc de probă (f.2 din încheierea din data de 04.10.2016 pronunțată în dosarul .../314/2016/a1).

Curtea a mai reținut că în conformitate cu art. 198 alin. 1 C.p.p. „*Înscrisurile pot servi ca mijloace de probă, dacă, din conținutul lor, rezultă fapte sau împrejurări de natură să contribuie la aflarea adevărului*”.

Este adevărat faptul că în cuprinsul adresei nr. P.C.P./B.V./nr. 3.456.881 din 19.10.2015 Inspectoratul General al Poliției de Frontieră – Punctul de contact P. nu se precizează expres faptul că permisul de conducere seria BAH 204710 pentru categoriile A, B1, B, C1, C, D1, BE, C1E (prezentat de către inculpat autorităților române) este fals ci că inculpatului nu i-a fost emis acest permis de conducere.

Stabilirea împrejurării dacă un înscris oficial este fals sau nu este atributul exclusiv al instanței de judecată însă adresa în discuție fundamenta convingerea instanței de faptul că autoritatea competentă să elibereze un act oficial (în cauza de față permisul de conducere seria BAH 204710) nu a emis acel act. *Per a contrario*, permisul de conducere seria BAH 204710 pentru categoriile A, B1, B, C1, C, D1, BE, C1E, nefiind emis de autoritatea pe care legea o prevede, a fost falsificat. Pe cale de consecință, instanța de control judiciar a concluzionat că inculpatul, care știa că nu este posesor de permis de conducere în Ucraina, a cunoscut despre caracterul fals al acestui permis de conducere, deși nu s-a demonstrat cine l-a contrafăcut, iar prin depunerea lui la Instituția Prefectului Județul C., Serviciul Public Comunitar Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor, a urmărit producere de consecințe juridice (preschimbarea permisului de conducere cu un document similar românesc).

Curtea nu a împărțit concluzia judecătorului fondului despre mențiunea cuprinsă în partea de jos a adresei nr. nr. P.C.P./B.V./nr. 3.456.881 din 19.10.2015 Inspectoratul General al Poliției de Frontieră – Punctul de contact P., deoarece este vorba despre inserarea unor formulări tip, care nu își găsesc fundamentarea în cuprinsul Legii nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date. ***Mențiunea că „acest document este destinat numai pentru uzul poliției și a organelor abilitate de lege pentru cercetarea infracțiunilor și nu poate fi folosit în cadrul procesului penal” nu obligă în niciun fel instanța de judecată, relevant în acest sens fiind dacă din conținutul adresei rezultă fapte sau împrejurări de natură a contribui la aflarea adevărului*** (art. 198 C.p.p.) cu atât mai mult cu cât informațiile din acest document, așa cum s-a arătat anterior, au fost valorificate de autorități prin procesul verbal din data de 26.10.2015 iar acest din urmă înscris a fost reținut de către judecătorul de cameră preliminară ca mijloc de probă și se impunea a fi avut în vedere de către instanța de fond.

Inculpatul odată cu depunerea permisului de conducere a declarat în scris prin cererea de preschimbare că permisul este adevărat (conform fișei din 7.09.2015 depusă în original la dosar).

Curtea a reținut că situația de fapt mai sus menționată a rezultă din coroborarea următoarele probe: proces verbal de sesizare din oficiu nr. 39446 din 27.10.2015; cererea adresată S.P.C.R.P.C.Î.V. C. nr. 38489 din 07.09.2015, permisul de conducere seria BAH204710, în original; copia cărții de identitate seria XV nr. xx; traducerea legalizată a

permisului de conducere; certificat medical eliberat de Centrul Medical nr. .. din 07.09.2015; certificat de cazier judiciar și chitanța nr. ../1 din 07.09.2015; adresa P.C.P./B.V./nr. .. din 19.10.2015 eliberată de I.G.P.F.- Punctul de contact P.; declarația martorei D.; procese verbale privind căutarea și citarea inculpatului și adresa nr. .. din data de 05.06.2018 a Direcției Municipale de Evidență a Persoanelor – Biroul de Evidență a Persoanelor.

Din coroborarea mijloacelor de probă menționate anterior, rezultă fără dubiu că fapte de a folosi un înscris oficial falsificat și de a da declarații necorespunzătoare adevărului există și au fost săvârșite de inculpat cu forma de vinovăție prevăzută de lege iar vinovăția inculpatului A. a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă.

În drept, s-a reținut că fapta inculpatului A. care la data de 07.09.2015 a depus la Serviciul Public Comunitar Regim Permise de Conducere și Înmatricularea Autovehiculelor Suceava permisul de conducere emis de autoritățile ucrainene seria BAH 2044710 emis la data de 02.08.2012, cunoscând că este fals în condițiile în care nu a fost niciodată posesor de permis de conducere, în vederea producerii unor consecințe juridice, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de uz de fals prevăzută de art.323C.pen.

Sub aspectul **laturii obiective**, *elementul material* este cristalizat prin realizarea acțiunii de folosire a permisului de conducere emis de autoritățile ucrainene seria BAH 2044710 emis la data de 02.08.2012, cunoscând că este fals, și în vederea producerii unor consecințe juridice, respectiv eliberarea unui permis de conducere de către autoritățile române fără a mai promova un examen în acest sens. *Urmarea imediată* a faptei este atingerea adusă încrederii publice pe care trebuie să o inspire înscrisurile oficiale, iar *legătura de cauzalitate* dintre fapta și prejudiciu este dovedită prin probatoriul administrat.

Sub aspectul **laturii subiective**, inculpatul a săvârșit infracțiunea cu intenție directă, în accepțiunea art. 16 alin.3 lit. a C.pen. Inculpatul a avut reprezentarea faptei sale și a consecințelor antisociale și a urmărit acest rezultat, având intenția de a produce consecințe juridice prin fapta sa.

În drept, s-a constatat că fapta inculpatului A. care la data de 07.09.2015 a declarat la Serviciul Public Comunitar Regim Permise de Conducere și Înmatricularea Autovehiculelor Suceava prin cererea depusă faptul că este posesorul unui permisul de conducere emis de autoritățile ucrainene valabil în vederea producerii unei consecințe juridice pentru sine, respectiv pentru a obține un permis de conducere emis de autoritățile române, **întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de fals în declarații prevăzută de art.326C.pen.**

Sub aspectul laturii obiective, elementul material al infracțiunii prevăzute de art. 293 alin. 1 C.pen. constă în activitatea inculpatului A. de a declara în fața funcționarilor publici români că este posesorul unui permis de conducere emis de autoritățile ucrainene. Urmarea imediată a faptei este crearea unei stări de pericol cu privire la încrederea publică în adevărul pe care trebuie să-l reflecte declarațiile făcute în fața funcționarilor publici, iar legătura de cauzalitate dintre faptă săvârșită și urmarea imediată este dovedită din întreg probatoriul administrat.

Sub aspectul laturii subiective, inculpatul a săvârșit infracțiunea cu intenție directă, în accepțiunea art. 16 alin.3 lit. a C.pen. Inculpatul a avut reprezentarea faptei sale și a consecințelor antisociale și a urmărit acest rezultat, având intenția de a produce consecințe juridice prin fapta sa.

Totodată, Curtea a reținut că infracțiunile prevăzute de art.323C.pen. și art. 326 C.pen. din prezenta cauză sunt săvârșite de inculpat în stare de concurs real prev. de art.38 alin.1C.pen., fiind îndeplinite condițiile pentru reținerea acestei instituții, respectiv, inculpatul a săvârșit două infracțiuni înainte de a interveni vreo hotărâre de condamnare între ele.

La individualizarea pedepselor principale ce au fost aplicate inculpatului s-au avut în vedere prevederile art. 74 C.pen., în care sunt enumerate criteriile după care se stabilește și întinderea acesteia, respectiv în raport cu gravitatea infracțiunii săvârșite și cu pericolozitatea infractorului care se evaluează după criteriile menționate la lit. a-g ale aceluiași text de lege,

anume împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, precum și mijloacele folosite (astfel cum au fost evidențiate anterior); starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită; natura și gravitatea rezultatului produs ori a altor consecințe ale infracțiunilor; motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit; natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedente penale ale inculpatului (inculpatul nu este cunoscut cu antecedente penale); conduita după săvârșirea infracțiunilor și în cursul procesului penal (inculpatul nu a recunoscut săvârșirea faptelor și nici nu s-a prezentat în instanță deși s-au făcut toate demersurile posibile în acest sens); nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială (în vârstă de 28 ani la data săvârșirii faptei).

Curtea l-a condamnat pe inculpatul A. la pedeapsa de 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de uz de fals, prev. de art.323C.pen. și la pedeapsa de 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de fals în declarații, prev. de art.326 C.pen., urmând să facă și aplicarea dispozițiilor art.39C.pen.

Curtea a mai constatat că în privința modalității de executare a pedepsei, aceasta va fi în regim de detenție, din moment ce inculpatul nu și-a manifestat acordul de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității (acesta nu a putut fi găsit deși s-au făcut numeroase demersuri atât cu ocazia urmăririi penale, cât și a cercetării în fond și a judecării apelului), nefiind deci îndeplinită condiția impusă de către art. 91 alin. 1 lit. c C.pen., pentru a putea fi aplicată instituția suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

Totodată, Curtea a reținut că față de constatarea faptului că inculpatul a folosit un permis de conducere fals și a făcut declarații necorespunzătoare adevărului consemnate într-un înscris oficial este întemeiat și primul motiv de apel expus de către Parchetul de pe lângă Judecătoria Suceava și se impune anularea înscrisurilor false.

În consecință, față de considerentele expuse anterior, Curtea, în baza art. 421 pct. 2 lit. a C.p.p., a admis apelul declarat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Suceava împotriva sentinței penale nr. 53 din 12.02.2018 a Judecătoriei Suceava, va desființa, în parte, sentința penală sus menționată și în rejudecare:

A înlăturat dispozițiile de achitare a inculpatului A., în baza art. 396 alin.1 și 5 C.p.p. rap. art.16 alin.1lit.c C.p.p. pentru săvârșirea infracțiunilor de uz de fals, prev. de art.323 C.pen. și fals în declarații, prev. de art.326C.pen.

În temeiul art. 396 alin.1 și 2 C.pen., l-a condamnat pe inculpatul A. pentru săvârșirea infracțiunii de uz de fals, prev. de art.323 C.pen. la pedeapsa de 6 luni închisoare.

În temeiul art. 396 alin.1 și 2 C.pen., l-a condamnat pe același inculpat pentru săvârșirea infracțiunii de fals în declarații, prev. de art.326C.pen. la pedeapsa de 6 (șase) luni închisoare.

În temeiul art. 38 alin.1, art.39 alin.1 lit.b C.pen., a aplicat pedeapsa cea mai grea de 6 luni închisoare, la care a adăugat un spor de o treime din cealaltă pedeapsă menționată, respectiv 2 luni închisoare, în final inculpatul A. urmând să execute pedeapsa rezultantă de 8 luni închisoare, în regim de detenție.

A desființat înscrisurile false, respectiv: permisul de conducere eliberat pe numele inculpatului A. de către autoritățile ucrainene nr. BAH 204710 emis la data de 02.08.2012, pentru categoriile A, B1, B, C1, C, D1, BE, C1E, aflat în original la fila 18 ds., precum și cererea inculpatului A. adresată SPCRPCÎV nr... din 07.09.2015, aflată în original la fila 111 ds.fond.

9. Inculpat de cetățenie străină care înțelege limba română vorbită, însă nu înțelege scrisul în limba română. Aducerea la cunoștință de către organele de urmărire penală, în scris, în limba română, a dreptului de a beneficia în mod gratuit de un interpret atunci când nu înțelege, nu se exprimă bine sau nu poate comunica în limba română, precum și a obligației de a comunica în scris, în termen de 3 zile, orice schimbare a adresei, precum și consecința nerespectării acelei obligații – citațiile și orice alte acte comunicate la prima

adresă rămân valabile și se consideră că le-a luat la cunoștință. Respectarea formală de către organele judiciare a obligației de a aduce la cunoștința inculpatului de cetățenie străină a drepturilor de care beneficiază în cadrul procesului penal. Consecințe.

Rezumat:

În cursul urmăririi penale inculpatul, cetățean ucrainean, a fost audiat în calitate de suspect și inculpat, semnând acele declarații. Totodată inculpatului i-au fost aduse la cunoștință drepturile și obligațiile pe care le are în calitate de suspect și inculpat, așa cum rezultă din procesele verbale aflate la dosarul urmărire penală, inculpatul semnând aceste procese verbale. Printre drepturile ce i-au fost aduse la cunoștință, în scris, inculpatului se numără și dreptul de a beneficia în mod gratuit de un interpret atunci când nu înțelege, nu se exprimă bine sau nu poate comunica în limba română. Totodată inculpatului i-a fost adusă la cunoștință, în scris, obligația de a comunica în scris, în termen de 3 zile, orice schimbare a adresei, precum și consecința nerespectării acelei obligații – citațiile și orice alte acte comunicate la prima adresă rămân valabile și se consideră că le-a luat la cunoștință.

Deși din punct de vedere formal la dosar există dovada că inculpatul a fost informat că are dreptul la un interpret și că are obligația de înștiința organul judiciar despre orice schimbare de domiciliu, Curtea, pe baza explicațiilor oferite de inculpat constată că în realitate inculpatul nu a înțeles conținutul drepturilor și obligațiilor sale ca urmare a faptului că nu cunoaște bine limba română și nu înțelege scrisul în limba română.

Curtea, cu ocazia audierii inculpatului, a constatat că acesta are capacitatea de a înțelege în mare parte limba română, însă, cu ocazia punerii la dispoziția inculpatului a declarației scrise, inculpatul a avut nevoie de serviciile traducătorului autorizat pentru a înțelege ceea ce s-a consemnat.

Inabilitatea inculpatului de a lectura conținutul unui înscris în limba română este confirmată de împrejurarea că în niciuna din declarațiile de suspect sau inculpat date în fața organului de urmărire penală nu apare olograf scrisul inculpatului, ci doar semnătura.

Prin urmare, reținând că inculpatul nu a fost apt să înțeleagă conținutul drepturilor și obligațiilor din procesul verbal de aducere la cunoștință a acestora, întrucât are cunoștințe minime doar de limba română vorbită, neștiind să citească în limba română, Curtea constată că inculpatul nu a avut cunoștință nici de dreptul de a solicita un interpret, nici de obligația de a aduce la cunoștința organului de urmărire penală schimbarea de domiciliu din Ucraina în Belgia. În consecință, deși inculpatului i-a fost comunicat corect din punct de vedere procedural minuta sentinței penale atacate la domiciliul din Ucraina indicat de inculpat în cursul urmăririi penale, în realitate inculpatul nu a putut lua cunoștință de conținutul acesteia întrucât în acea perioadă se afla în Belgia și nu știa că are obligația de înștiința organul judiciar despre schimbarea de domiciliu, și care sunt consecințele nerespectării acestei obligații.

Atât Directiva 2010/64/UE privind dreptul la interpretare și traducere în cadrul procedurilor penale cât și Directiva 2012/13/UE privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale consfințesc obligația statelor membre UE de a se asigura că, în cadrul procedurilor penale, persoanele acuzate de săvârșirea unor infracțiuni sunt informate, în limba pe care o înțeleg și în termenul cel mai scurt, asupra acuzațiilor aduse și asupra drepturilor procesuale, obligația statelor subzistând pe tot parcursul procedurilor până la soluționarea definitivă a cauzelor penale.

Directiva 2010/64/UE stabilește în sarcina statelor membre obligația de a furniza persoanelor acuzate de săvârșirea unor infracțiuni, în mod gratuit, serviciile unui interpret autorizat, obligație pe care de altfel statul român și-a îndeplinit-o prin transpunerea Directivei 2010/64/UE în legea procesual penală, respectiv art. 12 alin. 3 Cod procedură penală.

Cum legea procesual penală apără drepturi reale și efective, împrejurarea că inculpatul nu a avut posibilitatea reală de a lua cunoștință de conținutul sentinței penale de condamnare

conduce la aprecierea că aceasta nu a fost comunicată efectiv inculpatului și prin urmare inculpatul se află în termenul de 10 zile pentru formularea apelului prev. de art. 410 alin. 1 Cod procedură penală.

Constatând așadar că inculpatul a fost citat la judecarea cauzei în primă instanță la domiciliul din Ucraina unde nu mai locuia, și într-o limbă pe care nu o cunoștea, Curtea apreciază că inculpatul nu a putut lua cunoștință efectiv de derularea judecării cauzei sale la instanța de fond, fiind lipsit astfel de posibilitatea de a-și exercita drepturile procesuale, inclusiv de dreptul de a accesa procedura simplificată a recunoașterii învinuirii prev. de art. 374 alin. 4 Cod procedură penală.

(Decizia penală nr. 1176 din 12.12.2018 , dosar nr. 1504/285/2017)

Dispoziții legale aplicabile: art. 83 Cod procedură penală, Directiva 2010/64/UE privind dreptul la interpretare și traducere în cadrul procedurilor penale, Directiva 2012/13/UE privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale

Hotărârea:

Prin Sentința penală nr. 704 din 18.10.2017 a Judecătorei Rădăuți, în baza art. 396 alin. (1), (2) Cod procedură penală, a fost condamnat inculpatul A:

- pentru săvârșirea infracțiunii de contrabandă în forma agravantă, prevăzută și pedepsită de art. 270 alin. 1 și 3 raportat la art. 274 din Legea nr. 86/2006, modificată și completată prin OUG nr. 54/2010, cu aplicarea art. 75 alin. 2, lit. b, art. 76 alin. 1, din Codul penal, la pedeapsa de 3 ani și 4 luni închisoare, parte civilă fiind ANAF - DGRFP,

În baza art. 67 din Noul Cod penal, s-a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1, lit. a și lit. b din Codul penal, pe o durată de 2 ani, după executarea pedepsei.

În baza art. 65 alin. 1 din Noul Cod penal, s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1, lit. a și lit. b din Codul penal pe durata și în condițiile prevăzute de art. 65 alin. 3 din Noul Cod penal.

- pentru săvârșirea infracțiunii de trecere ilegală a frontierei de stat, prevăzută și pedepsită de art. 262 alin. 1 din Codul penal, la pedeapsa de 6 luni închisoare.

În baza art.38, alin.1, art.39 alin.1, lit. b din Codul penal, s-au contopit pedepsele aplicate inculpatului, urmând a acesta să execute pedeapsa rezultantă de 3 ani și 6 luni închisoare, formată din pedeapsa principală de 3 ani și 4 luni închisoare, la care se adaugă o treime, respectiv 2 luni închisoare, din cealaltă pedeapsă de 6 luni închisoare.

În baza art.67 din Noul Cod penal, s-a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 66 alin.1, lit. a și lit. b din Codul penal, pe o durată de 2 ani, după executarea pedepsei.

În baza art. 65 alin.1 din Noul Cod penal, s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 66 alin.1, lit. a și lit. b din Codul penal pe durata și în condițiile prevăzute de art.65 alin.3 din Noul Cod penal.

În baza art. 396 alin.(1), (2) Cod procedură penală, a fost condamnat inculpatul B.:

- pentru săvârșirea infracțiunii de contrabandă în forma agravantă, prev. și ped. de art. 270 alin.1 și 3 raportat la art.274 din Legea nr.86/2006, modificată și completată prin OUG nr. 54/2010, cu aplicarea art. 75 alin. 2, lit. b, art. 76 alin. 1 Cod penal, la pedeapsa de 3 ani și 4 luni închisoare, parte civilă fiind ANAF - Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice.

În baza art. 67 din Noul Cod penal, s-a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 66 alin.1, lit. a și lit. b din Codul penal, pe o durată de 2 ani, după executarea pedepsei.

În baza art. 65 alin. 1 din Noul Cod penal, s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1, lit. a și lit. b din Codul penal pe durata și în condițiile prevăzute de art. 65 alin. 3 din Noul Cod penal.

- pentru săvârșirea trecere ilegală a frontierei de stat, prevăzută și pedepsită de art. 262 alin. 1 din Codul penal, la pedeapsa de 6 (șase) luni închisoare.

În baza art. 38, alin. 1, art. 39 alin. 1, lit. b din Codul penal, s-au contopit pedepsele aplicate inculpatului, urmând ca acesta să execute pedeapsa rezultantă de 3 (trei) ani și 6 (șase) luni închisoare, formată din pedeapsa principală de 3 ani și 4 luni închisoare, la care s-a adăugat o treime, respectiv 2 luni închisoare, din cealaltă pedeapsă de 6 luni închisoare.

În baza art. 67 din Noul Cod penal, s-a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1, lit. a și lit. b din Codul penal, pe o durată de 2 ani, după executarea pedepsei.

În baza art. 65 alin. 1 din Noul Cod penal, s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1, lit. a și lit. b din Codul penal pe durata și în condițiile prevăzute de art. 65 alin. 3 din Noul Cod penal.

În baza art. 396 alin. (1), (2) Cod procedură penală, a fost condamnat inculpatul C:

- pentru săvârșirea infracțiunii de contrabandă în forma agravantă, prev. și ped. de art. 270 alin. 1 și 3 raportat la art. 274 din Legea nr. 86/2006, modificată și completată prin OUG nr. 54/2010, cu aplicarea art. 75 alin. 2, lit. b, art. 76 alin. 1 Cod penal, la pedeapsa de 3 ani și 4 luni închisoare, parte civilă fiind ANAF - Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice.

În baza art. 67 din Noul Cod penal, s-a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1, lit. a și lit. b din Codul penal, pe o durată de 2 ani, după executarea pedepsei.

În baza art. 65 alin. 1 din Noul Cod penal, s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1, lit. a și lit. b din Codul penal pe durata și în condițiile prevăzute de art. 65 alin. 3 din Noul Cod penal.

- pentru săvârșirea trecere ilegală a frontierei de stat, prevăzută și pedepsită de art. 262 alin. 1 din Codul penal, la pedeapsa de 6 (șase) luni închisoare.

În baza art. 38, alin. 1, art. 39 alin. 1, lit. b din Codul penal, s-au contopit pedepsele aplicate inculpatului, urmând ca acesta să execute pedeapsa rezultantă de 3 (trei) ani și 6 (șase) luni închisoare, formată din pedeapsa principală de 3 ani și 4 luni închisoare, la care s-a adăugat o treime, respectiv 2 luni închisoare, din cealaltă pedeapsă de 6 luni închisoare.

În baza art. 67 din Noul Cod penal, s-a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1, lit. a și lit. b din Codul penal, pe o durată de 2 ani, după executarea pedepsei.

În baza art. 65 alin. 1 din Noul Cod penal, s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1, lit. a și lit. b din Codul penal pe durata și în condițiile prevăzute de art. 65 alin. 3 din Noul Cod penal.

În baza art. 112 al. 1 lit. a Cod penal, s-a dispus confiscarea:

- cantității de 1.500 pachete cu țigarete marca Marble, de proveniență extracomunitară, cu timbru Duty-Free, provenite din contrabandă, ridicată de la inculpați și predată la Camera de Corpuri a STPF, conform dovezii seria AAA nr. 10.984 din data de 08.04.2016, bunuri ce au fost produse prin săvârșirea infracțiunii. În baza art. 112 al. 1 lit. b Cod penal, s-a dispus confiscarea:

- unui telefon mobil, marca Nokia C2, de culoare negru, serie IMEI .../04/202790 ..., cu cartelă SIM, ridicat de la inculpatul C. și predat la Camera de Corpuri a STPF, conform dovezii seria AAA nr. ... din data de 27.01.2017, folosit la săvârșirea infracțiunii.

În baza art. 19, 20, 23, 25 și art. 393 alin. 3 și 397 din Noul Cod de procedură penală, rap. la art. 1357 și art. 1382 din Codul civil, s-a admis acțiunea civilă a părții civile ANAF - Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice, și în consecință, au fost obligați, în solidar, inculpații A., B. și C, să plătească părții civile ANAF - Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice

suma de 17.077 lei, reprezentând contravaloarea taxelor vamale și fiscale, respectiv contravaloarea prejudiciului cauzat prin fapta lor, precum și accesoriile fiscale aferente, conform Codului de procedură fiscală de la data comiterii faptei și până la achitarea efectivă a acestora.

În baza art. 274 al. 1 Cod proc. penală, au fost obligați fiecare dintre inculpat să plătească statului, câte 1.000 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare.

Pentru a pronunța această sentință, Judecătoria Rădăuți a reținut următoarele:

Prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Judecătoria Rădăuți nr. 1418/P/2016 din data de 1.03.2017 au fost trimiși în judecată, în stare de libertate, inculpații A. B. și C. pentru săvârșirea infracțiunilor de „trecere frauduloasă a frontierei de stat”, prev. de art. 262 alin 1 Cod penal și „contrabandă în formă agravantă” prev. de art. 270 alin 1 și 3, rap. la art. 274 din Legea nr. 86/2006, modif. prin OUG nr. 54/2010, cu aplic. art. 38 alin. 1 Cod penal, constând în aceea că, la data de 31.03.2016, în jurul orelor 21.05, au trecut ilegal frontiera de stat a României, pe direcția semnelui de frontieră S.F. 779, pe raza localității D. și au introdus ilegal în România, 1.500 pachete de țigări de proveniență extra comunitară (pachete de țigări marca Marble, având aplicat timbru tip „duty-free”), bunuri provenite din contrabandă și care trebuiau plasate sub regim vamal, activitate prin care au cauzat bugetului de stat un prejudiciu în sumă de 17.077 lei.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Judecătoriei Rădăuți, sub nr.../285/2017, la data de 17 martie 2017.

Prin Încheierea nr. 644 dată în ședința din camera de consiliu din data de 22 mai 2017, rămasă definitivă prin necontestare, judecătorul de cameră preliminară a constatat legalitatea sesizării instanței, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală și a dispus începerea judecării.

În vederea soluționării cauzei, instanța de fond a ținut seama de probele ce au fost administrate în timpul urmăririi penale și a cercetării judecătorești.

Analizând materialul probator administrat în cursul urmăririi penale și al cercetării judecătorești, instanța de fond a reținut următoarele:

La data de 31.03.2016, în jurul orelor 21.05, inculpații A., B. și C. au trecut ilegal frontiera de stat a României, pe direcția semnelui de frontieră S.F. 779, pe raza localității D. și au introdus ilegal în România, cantitatea de 1.500 pachete de țigări de proveniență extra comunitară (pachete de țigări marca Marble, având aplicat timbru tip „duty-free”), bunuri provenite din contrabandă și care trebuiau plasate sub regim vamal, activitate prin care au cauzat bugetului de stat un prejudiciu în sumă de 17.077 lei.

În fapt, instanța de fond a mai reținut că la data de 31.03.2016, polițiștii de frontieră, fiind în exercitarea atribuțiilor de serviciu, în jurul orelor 21:05 au observat cu ajutorul aparatului de vedere pe timp de noapte, pe direcția SF 779, loc aflat în extravilanul localității D. un număr de trei persoane care au trecut frontiera de stat a României în mod ilegal, intrând în România și cărând fiecare câte un număr de două colete voluminoase. În urma intervenției polițiștilor de frontieră, la circa 700 m. față de linia de frontieră, s-a reușit reținerea celor trei persoane, care au fost identificate în persoana inculpaților A., B. și C. În urma cercetării la fața locului, s-a stabilit faptul ca pe direcția SF 779+100 metri a avut loc o trecere ilegală a frontierei de stat din Ucraina în România în scop de contrabandă, persoanele reținute transportând un număr de două colete care conțineau în totalitate cantitatea de 1.500 pachete de țigări marca Marble, de proveniența Duty Free. Întreaga cantitate de țigări a fost depusă la camera de corpuri delictive a STPF în conformitate cu dovada seria AAA nr. 10984 din data de 08.04.2016. Pe timpul cercetărilor, de la C. a fost ridicat un telefon mobil ce a fost depus la camera de corpuri delictive a STPF cu dovada seria AAA, nr. ... din data de 27.01.2017.

În cauză, ANAF Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice s-a constituit parte civilă cu suma de 17.077 lei, reprezentând contravaloarea taxelor vamale și fiscale, respectiv contravaloarea prejudiciului cauzat prin fapta lor, precum și accesoriile fiscale aferente, conform Codului de procedură fiscală de la data comiterii faptei și până la achitarea efectivă a acestora.

În drept, s-a apreciat că faptele inculpaților A., B. și C. constând în aceea că la data de 31.03.2016, în jurul orelor 21.05, au trecut ilegal frontiera de stat a României, pe direcția semnului de frontieră S.F. 779, pe raza localității D. și au introdus ilegal în România, cantitatea de 1.500 pachete de țigări de proveniență extra comunitară, marca Marble, având aplicat timbru tip „duty-free”, bunuri provenite din contrabandă și care trebuiau plasate sub regim vamal, activitate prin care au cauzat bugetului de stat un prejudiciu în sumă de 17.077 lei, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor de „trecere frauduloasă a frontierei de stat” prev. de art.262 alin.1, Cod penal și „contrabandă în formă agravantă” prev. de art.270 alin.1 și 3, rap. la art.274 din Legea nr.86/2006, modificată și completată prin OUG nr.54/2010, ambele cu aplicarea art.38 alin.1, Cod penal.

La individualizarea pedepselor ce au fost aplicate inculpaților, instanța de fond a avut în vedere criteriile generale de individualizare prevăzute de art. 74 Cod penal, potrivit cărora: stabilirea duratei ori a cuantumului pedepsei se face în raport cu gravitatea infracțiunii săvârșite și cu pericolozitatea infractorului, care se evaluează după următoarele criterii:

- a) împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, precum și mijloacele folosite;
- b) starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită;
- c) natura și gravitatea rezultatului produs ori a altor consecințe ale infracțiunii;
- d) motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit;
- e) natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedente penale ale infractorului;
- f) conduita după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal;
- g) nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială.

Instanța de fond a mai reținut că fapta prezintă un pericol social concret, având în vedere că inculpații au introdus, deținut și transportat bunuri provenite din contrabandă, respectiv cantitatea de 1500 pachete de țigări diferite mărci, de proveniență extra-comunitară, dar și recunoașterea săvârșirii faptei pe timpul procesului penal, împrejurările și modul de comitere al faptei, precum și persoana inculpaților.

Prin urmare, având în vedere prevederile Noului Cod penal privind circumstanțele atenuante și agravante, raportat la circumstanțele concrete ale faptei, eforturile depuse de inculpați pentru înlăturarea consecințelor faptei, instanța de fond a apreciat că în cazul inculpaților poate fi reținută circumstanța de atenuare prev. de art. 75 alin. 2, lit. b Cod penal, având în vedere cantitatea relativ mică de țigări, astfel că instanța de fond a stabilit o pedeapsă prevăzută în limitele speciale ale infracțiunii, astfel cum au fost reduse în baza art. 76 alin. 1 Cod penal.

Față de cele expuse, instanța de fond, în baza 396 alin. (1), (2) Cod procedură penală, a condamnat pe inculpatul A., cetățean ucrainean;

- pentru săvârșirea infracțiunii de contrabandă în forma agravantă, prevăzută și pedepsită de art. 270 alin. 1 și 3 raportat la art. 274 din Legea nr. 86/2006, modificată și completată prin OUG nr. 54/2010, cu aplicarea art. 75 alin. 2, lit. b, art. 76 alin. 1, din Codul penal, la pedeapsa de 3 (trei) ani și 4 (patru) luni închisoare, parte civilă fiind ANAF - DGRFP ;

- pentru săvârșirea infracțiunii de trecere ilegală a frontierei de stat, prevăzută și pedepsită de art. 262 alin. 1 din Codul penal, la pedeapsa de 6 (șase) luni închisoare.

În baza art.38, alin.1, art.39 alin.1, lit. b din Codul penal, a contopit pedepsele aplicate inculpatului, urmând ca acesta să execute pedeapsa rezultantă de 3 (trei) ani și 6 (șase) luni închisoare, formată din pedeapsa principală de 3 ani și 4 luni închisoare, la care s-a adăugat o treime, respectiv 2 luni închisoare, din cealaltă pedeapsă de 6 luni închisoare.

În baza art. 396 alin.1, 2 Cod procedură penală, a condamnat pe inculpatul B., cetățean ucrainean:

- pentru săvârșirea infracțiunii de contrabandă în forma agravantă, prevăzută și pedepsită de art. 270 alin.1 și 3 raportat la art. 274 din Legea nr. 86/2006, modificată și completată prin

OUG nr. 54/2010, cu aplicarea art. 75 alin. 2, lit. b, art. 76 alin. 1 Cod penal, la pedeapsa de 3 ani și 4 luni închisoare, parte civilă fiind ANAF - DGRFP

- pentru săvârșirea trecere ilegală a frontierei de stat, prevăzută și pedepsită de art.262 alin.1 din Codul penal, la pedeapsa de 6 (șase) luni închisoare.

În baza art. 38, alin. 1, art. 39 alin. 1, lit. b din Codul penal, a contopit pedepsele aplicate inculpatului, urmând ca acesta să execute pedeapsa rezultantă de 3 (trei) ani și 6 (șase) luni închisoare, formată din pedeapsa principală de 3 ani și 4 luni închisoare, la care s-a adăugat o treime, respectiv 2 luni închisoare, din cealaltă pedeapsă de 6 luni închisoare.

În baza art. 396 alin. (1), (2) Cod procedură penală, a condamnat pe inculpatul C., cetățean ucrainean:

- pentru săvârșirea infracțiunii de contrabandă în forma agravantă, prevăzută și pedepsită de art.270 alin.1 și 3 raportat la art.274 din Legea nr.86/2006, modificată și completată prin OUG nr. 54/2010, cu aplicarea art. 75 alin. 2, lit. b, art. 76 alin. 1 Codul penal, la pedeapsa de 3 ani și 4 luni închisoare, parte civilă fiind ANAF - DGRFP.

- pentru săvârșirea trecere ilegală a frontierei de stat, prevăzută și pedepsită de art. 262 alin. 1 din Codul penal, la pedeapsa de 6 (șase) luni închisoare.

În baza art. 38, alin. 1, art. 39 alin. 1, lit. b din Codul penal, a contopit pedepsele aplicate inculpatului, urmând ca acesta să execute pedeapsa rezultantă de 3 (trei) ani și 6 (șase) luni închisoare, formată din pedeapsa principală de 3 ani și 4 luni închisoare, la care s-a adăugat o treime, respectiv 2 luni închisoare, din cealaltă pedeapsă de 6 luni închisoare.

Pe lângă pedeapsa aplicată pentru săvârșirea infracțiunii de contrabandă în formă agravantă, respectiv pe lângă pedeapsa rezultantă, a aplicat inculpaților în baza art. 67 din Noul Cod penal, pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1, lit. a și lit. b din Codul penal, pe o durată de 2 ani, după executarea pedepsei.

În baza art. 65 alin. 1 din Noul Cod penal, a aplicat inculpaților pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 66 alin.1, lit. a și lit. b din Codul penal pe durata și în condițiile prevăzute de art. 65 alin. 3 din Noul Cod penal.

Astfel, instanța de fond a reținut, că natura infracțiunii comise precum și atitudinea avută de inculpați față de normele legale a dus la concluzia existenței unei nedemnități ce impune interzicerea exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1, lit. a, lit. b (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice; dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat) din Codul penal, atât pe timpul executării pedepsei, cât și o anumită perioadă după aceasta, deoarece exercitarea acestor drepturi are în vedere o responsabilitate de ordin civic, responsabilitate pe care inculpatul, prin săvârșirea faptei a dovedit că nu o are.

Cu privire la individualizarea judiciară a executării pedepsei, instanța de fond a reținut că pedeapsa maximă prevăzută de lege este de 15 ani, pedeapsa aplicată inculpaților este de 3 ani și 6 luni închisoare, deci peste trei ani, inculpații nu și-au dat acordul cu privire la prestarea unei munci neremunerate în folosul comunității, constatând că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 83, privind amânarea aplicării pedepsei și nici dispozițiile art. 91 Cod penal, privind suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei, astfel că inculpații urmează să-și execute pedeapsa în regim de penitenciar.

În baza art. 112 al. 1 lit. a Cod penal, a dispus confiscarea de la cei trei inculpați:

- a cantității de 1.500 pachete cu țigarete de proveniență extracomunitară, cu timbru Duty-Free, provenite din contrabandă, ridicată de la inculpați și predată la Camera de Corpuri a STPF, conform dovezii seria AAA nr. . din 08.04.2016, bunuri ce au fost produse prin săvârșirea infracțiunii. În baza art. 112 al. 1 lit. b Cod penal, a dispus confiscarea de la inculpatul C:

- a unui telefon mobil, marca Nokia C2, de culoare negru, serie IMEI ..., cu cartelă SIM, ridicat de la inculpatul C. și predat la Camera de Corpuri a STPF, conform dovezii seria AAA nr. ... din data de 27.01.2017, bun ce a fost folosit la săvârșirea infracțiunii.

În ceea ce privește latură civilă instanța de fond a reținut că potrivit art. 1357 din Cod Civil, în vigoare la data comiterii faptelor, „orice faptă a omului care cauzează altuia prejudiciu, obligă pe acela din a cărui greșală s-a ocazionat, a-l repara”.

Din textul anterior menționat se desprind elementele răspunderii civile delictuale și anume: fapta ilicită comisă cu vinovăție, existența unui prejudiciu cauzat prin aceasta și legătura de cauzalitate dintre prejudiciu și acțiunea ilicită, aspecte dovedite odată cu probarea laturii penale.

A.N.A.F Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice s-a constituit parte civilă în cauză cu suma 17.077 lei, la care s-au adăugat dobânzi și penalități, până la data achitării prejudiciului.

În baza art. 19, 20, 23, 25 și art. 393 alin.3 și 397 din Noul Cod de procedură penală, rap. la art. 1357 și art.1382 din Codul civil, instanța de fond a admis acțiunea civilă a părții civile ANAF- Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice, și în consecință, a obligat, în solidar, inculpații A., B. și C., să plătească părții civile ANAF - Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice, suma de 17.077 lei, reprezentând contravaloarea taxelor vamale și fiscale, respectiv contravaloarea prejudiciului cauzat prin fapta lor, precum și accesoriile fiscale aferente, conform Codului de procedură fiscală de la data comiterii faptei și până la achitarea efectivă a acestora.

Instanța de fond a soluționat cauza în absența inculpatului B., acesta nefiind prezent la niciunul din termenele de judecată la instanța de fond.

După expirarea termenului de 10 zile de la comunicarea minutei sentinței, instanța de fond a emis în data de 20.11.2017 mandatul de executare a pedepsei închisorii nr. 851/2017 pe numele inculpatului B. în vederea executării pedepsei rezultante de 3 ani și 6 luni închisoare aplicată prin sentința apelată .

Totodată în baza aceleași sentințe instanța de fond a emis mandat european de arestare în vederea executării aceleiași pedepse, inculpatul B. fiind reținut în baza mandatului european de arestare în Polonia la data de 08.08.2018 și predat autorităților judiciare române (fila 166 dosar fond).

După reținerea sa, inculpatul B. a formulat la data de 17.09.2018 apel împotriva sentinței penale nr. 704 din 18.10.2017 a Judecătoriei Rădăuți pronunțată în dosarul nr. ..285/2017, solicitând cu prioritate a se constata că apelul său este formulat în termen, deși în cauză împotriva sa a fost emis mandatul de executare a pedepsei închisorii.

La termenul de astăzi Curtea a considerat că apelul formulat de inculpat este în termen, pentru considerentele expuse pe larg în practica prezentă decizii.

Analizând apelul formulat de inculpatul B. prin prisma motivelor invocate, Curtea constată că acesta este întemeiat.

Astfel, Curtea constată că pe durata celor două termene în care s-a derulat procedura la instanța de fond inculpatul B. a locuit în Belgia, așa cum rezultă din copia cardului de rezidență, perioada de valabilitate a cardului fiind 09.03.2017-09.03.2022.

Deși conform dovezilor de îndeplinire a procedurii de citare prin scrisoare recomandată de la filele 75, 86 dosar fond, inculpatul a fost citat pentru termenele de judecată de la instanța de fond din datele de 06.09.2017 și 18.10.2017 la domiciliul din Ucraina, indicat de inculpat în cursul urmăririi penale, Curtea constată că inculpatul nu a avut cunoștință de termenele de judecată de la instanța de fond întrucât acesta se afla în Belgia.

Așa cum s-a menționat și în considerentele vizând constatarea împrejurării că apelul formulat de inculpatul B. este în termen, Curtea constată că, deși din punct de vedere formal la dosar există dovada că inculpatul a fost informat în cursul urmăririi penale că are dreptul la un interpret și că are obligația de înștiința organul judiciar despre orice schimbare de domiciliu, în realitate inculpatul nu a înțeles conținutul drepturilor și obligațiilor sale ca urmare a faptului că nu cunoaște bine limba română și nu înțelege scrisul în limba română.

Prin urmare, neînțelegând conținutul obligațiilor sale, inculpatul nu a cunoscut nici obligația de a aduce la cunoștința organelor judiciare că și-a schimbat adresa de domiciliu, și nici consecința omisiunii de a încunoștința organul judiciar despre schimbarea de domiciliu din Ucraina în Belgia, conform art. 108 alin. 2 lit. b Cod procedură penală (citațiile și orice alte acte comunicate la prima adresă rămân valabile și se consideră că le-a luat la cunoștință).

Atât Directiva 2010/64/UE privind dreptul la interpretare și traducere în cadrul procedurilor penale cât și Directiva 2012/13/UE privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale consfințesc obligația statelor membre UE de a se asigura că, în cadrul procedurilor penale, persoanele acuzate de săvârșirea unor infracțiuni sunt informate, în limba pe care o înțeleg și în termenul cel mai scurt, asupra acuzațiilor aduse și asupra drepturilor procesuale, obligația statelor subzistând pe tot parcursul procedurilor până la soluționarea definitivă a cauzelor penale.

Directiva 2010/64/UE privind dreptul la interpretare și traducere în cadrul procedurilor penale stabilește în sarcina statelor membre obligația de a furniza persoanelor acuzate de săvârșirea unor infracțiuni, în mod gratuit, serviciile unui interpret autorizat, obligație pe care de altfel statul român și-a îndeplinit-o prin transpunerea Directivei 2010/64/UE în legea procesual penală, respectiv art. 12 alin. 3 Cod procedură penală.

Constatând așadar că inculpatul a fost citat la judecarea cauzei în primă instanță la domiciliul din Ucraina unde nu mai locuia, și într-o limbă pe care nu o cunoștea, Curtea apreciază că inculpatul nu a putut lua cunoștință efectiv de derularea judecării cauzei sale la Judecătoria Rădăuți, fiind lipsit astfel de posibilitatea de a-și exercita drepturile procesuale, inclusiv de dreptul de a accesa procedura simplificată a recunoașterii învinuirii prev. de art. 374 alin. 4 Cod procedură penală.

În consecință, Curtea constată că devin incidente disp. art. 421 pct. 2 lit. b Cod procedură penală, procedura la instanța de fond derulându-se în lipsa inculpatului B. care a fost nelegal citat, motiv pentru care Curtea va admite apelul declarat de inculpatul B. împotriva sentinței penale nr. 704 din 18.10.2017 a Judecătoriei Rădăuți pronunțată în dosarul nr. .../285/2017, va desființa în parte Sentința penală nr. 704 din 18.10.2017 a Judecătoriei Rădăuți pronunțată în dosarul nr. .../285/2017, numai cu privire la inculpatul B. (latură penală și latură civilă), în sensul că va înlătura dispoziția de condamnare a inculpatului B. la pedeapsa principală de 3 ani și 4 luni închisoare, la pedeapsa complementară și pedeapsa accesorie pentru săvârșirea infracțiunilor de *contrabandă în formă agravată* prev. de art. 270 alin. 1 și 3 rap. la art. 274 din Legea 86/2006, cu aplic. art. 75 alin. 2 lit. b și art. 76 alin. 1 Cod penal, și la pedeapsa de 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de *țrecere ilegală a frontierei de stat* prev. de art. 262 alin. 1 Cod penal, precum și dispoziția de aplicare a pedepsei rezultante de 3 ani și 6 luni închisoare, a pedepsei complementare și a pedepsei accesorii. Totodată va înlătura dispoziția de obligare, în solidar cu coinculpații A. și C., a inculpatului B. la plata către partea civilă ANAF – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice a sumei de 17.077 lei, cu consecința menținerii solidarității doar între inculpații A. și C., precum și dispoziția de obligare a inculpatului B. la plata către stat a sumei de 1.000 de lei cheltuieli judiciare.

Urmare a desființării soluțiilor pronunțate de instanța de fond față de acest inculpat, Curtea va trimite cauza spre rejudecare Judecătoriei Rădăuți doar cu privire la inculpatul B. (latură penală și latură civilă), urmând ca la rejudecarea cauzei inculpatul să fie citat, conform solicitării sale, la domiciliul procesual ales - cabinet avocat E., și să fie asistat de un interpret de limba ucraineană.

Constatând că în prezent inculpatul B. este încarcerat în baza mandatului de executare a pedepsei închisorii emis de Judecătoria Rădăuți în prezenta cauză și că sunt aplicabile disp. art. 598 alin. 1 lit. a Cod procedură penală în sensul că mandatul de executare a pedepsei a fost emis înainte de rămânerea definitivă a hotărârii (a se vedea considerentele referitoare la aprecierea curții că apelul formulat de inculpatul B. este în termen), Curtea va dispune anularea mandatului

de executare a pedepsei închisorii nr. 851/2017 din 20.11.2017 emis de Judecătoria Rădăuți în dosarul nr. ../285/2017 pe numele inculpatului B. Totodată Curtea va dispune punerea în libertate, de îndată, a inculpatului B. de sub puterea mandatului de executare a pedepsei închisorii nr. ../2017 din 20.11.2017 emis de Judecătoria Rădăuți în dosarul nr. ../285/2017, dacă nu este reținut, arestat preventiv sau deținut în altă cauză.

Se vor menține celelalte dispoziții ale sentinței apelate care nu sunt contrare prezentei decizii.

În baza art. 275 alin. 3 și 6 Cod procedură penală cheltuielile judiciare din apel vor rămâne în sarcina statului, inclusiv suma de 174,90 lei reprezentând onorariu traducător autorizat de limba ucraineană, conform facturii nr. 40/12.12.2018, și suma de 65 de lei reprezentând onorariu parțial în cuantum de 25% pentru apărător din oficiu ..., conform delegației nr..., sume ce se vor avansa din fondurile speciale ale Ministerului Justiției.

10. Încălcarea dispozițiilor procedural-penale privind asistența juridică obligatorie a inculpatului. Nulitatea hotărârii.

Rezumat:

În cazul în care, raportat la limitele de pedeapsă prevăzute de Vechiul Cod penal pentru fapta imputată, comisă anterior datei de 01.02.2014, asistența juridică a inculpatului era obligatorie, este imperativ a se desemna acestuia un apărător din oficiu, chiar dacă limitele de pedeapsă prevăzute de actuala normă penală incriminatoare nu o mai impun. Nerespectarea acestei obligații atrage nulitatea sentinței penale astfel pronunțate.

(Decizia nr. 73 din 22 ianuarie 2018, dosar nr. 1970/237/2016)

Dispoziții legale aplicabile: art. 91, art. 281 alin. 1 lit. f, art. 281 alin. 4 Cod proc. penală.

Hotărârea rezumată:

Prin sentința penală nr. 457 din data de 6.11.2017 pronunțată de Judecătoria Gura Humorului în dosar nr. ../237/2016, a fost condamnată inculpata A. pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune, prev. de art.244 alin.1, 2 și art.5 alin.1 C.pen. la pedeapsa de 1 an închisoare și a infracțiunii de uz de fals, prev. de art.323 și art.5 alin.1 C.pen. la pedeapsa de 6 luni închisoare.

În baza art. 38 și art. 39 alin. 1 lit. b C. pen. s-a stabilit pedeapsa finală constând în pedeapsa cea mai grea de 1 an închisoare la care s-a adăugat 1/3 din cealaltă pedeapsă, inculpata urmând să execute pedeapsa finală de 1 an și 2 luni închisoare.

În baza art. 91-92 C.pen. s-a suspendat executarea pedepsei sub supraveghere pe o durată de 2 ani.

A fost condamnat inculpatul B. pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la înșelăciune, prev. de 48 C. pen. raportat la art. 244 alin. 1, 2 C. pen. la pedeapsa de 1 an închisoare și a infracțiunii de instigare la complicitate la înșelăciune prev. de art.4 7 C.pen. raportat la art. 48 C.pen. raportat la art. 244 alin. 1, 2 C.pen. la pedeapsa de 6 luni închisoare.

În baza art. 38 și art. 39 alin. 1 lit.b C.pen. s-a stabilit pedeapsa finală constând în pedeapsa cea mai grea de 1 an închisoare la care s-a adăugat 1/3 din cealaltă pedeapsă, inculpatul urmând să execute pedeapsa finală de 1 an și 2 luni închisoare.

În baza art.91-92 C.pen. s-a suspendat executarea pedepsei sub supraveghere pe o durată de 2 ani.

A fost condamnat inculpatul C. pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la înșelăciune, prev. de art.4 8 alin. 1 C.pen. raportat la art. 244 alin. 1, 2 C.pen. la pedeapsa de 2 ani închisoare și a infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată prev. de art. 322 alin. 1 C.pen. la pedeapsa de 6 luni închisoare.

S-au anulat suspendările executării pedepselor de:

- 2 ani închisoare dispusă prin sentința penală nr. 266 din 07.07.2014 a Judecătoriei Gura Humorului modificată și rămasă definitivă prin decizia penală nr. 260 din 19.03.2015 a Curții de Apel Suceava;

- 1 an închisoare aplicată prin sentința penală nr. 144 din 21.04.2015 a Judecătoriei Suceava.

S-a descontopit pedeapsa rezultantă de 2 ani închisoare aplicată prin sentința penală nr. 266 din 07.07.2014 a Judecătoriei Gura Humorului modificată și rămasă definitivă prin decizia penală nr. 260 din 19.03.2015 a Curții de Apel Suceava, în pedepsele componente de :

- 2 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la „înșelăciune”, prev. de art. 26 C.pen. 1969 rap. la art. 215 alin. 1, 2, 3 C.pen. 1969 cu aplic. art. 396 alin. 10 C.p.p., art. 74 alin. 1 lit. c din C.pen. din 1969, art. 76 alin. 1 lit. d din C.pen. din 1969 și art. 5 C.pen.,

- 2 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune;

- 2 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la înșelăciune, prev. de art. 26 C.pen. 1969 rap. la art. 215 alin. 1, 2, 3 C.pen. 1969 cu aplic. art. 396 alin. 10 C.p.p., art. 74 alin. 1 lit. c din C.pen. din 1969, art. 76 alin. 1 lit. c din C.pen. din 1969 și art. 5 C.pen.

În baza art.38 și art.39 alin.1 lit.b C.pen. s-a stabilit pedeapsa finală constând în pedeapsa cea mai grea de 2 ani închisoare la care s-a adăugat 1/3 din suma celorlalte pedepse, inculpatul urmând să execute pedeapsa finală de 3 ani și 10 luni închisoare.

Pentru a hotărî astfel, a reținut prima instanță că inculpata A., în intervalul 10.08.2012 - 14.08.2012, a indus în eroare reprezentanții părții civile SC D. SA, cu ocazia întocmirii și semnării contractului de credit de consum pentru achiziții nr. ../14.08.2012, prin folosirea adeverinței de salariu nr. 14/16.07.2012, a fișei fiscale pentru anul 2011 și a adeverinței nr. 6895/31.07.2012 emisă de Casa Județeană de Pensii, precum și prin atestarea în fața ofițerului de credit a realității datelor înscrise în actele sus menționate, înscrisuri falsificate care atestau în mod nereal calitatea inculpatei de angajat la SC F. SRL și cuantumul salariului încasat, astfel aceasta obținând un credit în valoare totală de 18.940,84 lei.

Inculpatului C., cu intenție, a ajutat-o pe inculpata A. să o inducă în eroare pe partea civilă SC D. SA cu ocazia întocmirii și semnării contractului de credit de consum pentru achiziții nr. ../14.08.2012, prin aceea că a falsificat adeverința de salariu nr. 14/ 16.07.2012 pe numele A., prin care se atesta calitatea de angajat a acesteia din urmă la SC F. SRL, precum și cuantumul salariului încasat, înscris pe care ulterior l-a pus la dispoziția inculpatei, care la rândul ei l-a depus la dosarul de creditare.

Inculpatului B., cu intenție, a ajutat-o pe inculpata A. să o inducă în eroare pe partea civilă SC D. SA cu ocazia întocmirii și semnării contractului de credit de consum pentru achiziții nr. 336315/14.08.2012, prin aceea că a înlesnit ca aceasta să fie angajată în mod fictiv la SC F. SRL, cu scopul de a obține documentația care să ateste că beneficiază de un salariu, documentație ce urma să îi permită îndeplinirea condițiilor necesare acordării unui credit de consum, împrejurare în care l-a determinat pe inculpatul C. să o sprijine în activitate infracțională pe inculpata A., prin angajarea în mod fictiv a acesteia și eliberarea înscrisurilor de care aceasta avea nevoie pentru a obține un credit de consum.

Împotriva acestei sentințe, în termen legal, au declarat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria Gura Humorului și inculpații C. și B., criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

La termenul de judecată din data de 23.01.2018 instanța de apel a pus în discuția părților nulitatea absolută a hotărârii pronunțată de Judecătoria Gura Humorului, având în vedere că din actele dosarului nu rezultă că A. și B. au avut asigurată asistență juridică obligatorie în fața primei instanțe.

Prin decizia penală nr. 73 din data de 22.01.2018 a Curții de Apel Suceava, în temeiul art. 421 pct. 2 lit.b teza a II a C.p.p., s-au admis apelurile declarate de Parchetul de pe lângă

Judecătoria Gura Humorului și de inculpații B. și C. și în temeiul art. 419 C.p.p. s-au extins efectele acestora și asupra inculpatei A.

S-a desființat în totalitate sentința penală atacată și s-a trimis cauza spre rejudecare aceleiași instanțe, respectiv Judecătoria Gura Humorului.

Pentru a decide astfel, a reținut curtea, printre altele, că:

„(...) la data de 1 februarie 2014 a intrat în vigoare Legea nr. 286 din 17.07.2009 privind Noul Cod penal, ducând, în acest mod, la existența unei succesiuni de legi în timp aplicabile faptelor penale săvârșite de către inculpați. În raport de această situație, instanța de fond avea obligația de a stabili legea penală mai favorabilă aplicabilă infracțiunilor care fac obiectul prezentei cauze penale și să analizeze dacă în raport de modul în care au evoluat limitele de pedeapsă ale infracțiunii de înșelăciune nu este necesară asigurarea asistenței juridice obligatorii.

Potrivit art. 215 alin.2 C.pen. din 1969, infracțiunea de înșelăciune era sancționată sub imperiul vechiului cod penal cu închisoarea de la 3 la 15 ani iar noul cod penal prevede pentru infracțiunea de înșelăciune prevăzută de art. 244 alin. 2 o pedeapsă de maxim 5 ani închisoare.

Curtea reține că, atât timp cât nu s-a stabilit printr-o sentință definitivă care este legea penală mai favorabilă aplicabilă inculpaților, pentru infracțiunea de înșelăciune, inculpații A. și B. trebuiau să fie asistați de către avocați desemnați din oficiu în condițiile în care legiuitorul a statuat prin dispozițiile art. 90 lit.c C.p.p. faptul că *asistența juridică a inculpatului este obligatorie în cursul judecării în cauzele în care legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani.*

În aceste condiții, instanța de fond era obligată, în baza art.91 C.p.p., să desemneze câte un avocat din oficiu pentru inculpații A. și B. la primirea dosarului de la Parchetul de pe lângă Judecătoria Gura Humorului, avocați care să asigure o apărare efectivă acestora.

În prezenta cauză, Curtea reține că din actele dosarului de fond rezultă că prima instanță a omis să desemneze avocați din oficiu, limitându-se doar să comunice inculpaților rechizitoriu și să îi citeze și doar inculpatul C. a avut asigurată asistența juridică în prezenta cauză prin intermediul unui apărător ales.

Împrejurarea că Ministerul Public a înțeles să califice infracțiunile săvârșite de cei trei inculpați potrivit dispozițiilor noului cod penal nu are semnificația că instanța de fond putea să ignore faptul că, raportat la data săvârșirii presupusei activități infracționale, sub imperiul dispozițiilor vechiului cod penal limitele de pedeapsă pentru infracțiunile deduse judecării impuneau obligativitatea asigurării asistenței juridice a inculpaților.

Curtea reține că potrivit art. 281 alin. 1 C.p.p. *determină întotdeauna aplicarea nulității încălcarea dispozițiilor privind: (...) f) asistarea de către avocat a suspectului sau a inculpatului, precum și a celorlalte părți, atunci când asistența este obligatorie.* Conform art. 281 alin. 4 C.p.p. *încălcarea dispozițiilor legale prevăzute la alin. (1) lit. e) și f) trebuie invocată: (...) b) în orice stare a procesului, dacă încălcarea a intervenit în cursul judecării.*

Așadar, în condițiile în care în cauză asistența juridică era obligatorie pentru inculpați, prin prisma limitelor de pedeapsă, iar instanța de fond nu a luat măsuri pentru desemnarea unui avocat din oficiu, în condițiile în care inculpații A. și B. nu și-au angajat un avocat, cercetarea judecătorească efectuată de către prima instanță, și implicit și sentința penală pronunțată, sunt nule absolut cu privire la acești doi inculpați.

Totodată, având în vedere că instanța de fond a efectuat cercetarea judecătorească fără a asigura asistența juridică obligatorie a inculpatei intimei A., Curtea reține că în cauză sunt incidente dispozițiile referitoare la extinderea efectelor apelului prevăzute de art.419 C.p.p. potrivit cărora instanța de apel examinează cauza prin extindere și cu privire la părțile care nu au declarat apel sau la care acesta nu se referă, putând hotărî și în privința lor, fără să poată crea acestor părți o situație mai grea.

Față de motivul de nulitate absolută constatat, Curtea apreciază că nu mai este necesar să analizeze motivele de apel expuse în cauză sau să antameze fondul cauzei, revenindu-i primei

instanțe sarcina ca după readministrarea probatoriului, în condițiile respectării dreptului la apărare al tuturor inculpaților, să facă o nouă apreciere asupra vinovăției sau nevinovăției inculpaților precum și să stabilească legea penală mai favorabilă aplicabilă fiecărui inculpat.

Având în vedere legătura de conexitate care există între infracțiunile presupus a fi săvârșite de inculpații A. și B. și cu infracțiunile ce se prezumă că au fost săvârșite de inculpatul C., Curtea apreciază că se impune judecarea acestora împreună, urmând ca instanța de fond să analizeze apărările și să stabilească legea penală mai favorabilă aplicabilă și acestui inculpat.”

11. Apel declarat de avocat, ulterior intrării în vigoare a OUG nr. 18/2016, împotriva încheierii de ședință prin care s-a dispus amendarea sa anterior acestei date. Admisibilitate.

Rezumat:

În cazul în care, la data aplicării amenzii judiciare prin încheiere de ședință (pe parcursul soluționării cauzei), calea de atac a apelului împotriva acestei hotărâri era admisibilă, va fi apreciată ca atare chiar dacă a fost exercitată ulterior intrării în vigoare a OUG nr. 18/2016, și care nu o mai permite. Aceasta întrucât, în caz contrar, s-ar aduce atingere previzibilității legii și dreptului titularului la un proces echitabil.

(Decizia nr. 557 din data de 31.05.2018, dosar nr. 1132/45/2011*)

Dispoziții legale aplicabile: art. 409 alin. 1 lit. e, art. 410 alin. 2 Cod procedură penală

Hotărârea rezumată:

Prin încheierea de ședință din data de 07.10.2015 pronunțată de Tribunalul Suceava în dosar nr. .../45/2011*, s-a dispus amendarea petentului (avocat) A. cu suma de 5.000 lei, constatându-se că a încălcat dispozițiile art. 283 alin. 3 Cod procedură penală.

Împotriva acestei încheieri petentul a formulat cerere de anulare/reducere amendă, înregistrată pe rolul Tribunalului Suceava la data de 27.10.2015, sub nr. .../45/2011*/a6.

Acesta a solicitat, în principal, anularea amenzii judiciare ce i-a fost aplicată încheierea de ședință din data de 07.10.2015 pronunțată în dosarul nr. .../45/2011* pendinte pe rolul Tribunalului Suceava iar, în plan secund reducerea cuantumului acesteia.

Prin încheierea nr. 226 din data de 08.12.2015, pronunțată de Tribunalul Suceava în dosarul nr. .../45/2011*/a6, în baza art. 284 Cod procedură penală, s-a respins cererea formulată de petentul avocat A., din cadrul Baroului X., vizând anularea/reducerea amenzii judiciare în cuantum de 5000 lei, aplicată prin încheierea de ședință din data de 07.10.2015 pronunțată în dosarul nr. .../45/2011* pendinte pe rolul Tribunalului Suceava, ca neîntemeiată.

Totodată, s-au precizat în mod expres, în dispozitivul încheierii, următoarele:

„Conform art. 409 alin. 1 litera e coroborat cu art. 410 alin. 2 Cod procedură penală, cu drept de apel de îndată după pronunțarea prezentei încheieri și cel mai târziu în termen de 10 zile de la pronunțarea sentinței în dosarul cu nr. .../45/2011* al Tribunalului Suceava.”

Împotriva acestor încheieri petentul a formulat apel, fără însă a-l motiva în scris, iar deși legal citat, nu s-a prezentat în instanță pentru a-l susține.

Prin decizia penală nr. 557 din data de 31.05.2018 pronunțată de Curtea de Apel Suceava în dosar nr. .../45/2011*/a6, s-a admis apelul declarat de petentul A., din cadrul Baroului X., împotriva încheierii din data de 07.10.2015 pronunțată de Tribunalul Suceava în dosar nr..../45/2011* și încheierii nr. 226 din data de 08.12.2015 pronunțată de Tribunalul Suceava în dosar nr..../45/2011*/a6.

S-a desființat în totalitate încheierea nr. 226 din data de 08.12.2015 pronunțată de Tribunalul Suceava în dosar nr..../45/2011*/a6 și în parte încheierea din data de 07.10.2015

pronunțată de Tribunalul Suceava în dosar nr.../45/2011 și în rejudecare s-a anulat amenda în cuantum de 5.000 lei aplicată petentului prin încheierea din data de 07.10.2015 pronunțată de Tribunalul Suceava în dosar nr.../45/2011*.

S-au menținut celelalte dispoziții ale încheierii din data de 07.10.2015 pronunțată de Tribunalul Suceava în dosar nr.../45/2011*.

Pentru a decide astfel, a reținut curtea, în ce privește admisibilitatea prezentei căi de atac, următoarele:

„Având în vedere că de la data pronunțării încheierilor vizate și până în prezent instituția apelului a suferit o serie de modificări, curtea va proceda mai întâi la analiza admisibilității prezentei căi de atac.

Prin încheierea de ședință din data de 07.10.2015 pronunțată de Tribunalul Suceava în dosar nr. .../45/2011*, s-a dispus amendarea petentului (avocat) A. cu suma de 5.000 lei, reținându-se că a încălcat dispozițiile art. 283 alin. 3 Cod procedură penală.

Potrivit prevederilor art. 284 alin. 2 Cod procedură penală, în vigoare atât la data aplicării sancțiunii pecuniare, cât și ulterior publicării OUG nr. 18/2016, „Persoana amendată poate cere anularea ori reducerea amenzii. Cererea de anulare sau de reducere se poate face în termen de 10 zile de la comunicarea ordonanței ori a încheierii de amendare”.

Uzând de dispoziția normativă precizată, petentul a formulat cerere de anulare a amenzii judiciare, care a făcut obiectul dosarului nr. .../45/2011*/a6 al Tribunalului Suceava.

Prin încheierea nr. 226 din data de 08.12.2015, pronunțată de această instituție în dosarul anterior arătat, în baza art. 284 Cod procedură penală s-a respins, ca neîntemeiată, cererea de anulare/reducere amendă, cu precizarea expresă (inserată în dispozitiv) că împotriva acestui act procesual se poate formula „apel de îndată după pronunțarea prezentei încheieri și cel mai târziu în 10 zile de la pronunțarea sentinței în dosarul cu nr. .../45/2011* al Tribunalului Suceava”.

Această din urmă dispoziție a fost menționată de către instanță în aplicarea prevederilor art. 409 alin. 1 lit. e Cod procedură penală coroborate cu cele ale art. 410 alin. 2 din același act normativ, în forma în vigoare la acea dată.

Judecarea cauzei care a făcut obiectul dosarului nr. .../45/2011*, și în care apelantul a fost sancționat cu amenda pe care o contestă, a fost finalizată în primă instanță prin sentința penală nr. 289 din data de 28.07.2017, acesta declarând apel la data de 05.08.2017.

Stipulau dispozițiile art. 409 alin. 1 lit. e Cod procedură penală, în forma în vigoare la data de 08.12.2015, că „Pot face apel: martorul, expertul, interpretul și avocatul, în ceea ce privește cheltuielile judiciare, indemnizațiile cuvenite acestuia și amenzile judiciare aplicate”.

Prin OUG nr. 18//2016, acest text normativ a fost modificat, în sensul că „Pot face apel: martorul, expertul, interpretul și avocatul, în ceea ce privește amenzile judiciare aplicate prin sentință, precum și în ceea ce privește cheltuielile judiciare și indemnizațiile cuvenite acestora”.

Prin aceeași ordonanță au fost modificate și prevederile art. 410 alin. 2 Cod procedură penală. astfel, dacă anterior, în cazul prevăzut la art. 409 alin. 1 lit. e Cod procedură penală apelul putea fi exercitat de îndată după pronunțarea încheierii prin care s-a dispus asupra amenzilor judiciare și nu mai târziu de 10 zile de la pronunțarea sentinței prin care s-a soluționat cauza în care au fost aplicate, în forma actuală se stipulează că poate fi declarat „în termen de 10 zile de la comunicarea sentinței prin care a fost aplicată amenda judiciară”.

Din interpretarea coroborată a acestor prevederi normative reiese că, după intrarea în vigoare a OUG nr. 18/2016, în cazul când amenda judiciară a fost aplicată avocatului printr-o încheiere de ședință, deci anterior pronunțării sentinței prin care cauza a fost soluționată pe fond, împotriva respectivei încheieri nu se mai poate exercita calea de atac a apelului, ci doar calea de atac specială reglementată de disp. art. 284 Cod procedură penală - de anulare ori reducere a ei.

La rândul său, încheierea pronunțată în acest din urmă caz, cu trimitere la aceleași dispoziții în materia apelului și în lipsa unei stipulații exprese conținute în art. 284 Cod procedură penală, care reglementează procedura privitoare la amenda judiciară, este definitivă.

În cauza supusă analizei, se observă că, deși la data pronunțării celor două încheieri (cea de ședință din data de 07.10.2015 în dosar nr. .../45/2011* și cea cu nr. 226 din data de 08.12.2015 pronunțată în dosar .../45/2011*/a6), petentul avocat putea formula valabil apel, la data pronunțării sentinței penale nr. 289 din data de 28.07.2017 a Tribunalului Suceava prin care s-a soluționat fondul cauzei o atare cale de atac nu mai era prevăzută de dispozițiile procesual-penale în vigoare, exercitarea ei devenind astfel inadmisibilă.

Aceasta întrucât, potrivit prevederilor art. 13 alin. 1 Cod proc. penală care reglementează, printre altele, aplicarea legii procesual-penale în timp, „Legea procesuală penală se aplică în procesul penal actelor efectuate și măsurilor dispuse, de la data intrării ei în vigoare și până în momentul ieșirii din vigoare, cu excepția situațiilor prevăzute în dispozițiile tranzitorii”.

Or, din analiza Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 18/2016 care a modificat, printre altele, conținutul articolelor nr. 409 alin. 1 lit. e și nr. 410 alin. 2 Cod procedură penală, rezultă că aceasta nu conține nicio dispoziție tranzitorie referitoare la situațiile de natura celei incidente în speță, în sensul că, la momentul intrării ei în vigoare, termenul de declarare, de către avocat, a apelului (exercitabil în mod valabil până la acel moment) nu era împlinit.

Datorită acestei schimbări legislative, ca urmare a intrării în vigoare a OUG nr. 18/2016, prin care s-au modificat o serie de dispoziții penale și procesual-penale, se pune problema calificării căii de atac existente în speța dată, în sensul dacă mai există vreuna, iar dacă există, care este aceasta.

În acest sens, se impune a se observa, în primul rând, că prin dispozițiile tranzitorii pe care le conțin astfel de legi modificatoare se stipulează că hotărârile pronunțate în cauzele penale înainte de intrarea în vigoare a lor rămân supuse căilor de atac, motivelor și termenelor prevăzute de legea sub care a început procesul. Un exemplu în acest sens îl constituie Legea nr. 202/2010, art. XXIV alin. 1.

Totodată, potrivit prevederilor art. 9 alin. 1 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, „Sentințele supuse căilor de atac ordinare potrivit legii vechi, cu privire la care termenul de declarare a căii ordinare de atac nu expirase la data intrării în vigoare a legii noi, sunt supuse apelului”.

De altfel, în articolul V al OUG nr. 18/2016 există o dispoziție similară în ceea ce privește soluțiile de renunțare la urmărire penală, dispuse de procurori până la publicarea Deciziei Curții Constituționale nr. 23/2016 în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 31 martie 2016, cu privire la care se stipulează că „sunt și rămân valabile, urmând a fi supuse căilor de atac, termenelor și condițiilor de exercitare ale acestora prevăzute de Codul de procedură penală la momentul dispunerii soluțiilor de renunțare”.

Noțiunea de lege, în accepțiunea jurisprudenței Curții EDO, cuprinde mai ales accepțiunea ei „materială” și nu formală, fiind necesar ca aceasta să îndeplinească cele două calități obligatorii, accesibilitatea și previzibilitatea. Din perspectiva acestor elemente, curtea constată că mențiunea din dispozitivul încheierii nr. 226 din 08.12.2015, comunicat avocatului, relativ la momentele de început și sfârșit ale termenului pentru declararea apelului reprezintă o furnizare oficială de informații procedurale, care conturează existența și conținutul normelor juridice aplicabile în cazul determinat pentru exercitarea căii de atac. În acest context, avocatul s-a aflat în termenul de declarare a apelului pe toată durata acolo evidențiată, putându-și regla conduita procesuală la condițiile ce au fost înscrise în comunicarea oficială emisă de tribunal.

Este vorba, în mod real, despre o repunere a avocatului la acest moment al judecării apelului în situația juridică sau, mai exact, în dreptul conferit de calea de atac prevăzută de dispozițiile normative în vigoare la momentul pronunțării încheierii, în condițiile în care nu trebuia și nici nu putea să prevadă, pe toată durata termenului de apel conferită de legea procesual-penală aplicabilă la acea dată, intervenirea unei legi modificatoare, cu consecința privării sale de o nouă analiză efectuată de instanța superioară. Procedându-se la respingerea, ca inadmisibil, a apelului, s-ar ajunge la o situație paradoxală, întrucât, dacă ar fi exercitat această

cale de atac anterior datei intrării în vigoare a OUG nr. 18/2016, ea ar fi fost perfect valabilă, în timp ce, în cazul depășirii acestui termen (dar în interiorul celui corect stipulat în dispozitivul încheierii atacate), soluția ar fi diametral opusă. Or, într-un atare context, și în condițiile în care nu putea cunoaște despre modificarea legislativă în materie ce urma să intervină, dreptul său la un proces echitabil ar fi în mod flagrant încălcat, cauzându-i-se astfel o vătămare care nu ar putea fi, în mod obiectiv, înlăturată decât prin respectarea celor dispuse prin încheierea atacată sub acest aspect.

Așadar, chiar dacă nu există o dispoziție tranzitorie în acest sens, iar normele procedural-penale se supun principiului activității, a recunoaște și a conferi avocatului dreptul de a fi judecat în calea de atac în vigoare la data pronunțării actului procesual atacat se impune, raportat la particularitățile concrete ale speței.

Pe cale de consecință, se va proceda la analiza pe fond a apelului declarat de acesta.”

12. Contestație în anulare întemeiată pe dispozițiile art. 426 alin. 1 teza I Cod procedură penală. Prezentarea avocatului ales al contestatorului la judecata apelului. Consecințe.

Rezumat:

În situația în care, pentru termenul la care au avut loc dezbaterile asupra apelului/apelurilor, procedura de citare a persoanei vătămate ori a unei părți din proces nu a fost îndeplinită conform legii, prezența apărătorului său ales (și care a pus concluzii) acoperă orice nelegalitate survenită în procesul de citare.

(Decizia nr. 488 din 9 mai 2018, dosar nr. 167/39/2018)

Dispoziții legale aplicabile: art. art. 432 alin. 4 Cod procedură penală, art. 259 alin. 12 Cod procedură penală, art. 353 alin. 1 Cod procedură penală.

Hotărârea rezumată:

Prin cererea formulată la data de 12.03.2018 și înregistrată la data de 13.03.2018 sub nr. .../39/2018, contestatoarea SC A. Asigurare Reasigurare S.A. a formulat contestație în anulare împotriva deciziei penale nr. 57 din data de 19.01.2018 pronunțată de Curtea de Apel Suceava în dosar nr. .../227/2017.

În motivarea cererii, aceasta a arătat că în speță este dat cazul prevăzut de art. 426 lit. a Cod procedură penală.

Astfel, în fața primei instanțe a avut poziție procesuală SC A. Asigurare Reasigurare S.A. cu sediul în B., jud. C. și nu SC A. Asigurare Reasigurare S.A. prin Sucursala D. Prin sentința nr.172/2017 a Judecătoriei Fălticeni s-a reținut obligarea contestatoarei și nu a sucursalei.

Or, toate comunicările actelor procedurale s-au făcut la sucursală și la sediul din B., jud. C. Prin urmare, nu poate fi sancționată SC A. Asigurare Reasigurare S.A. cu sediul în B., jud. C., prin admiterea tardivității pentru o eroare a primei instanțe. Astfel, apreciază că a declarat apel în termen, fiind respectat termenul procedural de 10 zile și care se calculează de la data de 25.09.2017, dată la care a primit la sediul procesual ales sentința penală mai sus-menționată.

A apreciat contestatoarea că au fost încălcate disp. art. 259 alin.12 Cod procedură penală potrivit cărora instituțiile, autoritățile publice și alte persoane juridice se citează la sediul acestora și nu la sucursalele sau punctele de lucru. Chiar dacă a fost reprezentată convențional în proces de apărătorul ales, actele procedurale nu au fost comunicate acestuia, în schimb au fost comunicate sucursalei D.

Prin decizia penală nr. 488 din data de 9.05.2018 pronunțată de Curtea de Apel Suceava în dosar nr. .../39/2018, în temeiul art. 432 alin. 4 Cod procedură penală, s-a respins, ca

nefondată, contestația în anulare formulată de contestatoarea SC A. Asigurare - Reasigurare SA împotriva deciziei penale nr. 57 din data de 19.01.2018 pronunțată de Curtea de Apel Suceava în dosar nr. .../227/2017.

Pentru a decide astfel, a reținut curtea, printre altele, că:

„Prin sentința penală nr.172 din data de 17.08.2017 pronunțată de Judecătoria Fălticeni în dosar nr. .../227/2017, în temeiul art. 396 alin. 10 Cod procedură penală, a fost condamnat inculpatul E. la pedeapsa de 1 an și 4 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă, prevăzută de art. 192 alin. 1, 2 Cod penal, în condițiile art. 91 și urm. Cod penal.

A fost obligat inculpatul la plata sumei de 6295,52 lei către partea civilă Spitalul Județean de F., cu titlu de cheltuieli de spitalizare pentru E.

A fost obligat inculpatul la plata sumei de 4503,80 lei către partea civilă Spitalul Județean F., cu titlu de cheltuieli de spitalizare pentru G.

A fost obligat inculpatul la plata sumei de 468,40 lei către partea civilă Serviciul de Ambulanță H., cu titlu de cheltuieli pentru deplasare autosanitară și servicii acordate pentru E.

A fost obligat inculpatul la plata sumei de 515,20 lei către partea civilă Serviciul de Ambulanță H., cu titlu de cheltuieli pentru deplasare autosanitară și servicii acordate pentru G.

A fost obligat asiguratorul de răspundere civilă auto A. Asigurare Reasigurare S.A. B., jud. C., prin subrogarea sa în obligațiile de plată ale inculpatului, să plătească părților civile menționate cu titlu de daune morale, prin reținerea unei culpe în proporție de 100% pentru inculpat, următoarele sume:

- părții civile I. suma de 50000 euro sau c/val în lei, la data plății;
- părții civile J. suma de 50000 euro sau c/val în lei, la data plății;
- părții civile K. suma de 50000 euro sau c/val în lei, la data plății;
- părții civile L. suma de 25000 euro sau c/val în lei, la data plății;
- părții civile M. suma de 25000 euro sau c/val în lei, la data plății.

A fost obligat asiguratorul de răspundere civilă auto A. Asigurare Reasigurare S.A. B., jud. C., prin subrogarea sa în obligațiile de plată ale inculpatului, să plătească părților civile I. și J., prin reținerea unei culpe în proporție de 100% pentru inculpat, daune materiale în sumă de 10000 euro sau c/val în lei, la data plății.

A fost obligat asiguratorul de răspundere civilă auto să achite părților civile dobânda legală aferentă sumelor acordate cu titlu de despăgubiri civile, începând cu data producerii riscului asigurat, 14.04.2016 și până la achitarea integrală a sumelor.

Au fost respinse restul pretențiilor, ca neîntemeiate.

Prin decizia penală nr. 57 din data de 19.01.2018 pronunțată de Curtea de Apel Suceava în dosarul nr. .../227/2017, în baza art. 421 pct. 1 lit. a Cod procedură penală, s-a respins apelul declarat de partea responsabilă civilmente S.C. A. S.A. împotriva sentinței penale nr. 172/17.08.2017 a Judecătoriei Fălticeni, ca tardiv formulat(...)

Potrivit dispozițiilor art. 426 alin. 1 lit. a Cod procedură penală, împotriva unei hotărâri penale se poate face contestație în anulare „când judecata în apel a avut loc fără citarea legală a unei părți sau când, deși legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate”.

După înregistrarea, pe rolul Curții de Apel Suceava, a dosarului nr. .../227/2017 având ca obiect apelurile declarate de partea responsabilă civilmente S.C. A. Asigurare S.A., de inculpatul E. și de părțile civile J., I., K., G., L. și M. împotriva sentinței penale nr. 172/17.08.2017 a Judecătoriei Fălticeni, s-a procedat la citarea părților din cauză, cea dintâi fiind încunoștințată la Sucursala sa din D., județul N.

Din adresa depusă la dosarul de apel reiese că, prin avocatul ales O., contestatoarea SC A. SA a făcut precizări cu privire la locația unde urma să i se comunice actele de procedură, alegându-și în acest sens un sediu în orașul B, Șoseaua .., nr. .., et. .., jud. C.. Aceeași adresă a

indicat-o contestatoarea și prin motivele de apel depuse la termenul de judecată din data de 15.11.2017.

La termenul menționat în precedent, ca și la cel din data de 08.01.2018, pentru când s-a amânat judecata cauzei, în fața instanței de apel contestatoarea (parte responsabilă civilmente) a fost reprezentată de către apărător ales, avocat O., care de altfel a și pus concluzii pe fond, iar ulterior concluzii scrise.

Într-adevăr, stipulează dispozițiile art. 259 alin. 12 Cod procedură penală că „Instituțiile, autoritățile publice și alte persoane juridice se citează la sediul acestora”.

Pe de altă parte, se impune a se observa că, potrivit prevederilor art. 353 alin. 1 Cod procedură penală, „Înfățișarea persoanei vătămate sau a părții în instanță, în persoană sau prin reprezentant ori avocat ales sau avocat din oficiu, dacă acesta din urmă a luat legătura cu persoana reprezentată, acoperă orice nelegalitate survenită în procedura de citare”.

Or, potrivit împuternicirii avocațiale aflate la dosar nr.../227/2017 al Judecătorei Fălticeni, avocat O. a fost împuternicită să reprezinte partea responsabilă civilmente (asiguratorul) SC A. Asigurare SA atât înaintea instanței fondului, cât și în calea de atac a apelului („în toate fazele procesuale”), obligație pe care, de altfel, apărătoarea a dus-o la îndeplinire.

Așa fiind și făcând trimitere la dispozițiile art. 353 alin. 1 Cod procedură penală, nu se poate reține că, în calea de atac a apelului, contestatoarea nu a fost legal citată, în accepțiunea textelor de lege invocate în acest sens. Prin urmare, cazul de contestație în anulare invocat de aceasta nu poate fi reținut ca dovedit în speță, pentru a fi valabil atrasă aplicabilitatea prevederilor art. 432 alin. 1 Cod procedură penală.”

13. Cerere de repunere în termenul de apel. Inexistența unei cauze temeince de împiedicare. Legalitatea procedurii de citare la domiciliul indicat de inculpat. Încălcarea de către inculpat a obligației de a anunța organul judiciar privind schimbarea adresei de domiciliu și consecința aceste încălcări.

Rezumat:

Prima condiție de fond care poate face admisibilă cererea de repunere în termen (existența unei cauze temeince de împiedicare neimputabilă inculpatului) nu este îndeplinită, întrucât aspectele prezentate de inculpat privind lipsa sa din țară nu pot fi apreciate ca având natura unor cauze temeince de împiedicare a declarării apelului în termen. Inculpatul nu a făcut dovada, pe de o parte, că a existat o împrejurare obiectivă care l-a împiedicat să se întoarcă în țară în vederea exercitării apelului, iar pe de altă parte, că nu avea cunoștință despre existența dosarului penal, câtă vreme a fost audiat în calitate de suspect/inculpat în cursul urmăririi penale, situație în care trebuia fie să depună diligențele necesare pentru a-și clarifica situația juridică anterior plecării în Germania, fie să indice în scris, în termen de 3 zile, orice schimbare a adresei, conform obligației care îi revenea potrivit art. 108 alin. 2 lit. b Cod procedură penală.

Faptul că inculpatul nu se afla la domiciliul din comuna B., ci se afla la muncă sezonieră cu contract de muncă în Germania, la termenele de judecată stabilite de către instanța de fond ori la momentul afișării înștiințării cu privire la copia minutei sentinței penale apelate, nu constituie un motiv pentru a considera că procedura de citare cu acesta a fost viciată sau că sentința penală nu a fost legal comunicată, în condițiile în care inculpatul și-a încălcat obligațiile prevăzute de lege de a comunica organelor judiciare adresa unde locuiește efectiv, obligații ce i-au fost aduse la cunoștință, pe bază de semnătură, conform proceselor verbale aflate la dosar, iar citațiile și comunicarea copiei minutei sentinței de condamnare au fost

realizate în mod legal chiar la adresa indicată personal de inculpat cu ocazia audierii sale în cursul urmăririi penale, atât în calitate de suspect, cât și în calitate de inculpat.

(Decizia penală nr. 693 din 19 iulie 2018, dosar nr. 39/285/2018)

Dispoziții legale aplicabile: .art. 411, art.108 alin. 2 lit. b Cod procedură penală

Hotărârea

Prin Sentința penală nr. 432 din data de 23.05.2018 a Judecătorei Rădăuți, a fost condamnat inculpatul A., pentru săvârșirea infracțiunilor de:

- tentativă la infracțiunea de contrabandă, prev. de art. 32 Cod penal, rap. la art. 275, 270 alin. 1 din Lg. 86/2006 modificată prin O.U.G. 54/2010, cu aplicarea art. 75 al. 2 lit. b, 76 Cod penal, la pedeapsa de 8 luni închisoare.

În baza art. 66 alin. (1) lit. a, b Cod penal, s-a interzis inculpatului, ca pedeapsă complementară, dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pe o perioadă de 2 ani de la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În baza art. 65 alin. (1) rap. la art. 66 alin. (1) lit. a, b Cod penal, s-a interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, de la rămânerea definitivă a prezentei sentințe și până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

- trecere ilegală a frontierei de stat, prev. de art. 262 alin. 1 Cod penal, la pedeapsa de 6 luni închisoare.

În baza art. 38 alin. 1, 39 alin. 1 lit. b Cod penal, s-a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai mare, de 8 luni închisoare, la care s-a adăugat un spor de o treime din cealaltă pedeapsă, rezultând pedeapsa de 10 luni închisoare.

În baza art. 66 alin. (1) lit. a, b Cod penal, rap. la art. 45 Cod penal, s-a interzis inculpatului, ca pedeapsă complementară, dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pe o perioadă de 2 ani de la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În baza art. 65 alin. (1) rap. la art. 66 alin. (1) lit. a, b Cod penal, rap. la art. 45 Cod penal, s-a interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, de la rămânerea definitivă a sentinței și până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

S-a luat act că nu s-a produs un prejudiciu civil Direcției Generale Regionale a Finanțelor Publice Vamale.

În baza art. 274 al. 1 Cod proc. penală, a fost obligat inculpatul să plătească statului suma de 1300 lei cheltuieli judiciare, iar suma de 520 lei reprezentând onorariu avocat desemnat din oficiu, conform delegației nr. ..., s-a avansat din fondurile Ministerului Justiției.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut următoarele:

Prin rechizitoriul nr. 305/P/2017 din data de 21.12.2017 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului A., pentru săvârșirea unei tentative la infracțiunea de contrabandă, prev. de art. 275 rap. la art. 270 alin. 1 din Legea nr. 86/2006, modificată prin OUG nr. 54/2010 și a infracțiunii de trecere frauduloasă a frontierei de stat, prev. de art. 262 alin. 1 Cod penal, cu aplic. art. 38 alin. 1 Cod penal.

În actul de sesizare s-a reținut în esență, că la data de 11.06.2016, ora 20:00, inculpatul A. a trecut fraudulos frontiera de stat din România în Ucraina, pe direcția S.F. 731, în extravilanul localității B., în scopul preluării unei cantități de țigări, fiind reținut de autoritățile de frontieră ucrainene.

Din actele de urmărire penală administrate în cauză au rezultat următoarele:

La data de 13.06.2016, ora 19:00, la stâlpul de frontieră 736, avut loc o întrevedere de frontieră, ocazie cu care autoritățile de frontieră ucrainene au predat autorităților de frontieră române pe A., încheindu-se în acest sens procesul verbal de întrevedere și actul de predare/primire a persoanei.

Audiat în calitate de suspect/inculpat de către organele de poliție, numitul A. a recunoscut că în data de 11.06.2016, în jurul orei 14:00, s-a deplasat de la domiciliul său la frontiera de stat a României pentru a culege ciuperci. După ce a ajuns la frontiera de stat, pe direcția S.F. 731, a trecut pe teritoriul ucrainean printr-o zonă cu aluniș, moment în care a observat mai multe colete cu țigări ambalate în folie de culoare neagră și care avea chingi de purtare. S-a apropiat de unul din colete și în momentul în care a vrut să-l ia în spate, a fost surprins și apoi reținut de o patrulă de grăniceri ucraineni.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Judecătoria Rădăuți la data de 04 ianuarie 2018, iar prin încheierea nr. 154 din data de 12 februarie 2018, judecătorul de cameră preliminară a constatat legalitatea sesizării instanței cu rechizitoriul nr. 305/P/2017 emis de Parchetul de pe lângă Tribunalul Suceava, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală și a dispus începerea judecării cauzei.

În vederea soluționării cauzei, instanța de fond a ținut seama de declarația inculpatului, precum și de întregul material de urmărire penală.

Cu toate că a fost legal citat, inculpatul nu s-a prezentat la niciun termen de judecată, însă față de învinuirile ce i-au fost aduse, inculpatul a recunoscut în timpul urmăririi penale faptele pentru care a fost trimis în judecată, astfel cum au fost descrise prin rechizitoriu, regretând, totodată, faptele săvârșită.

Faptele inculpatului au fost probate și prin procesul verbal de sesizare din oficiu din data de 11.06.2016, actul de predare-primire din data de 13.06.2016, procesul-verbal întâlnire reprezentanți delegații transfrontaliere, hotărârea Tribunalului Cernăuți și alte acte aflate la dosar, care se coroborează cu declarațiile de recunoaștere ale inculpatului).

Astfel, la data de 13.06.2016, ora 19:00, la stâlpul de frontieră 736, a avut loc o întrevedere de frontieră, ocazie cu care autoritățile de frontieră ucrainene au predat autorităților de frontieră române pe A., încheindu-se în acest sens procesul verbal de întrevedere și actul de predare/primire a persoanei.

Audiat în calitate de suspect/inculpat de către organele poliției, numitul A. a recunoscut că în data de 11.06.2016, în jurul orei 14:00, s-a deplasat de la domiciliul său la frontiera de stat a României pentru a culege ciuperci. După ce a ajuns la frontiera de stat, pe direcția S.F. 731, a trecut pe teritoriul ucrainean printr-o zonă cu aluniș, moment în care a observat mai multe colete cu țigări ambalate în folie de culoare neagră și care aveau chingi de purtare. S-a apropiat de unul din colete și în momentul în care a vrut să-l ia în spate, a fost surprins și apoi reținut de o patrulă de grăniceri ucraineni.

Așadar, din analiza materialului probator, instanța de fond a constatat că există probe certe din care rezultă, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că la data de 11.06.2016, ora 20:00, inculpatul A. a trecut fraudulos frontiera de stat din România în Ucraina, pe direcția S.F. 731, în extravilanul localității B., în scopul preluării unei cantități de țigări, fiind reținut de autoritățile de frontieră ucrainene, fapte care întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de tentativă la infracțiunea de „contrabandă” prev. și ped. de art. 275, rap. la art. 270 alin. 1 din Legea nr. 86/2006 modificată și trecere frauduloasă a frontierei de stat prev. de art. 262 alin. 1 Cod penal.

Astfel, conform art. 270 din legea 86/2006 (1) Introducerea în sau scoaterea din țară, prin orice mijloace, a bunurilor sau mărfurilor, prin alte locuri decât cele stabilite pentru control vamal, constituie infracțiunea de contrabandă și se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani și interzicerea unor drepturi. Conform al. 3 al art. 270 din legea 86/2006. Sunt asimilate infracțiunii de contrabandă și se pedepsesc potrivit alin. (1) colectarea, deținerea, producerea, transportul,

preluarea, depozitarea, predarea, desfacerea și vânzarea bunurilor sau a mărfurilor care trebuie plasate sub un regim vamal cunoscând că acestea provin din contrabandă sau sunt destinate săvârșirii acesteia.

În drept, s-a reținut că faptele inculpatului de a trece fraudulos frontiera și de a încerca să preia o cantitate de mărfuri care trebuie plasate sub un regim vamal cunoscând că acestea provin din contrabandă sau sunt destinate săvârșirii acesteia, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor prev. de art. 262 alin. 1 Cod penal, respectiv prev. art. 32 rap. la art. 275, 270 al.1 din Legea 86/2006.

Sub aspectul laturii obiective, elementul material al infracțiunii constă în acțiunea de a trece fraudulos frontiera și a încerca să preia mărfuri care trebuie plasate sub un regim vamal, fiind surprins de organele poliției de frontieră.

Sub aspectul laturii subiective, inculpatul a săvârșit infracțiunile cu intenție directă, în accepțiunea art. 16 al. 3 lit. a Cod penal. Inculpatul a avut reprezentarea faptelor sale și a consecințelor păgubitoare și a urmărit acest rezultat.

La individualizarea pedepsei ce a fost aplicată inculpatului, instanța de fond a avut în vedere criteriile generale de individualizare prevăzute de art. 74 Cod penal, respectiv împrejurările și modul de comitere a infracțiunilor, precum și mijloacele folosite, starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită, natura și gravitatea rezultatului produs ori a altor consecințe ale infracțiunilor, motivul săvârșirii infracțiunilor și scopul urmărit, natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedente penale ale infractorului, conduita după săvârșirea infracțiunilor și în cursul procesului penal și nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială.

În ceea ce privește infracțiunea de tentativă la contrabandă, având în vedere că deși fapta inculpatului prezintă un grad ridicat de pericol social, față de împrejurările comiterii faptei și numărul de pachete de țigări dintr-un colet provenind din contrabandă, precum și faptul că fapta nu a fost consumată și nu s-a produs un prejudiciu civil, instanța de fond a considerat că se justifică reținerea circumstanțelor atenuante prevăzute de art. 75 al. 2 lit. b Cod penal.

Pentru aceste motive, instanța de fond l-a condamnat pe inculpatul la o pedeapsă cu închisoarea, îndreptată spre minimul prevăzut de lege pentru săvârșirea infracțiunii, quantum suficient în opinia instanței pentru atingerea scopului și îndeplinirea funcțiilor de constrângere, de reeducare și de exemplaritate ale pedepsei, în cauză instanța aplicând și dispozițiile art. 72 al. 2 lit. b și 76 Cod penal, privind reducerea cu câte o treime a limitelor de pedeapsă.

În baza art. 66 alin. (1) lit. a, b Cod penal, instanța de fond a interzis inculpatului, ca pedeapsă complementară, dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pe o perioadă de 2 ani de la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În baza art. 65 alin. (1) rap. la art. 66 alin. (1) lit. a, b Cod penal, instanța de fond a interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, de la rămânerea definitivă a prezentei sentințe și până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

Instanța de fond a aplicat și dispozițiile art. 38, 39, 45 Cod penal, privitoare la concursul real de infracțiuni.

Cu privire la individualizarea judiciară a executării pedepsei, instanța de fond a reținut că deși sunt îndeplinite o parte din condițiile prev. de dispozițiile art. 91 Cod penal, conform cărora se poate dispune suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei pe o anumită durată cu îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții: pedeapsa aplicată, inclusiv în caz de concurs de infracțiuni, este închisoarea de cel mult 3 ani, infractorul nu a mai fost condamnat anterior la pedeapsa închisorii mai mare de un an, cu excepția cazurilor prevăzute în art. 42 sau pentru care a intervenit reabilitarea ori s-a împlinit termenul de reabilitare, în cauza de față inculpatul nu și-a

manifestat acordul de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității, așa încât nu s-a putut dispune, conform art. 91 Cod penal, suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, inculpatul urmând a executa pedeapsa închisorii în regim privativ de libertate.

În ceea ce privește latura civilă a cauzei, instanța de fond a reținut că fapta inculpatului nu a fost consumată, așa încât nu a fost produs un prejudiciu civil în cauză.

În baza art. 274 alin. 1 Cod proc. penală, instanța de fond l-a obligat pe inculpat să plătească statului suma de 1300 lei cheltuieli judiciare, din care suma de 1000 lei, stabilită prin rechizitoriu, pentru cheltuielile judiciare efectuate în cursul urmăririi penale.

La data de 19.06.2018, Biroul Executării Penale din cadrul Judecătoriei Rădăuți, conform sentinței penale mai sus menționate, a emis Mandatul de executare a pedepsei închisorii nr. 459/2018, în baza căruia, la aceeași dată (19.06.2018), A. a fost încarcerat în Penitenciarul

Împotriva sentinței penale mai sus menționate, la data de 29.06.2018, a declarat apel inculpatul A., prin care a solicitat, în esență, **repunerea în termenul de apel** motivat de faptul că nu a avut cunoștință despre dosarul penal de față deoarece a fost plecat la muncă în Germania în perioada februarie-iunie 2018, dar și prin prisma faptului că procedura de citare în primă instanță a fost viciată, sens în care arătată că, deși pe dovezile de îndeplinire a procedurii de citare este trecută fie o semnătură indescifrabilă, fie mențiunea „refuzul de a primi documentele”, în realitate la domiciliu nu a fost nimeni.

Pe fondul cauzei, a cerut să se dispună, după ce se va lua act de poziția sa și de acordul său cu privire la prestarea unei munci neremunerate în folosul comunității, stabilirea unei pedepse care să fie individualizată în baza art. 83 Cod penal, instituție ale cărei condiții apreciază că sunt îndeplinite în cauză.

La termenul de judecată din data de 11.07.2018, după ce în prealabil s-a luat act de manifestarea de voință a inculpatului de a nu da declarație în prezenta cauză, fiind întrebat expres în acest sens, Curtea a invocat din oficiu excepția tardivității apelului și a pus în discuția părților și participanților la proces atât această excepție, cât și cererea de repunere în termenul de apel formulată de inculpat, prin apărător ales.

Analizând excepția tardivității apelului declarat de către inculpatul A. invocată din oficiu, Curtea a constatat că apelul a fost declarat după expirarea termenului prevăzut de lege, iar întârzierea nu a fost determinată de o cauză temeinică de împiedicare pentru a se da curs prevederilor art. 411 alin. 1 Cod procedură penală, astfel cum a solicitat inculpatul menționat.

1. Privitor la cererea de repunere în termenul de apel formulată de inculpat, care prin apărătorul său ales, a susținut că, în speță, îi sunt aplicabile dispozițiile art. 411 alin.1 Cod procedură penală, conform cărora apelul declarat după expirarea termenului prevăzut de lege este considerat ca fiind făcut în termen dacă instanța de apel constată că întârzierea a fost determinată de o cauză temeinică de împiedicare, iar cererea de apel a fost făcută în cel mult 10 zile de la încetarea acesteia, Curtea, prin prisma celor două aspecte invocate, a considerat-o neîntemeiată, pentru următoarele argumente:

Este evident că pot exista situații în care cel îndreptățit să declare apel nu poate să o facă în termenul prevăzut, împiedicat fiind de anumite împrejurări. Pentru aceste situații, legiuitorul a prevăzut instituția repunerii în termenul de apel, respectiv posibilitatea ca apelul să poată fi exercitat și după expirarea termenului dacă sunt îndeplinite anumite condiții. Prima dintre acestea este ca întârzierea să fi fost determinată de o cauză temeinică de împiedicare, constând într-o imposibilitate neimputabilă părții de exercitare a căii de atac, iar cea de-a doua este ca cererea să fi fost făcută în cel mult 10 zile de la încetarea acesteia. În ceea ce privește prima condiție, Curtea a apreciat că este necesar ca inculpatul să se fi aflat într-un caz fortuit sau caz de forță majoră, respectiv să fi intervenit un eveniment care l-a împiedicat să acționeze, eveniment ce nu putea fi prevăzut sau înlăturat, practica judiciară validând această interpretare.

Ori în speță, contrar opiniei apărării, Curtea a constatat că prima condiție de fond care poate face admisibilă cererea de repunere în termen (existența unei cauze temeinice de

împiedicare neimputabilă inculpatului) nu este îndeplinită, întrucât aspectele prezentate de inculpat privind lipsa sa din țară nu pot fi apreciate ca având natura unor cauze temeinice de împiedicare a declarării apelului în termen, atât timp cât inculpatul nu a făcut dovada că a existat o împrejurare obiectivă care l-a împiedicat să se întoarcă în țară în vederea exercitării apelului, având în vedere, pe de o parte, că la pct. 2 din contractul de muncă depus în copie ca anexă la concluzii scrise se menționează că raportul de muncă începe la data de 26.02.2018 și se încheie cel târziu la expirare 24.05.2018, fără a fi necesar un preaviz și fără posibilitatea prelungirii acestuia după data finalizării lucrărilor, caz în care nu pot fi luate în considerare mențiunile ulterioare relativ la acest lucru (1.06.2018 – 13.06.2018), iar pe de altă parte că acesta avea cunoștință despre existența dosarului penal, câtă vreme a fost audiat în calitate de suspect /inculpat în cursul urmăririi penale, situație în care trebuia fie să depună diligențele necesare pentru a-și clarifica situația juridică anterior plecării în Germania, care potrivit susținerilor sale a avut loc în luna februarie 2018, fie să indice în scris, în termen de 3 zile, orice schimbare a adresei, conform obligației care îi revenea potrivit art. 108 alin.2 lit.b Cod procedură penală.

Faptul că inculpatul nu se afla la domiciliul din comuna B., ci se afla la muncă sezonieră cu contract de muncă în Germania, la termenele de judecată stabilite de către instanța de fond ori la momentul afișării înștiințării cu privire la copia minutei sentinței penale apelate nu constituie un motiv pentru a considera că procedura de citare cu acesta a fost viciată sau că sentința penală nu a fost legal comunicată în condițiile în care inculpatul A. și-a încălcat obligațiile prevăzute de lege de a comunica organelor judiciare adresa unde locuiește efectiv, obligații ce i-au fost aduse la cunoștință, pe bază de semnătură, conform proceselor verbale din datele de 28.06.2016, respectiv 08.02.2017, existente la dosar, iar citațiile și comunicarea copiei minutei sentinței de condamnare au fost realizate în mod legal chiar la adresa indicată personal de inculpat cu ocazia audierii sale în cursul urmăririi penale, atât în calitate de suspect, cât și în calitate de inculpat.

Referitor la criticile apelantului vizând nelegala sa citare în fața primei instanțe, și implicit că nu a avut cunoștință de dispozițiile hotărârii atacate, Curtea a constatat că acestea sunt neîntemeiate, în contextul în care A. a fost citat, în conformitate cu dispozițiile art.259 Cod procedură penală, atât la adresa unde locuiește, pe care a indicat-o în cursul urmăririi penale cu prilejul audierii sale în calitate de suspect, respectiv inculpat, la datele de 28.06.2016, respectiv 08.02.2017, înștiințarea privind înmânarea plicului cu actele de procedură aferente dosarului nr. ../285/2018/a1, vizând procedura camerei preliminare și cea privind primul termen de judecată, 05.04.2018, fiind semnate de concubina acestuia C., cât și cu mandat de aducere, pentru termenele de judecată din 26.04.2018, respectiv 23.05.2018, ce nu a putut fi pus în executare din motive obiective, respectiv lipsa celui în cauză de la domiciliu, care, potrivit susținerilor verbale ale concubinei acestuia, numita C., era plecat la muncă în Germania, necunoscând data când acesta va reveni la domiciliu, precum și prin afișare la ușa instanței.

Copia minutei sentinței penale de condamnare a fost comunicată inculpatului, în aceeași manieră, respectiv prin afișare la ușa instanței și prin afișarea înștiințării pe ușa destinatarului, cu mențiunea absenței acestuia .

Ori atâta timp cât aceste înscrisuri (citații, procese verbale privind motivele neexecutării mandatelor de aducere, înștiințări) au un caracter veridic până la înscrierea lor în fals, Curtea nu a putut lua în considerare susținerile inculpatului relativ la faptul că acestea nu reflectă realitatea celor consemnate, cel în cauză având posibilitatea de a derula altfel de proceduri în acest sens, ce nu fac obiectul prezentei cauze.

Și în situația în care s-ar considera că absența inculpatului din țară echivalează cu o cauză temeinică de împiedicare care să justifice întârzierea formulării cererii de apel, nu este îndeplinită cea de-a doua condiție referitoare la data până la care trebuie făcută cererea de apel, în legătură cu care solicită repunerea în termen. Astfel, art. 411 alin. 1 Cod proc. penală prevede un termen maxim de 10 zile de la încetarea cauzei de împiedicare pentru declararea apelului și solicitarea repunerii în termen, care însă a expirat în cauză, având în vedere că de la data

revenirii la domiciliu, potrivit propriilor susțineri - 15.06.2018, dată de la care instanța de control judiciar are obligația de a calcula termenul de 10 zile anterior menționat, nu a existat niciun impediment pentru ca inculpatul să declare apelul, care a fost formulat abia la data de 29.06.2019.

Pentru aceste motive, Curtea, constatând că întârzierea declarării apelului de către inculpat nu a fost determinată de o cauză temeinică de împiedicare pentru a se da curs prevederilor art. 411 Cod procedură penală, ci exclusiv conduitei culpabile a acestuia, a respins, ca neîntemeiată, cererea de repunere în termenul de apel formulată de inculpatul apelant A. prin apărător ales.

2. Referitor la excepția tardivității apelului declarat de inculpatul A., invocată de către instanța de apel din oficiu, s-a constatat că aceasta este dată în cauză.

Astfel, potrivit disp. art. 410 alin. 1 Cod de procedură penală, pentru procuror, persoana vătămată și părți (printre care și inculpatul conform art.32 alin.2 Cod procedură penală), termenul de apel este de 10 zile, dacă legea nu dispune altfel și curge de la data comunicării copieii minutei.

În cazul de față, copia minutei sentinței penale nr. 432 din 23.05.2018 a Judecătoriei Rădăuți, a fost expediată către domiciliul inculpatului la data de 23.05.2018 potrivit celor consemnate pe minută. Întrucât la domiciliul inculpatului nu a fost identificată nici o persoană, așa cum s-a consemnat la data de 30.05.2018, ora 16:00, de către factorul poștal, s-a procedat potrivit dispozițiilor art. 261 alin. 4 Cod procedură penală, la afișarea unei înștiințări (inculpatul fiind notificat să se prezinte la organul judiciar pentru a primi minuta sentinței penale nr. 432 din data de 23.05.2018 în termen de 7 zile). Acest termen de 7 zile s-a împlinit la data de 07.06.2018, moment de la care a început să curgă termenul de apel de 10 zile prevăzut de art. 410 alin. 1 Cod de procedură penală, acest ultim termen împlinindu-se la data de 19.06.2018.

Ori, în cauză, inculpatul A. a promovat calea de atac a apelului la data de 29.06.2018 (, cu depășirea termenului de 10 zile prevăzut de textul de lege anterior menționat, astfel că în baza art. 421 alin. 1 lit. a teza a I a Cod procedură penală, Curtea va respinge, ca tardiv, apelul declarat de inculpatul A. împotriva sentinței penale nr. 432 din 23.05.2018 29.11.2017 a Judecătoriei Rădăuți.

Cum această excepție primează, instanța de apel nu a mai procedat la analiza pe fond a apelului declarat de inculpat.

14. Calitatea de parte civilă a proprietarului de pădure, persoană fizică sau juridică, în procesul penal pornit împotriva inculpatului trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de tăiere ilegală de arbori prev. de art. 107 alin. 1 lit. d din Legea 46/2008. Dispozițiile art. 8 alin. 1 lit. b, alin. 2 lit. b și alin. 3 cu raportare la art. 7 alin. 2 din OUG 85/2006 privind stabilirea modalității de evaluare a pagubelor produse vegetației forestiere din păduri și din afara acestora, care prevăd că 50% din contravaloarea pagubelor produse prin săvârșirea de infracțiuni sau de contravenții silvice se face venit la fondul de conservare și regenerare a pădurilor, nu pot conduce la respingerea acțiunii civile formulate de proprietarul pădurii, ca neîntemeiată, întrucât distribuția sumelor conform OUG 85/2006 nu poate leza însuși dreptul material al proprietarului de pădure.

Rezumat:

Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia pronunțată în Recurs în interesul legii nr. 2/2010, a stabilit că „În cazul infracțiunilor prevăzute de Legea nr. 46/2008 – Codul silvic, prin care se aduce atingere fondului forestier proprietate privată a persoanei fizice sau persoanei juridice, calitatea de parte vătămată ori de parte civilă o pot avea atât ocolul silvic, în calitate de reprezentant al statului, cât și proprietarul fondului forestier, cu excepția situației în care

acesta din urmă este subiect activ al infracțiunii.” În considerentele acestei decizii s-a arătat că prin săvârșirea unei infracțiuni împotriva fondului forestier proprietate privată, aparținând persoanelor fizice sau juridice, sunt prejudiciate atât patrimoniul și interesele statului, a cărui reprezentare o asigură ocoalele silvice, cât și proprietarul nominal al aceluia fond.

În conformitate cu art. 8 alin. 1 lit. b, alin. 2 lit. b și alin. 3 cu raportare la art. 7 alin. 2 din OUG 85/2006 privind stabilirea modalității de evaluare a pagubelor produse vegetației forestiere din păduri și din afara acestora, - art. 7 alin. (2) Constatarea și evaluarea pagubelor produse prin săvârșirea de infracțiuni sau de contravenții se fac de personalul silvic împuternicit în condițiile legii să constate faptele prin care s-au săvârșit infracțiuni sau contravenții silvice. art. 8 – alin. (1) Contravaloarea pagubelor evaluate în condițiile art. 7 se încasează după cum urmează: b) de către ocolul silvic care asigură administrarea sau serviciile silvice, dacă acesta asigură și paza pădurii. (2) Sumele încasate cu titlu de despăgubiri în conformitate cu prevederile alin. (1) au următoarele destinații: b) se fac venit în cuantum de 50% la fondul de conservare și regenerare a pădurilor, constituit în conformitate cu prevederile art. 8¹ din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pentru pădurile proprietate privată; restul de 50% se acordă proprietarului pădurii în care s-a produs paguba, dacă acesta are asigurate serviciile silvice/administrarea pădurii în condițiile legii. (3) Obligația distribuirii sumelor încasate ca despăgubiri în conformitate cu prevederile alin. (2) revine persoanelor prevăzute la alin. (1).

Analizând sistematic prevederile legale menționate, alăturat celor din Codul silvic, prin care se recunoaște dreptul titularului pădurii private la despăgubire, este lesne de dedus că distribuirea sumelor conform OUG 85/2006 nu poate leza însuși dreptul material al proprietarului de pădure, fiind doar o chestiune de virare a sumelor, de simplă distribuire, și nu de respingere a acțiunii civile promovată de proprietarul pădurii, ca nefondată, astfel cum a dispus în mod greșit instanța de fond.

(Decizia penală nr. 1183 din 13.12.2018 , dosar nr. 514/206/2017)

Dispoziții legale aplicabile: art. 107 alin.1 lit. d din Legea 46/2008, art. 8 alin. 1 lit. b, alin. 2 lit. b și alin. 3 cu raportare la art. 7 alin. 2 din OUG 85/2006

Hotărârea:

Prin Sentința penală nr. 117 din data de 22 septembrie 2017 pronunțată de Judecătoria Câmpulung Moldovenesc în dosarul nr. .../206/2017 s-au dispus următoarele:

În temeiul art. art. 107 alin.1 lit. d din Legea 46/2008, cu aplicarea art. 35 C.pen. rap. la art. 375 C. proc. pen., art. 396 alin. 10 C. proc. pen., a fost condamnat inculpatul A. pentru săvârșirea infracțiunii de „tăiere ilegală de arbori”, la pedeapsa de 1 an și 4 luni închisoare.

În temeiul art. 67 C.pen, s-a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 66, alin. 1, lit. a,b C. pen., respectiv: dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție ce implică exercițiul autorității de stat, pe o perioadă de 2 ani de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri.

În temeiul art. 65, alin.1 C. pen., s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prev. de art. 66, alin. 1, lit. a și b și C. pen. pe durata și în condițiile prevăzute de art.65, alin.3.

În baza art. 91 C. pen. s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere și stabilește un termen de supraveghere de 2 ani, conform dispozițiilor art. 92 C. pen. În baza art. 93 alin. (1) C. pen. a fost obligat inculpatul ca pe durata termenului de supraveghere să respecte următoarele măsuri de supraveghere: a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune, la datele fixate de acesta; b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa; c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile; d) să comunice încadrarea/schimbarea locului de muncă; e) să comunice informații și documente de

natură a permite controlul mijloacelor sale de existență. În baza art. 93 alin. (2) lit. b) C. pen. s-a impus inculpatului să frecventeze unul din programele de reintegrare socială derulate de serviciul de probațiune sau organizate în colaborare cu instituții din comunitate. În baza art. 93 alin. (3) C. pen., pe parcursul termenului de supraveghere, inculpatul a fost obligat să presteze o muncă neremunerată în folosul comunității în cadrul Primăriei mun. B. sau Primăriei com. C., pe o perioadă de 60 de zile. În baza art. 91 alin. (4) C. pen. s-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 96 C. pen. privind revocarea suspendării în cazul nerespectării, cu rea-credință, a măsurilor de supraveghere sau obligațiilor impuse prin prezenta.

S-a admis acțiunea civilă exercitată în cauză de partea civilă Regia Națională a Pădurilor - Direcția Silvică - Ocolul Silvic D. și a fost obligat inculpatul la plata sumei de 10838,60 lei, reprezentând contravaloare prejudiciu, această sumă urmând a fi distribuită de partea civilă conform disp. art. 8 din OUG85/2006. A fost respinsă acțiunea civilă exercitată în cauză, de partea civilă E. S-a luat act că partea vătămată F. nu s-a constituit parte civilă.

În baza art. 274 alin. (1) C.proc.pen. a fost obligat inculpatul la 1000 lei cheltuieli judiciare către stat, din care suma de 500 lei, din cursul urmăririi penale iar suma de 500 lei, din cursul judecății. În baza art. 272 C. proc. pen., suma de 130 lei, reprezentând 50 % din onorariul apărătorului din oficiu a fost avansată de către Ministerul Justiției.

Pentru a pronunța această sentință penală, Judecătoria Câmpulung Moldovenesc a reținut următoarele:

Prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Judecătoria Câmpulung Moldovenesc nr./P/137/2014 din data de 14.03.2017 s-a dispus: 1. Trimiterea în judecată, în stare de libertate a inculpatului A., pentru săvârșirea infracțiunii de „tăiere ilegală de arbori”, prevăzută și pedepsită de art. 107 alin. (1) lit. d din Legea nr.46/2008 rep. cu aplic. art. 35 al.1 Cod Penal. 2. Schimbarea încadrării juridice din infracțiunea de „furt de arbori” prev. de art.110 al.1 lit. d din Legea nr. 46/2008 în infracțiunea de „furt de arbori” prev. de art.109 al.1 lit. d din Legea nr.46/2008 rep. 3. Clasarea cauzei privind infracțiunea de „furt de arbori” prev. de art.109 al.1 lit. d din Legea nr.46/2008 rep., întrucât lipsește forma de vinovăție cerută de lege, respectiv intenția sustragerii fără drept. 4. Clasarea cauzei privind infracțiunea de „tulburare de posesie” prev. de art.256 al.1 Cod Penal, întrucât fapta nu există.

În actul de sesizare a instanței s-a reținut următoarea situație de fapt:

La data de 12.12.2014, lucrătorii Postului de Poliție G. s-au sesizat cu privire la săvârșirea infracțiunilor de „tăiere ilegală de arbori” și „furt de arbori” prev. de art.107 al.1 lit. d și art.109 al.1 lit. d din Legea nr.46/2008 rep., constând în aceea că în perioada 03 – 11.12.2014 A. a tăiat un număr de 63 de arbori nemarcați și a sustras materialul lemnos rezultat de la un număr de 55 de arbori, restul materialului lemnos rămânând la cioate, din terenul pădure proprietatea lui E. și F.. Ulterior, la data de 19.12.2014, s-a înregistrat sub nr..../P/2014 plângerea formulată de E. prin care a reclamat faptul că, la data de 11.12.2014, A. i-a tulburat posesia pătrunzând pe terenul pădure proprietatea sa. De asemenea, la data de 05.02.2015 E. s-a adresat din nou cu plângere fiind format dosarul cu nr. 239/P/2015, în care sunt sesizate aceleași fapte, respectiv tăiere și furt de arbori comise de către A. în perioada 03 – 11.12.2014. Prin ordonanțele din datele de 03.02.2015 și 05.03.2015 ale Parchetului de pe lângă Judecătoria Câmpulung Mold. s-a dispus reunirea tuturor cauzelor mai sus menționate, cercetările urmând a fi continuate sub nr. unic 1758/P/2014.

Din actele de urmărire penală administrate în cauză au rezultat următoarele:

Numitele E. și F. (soacra inculpatului) dețin împreună o suprafață de teren împădurit de circa 3,8 ha. situată pe raza localității G., în locul denumit „...”, în UPI u.a. 208 D. Suprafața de teren împădurită nu este împărțită legal între cele două coproprietare și de asemenea, nu este delimitată prin semne de hotar, existând doar o înțelegere verbală între acestea în acest sens.

Numita F. i-a predat fiicei sale, H., soția inculpatului, toate actele privind terenul în cauză și aceasta, în cursul lunii septembrie 2014, s-a adresat cu cerere de marcarea și exploatarea a masei

lemnoase la Ocolul Silvic D.. Ocolul Silvic D. a aprobat cererea sus numitei și a procedat la marcarea în terenul în cauză a mai multor arbori.

În urma acestor demersuri, în perioada 03 – 11.12.2014, inculpatul A. cu ocazia exploatării arborilor marcați, a procedat și la tăierea din terenul mai sus arătat, singur, cu ajutorul unui moto-fierăstrău, a unui număr de 63 de arbori nemarcați. Materialul lemnos rezultat în urma tăierii ilegale de la un număr de 55 de arbori a fost transportat cu TAF-ul de către un angajat al SC I. SRL la firma respectivă, restul materialului lemnos rămânând la cioată.

Potrivit fișei de calcul a valorii pagubelor produse prin fapta constatată, cei 63 de arbori tăiați nemarcați au înregistrat un volum total de 62,14 m.c. și o valoare de 10.838,60 lei (inclusiv TVA), depășind de 102,08 ori prețul mediu al arborilor pe picior (fila 22).

Direcția Silvică– Ocolul Silvic D., prin adresa cu nr. 13264 din 15.12.2014 a arătat că se constituie parte civilă pentru 50 % din valoarea prejudiciului cauzat, precizând totodată că restul din 50 % din prejudiciu revin proprietarilor terenului (fila 23).

Cu ocazia efectuării cercetărilor la fața locului în prezența martorului asistent ... (fiul lui E.), lucrătorii de poliție și lucrătorii silvici au identificat în teren un număr de 63 de cioate provenite din tăieri ilegale de arbori de esență rășinoase, tăiați de pe picior, nemarcați silvic, iar un număr de 8 arbori dintre aceștia au fost identificați la cioată, fiind predați, în custodia pădurarului ...

Fiind audiat atât în calitate de suspect cât și de inculpat, A. a recunoscut și a regretat fapta reținută în sarcina sa și a arătat că în perioada 03.-11.12.2014, în baza aceleiași rezoluții infracționale și în mod repetat, a tăiat din pădurea proprietatea numitelor E. și F., un număr de 63 de arbori nemarcați, materialul lemnos rezultat din tăierea unui număr de 55 de arbori fiind transportați cu TAF-ul de către o altă persoană la SC I. SRL C.. A mai arătat inculpatul că terenul în cauză, moștenirea soției sale, nu este delimitat prin semne de hotar iar coproprietarii nu au împărțit legal terenul, existând o înțelegere verbală între aceștia. Cu privire la nedelimitarea terenului și lipsa unei împărțiri legale, numitele E. și F. confirmă aceste aspecte.

Fapta reținută în sarcina inculpatului a fost dovedită prin înscrisurile existente la dosar coroborate cu depozițiile martorilor

În ceea ce privește infracțiunea de „furt de arbori” prev. de art.109 al.1 lit.d din Legea nr.46/2008 rep., s-a constatat că în cauză nu sunt întrunite elementele constitutive ale faptei sub aspectul laturii subiective, lipsind intenția sustragerii fără drept, întrucât terenul în cauză nu era delimitat prin semne de hotar și nu a existat o împărțire legală între coproprietari cu privire la teren,aceștia înțelegându-se verbal în acest sens. Prin urmare, cu privire la această infracțiune au fost incidente prevederile art. 16 al.1 lit. b teza a II-a Cod procedură penală.

Referitor la infracțiunea de „tulburare de posesie” prev. de art. 256 al. 1 Cod Penal, din întreg materialul probator a rezultat că fapta nu există întrucât nu a avut loc o ocupare efectivă a terenului ci A. a procedat doar la tăierea ilegală a arborilor, sens în care în cauză s-a dispus clasarea în temeiul disp. art.16 al.1 lit.a Cod procedură penală.

Situația de fapt expusă mai sus a fost stabilită pe baza următoarelor mijloace de probă: procese verbale de sesizare (f. 14-15); plângerile lui E. (f. 16-17); proces verbal de constatarea infracțiunii (f. 20); fișa de calcul a prejudiciului (f. 22); carnetul de inventariere a cioatelor nemarcate (f. 21); schița terenului împădurit (f.2 4); contract prestări servicii silvice (f. 25-28); proces verbal depunere în posesie (f. 29); adresa Direcției Silvice– Ocolul Silvic D. (f. 23); proces verbal de cercetare la fața locului (f. 19); declarație persoană vătămată E. (f. 32-33); declarație persoană vătămată F. (f. 36-37); declarațiile martorilor (f. 38-51); declarațiile suspectului, inculpatului (f. 57-58, 61-63); fișa cazier judiciar (f. 64)

În drept s-a stabilit că fapta inculpatului A., care, în perioada 03-11.12.2014, în baza aceleiași rezoluții infracționale și în mod repetat, singur și pe timp de zi, a tăiat cu un motofierăstrău din pădurea proprietatea lui E. și F., un număr de 63 arbori nemarcați în volum total de 62,14 m.c. și o valoare de 10.838,60 lei (inclusiv TVA) depășind de 102,08 ori prețul

mediu al arborilor pe picior, a realizat conținutul constitutiv al infracțiunii de „tăiere ilegală de arbori”, prev. și ped. de art. 107 alin. 1 lit. d din Legea nr. 46/2008 rep. cu aplic. art.35 alin.1 Cod Penal.

Cu privire la inculpat s-au reținut următoarele date: A..... Inculpatul a avut o poziție sinceră pe parcursul urmăririi penale, a recunoscut și a regretat săvârșirea faptei. Potrivit fișei cazier judiciar, acesta nu este cunoscut cu antecedente penale.

Cu privire la urmărirea penală s-au reținut următoarele date:

Prin ordonanța din 12.12.2014 s-a dispus începerea urmăririi penale în rem cu privire la faptele de „tăiere ilegală de arbori” și „furt de arbori” prev. de art.108 al.1 lit. d și art.110 al.1 lit. d din Legea nr.46/2008. Prin ordonanța din 30.12.2014 s-a dispus începerea urmăririi penale în rem cu privire la fapta de „tulburare de posesie” prev. de art.256 al.1 Cod Penal. Prin ordonanțele din datele de 03.02.2015 și 05.03.2015 ale Parchetului de pe lângă Judecătoria C-lung Mold. s-a dispus reunirea dosarelor 1759/P/2014 și 239/P/2015 la dosarul nr.1758/P/2014, cercetările urmând a fi continuate sub nr. unic 1758/P/2014. Prin ordonanța din 30.10.2015 s-a dispus schimbarea încadrării juridice din infracțiunea de „tăiere ilegală de arbori” prev. de art.108 al.1 lit. d din Legea nr.46/2008, în infracțiunea prev. de art. 107 alin. (1) lit. d din Legea nr.46/2008 rep. Prin ordonanța din 28.11.2016 s-a dispus schimbarea încadrării juridice din infracțiunea de „tăiere ilegală de arbori” prev. de art.107 al.1 lit. d din Legea nr.46/2008 rep., în infracțiunea prev. de art. 107 alin. (1) lit. d din Legea nr.46/2008 rep. cu aplic. art.35 al.1 Cod Penal. Prin ordonanța din 07.04.2015 s-a dispus efectuarea în continuare a urmăririi penale față de A., pentru săvârșirea infracțiunii de „tăiere ilegală de arbori” prev. de art. 108 alin. (1) lit. d din Legea nr.46/2008. Prin ordonanța din 18.11.2015 s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale față de suspectul de A. pentru săvârșirea infracțiunii de „tăiere ilegală de arbori” prev. de art. 107 alin. (1) lit.d din Legea nr.46/2008 rep.

Inculpatului A. i-au fost aduse la cunoștință drepturile și obligațiile prevăzute de art.10, art. 83 și art. 108 din Codul de procedură penală, întocmindu-se procesele – verbale din 05.09.2015, 31.01.2016 și 11.12.2016 .

Prin încheierea penală nr. 128/16.06.2017, pronunțată de judecătorul de cameră preliminară în dosarul nr. .../206/2016/a1 s-a constată competența instanței, legalitatea sesizării instanței cu rechizitoriul nr. ..P/137/2014 din data de 14.03.2017 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Câmpulung Moldovenesc, legalitatea administrării probelor, precum și a efectuării actelor de urmărire penală și s-a dispus începerea judecării cauzei privind pe inculpatul A.

În faza judecării, instanța a luat act că s-a constituit parte civilă în cauză, persoana vătămată E. (fila 20), cu suma de 37940 lei, din care 22940 lei, reprezentând contravaloarea celor 63 de arbori tăiați de inculpat iar suma de 10.000 lei, reprezentând daune morale. De asemenea, a luat act că s-a constituit parte civilă Direcția Silvică, cu suma de 10838,60 lei, reprezentând prejudiciu produs prin tăierea a 63 de arbori.

Totodată s-a dat citire actului de sesizare, instanța de fond aducându-i la cunoștință inculpatului dispozițiile art. 374 alin. 4 N.C.p.p. raportat la art. 396 alin. 10 N.C.p.p., privind judecata în procedura simplificată, precum și soluțiile posibile ca urmare a acestei proceduri. Inculpatul a arătat că solicită ca judecata să aibă loc conform **procedurii simplificate**, prevăzută de art. 375 N.C.p.p., cererea acestuia fiind admisă. În faza cercetării judecătorești s-a procedat la audierea inculpatului

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

În fapt, părțile vătămate E. și F. (soacra inculpatului) dețin împreună o suprafață de teren împădurit de circa 3,8 ha. situată pe raza localității G., în locul denumit „...”, în UPI u.a. 208 D. Suprafața de teren împădurită nu este împărțită legal între cele două coproprietare și de asemenea, nu este delimitată prin semne de hotar, existând doar o înțelegere verbală între acestea în acest sens.

Partea vătămată F. i-a predat fiicei sale, H., soția inculpatului, toate actele privind terenul în cauză și aceasta, în cursul lunii Septembrie 2014, s-a adresat cu cerere de marcarea și exploatare a masei lemnoase la Ocolul Silvic D.. Ocolul Silvic D. a aprobat cererea sus numitei și a procedat la marcarea în terenul în cauză a mai multor arbori.

În urma acestor demersuri, în perioada 03. – 11.12.2014, inculpatul A. cu ocazia exploatării arborilor marcați, a procedat și la tăierea din terenul mai sus arătat, singur, cu ajutorul unui moto-fierăstrău, a unui număr de 63 de arbori nemarcați. Materialul lemnos rezultat în urma tăierii ilegale de la un număr de 55 de arbori a fost transportat cu TAF-ul de către un angajat al SC I. SRL la firma respectivă, restul materialului lemnos rămânând la cioată.

Potrivit fișei de calcul a valorii pagubelor produse prin fapta constatată, cei 63 de arbori tăiați nemarcați au înregistrat un volum total de 62,14 m.c. și o valoare de 10.838,60 lei (inclusiv TVA), depășind de 102,08 ori prețul mediu al arborilor pe picior (fila 22).

Direcția Silvică– Ocolul Silvic D., prin adresa cu nr.13264 din 15.12.2014 a arătat că se constituie parte civilă pentru 50 % din valoarea prejudiciului cauzat, precizând totodată că restul din 50 % din prejudiciu revin proprietarilor terenului (fila 23).

Cu ocazia efectuării cercetărilor la fața locului în prezența martorului asistent ... (fiul lui E.), lucrătorii de poliție și lucrătorii silvici au identificat în teren un număr de 63 de cioate provenite din tăieri ilegale de arbori de esență rășinoase, tăiați de pe picior, nemarcați silvic, iar un număr de 8 arbori dintre aceștia au fost identificați la cioată, fiind predați în custodia pădurarului

Fiind audiat atât în calitate de suspect cât și de inculpat, A. a recunoscut și a regretat fapta reținută în sarcina sa și a arătat că în perioada 03-11.12.2014, în baza aceleiași rezoluții infracționale și în mod repetat, a tăiat din pădurea proprietatea numitelor E. și F., un număr de 63 de arbori nemarcați, materialul lemnos rezultat din tăierea unui număr de 55 de arbori fiind transportați cu TAF-ul de către o altă persoană la SC I. SRL. A mai arătat inculpatul că terenul în cauză, moștenirea soției sale, nu este delimitat prin semne de hotar iar coproprietarii nu au împărțit legal terenul, existând o înțelegere verbală între aceștia. Cu privire la nedelimitarea terenului și lipsa unei împărțiri legale, numitele E. și F. confirmă aceste aspecte.

În drept, fapta inculpatului care, în perioada 03-11.12.2014, în baza aceleiași rezoluții infracționale și în mod repetat, singur și pe timp de zi, a tăiat cu un motofierăstrău din pădurea părților vătămate E. și F., un număr de 63 de arbori nemarcați, în volum de 62,14 mc și o valoare de 10.838,60 lei, depășind de 102,08 lei, prețul metru al unui mc de lemn pe picior, a întrunit elementele constitutive ale infracțiunii prev. de art. 107 alin. 1 lit. d din Lg. 46/2008, cu aplicarea art. 35, alin.1 lit. a C. pen..

În ceea ce privește latura obiectivă, instanța de fond a reținut că probele administrate în cauză evidențiază realizarea elementului material specific infracțiunii, constând în tăierea de către inculpat a unui număr de 63 de arbori de pe picior, nemarcați. Sub aspectul laturii subiective, inculpatul a acționat cu forma de vinovăție prevăzută de art. 16 alin. 1 pct. 1 lit. a Cod penal – intenție directă, acesta având reprezentarea faptei sale și a consecințelor acesteia, prevăzând rezultatul socialmente periculos și urmărind producerea acestui rezultat. Vinovăția inculpatului a rezultat din declarațiile sale, care s-au coroborat, pe deplin, cu ansamblul probelor administrat în cauză.

Constatănd că infracțiunea de tăiere ilegală de arbori prevăzută de art. 107 alin. 1 lit. d din Lg. 46/2008 există, că a fost săvârșită de inculpat cu vinovăția specifică, în baza art. 396, alin.2 Cod proc. penală, instanța de fond a dispus condamnarea acestuia pentru săvârșirea infracțiunii care face obiectul judecății.

La individualizarea sancțiunii la care a fost condamnat inculpatul, instanța de fond a avut în vedere că inculpatul a recunoscut în întregime fapta, astfel cum a fost descrisă în rechizitoriu, astfel că s-a făcut aplicarea dispozițiilor art. 396 al. 10 Cod procedură penală, respectiv reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege. Având în vedere faptul că inculpatul a tăiat

un număr de 63 de arbori nemarcați de pe un teren cu privire la care părțile vătămate erau în indiviziune, fapta inculpatului nu este lipsită în mod vădit de importanță și prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni, pedeapsa amenzii penale sau renunțarea la aplicarea pedepsei nefiind suficiente pentru a asigura scopul preventiv și educativ al pedepsei. Totodată, instanța de fond a ținut seama de atitudinea sinceră a inculpatului în fața instanței, de faptul că se află la prima abatere, astfel că s-a justificat aplicarea unei pedepse penale în quantumul minim prevăzut de textul de lege, care a fost redusă cu o treime, neputând fi reținute circumstanțele atenuante judiciare prevăzute de art. 75 al. 2 lit. a, b Cod penal. Astfel, conform legii nu au fost reținute circumstanțe personale, iar în cauză nu se justifică reținerea de circumstanțe legate de faptă. Prin urmare, instanța de fond a aplicat inculpatului pedeapsa de 1 an și 4 luni închisoare.

În temeiul art. 65 alin. 1 N.C.pen., s-a interzis inculpatului exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b N. C.pen., respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat. Instanța de fond nu a interzis dreptul de a alege în autoritățile publice prevăzut teza 1 a art. 66 lit.d C.pen. întrucât prin Hotărârea Hirst c. Marii Britanii pronunțată de Marea Cameră la 06.10.2005, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit faptul că deținuții, în general, continuă să se bucure de toate drepturile și libertățile fundamentale garantate de Convenție, cu excepția dreptului la libertate. Art.3 al Protocolului 1 stabilește obligația statelor membre de a organiza la intervale rezonabile alegeri libere prin scrutin secret în condiții în care să asigure libertatea de exprimare a opiniei poporului cu privire la alegerea corpului legislativ, nu este un drept absolut, statele bucurându-se de o largă marjă de apreciere în organizarea sistemului electoral, astfel încât să înglobeze propria viziune asupra democrației. Corelativ obligației pozitive a statului, cetățenii statelor membre au dreptul de a-și exprima voința în cadrul alegerilor legislative și de a nu fi împiedicați în mod nejustificat să își exercite acest drept. Acestui drept îi pot fi aduse limitări, care nu trebuie, însă, să aducă atingere substanței dreptului ocrotit, astfel încât să priveze individul de exercitarea lui efectivă, trebuie să urmărească un scop legitim, iar mijloacele folosite nu trebuie să fie disproporționale (cauza Mathieu – Mohin). Curtea Europeană a apreciat că orice restricție a acestor drepturi trebuie să fie justificată și să urmărească un scop legitim: considerații de securitate, în special prevenția infracțiunilor și apărarea ordinii publice, ce decurg, în mod inevitabil din condițiile detenției (cauza Silver și alții). Curtea a statuat că interzicerea automată a dreptului de participa la alegerile legislative, aplicabilă tuturor deținuților condamnați la executarea unei pedepse cu închisoarea, deși urmărește un scop legitim, nu respectă principiul proporționalității, reprezentând în aceste condiții o încălcare a art. 3 al Protocolului 1 din Convenție. În raport de această hotărâre, instanța de fond a apreciat că natura infracțiunii săvârșite de inculpat nu îl face nedemn de a a-și exercita dreptul de a alege.

În ceea ce privește pedepsele accesorii prevăzute la lit. g și lit. k a art. 66 N.C.pen. referitoare la interzicerea dreptului de a ocupa o funcție sau de a exercita o profesie de natura celeia de care s-a folosit condamnatul pentru săvârșirea infracțiunii și la interzicerea dreptului de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public, instanța de fond a apreciat că nu este cazul să le interzică deoarece inculpatul nu s-a folosit de profesia sa în activitatea infracțională. Instanța de fond nu a interzis inculpatului nici exercițiul drepturilor prevăzute de art. 66 lit. e și f N. C.pen. întrucât săvârșirea faptei nu a relevat un comportament care să aducă prejudicii interesului superior al copilului și care să determine interzicerea drepturilor părintești și a celui de a fi tutore sau curator. Cu privire la pedepsele accesorii prev. de art.66 lit. h și lit. i N. C.pen., care fac referire la interzicerea dreptului de a deține, purta și folosi orice categorie de arme precum și la interzicerea dreptului de a conduce anumite categorii de vehicule, instanța de fond a apreciat că nu este cazul să le interzică având în vedere faptul că inculpatul nu s-a folosit de vreo armă sau de un vehicul în săvârșirea infracțiunii. De asemenea, instanța de fond nu a interzis nici exercitarea drepturilor de a părăsi teritoriul României sau de a

se afla în anumite localități prev. de art. 66 lit. j și lit. l N.C.pen., întrucât săvârșirea faptei nu a relevat un comportament care să determine îngrădirea dreptului persoanei la liberă circulație. În ceea ce privește pedeapsa accesorie prevăzută de art. 66 lit. m N. C.pen., referitoare la exercitarea dreptului de a se afla în anumite locuri sau la anumite manifestații sportive, culturale ori la alte adunări publice, instanța de fond a apreciat că nu este justificată interzicerea acestuia având în vedere că din modalitatea de săvârșire a infracțiunii nu rezultă că prin participarea inculpatului la astfel de manifestații s-ar pune în pericol desfășurarea normală a acestora. Instanța de fond nu a interzis nici dreptul, prev. de art.66 lit. n N. C.pen., de a comunica cu victima sau cu membrii de familie ai acesteia, cu persoanele cu care a comis infracțiunea sau cu alte persoane și nici dreptul, prev. de art.66 lit. o N. C.pen., de a se apropia de locuința, locul de muncă, școala sau alte locuri unde victima desfășoară activități sociale, întrucât raportat la natura infracțiunii săvârșite nu se impune. Raportat la soluția de condamnare ce s-a pronunțat în cauză, având în vedere și maniera de acțiune a inculpatului în prezenta cauză, instanța de fond, în temeiul art.66 lit. a și b N. C.pen. a interzis inculpatului dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implica exercițiul autorității de stat, ca pedeapsă complementară, pe o durată de un an.

În ceea ce privește individualizarea judiciară a modalității de executare a pedepsei, având în vedere întrunirea cumulativă a condițiilor legale pentru aplicarea suspendării sub supraveghere a executării pedepsei prevăzute de art. 91 N. C. pen., și anume cuantumul pedepsei aplicate, lipsa antecedentelor penale ale inculpatului, acordul inculpatului în sensul prestării unei munci neremunerate în folosul comunității, precum și aprecierea instanței că scopul educativ al pedepsei, respectiv reintegrarea în societate, poate fi atins și fără executarea pedepsei în regim de detenție, instanța de fond, în baza art. 91 N. C. pen. a suspendat executarea pedepsei sub supraveghere și a stabilit un termen de încercare de 2 (doi) ani, acest termen fiind apreciat de prima instanță ca fiind de natură să asigure îndreptarea inculpatului. Condiția prevăzută la art. 91 alin.1 lit. a) N. C. pen. a fost întrunită, în cauză fiind aplicată o pedeapsă de 1 an și 4 luni închisoare. În ceea ce privește condiția prevăzută la lit. b) alin.1 al art.91 N. C. pen., și anume lipsa unei condamnări anterioare la pedeapsa închisorii mai mare de 1 an, instanța de fond a reținut, conform fișei de cazier judiciar a inculpatului (f. 14), că inculpatul nu are antecedente penale. Condiția prevăzută la art.91 alin.1 lit. c) N. C. pen a fost îndeplinită, inculpatul manifestându-și acordul pentru a presta o muncă neremunerată în folosul comunității (f.31). Aprecierea instanței de fond că, raportat la persoana inculpatului, la conduita avută anterior săvârșirii infracțiunii precum și la posibilitățile sale de îndreptare „aplicarea pedepsei este suficientă chiar fără executarea acesteia” conform dispozițiilor prevăzute la lit. d) alin.1 al art.91 N. C. pen., s-a întemeiat pe considerente privind împrejurările și modul de comitere a infracțiunilor, precum și persoana inculpatului. Instanța de fond a apreciat că prin respectarea de către inculpat timp de 2 ani, pe perioada termenului de încercare, a obligațiilor ce au fost impuse de către prima instanță există posibilitatea reintegrării sociale și a reeducării acestuia fără executarea pedepsei închisorii în regim penitenciar. În baza art. 93 alin. 1 N. C. pen, instanța de fond a obligat inculpatul la respectarea următoarelor măsuri de supraveghere: a) să se prezinte la Serviciul de probațiune, la datele fixate de acesta; b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa; c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile; d) să comunice schimbarea locului de muncă; e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

Având în vedere modul deosebit de săvârșirea a infracțiunii de către inculpat apreciind că este necesară parcurgerea unor programe care să aibă ca finalitate o corectă educare a acestui inculpat din punct de vedere social, instanța de fond, în temeiul art.93 alin.2 N.C.pen., pe durata termenului de încercare, să îl oblige pe inculpat să frecventeze unul din programele de reintegrare socială derulate de către serviciul de probațiune sau organizate în colaborare cu instituții din comunitate apreciate ca adecvate de către Serviciul de probațiune.

Având în vedere că inculpatul și-a manifestat acordul de a presta ore de muncă în folosul comunității și ținând cont de faptul că, în opinia instanței, prestarea acestor ore ar conduce la reeducarea inculpatului, învățându-l ce înseamnă respectul față de semenii și pentru siguranța acestora, în baza art.93 alin.3 N.C.pen., instanța de fond a stabilit ca inculpatul să presteze timp de 60 de zile o activitate neremunerată în cadrul unităților administrativ teritoriale a mun. B. sau a com. C., pe o perioadă de 60 de zile, programul de executare al acestei activități urmând a fi stabilit de către Serviciul de Probațiune.

În baza art. 404 alin.2 N.C.p.p. s-a atras atenția inculpatului cu privire la dispozițiile art. 96 N.C.pen. referitoare la revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

În temeiul art.404 alin.2 N.C.p.p. s-a atras atenția inculpatului că, în cazul în care nu respectă măsurile de supraveghere sau nu execută obligațiile impuse prin sentința penală, instanța va revoca suspendarea și va dispune executarea pedepsei închisorii.

În ceea ce privește **latura civilă** a cauzei, instanța de fond a reținut că, prin cererile depuse la dosar, s-au constituit părți civile: persoana vătămată E. (fila 20), cu suma de 37940 lei, din care 22940 lei, reprezentând contravaloarea celor 63 de arbori tăiați de inculpat iar suma de 10.000 lei, reprezentând daune morale., precum și Direcția Silvică (fila16 dosar), cu suma de 10838,60 lei, reprezentând prejudiciu produs prin tăierea a 63 de arbori.

În drept, în ceea ce privește latura civilă a cauzei, în speță au fost incidente următoarele dispoziții legale:

Art. 33 din Legea 46/2008 - (1) Administratorul fondului forestier proprietate publică a statului și proprietarii de păduri au obligația să înființeze fondul de conservare și regenerare a pădurilor purtător de dobândă, neimpozabil, deductibil fiscal și având regimul rezervelor fiscale. Fondul se află la dispoziția și în contul administratorului sau al prestatorului de servicii silvice. (2) Fondul de conservare și regenerare a pădurilor prevăzut la alin. (1) se constituie din următoarele resurse: a) contravaloarea terenului scos definitiv din fondul forestier proprietate publică a statului, în cazul în care nu se oferă teren în compensare; b) contravaloarea pierderii de creștere determinate de exploatarea masei lemnoase înainte de vârsta exploatabilității de pe terenurile scoase definitiv sau ocupate temporar din fondul forestier proprietate publică a statului; c) 30% din quantumul chiriei, pentru ocuparea temporară a terenurilor din fondul forestier proprietate publică a statului; d) contravaloarea despăgubirilor pentru pagubele produse fondului forestier proprietate publică; e) 50% din quantumul despăgubirilor pentru pagubele produse fondului forestier proprietate privată; f) 10 - 25% din valoarea masei lemnoase autorizate spre exploatare, provenită din produse principale și accidentale I, calculată la nivelul prețului mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior; pentru fondul forestier proprietate publică a statului, nivelul procentului anual, în cazul produselor principale, se stabilește de Regia Națională a Pădurilor - Romsilva, respectiv de Institutul de Cercetări și Amenajări Silvice, care se reorganizează în Institutul Național de Cercetare - Dezvoltare în Silvicultură "Marin Drăcea", și de Regia Autonomă Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat, prin ocolul silvic propriu; pentru celelalte forme de proprietate forestieră, nivelul procentului anual, în cazul produselor principale, se stabilește de ocoalele silvice prevăzute la art. 10 alin. (2) lit. b); g) sumele reprezentând cheltuielile de instalare/reinstalare a vegetației forestiere pentru terenurile care fac obiectul compensării/ocupării temporare, precum și cheltuielile necesare până la realizarea stării de masiv pentru terenurile din fondul forestier național; h) sumele reprezentând contravaloarea efectelor determinate de funcțiile de protecție, ecologice și sociale ale pădurilor; i) alocații de la bugetul de stat; (3) Fondul de conservare și regenerare a pădurilor prevăzut la alin. (1) se folosește pentru: a) regenerarea suprafețelor parcurse cu tăieri; b) împădurirea terenurilor goale înregistrate în amenajamentul silvic sau a celor preluate în scopul împăduririi; c) reinstalarea pădurii pe terenurile ocupate temporar din fondul forestier național; d) efectuarea lucrărilor de ajutorare și de îngrijire a regenerărilor naturale și de îngrijire a culturilor tinere existente; e) efectuarea lucrărilor în resursele genetice forestiere înscrise în Catalogul național al

materialelor forestiere de reproducere; f) acoperirea cheltuielilor ocazionate de refacerea pădurilor afectate de calamități; g) efectuarea lucrărilor de degajări și curățiri; h) cumpărarea de terenuri cu destinație agricolă sau forestieră, în condițiile legii; i) gospodărirea pădurilor cu funcții speciale de protecție, în condițiile în care nu este reglementat procesul de producție lemnoasă; j) efectuarea studiilor și lucrărilor de protecție a pădurilor; k) împrejmuirea terenurilor pe care sunt instalate regenerări naturale și a plantațiilor. (4) Constituirea fondului de conservare și regenerare a pădurilor pentru resursele prevăzute la alin. (2) lit. f) se face la data valorificării acestora. Alimentarea fondului de conservare și regenerare a pădurilor se face la data la care resursele prevăzute la alin. (2) devin exigibile. (5) Evidența fondului de conservare și regenerare a pădurilor se ține pe proprietar. (6) Sumele rămase disponibile din acest fond la sfârșitul anului calendaristic se reportează în anul următor, cu aceeași destinație, cu excepția celor prevăzute la alin. (2) lit. i). (7) În cazul fondului forestier proprietate privată a persoanelor fizice și juridice și proprietate publică și privată a unităților administrativ-teritoriale, după acoperirea cheltuielilor din fondul de conservare și regenerare a pădurilor pentru destinațiile prevăzute la alin. (3) lit. a) - d), sumele rămase disponibile se restituie, la cerere, proprietarului. (8) Lucrările prevăzute a fi finanțate din fondul de conservare și regenerare a pădurilor pot fi realizate și cu resurse financiare din afara acestuia.

Art. 8 din OUG 85/2006: (1) Contravaloarea pagubelor evaluate în condițiile art. 7 se încasează după cum urmează: a) de către persoana juridică care realizează paza pădurii, dacă paza nu este asigurată printr-un ocol silvic; b) de către ocolul silvic care asigură administrarea sau serviciile silvice, dacă acesta asigură și paza pădurii. (2) Sumele încasate cu titlu de despăgubiri în conformitate cu prevederile alin. (1) au următoarele destinații: a) se fac integral venit la fondul de conservare și regenerare a pădurilor, constituit în conformitate cu prevederile art. 63 din Legea nr. 26/1996 - Codul silvic, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 81 din OG nr. 96/1998 privind reglementarea regimului silvic și administrarea fondului forestier național, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în cazul despăgubirilor pentru pagubele produse pădurilor proprietate publică a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, după caz; b) se fac venit în cuantum de 50% la fondul de conservare și regenerare a pădurilor, constituit în conformitate cu prevederile art. 81 din OG nr. 96/1998, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pentru pădurile proprietate privată; restul de 50% se acordă proprietarului pădurii în care s-a produs paguba, dacă acesta are asigurate serviciile silvice/administrarea pădurii în condițiile legii. (3) Obligația distribuirii sumelor încasate ca despăgubiri în conformitate cu prevederile alin. (2) revine persoanelor prevăzute la alin. (1).

(4) În situația în care se constată, de către personalul silvic cu atribuții de control din cadrul autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, pagube în păduri sau în vegetația forestieră pentru care nu este asigurată/nu sunt asigurate administrarea/serviciile silvice în condițiile legii, sumele care se determină ca despăgubiri se fac venit la fondul de ameliorare a fondului funciar, constituit în conformitate cu prevederile Legii fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și se virează ocolului silvic cu care proprietarul încheie ulterior contract de administrare/servicii silvice. (5) Contravaloarea pagubelor constatate potrivit alin. (4) se determină în condițiile art. 3, 4 sau 5, după caz, și se suportă în cuantum de 50% de către proprietarii pădurilor private care nu asigură administrarea pădurii/serviciile silvice și în cuantum de 100% de către unitățile administrativ-teritoriale care nu asigură administrarea pădurii/serviciile silvice. (6) În situația prevăzută la alin. (5), proprietarul nu este exonerat de îndeplinirea obligațiilor prevăzute de lege referitoare la asigurarea administrării/serviciilor silvice printr-un ocol silvic. (7) Proprietarii pădurilor nemulțumiți de cuantumul despăgubirilor acordate în condițiile prezentei ordonanțe de urgență se pot adresa instanțelor judecătorești competente, potrivit legii.

Având în vedere dispozițiile legale anterior citate, instanța de fond a dispus obligarea inculpatului să plătească părții civile Direcția Silvică suma de 10838,60 lei, urmând ca jumătate din sumă să fie distribuită proprietarilor terenului de pe care s-au tăiat arborii. Totodată, s-a respins cererea părții civile E. privind obligarea inculpatului la plata sumei de 22940 lei, reprezentând contravaloarea arborilor tăiați de către inculpat. De asemenea, s-a respins cererea părții civile privind obligarea inculpatului la plata sumei de 15.000 lei, cu titlu de daune morale întrucât partea civilă nu și-a propus nicio probă cu care să dovedească prejudiciul moral.

În baza art. 274 alin. 1 N.C.p.p., a fost obligat inculpatul la 1000 lei cheltuieli judiciare către stat, din care suma de 500 lei, din cursul urmăririi penale iar suma de 500 lei, din cursul judecării. În baza art.272 C. proc. pen., suma de 130 lei, reprezentând 50 % din onorariul apărătorului din oficiu a fost avansată de către Ministerul Justiției.

Împotriva acestei sentințe a formulat apel partea civilă E., pentru motivele prezentate pe larg în cererea de apel depusă la dosarul cauzei și reiterate oral cu ocazia dezbaterilor, astfel cum au fost consemnate în încheierea de dezbateri din data de 13 noiembrie 2018.

Analizând apelul prin prisma motivelor invocate, precum și cauza sub toate aspectele de fapt și de drept, în conformitate cu prevederile art. 417 alin. 1, 2 art. 420 Cod procedură penală, Curtea constată următoarele:

În primul rând se impune a se menționa ca **apelul formulat de partea civilă E. vizează exclusiv latura civilă** a cauzei astfel ca în prezenta analiză se va pleca de la stabilirea, cu autoritate de lucru judecat, a existenței infracțiunii de „tăiere ilegală de arbori”, prevăzută de art. 107 alin. (1) lit. d din Legea nr. 46/2008 rep. cu aplic. art. 35 al. 1 Cod Penal, constând în aceea ca în perioada 03-11.12.2014, în baza aceleiași rezoluții infracționale și în mod repetat, singur și pe timp de zi, inculpatul A. a tăiat cu un motofierăstrău din pădurea persoanelor vătămate E. și F. (persoane vătămate la aceea dată, imobilul nefiind încă delimitat), un număr de 63 de arbori nemarcați, materialul lemnos rezultat în urma tăierii ilegale de la un număr de 55 de arbori fiind transportat cu TAF-ul de către un angajat al SC I. SRL la firma respectivă, iar un număr de 8 arbori dintre aceștia identificați la cioată, fiind predați în custodia pădurarului

Ceea ce contestă apelanta este modalitatea de soluționare a acțiunii civile promovate, pe de o parte fiind nemulțumită de modalitatea de calcul a prejudiciului material, fiind apreciat de către apelantă ca fiind mult mai mare decât cel constat de organele silvice și preluat de instanța de fond, solicitând totodată obligarea inculpatului la plata sumei către ea – în calitate de persoană prejudiciată iar, pe de altă parte, fiind nemulțumită și de neacordarea daunelor morale solicitate.

În susținerea apelului promovat, partea civilă E. a solicitat și instanța a încuviințat proba cu expertiza silvică, probă insusită și de inculpatul intimat A. prin stabilirea unor obiective suplimentare, fiind întocmit astfel raportul de expertiză tehnică judiciară de către expertul tehnic judiciar J., specialist în silvicultură – exploatarea forestieră, ale cărui concluzii au fost insusite în totalitate de ambele părți, nefiind formulate obiecțiuni.

Analizând cauza sub aspectele învederate de către partea civilă E. instanța de cenzură apreciază ca în cauză nu s-a făcut o judicioasă analiză a dispozițiilor legale pertinente, în mod coroborat, și prin raportare la situația concretă din dosar, în spiritul apărării drepturilor și intereselor legitime ale părților ca și apărare reală și efectivă (conform standardelor CEDO în materie) și nu teoretică și iluzorie. S-a realizat o însiruire de dispoziții legale, aparent incidente în cauză, fără a fi examinată intenția reală a legiuitorului și incidența acestora la situația de fapt actuală din dosar.

Astfel, Curtea reține ca real faptul ca, potrivit fișei de calcul a valorii pagubelor produse prin fapta constatată, cei 63 de arbori tăiați nemarcați au înregistrat un volum total de 62,14 m.c. și o valoare de 10.838,60 lei (inclusiv TVA), depășind de 102,08 ori prețul mediu al arborilor pe picior (fila 22), acesta fiind și motivul pentru care Direcția Silvică– Ocolul Silvic D., prin adresa cu nr. 13264 din 15.12.2014, a arătat că se constituie parte civilă pentru 50 % din valoarea prejudiciului cauzat, precizând totodată că restul din 50 % din prejudiciu revin proprietarilor

terenului (fila 23). Constatarea și evaluarea fiind realizate chiar de către organele silvice, acestea, prin intermediul Direcției, s-au constituit parte civilă în cauză prin raportare la prejudiciul de ele constat, neavând interes de a-și contesta propria evaluare, să-și invoce propria culpă în exercitarea conformă a atribuțiilor legale de serviciu la data constatării infracțiunii comise de inculpatul A.

Persoana cu adevărat interesată de stabilirea cu exactitate a prejudiciului produs ca urmare a faptei de tăiere ilegală de arbori de către inculpatul A. nu poate fi alta decât proprietarul privat al terenului vizat, care de altfel a și suferit paguba ca urmare a faptei de tăiere, în speță numita E. – conform celor constatate de expert și actelor de delimitare a terenului în discuție între cele două codevălmașe E. și F.

Această concluzie este susținută și de dispozițiile legale în materie care prevăd după cum urmează:

Potrivit Legii nr. 46 din 19 martie 2018 – Codul silvic, art. 3 - (1) Fondul forestier național este, după caz, proprietate publică sau privată și constituie bun de interes național. (2) Dreptul de proprietate asupra terenurilor care constituie fondul forestier național se exercită în conformitate cu dispozițiile prezentului cod., art. 33 - (1) Administratorul fondului forestier proprietate publică a statului și proprietarii de păduri au obligația să înființeze fondul de conservare și regenerare a pădurilor purtător de dobândă, neimpozabil, deductibil fiscal și având regimul rezervelor fiscale. Fondul se află la dispoziția și în contul administratorului sau al prestatorului de servicii silvice. (2) Fondul de conservare și regenerare a pădurilor prevăzut la alin. (1) se constituie din următoarele resurse: (printre altele și din) e) 50% din cuantumul despăgubirilor pentru pagubele produse fondului forestier proprietate privată; (3) Fondul de conservare și regenerare a pădurilor prevăzut la alin. (1) se folosește pentru: a) regenerarea suprafețelor parcurse cu tăieri; b) împădurirea terenurilor goale înregistrate în amenajamentul silvic sau a celor preluate în scopul împăduririi; c) reinstalarea pădurii pe terenurile ocupate temporar din fondul forestier național; d) efectuarea lucrărilor de ajutorare și de îngrijire a regenerărilor naturale și de îngrijire a culturilor tinere existente; e) efectuarea lucrărilor în resursele genetice forestiere înscrise în Catalogul național al materialelor forestiere de reproducere; f) acoperirea cheltuielilor ocazionate de refacerea pădurilor afectate de calamități; g) efectuarea lucrărilor de degajări și curățiri; h) cumpărarea de terenuri cu destinație agricolă sau forestieră, în condițiile legii; i) gospodărirea pădurilor cu funcții speciale de protecție, în condițiile în care nu este reglementat procesul de producție lemnoasă; j) efectuarea studiilor și lucrărilor de protecție a pădurilor; k) împrejmuirea terenurilor pe care sunt instalate regenerări naturale și a plantațiilor. (4) Constituirea fondului de conservare și regenerare a pădurilor pentru resursele prevăzute la alin. (2) lit. f) se face la data valorificării acestora. Alimentarea fondului de conservare și regenerare a pădurilor se face la data la care resursele prevăzute la alin. (2) devin exigibile. (5) Evidența fondului de conservare și regenerare a pădurilor se ține pe proprietar. (6) Sumele rămase disponibile din acest fond la sfârșitul anului calendaristic se reportează în anul următor, cu aceeași destinație, cu excepția celor prevăzute la alin. (2) lit. i). (7) În cazul fondului forestier proprietate privată a persoanelor fizice și juridice și proprietate publică și privată a unităților administrativ-teritoriale, după acoperirea cheltuielilor din fondul de conservare și regenerare a pădurilor pentru destinațiile prevăzute la alin. (3) lit. a) - d), sumele rămase disponibile se restituie, la cerere, proprietarului.

Este vădit interesul proprietarului pădurii distruse prin fapta de tăiere ilegală de arbori de a-și vedea stabilit prejudiciul real adus pădurii deținute în calitate de proprietar privat, în condițiile în care fondul de conservare și regenerare al pădurilor, a cărui constituire îi revine ca și obligație legală, deși se află la dispoziția și în contul administratorului sau al prestatorului de servicii silvice, el se ține pe proprietar, alimentarea lui se face printre altele și din sumele castigate în procese penale de natura prezentului proces (ca urmare a despăgubirilor rezultate din

comiterea de infractiuni), sumele din cont se folosesc pentru scopurile prevazute de lege, mai sus mentionate, iar restul ramas necheltuit se restituie, la cerere, proprietarului privat al pădurii.

Este adevarat că Inalta Curte de Casatie si Justiție, prin Decizia pronunțată in Recurs in interesul legii nr. 2/2010, a stabilit ca - *In cazul infractiunilor prevazute de Legea nr. 46/2008 – Codul silvic, prin care se aduce atingere fondului forestier proprietate privata a persoanei fizice sau persoanei juridice, calitatea de parte vatamata ori de parte civila o pot avea atat ocolul silvic, in calitate de reprezentant al statului, cat si proprietarul fondului forestier, cu exceptia situatiei in care acesta din urma este subiect activ al infractiunii.*”

În considerentele deciziei precitate Inalta Curte retine - Actiunea civila exercitata in cadrul procesului penal, avand caracter accesoriu actiunii penale, este supusa dispozitiilor ce reglementeaza raspunderea civila delictuala. Ca urmare, pentru exercitarea actiunii civile in procesul penal trebuie indeplinite, cumulativ, mai multe conditii, intre care: infractiunea ce face obiectul actiunii penale sa fie generatoare de prejudiciu material sau moral; sa existe legatura de cauzalitate intre prejudiciu si infractiune; prejudiciul sa fie cert si sa nu fi fost reparat; sa existe vointa de constituire de parte civila in procesul penal. Ca si in procesul civil, in solutionarea actiunii civile in procesul penal este aplicabil principiul disponibilitatii, care permite persoanei pagubite sa aleaga nu numai cadrul procesual in care sa isi realizeze pretentiile, ci si momentul exercitarii actiunii civile in limitele admise de lege. In raport cu acest cadru legal, procurorului si instantei de judecata nu le este ingaduit sa limiteze in vreun fel dreptul titularului actiunii civile de a o exercita si nici nu se pot subroga in drepturile persoanei vatamate, ci doar trebuie sa intervina, in indeplinirea rolului activ, pentru a pune in vedere persoanei vatamate sa precizeze daca se constituie parte civila in procesul penal.

Obiectul juridic multiplu al infractiunilor silvice, constand in relatiile sociale menite sa protejeze fondul forestier, ca factor esential in mentinerea calitatii mediului la un nivel optim, dar si cele care garanteaza dreptul de proprietate, precum si subiectul pasiv principal al unor astfel de infractiuni care, indiferent de forma de proprietate, este totdeauna statul, in calitate de reprezentant al societatii interesate in ocrotirea fondului forestier si asigurarea echilibrului ecologic, imprima acestei categorii de infractiuni un specific determinant in atribuirea pozitiei procesuale de parte vatamata ori de parte civila ocolului silvic, ca reprezentant al statului, alaturi de proprietarul fondului forestier, ca subiect pasiv secundar, acestuia neputandu-i-se recunoaste o astfel de calitate cand este subiect activ al infractiunii silvice. O atare concluzie este impusa de dispozitiile de ansamblu ale Codului silvic adoptat prin Legea nr. 46/2008, in care este reglementata obligativitatea administrarii si asigurarii serviciilor silvice la toate padurile, indiferent de forma de proprietate, prin ocoale silvice de interes public. In acest sens, prin art. 10 alin. (1) din Legea nr. 46/2008 se prevede ca sunt obligatorii administrarea, precum si asigurarea serviciilor silvice, dupa caz, la toate padurile, indiferent de forma de proprietate, prin ocoale silvice (...). Totodata, potrivit dispozitiilor art. 3, cu referire la art. 88 din Legea nr. 46/2008, fondul forestier national constituie un bun de interes national ce trebuie aparat si dezvoltat prioritar. Semnificative sub aspectul analizat sunt si dispozitiile art. 33 din Legea nr. 46/2008, care reglementeaza obligativitatea infiintarii fondului de conservare a padurilor si care in alin. (2) lit. e) arata ca acest fond se constituie, intre altele, si cu 50% din cuantumul despagubirilor pentru pagubele produse fondului forestier proprietate privata. Mai mult, este de observat ca in art. 105 alin. (3) din aceeași lege s-a prevazut ca in situatiile in care prejudiciul evaluat potrivit prevederilor alin. (1) si (2) nu a fost recuperat de ocolul silvic care asigura serviciile silvice sau administrarea padurii, acesta se recupereaza de autoritatea publica centrala pentru finante publice, ca reprezentant al statului roman. Or, cata vreme statul roman este vadit interesat, material si moral, in toate cauzele privind infractiuni silvice indreptate impotriva fondului forestier proprietate privata, prin instituirea carora se asigura protectia vegetatiei forestiere fata de actele de taiere, rupere, distrugere, degradare sau scoatere din radacini de arbori, puieti sau lastari apartinand acestui fond, nu s-ar putea considera ca ocolul silvic, in calitate de reprezentant

al statului roman, nu ar avea temeiul juridic necesar tragerii la raspundere civila a celor implicati in savarsirea unor asemenea infractiuni. Din moment ce obiectul material al oricarei infractiuni silvice il constituie vegetatia forestiera, indiferent de forma de proprietate, iar subiectul pasiv principal al acestor infractiuni este statul, interesat in ocrotirea tuturor terenurilor cu vegetatie forestiera, participarea ocolului silvic in procesul penal, ca parte vatamata ori ca parte civila reprezentand statul, este pe deplin fireasca si corespunde principiilor de drept ce se degaja din dispozitiile art. 14 si 15 din Codul de procedura penala, coroborate cu cele ale art. 998 si urmatoarele din Codul civil.

Ca urmare, prin savarsirea unei infractiuni impotriva fondului forestier proprietate privata, apartinand persoanelor fizice sau juridice, sunt prejudiciate atat patrimoniul si interesele statului, a carui reprezentare o asigura ocoalele silvice, cat si proprietarul nominal al aceluia fond.

In concluzie, instanta de control judiciar retine ca prin recunoasterea calitatii de persoana vatamata – parte civila Ocolului silvic, Inalta Curte nu a inlaturat din cadru procesual pe proprietarul terenului ci din contra, cei doi pot sta impreuna in cadrul actiunii penale precum si a celei civile alaturate. De aici se deduce interesul partii civile E. de a promova prezentul apel, de a-si apara pretentiile civile formulate, de a propune probe in acest sens, si de a-si vedea recunoscuta contravaloarea pagubei suferite ca urmare a comiterii infractiunii a carei persoana pagubita este, recunoastere in conformitate cu dispozitiile legale incidente care au fost enuntate de prezenta instanta, completate cu cele ce vor fi enuntate si in cele ce urmeaza.

Astfel, obiectivele expertizei dispuse si efectuate in cauza au constat in: identificarea si evaluarea arborilor taiati in mod ilegal; sa se stabileasca daca taierea ilegală de arbori a avut loc de pe imobilul nr. 11 aparținând lui ... sau de pe imobilul numărul 10 aparținând numitei E.; dacă există masă lemnoasă tăiată nemarcat de pe imobilul numărul 10, să se stabilească separat valoarea acestuia;

În vederea efectuării lucrărilor necesare întocmirii Raportului de expertiză dispus de către Instanța de judecată în dosarul nr. 514/206/2017, părțile implicate au fost convocate la data de 26.04.2018, la sediul Ocolului Silvic D. (Anexa 2). Aici au avut loc discuțiile tehnice legate de cauza de față, după care a urmat deplasarea în teren în cadrul U.P. I Botuș-Lucina, u.a. 208 D. La discuțiile tehnice și la lucrările de teren au mai participat alături de expertul judiciar, domnul pădurar ... (delegat din partea D.S.), domnul ... (reprezentant din partea părții E.), domnul A. (parte în dosar) și doamna .. (reprezentant din partea părții A.).

În teren a fost identificată suprafața de 30000 m.p. care face obiectul cauzei, după care a fost măsurat conturul acesteia și a liniei de limită dintre suprafețele părților implicate prin înregistrarea coordonatelor carteziene x și y ale punctelor avute în vedere, cu ajutorul GPS-ului Trimble GeoXT, în format Stereo 70. Conturul identificat și măsurat a fost indicat în teren de către părțile din dosar (figura 1 din raport). Linia de limită dintre suprafețele părților implicate era materializată în teren prin arbori însemnați cu litera H cu vopsea de culoare albastră (figura 2 din raport).

În cadrul conturului identificat și măsurat, s-a realizat, conform Obiectivelor înaintate de către Instanța de judecată, identificarea și inventarierea cioatelor cu marcă pentagonală care fac obiectul Procesului verbal nr. 13260/12.12.2014 (63 cioate) și a celor nemarcate, care fac obiectul cauzei. Au fost identificate un număr total de 75 de cioate (Anexa 3- Carnet de inventariere cioate din data de 26.04.2018), din care 63 aveau marca pentagonală (constituie obiectul actului de constatare a infractiunii silvice de tăiere fără drept a unui număr de 63 arbori rășinoase verzi, pe picior, întocmit de către Ocolul Silvic D., cu numărul 13260/12.12.2014) iar 12 erau nemarcate.

Precizeaza in continuare expertul ca, datorită perioadei de timp îndelungate de la momentul tăierii cioatelor care fac obiectul cauzei și până în prezent (aproximativ 3 ani și jumătate), la momentul realizării lucrărilor de teren nu a fost posibilă realizarea corespondenței dintre cele 63 de cioate care fac obiectul Procesului verbal de constatare a infractiunii nr.

13260/12.12.2014 și cele identificate în prezent în teren, datorită faptului că pe cioatele identificate nu mai sunt vizibile numerele folosite la momentul marcării lor. Singura cioată pe care s-a mai putut vizualiza numărul de la momentul constatării infracțiunii și marcării cu ciocanul pentagonal este cioata cu numărul 5 din Carnetul de inventariere cioate din 26.04.2018, care este cioata 43 din Carnetul de marcarea-inventariere aferent Procesului verbal de constatare a infracțiunii nr. 13260/12.12.2014 (foto 1 raport). Astfel, a fost realizată o nouă numerotare a celor 63 de cioate cu spray forestier de culoare portocalie (foto 1), conform cu datele înscrise în cadrul Carnetul de inventariere cioate din 26.04.2018 (Anexa 3). Fotografiile cioatelor nr. 2, 14, 67 și 74 nu sunt prezentate datorită faptului că la momentul efectuării lucrărilor de teren acestea nu au fost fotografiate. Cele 12 cioate nemarcate identificate cu ocazia efectuării lucrărilor de teren din prezenta expertiză au aproximativ aceeași vechime a tăierii ca și cele 63 de cioate care aveau amprenta ciocanului silvic pentagonal. Toate cele 75 de cioate au fost inventariate prin măsurarea a două diametre perpendiculare la înălțimea de 0,30 m de la sol și, de asemenea, a fost înregistrată și poziția spațială a fiecăreia prin înregistrarea coordonatelor carteziene x și y cu ajutorul GPS-ului Trimble GeoXT, în format Stereo 70.

Stabilirea prejudiciilor cauzate părților implicate în dosar s-a realizat în baza Ordonanței de Urgență nr. 85 din 8 noiembrie 2006, modificată prin legea 84/2007. Valoarea pagubei s-a realizat conform Ordinului ministrului Mediului și Pădurilor nr. 3283/23.08.2012 care reglementa prețul mediu al unui metru cub de lemn pe picior la o valoare de 85 RON/m.c.

Ulterior, la birou, a fost realizată documentarea completă a aspectelor care au fost ridicate cu ocazia deplasării în teren și a celor care fac parte integrantă din obiectivele Raportului de expertiză judiciară. A urmat georeferențierea hărților silvice, suprapunerea punctelor înregistrate în teren peste acestea, realizarea despuierilor și a calculelor necesare stabilirii valorii pagubelor provenite din tăierea și sustragerea ilegală a arborilor care fac obiectul cauzei. Documentarea detaliată și analizele și calculele efectuate s-au concretizat în formularea și finalizarea răspunsurilor la obiectivele înaintate expertului tehnic judiciar.

Răspunsuri la obiectivele solicitate:

1. Identificarea și evaluarea arborilor tăiați în mod ilegal;

RĂSPUNS: în cadrul conturului identificat și măsurat, care face obiectul cauzei, au fost identificate și inventariate un număr total de 75 de cioate aferente arborilor tăiați în mod ilegal (conform Carnetului de inventariere cioate din data de 26.04.2018- Anexa 3). Dintre acestea, un număr de 63 de cioate sunt marcate cu ciocan silvic cu marcă pentagonală și constituie obiectul actului de constatare a infracțiunii silvice de tăiere fără drept a unui număr de 63 arbori rășinoase verzi, pe picior, întocmit de către Ocolul Silvic D., cu numărul 13260/12.12.2014, iar 12 cioate sunt nemarcate. În conformitate cu prevederile Legii nr. 84/2007 pentru aprobarea O.U.G. nr. 85/2006, privind stabilirea modalităților de evaluare a pagubelor produse vegetației forestiere din păduri și din afara acestora și a Ordinului ministrului Mediului și Pădurilor nr. 3283/23.08.2012 (conform Ordinului ministrului Mediului și Pădurilor nr. 3283/23.08.2012, prețul mediu al unui metru cub de lemn pe picior la data săvârșirii faptei, și anume a doua jumătate a anului 2014, avea o valoare de 85 RON/m.c), valoarea celor 75 de arbori tăiați în mod ilegal este de 41231 lei, la care se adaugă TVA 24% - 9896 lei, în total 51127 lei. (conform calcule Tabel 1)

2. Să se stabilească dacă tăierea ilegală de arbori a avut loc de pe imobilul nr. 11 aparținând lui ... sau de pe imobilul numărul 10 aparținând numitei E.;

RĂSPUNS: După cum este evidențiat și în cadrul figurii nr. 3, toate cele 75 de cioate identificate și inventariate sunt localizate spațial în cadrul imobilului numărul 10 aparținând numitei E..

3. Dacă există masă lemnoasă tăiată nemarcat de pe imobilul numărul 10, să se stabilească separat valoarea acesteia;

RĂSPUNS: Pe imobilul numărul 10, valoarea pagubei provenită din tăierea și sustragerea celor 63 de arbori tăiați în mod ilegal și care au constituit obiectul Procesului verbal nr.

13260/12.12.2014 este de 36198 lei, la care se adaugă TVA 24% - 8688 lei, în total 44886 lei. (conform calcule Tabel 3). De asemenea, pe imobilul numărul 10, valoarea pagubei provenită din tăierea și sustragerea celor 12 de arbori tăiați în mod ilegal a căror cioate nu au marcă este de 5033 lei, la care se adaugă TVA 24% -1208 lei, în total 6241 lei. (conform calcule Tabel 4).

Concluziile raportului de expertiza au fost insusite de ambele părți prin necontestare și neformularea de obiecțiuni. De asemenea, și instanța de apel se consideră pe deplin lămurită asupra chestiunilor aduse în atenție de partea civilă E. ca și critice de apel, ca urmare a administrării acestui mijloc de probă.

Deși este evidentă disproporția vadită dintre prejudiciul calculat de organele silvice și constatat prin procesul verbal nr. 13260/12.12.2014 și prejudiciul rezultat în urma efectuării expertizei tehnice judiciare, instanța va reține drept corect și real pe acesta din urmă, în condițiile în care în cuprinsul raportului sunt explicitate toate criteriile care au dus la stabilirea acestuia: identificarea celor 63 de cioate realizându-se, fiind cele în discuție, doar echivalența fiecăreia dintre ele, ca și număr de marcaj, neputând fi efectuată datorită trecerii vremii, aspect care însă nu prezintă importanță pentru stabilirea prejudiciului total al celor 63 de arbori tăiați ilegal, atata timp cât identificarea în masă a acestora a avut loc. Diferența de prejudiciu rezultă, pe lângă faptul că, urmare a măsurătorilor facute de expert la fata locului, cu participarea tuturor părților implicate în proces, a rezultat un volum de masă lemnoasă a celor 63 arbori tăiați mult mai mare decât cel reținut de organele silvice prin proces verbal (respectiv de 105,497 mc în loc de 62,14 mc), și din faptul că, urmare a reținerii de către expert a încadrării unității de pădure de pe care au fost tăiați arborii, respectiv U.P.I., u.a. 208 D, ca făcând parte din grupa I funcțională, acest lucru a dus la dublarea contravalorii prejudiciului produs prin infracțiunea de tăiere ilegală de arbori, în conformitate cu dispozițiile legale în materie în acest sens, respectiv art. 105 alin. 2 din Legea nr. 46 din 19 martie 2018 – Codul silvic (în forma de la data comiterii infracțiunii) - (1) Prejudiciul adus pădurii, denumit în continuare prejudiciu, indiferent de natura juridică a proprietății și de suprafața pădurii avută în proprietate, se evaluează potrivit legii. (2) Valoarea prejudiciilor din pădurile încadrate prin amenajamentul silvic în grupa I funcțională, din perdelele forestiere de protecție și din jnepenișuri se stabilește prin multiplicarea de două ori a valorii obținute potrivit legii. De aceea se reține drept corect stabilită valoarea prejudiciului ca fiind cea reținută în raportul de expertiză, de 44.886 lei și nu de 10.838,60 lei, cum a fost stabilită de organele silvice la data constatării faptei.

În continuare instanța de apel menționează că, în conformitate cu art. 8 alin. 1 lit. b, alin. 2 lit. b și alin. 3 cu raportare la art. 7 alin. 2 din OUG 85/2006 privind stabilirea modalității de evaluare a pagubelor produse vegetației forestiere din păduri și din afara acestora, - art. 7 alin. (2) Constatarea și evaluarea pagubelor produse prin săvârșirea de infracțiuni sau de contravenții se fac de personalul silvic împuternicit în condițiile legii să constate faptele prin care s-au săvârșit infracțiuni sau contravenții silvice. art. 8 – alin. (1) Contravaloarea pagubelor evaluate în condițiile art. 7 se încasează după cum urmează: b) de către ocolul silvic care asigură administrarea sau serviciile silvice, dacă acesta asigură și paza pădurii. (2) Sumele încasate cu titlu de despăgubiri în conformitate cu prevederile alin. (1) au următoarele destinații: b) se fac venit în cuantum de 50% la fondul de conservare și regenerare a pădurilor, constituit în conformitate cu prevederile art. 8¹ din OG nr. 96/1998, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pentru pădurile proprietate privată; restul de 50% se acordă proprietarului pădurii în care s-a produs paguba, dacă acesta are asigurate serviciile silvice/administrarea pădurii în condițiile legii. (3) Obligația distribuirii sumelor încasate ca despăgubiri în conformitate cu prevederile alin. (2) revine persoanelor prevăzute la alin. (1).

Analizând sistematic prevederile legale menționate, alături de cele din Codul silvic care recunoaște dreptul titularului pădurii private la despăgubire, este lesne de dedus că distribuirea sumelor conform OUG 85/2006 nu poate leza însuși dreptul material al proprietarului de pădure, fiind doar o chestiune de virare a sumelor, de simplă distribuire, și nu de respingere a acțiunii

civile promovată de proprietarul pădurii, ca nefondată, astfel cum a dispus în mod greșit instanța de fond.

Pentru toate argumentele de fapt și de drept menționate, în temeiul art. 421 pct. 2 lit. a Cod procedură penală, **Curtea va admite apelul declarat de partea civilă E.** împotriva sentinței penale nr. 117 din data de 22 septembrie 2017 pronunțată de Judecătoria Campulung Moldovenesc în dosar nr. ../206/2017, **va desființa în parte sentința penală apelată și, în rejudecare:** va înlătura din sentința penală apelată dispoziția de obligare a inculpatului A. la plata sumei de 10838,60 lei către partea civilă Direcția Silvică– Ocolul Silvic D., reprezentând contravaloare prejudiciu, suma urmând a fi distribuită de partea civilă conform disp. art. 8 din OUG85/2006 și dispoziția de respingere a acțiunii civile exercitată de partea civilă E. Va admite în parte acțiunea civilă formulată de partea civilă E.. Va constata ca prejudiciul produs ca urmare a comiterii infracțiunii de „tăiere ilegală de arbori”, prev. de art. 107 alin.1 lit. d din Legea 46/2008, cu aplicarea art. 35 Cod penal, este în cuantum de 44.886 lei. Va obliga pe inculpatul A. la plata sumei de 44.886 lei, cu titlu de daune materiale, virarea sumelor urmand a se efectua în conformitate cu art. 33 alin. 1 lit. e *Legea nr. 46 din 19.03.2008 (Cod Silvic)* și art. 8 alin. 1 lit. b, alin. 2 lit. b și alin. 3 cu raportare la art. 7 alin. 2 din *OUG 85/2006 privind stabilirea modalității de evaluare a pagubelor produse vegetației forestiere din păduri și din afara acestora*, astfel: de către inculpatul A. – 100% din prejudiciu, respectiv suma de 44.886 lei, către partea civilă RNP - Direcția Silvică - Ocolul Silvic D., urmand ca 50% din cuantumul prejudiciului, respectiv suma de 22.443 lei, să fie virată de partea civilă Regia Națională a Pădurilor - Direcția Silvică - Ocolul Silvic D. către partea civilă E..

Cat privește cererea formulată de partea civilă E. de obligare a inculpatului A. la plata de **daune morale**, instanța de apel o va respinge, ca neîntemeiată, dar nu pe lipsa probelor, astfel cum a reținut în mod eronat instanța de fond, ci pe lipsa de temeinicie rezultată pe bază de apreciere, în sensul ca probabilitatea ca o astfel de infracțiune să producă daune morale este foarte scăzută, aproape nulă. Doar o valoare sentimentală a arborilor în discuție, pentru proprietarul pădurii, ar fi putut produce daune de asemenea natură, morală, ceea ce nu s-a adus în atenție în prezenta cauză de către partea civilă E..

Celelalte dispoziții ale sentinței penale apelate care nu sunt contrare prezentei decizii vor fi menținute.

Potrivit art. 275 alin. 3 Cod proc penală, cheltuielile judiciare din apel vor rămâne în sarcina statului (inclusiv partea din onorariu expert ce revenea inculpatului și care a fost avansată de instanța de apel din fondul Ministerului Justiției, dispozițiile legale în materie de cai de atac fiind clare și imperative, neputând a dispune altfel, fiind într-un apel admis promovat de partea civilă).

Potrivit art. 276 alin. 6 Cod procedură penală, inculpatul A. va fi obligat la plata către partea civilă E. a sumei de 3440 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare din apel (parte din onorariu expert), și a sumei de 2300 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare din fond (onorariu avocat ales).

15. Sumele de bani primite de către inculpați de la colaboratorii autorizați. Imposibilitate confiscare.

Rezumat:

Sumele de bani primite de către inculpați de la colaboratorii autorizați în schimbul unei cantități de droguri se includ în cheltuielile judiciare avansate de către stat și nu pot fi confiscate, concluzie care rezultă din interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 17 alin. 1 – 3 din Legea nr. 2000 cu cele ale art. 272 Cod procedură penală.

(Decizia penală nr. 731 din 5 septembrie 2018, dosar nr. 8226/86/2017)

Hotărârea rezumată:

Prin Sentința penală nr. 114 din 7 mai 2018 pronunțată de Tribunalul Suceava, în temeiul art. 386 Cod procedură penală, s-a schimbat încadrarea juridică a faptei reținute în sarcina inculpatului A. din infracțiunea de trafic de droguri de risc, prev. de art. 2 alin. 1 din Legea 143/2000, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal în infracțiunea de trafic de droguri de risc prev. de art. 2 alin. 1 din Legea 143/2000 (forma în vigoare la data de 12.04.2013), cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal 1969.

Inculpatul A. a fost condamnat la pedeapsa de 1 (unu) an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de „trafic de droguri de risc” în modalitățile „procurării, deținerii, punerii în vânzare și vânzării de droguri de risc, fără drept”, faptă prev. și ped. de art. 2 alin. 1 din Legea 143/2000 (forma în vigoare la data de 12.04.2013), cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal 1969, cu reținerea disp. art. 74 al. 1 lit. a Cod penal 1969 raportat la art. 76 al. 1 lit. d Cod penal 1969, art. 396 al.10 Cod de procedură penală, toate cu aplicarea art. 5 alin. 1 Cod penal.

În temeiul art. 12 al. 1 din Legea nr. 187 din 24 octombrie 2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art.64 lit. a, teza a doua, și lit. b Cod penal 1969, pe durata și în condițiile prevăzute de art. 71 Cod penal 1969.

În temeiul art. 81 alin.1 Cod penal din 1969, s-a suspendat condiționat executarea pedepsei pe o durată de 3 ani, ce constituie termen de încercare, calculat potrivit art. 82 alin.1 Cod penal din 1969.

În baza art. 71 al. 1 și 5 Cod penal din 1969, pe durata suspendării executării pedepsei, s-a suspendat și executarea pedepselor accesorii constând în interzicerea drepturilor prev. de art. 64 al. 1 lit. a teza a II-a și lit. b Cod penal din 1969.

S-a atras atenția inculpatului A. asupra dispozițiilor art. 83 din Cod penal din 1969, respectiv că în caz de săvârșire a unei noi infracțiuni în cursul termenului de încercare, suspendarea condiționată a executării pedepsei se revocă.

În temeiul art. 16 din Legea nr. 143/2000, republicată la data de 06.03.2014, s-a dispus confiscarea și păstrarea drept contraprobă a cantității de 1,97 grame Cannabis (proba nr. 1) ce a rămas după efectuarea analizelor de laborator conform Raportului de constatare tehnico – științifică nr. 2.107.645 din data de 22.04.2013 al Laboratorului de Analiză și Profil al Drogurilor din cadrul B.C.C.O. și a fost depusă la I.G.P.R. – D.C.J.S.E.O., conform Dovezii seria H, nr. 0024519 din data de 28.06.2013.

În temeiul art. 7 alin. 1 și alin. 3 din Legea nr. 76/2008 privind organizarea și funcționarea Sistemului Național de Date Genetice Judiciare, s-a dispus prelevarea de probe biologice de la inculpat în vederea introducerii profilului genetic în Sistemul Național de Date Genetice Judiciare și îl obligă pe inculpat să se supună procedurii de prelevare de probe biologice.

În baza art. 274 alin. 1 Cod procedură penală, inculpatul A. a fost obligat să plătească statului suma de 1300 lei cu titlu de cheltuieli judiciare avansate în procesul penal, din care suma de 1000 lei reprezintă cheltuieli din cursul urmăririi penale, sumă care include suma de 370 de lei care a fost pusă la dispoziția colaboratorului autorizat în cauză din fondurile D.I.I.C.O.T., aflate la dispoziția procurorului șef al D.I.I.C.O.T., special destinate activităților de efectuare a procedurilor privind cumpărarea autorizată de droguri. (...)

Împotriva acestei sentințe, în termen legal, a declarat apel Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Serviciul Teritorial Suceava, criticând-o pentru nelegalitate pe considerentul că instanța de fond nu s-a pronunțat asupra cererii confiscarea de la inculpatul A. a sumei totale de 370 de lei obținută de la colaboratorul autorizat în cauză în schimbul cantității totale de 2,59 grame cannabis și a unei țigaretă confectionate artizanal cu cannabis pe care i le-a vândut la data de 12.04.2013. (...)

Curtea a apreciat că motivul de nelegalitate a sentinței relativ la omisiunea instanței de a se pronunța asupra cererii de confiscare de la inculpatul A. a sumei totale de 370 de lei obținută de la colaboratorul autorizat în cauză în schimbul cantității totale de 2,59 grame cannabis și a unei țigaretate confecționate artizanal cu cannabis pe care i le-a vândut la data de 12.04.2013 este neîntemeiat.

Potrivit art. 17 alin. 1-3 din Legea 143/2000, în vigoare la data săvârșirii faptei, drogurile și alte bunuri care au făcut obiectul infracțiunilor prevăzute la art. 2-10 se confiscă, iar dacă acestea nu se găsesc, condamnatul este obligat la plata echivalentului lor în bani.

(2) *Se confiscă, de asemenea, banii, valorile sau orice alte bunuri dobândite prin valorificarea drogurilor și a altor bunuri prevăzute la alin. (1).*

(3) Sumele rezultate din valorificarea bunurilor confiscate și banii confiscați, conform alin. (1) și (2), constituie venituri ale bugetului de stat și se evidențiază în cont separat în bugetul de stat.

Curtea a constatat că suma de bani pe care colaboratorul autorizat în cauză a plătit-o în schimbul cantității totale de 2,59 grame cannabis și a unei țigaretate confecționate artizanal provenea din fondurile speciale ale DIICOT pentru procurarea unor cantități de droguri în vederea prinderii în flagrant a suspectilor, așa cum rezultă din Ordonanța nr. 31/D/P/2013 din data de 22.02.2013 emisă de procuror.

În aceste împrejurări, având în vedere și disp. art. 272 Cod de procedură penală care au denumirea marginală „Acoperirea cheltuielilor judiciare”, în mod corect instanța de fond a inclus și suma de 370 lei, primită de inculpat de la colaboratorul autorizat în schimbul cantității totale de 2,59 grame cannabis și a unei țigaretate confecționate artizanal cu cannabis pe care i le-a vândut la data de 12.04.2013, în cuantumul cheltuielilor judiciare și nu a dispus confiscarea sumei.

Pentru aceste considerente, Curtea, în temeiul art. 421 pct. 1 lit. b Cod de procedură penală a respins ca nefondat apelul declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, Serviciul Teritorial Suceava împotriva sentinței penale nr. 114 din 7 mai 2018 pronunțată de Tribunalul Suceava.” (...)

16. Consecințele renunțării de către partea civilă la beneficiul solidarității între inculpații codebitori.

Rezumat:

În cazul unui accident rutier soldat cu vătămarea corporală din culpă a părții civile ca urmare a culpei concurente a doi inculpați, față de care sunt întrunite condițiile răspunderii civile delictuale, renunțarea părții civile la beneficiul solidarității între inculpații codebitori conduce la obligarea părților responsabile civilmente la plata despăgubirilor către partea civilă, proporțional cu gradul de culpă al fiecărui inculpat pentru care sunt chemați să răspundă, și în limitele contractului de asigurare încheiat între părți, conform art. 1049 Vechiul Cod Civil. Existența și întinderea prejudiciului material cauzat victimei unui accident rutier se poate dovedi prin orice mijloc de probă (inclusiv martori), dreptul comun în materia regimului juridic al probelor în cazul răspunderii civile delictuale fiind art. 309 alin. 1 Codul de procedură civilă. Dispozițiile art. 49 din Ordinul CSA nr. 20/2008 potrivit cărora dovada cheltuielilor prilejuite de accidentul rutier trebuie să se facă numai cu înscrisuri nu pot fi luate în considerare, întrucât Ordinul CSA (act juridic emis în baza și în aplicarea Legii 136/1995 privind asigurările, cu o forță juridică inferioară acesteia) nu poate modifica disp. art. 49 alin. 1 din Legea 136/1995 privind asigurările care prevăd că asigurătorul răspunde în conformitate cu legislația în vigoare din statul pe teritoriul căruia s-a produs accidentul de vehicul.

(Decizia penală nr. 678 din 11 iulie 2018 , dosar nr. 302/193/2015)

Dispoziții legale aplicabile: art. 1049 Vechiul Cod Civil, 309 alin. 1 Codul de procedură civilă, art. 49 alin. 1 din Legea 136/1995 privind asigurările

Hotărârea

Prin Sentința penală nr. 151 din data de 01.02.2018 pronunțată de Judecătoria Botoșani în dosar nr. .../193/2015, în temeiul art. 396 alin. 6 Cod procedură penală rap. la art. 16 lit. g Cod procedură penală s-a încetat procesul penal pornit împotriva inculpatului A.C. pentru săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală din culpă, prev. de art. 196 alin. 2, 3 Cod penal, urmare a retragerii plângerii prealabile de către partea vătămată B.

În temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală rap. la art. 5 Cod penal, s-a schimbat încadrarea juridică a faptei de vătămare corporală din culpă din forma prevăzută de art. 196 alin. 2, 3 Cod penal în forma prevăzută de art. 184 alin. 2, 4 Cod penal 1969.

În temeiul art. 396 alin. 6 Cod procedură penală rap. la art. 16 lit. f Cod procedură penală, cu aplicarea art. 121 și următoarele Cod penal 1969, s-a încetat procesul penal pornit împotriva inculpatului A.A.C. pentru săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală din culpă, prev. de art. 184 alin. 2, 4 Cod penal 1969, urmare a intervenirii prescripției răspunderii penale.

A fost obligată partea responsabilă civilmente S.C. D. S.A. să plătească părții civile N.M.S. suma de 13.000 lei daune materiale și suma de 135.000 lei daune morale și s-au respins, ca nefondate, restul pretențiilor civile.

A fost obligată partea responsabilă civilmente S.C. D. S.A. să plătească părții civile Spitalul Clinic Județean de Urgență E. suma de 9.443,54 lei, cheltuieli de spitalizare, la care se adaugă dobânda legală calculată astfel: pentru suma de 2.162,83 lei de la data de 10.03.2009 și până la achitarea integrală a debitului principal, pentru suma de 2.024,25 lei de la data de 16.03.2009 și până la achitarea integrală a debitului principal, pentru suma de 3.435,61 lei de la data de 26.03.2009 și până la achitarea integrală a debitului principal și pentru suma de 1.820,85 lei de la data de 23.10.2010 și până la achitarea integrală a debitului principal.

În temeiul art. 25 alin. 5 Cod procedură penală, s-a lăsat nesoluționat capătul de cerere al părții civile Spitalul Clinic Județean de Urgență E. privind obligarea părții responsabile civilmente S.C. F. S.A la plata cheltuielilor de spitalizare.

S-a respins, ca nefondate, pretențiile civile ale părților civile B. și Spitalul Clinic Județean de Urgență E. față de partea responsabilă civilmente S.C. G. S.R.L.

Pentru a hotărî astfel, a reținut prima instanță că prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Judecătoria Botoșani nr. 1244/P/2009 au fost trimiși în judecată inculpații A.C. și A.A.C. pentru săvârșirea câte unei infracțiuni de vătămare corporală din culpă, prev. de art. 196 alin. 2, 3 Cod penal, reținându-se în sarcina acestora că, la data de 07.03.2009, în calitate de conducători auto ai autoturismelor marca X cu număr de înmatriculare xxx și Y cu nr de înmatriculare yyy, în timp ce se deplasau pe DE 58, în apropierea localității H., jud. I, nu au respectat dispozițiile legale privind viteza de deplasare a autovehiculelor pe drumurile publice și modul de efectuare a manevrei de depășire, provocând un accident rutier din care au rezultat pagube materiale și vătămarea corporală a persoanei vătămate N.M.S., care a suferit leziuni ce i-au pus viața în primejdie și au necesitat pentru vindecare un număr de 148-150 zile de îngrijiri medicale.

Legalitatea actului de sesizare, competența, legalitatea administrării probatoriului și a efectuării actelor de urmărire penală, precum și competența instanței în judecarea cauzei au fost verificate prin încheierea judecătorului de cameră preliminară din 29 aprilie 2015.

Cercetând actele și lucrările dosarului, instanța a reținut că, la data de 07.03.2009, organele de poliție din cadrul Serviciului Rutier I. au fost sesizate prin SNUAU 112 despre faptul că pe D.N. 29 (D.E. 58), în afara localității H., jud. I. a avut loc un accident rutier soldat cu victime omenești. În urma sesizării, la fața locului s-a deplasat o echipă operativă din cadrul I.P.J., cercetările efectuate stabilind că locul producerii accidentului a fost identificat și stabilit pe D.N. 29 (D.E. 58), în afara localității H., iar la fața locului au fost găsite vehiculele implicate în

accident, respectiv autoturismul marca Y., înmatriculat sub numărul yyy, care era așezat pe cupolă în șanțul din partea stângă, orientat cu partea din față spre municipiul J., autoturismul marca Z, înmatriculat în Franța cu numărul zzz, care se afla pe carosabil, pe sensul de mers II, în spatele autoturismului Y, orientat cu fața către axul drumului, oblic stânga față de acesta, autoturismul X, cu numărul de înmatriculare xxx, care se afla pe sensul de deplasare II în dreptul autoturismului Z., orientat cu fața către marcaj, oblic stânga față de acesta și autoturismul W, cu numărul de înmatriculare www, care se afla în pădurea de pe partea dreaptă a drumului orientat oblic pe carosabil.

La data de 06.04.2009, persoana vătămată N.M.S. a fost examinată medico-legal, prin Raportul de constatare medico-legală nr. 70/R din 08.04.2009 al SJML concluzionându-se că acesta necesită pentru vindecare 88-90 zile îngrijiri medicale, fiindu-i pusă în primejdie viața. La data de 27.07.2009, victima a fost reexaminată stabilindu-se de către aceeași unitate medicală că leziunile suferite au necesitat un număr de 148-150 zile îngrijiri medicale.

Fiind audiată în cauză, persoana vătămată N.M.S. a depus plângere prealabilă pentru vătămare corporală din culpă împotriva celor doi inculpați și s-a constituit parte civilă, urmând ca pe parcursul procesului penal să precizeze cuantumul pretențiilor civile.

În cauză a fost dispusă și efectuată o expertiză tehnică de specialitate care să lămurească împrejurările producerii accidentului, concluziile acesteia regăsindu-se în Raportul de Expertiză Tehnică nr 1003/P/2010/11.01.2011 întocmit de expert tehnic K. din cadrul Biroului Local de Expertize Judiciare Tehnice și Contabile.

Întrucât această expertiză nu a lămurit mai multe aspecte esențiale pentru clarificarea deplină a împrejurărilor producerii accidentului și a stabilirii răspunderii penale a celor implicați (precum viteza autoturismului Y. în momentul producerii accidentului), organele de urmărire penală au dispus efectuarea unei expertize criminalistice, care a fost realizată de INEC - Laboratorul Interjudețean de Expertize Criminalistice, fiind întocmit Raportul nr .../ 13.06.2014.

De asemenea, pentru lămurirea împrejurărilor cauzei, s-a procedat la audierea persoanei vătămate N.M.S., a inculpatului A.C., a inculpatului A.A.C. (inițial în calitate de martor) și a martorilor L., M. și N.

Analizând materialul probator administrat, având în vedere în principal aspectele prezentate în cuprinsul Raportului de expertiză criminalistică nr 110/13.06.2014, dar și declarațiile date în cauză, judecătoria a reținut că în ziua de 07.03.2009, inculpatul A.C. circula la volanul autoturismului marca X cu nr. de înmatriculare XXX pe DE 58, din direcția II, rulând în urma altor două autoturisme, un Q și un W. La momentul în care cele trei autoturisme au ajuns în zona km 33+300 m, pe o porțiune de drum în aliniament, din sensul opus de mers circulau mai multe autovehicule în coloană, primul dintre acestea fiind autoturismul marca Z cu nr. de înmatriculare zzz (condus de persoana vătămată N.M.S.), urmat de autoturismul marca Y. cu nr de înmatriculare yyy, condus de inculpatul A.A.C.

În timp ce coloanele de autovehicule se apropiau, în condițiile unui carosabil umed, atât inculpatul A.C., cât și inculpatul A.A.C. s-au angajat în depășirea autovehiculelor care circulau în fața lor, aproximativ în același timp. Astfel, inculpatul A.C. s-a angajat în depășirea autoturismului marca Q, pătrunzând pe sensul opus de mers. După ce l-a depășit, inculpatul a încercat să depășească și autoturismul W, care circula în fața autoturismului Q. Văzând că din față se apropia autoturismul Y, condus de inculpatul A.A.C., care efectua și el manevra de depășire a autoturismului Z, inculpatul A.C. a încercat să revină pe sensul său de mers, între autoturismele W și Q. Inculpatul nu a mai reușit să efectueze această manevră deoarece conducătorul autoturismului W. (martorul M.) a fost nevoit să frâneze brusc, pentru a evita un impact cu autoturismul Y., angajat în depășirea autovehiculului marca Z. Astfel, autovehiculul condus de inculpatul A.C. a intrat în derapaj, a acroșat cu partea lateral dreapta autoturismul W. în partea lateral stânga, pe care l-a proiectat în afara carosabilului, după care a fost proiectat spre

sensul opus de mers și a acroșat tangențial autoturismul Y în partea lateral stânga, apoi a intrat în impact direct cu autoturismul Z.

Această situație de fapt este reținută și de expertul criminalist, cu observația că el face două afirmații contradictorii în concluziile Raportului de expertiză. Astfel, la punctul 1 expertul precizează că inculpatul A.A.C. se angajase în depășire anterior inculpatului A.C., iar la punctul 4.1 se afirmă că nu se poate stabili care din cei doi conducători auto s-a angajat primul în depășirea coloanei de autovehicule care îl precedau în trafic. Instanța de fond a considerat că cea de-a doua afirmație este cea care poate fi reținută (din lipsa unor elemente concrete care să o susțină pe prima), putând fi susținută ideea că cei doi inculpați s-au angajat în depășire aproximativ în același timp.

Cu privire la vitezele autoturismelor implicate în accident, expertiza a stabilit că viteza autoturismului marca X înmatriculat cu nr. xxx condus de numitul A.C. a fost în momentul intrării în derapare de 93 km/h, viteza autoturismului marca Z înmatriculat cu nr. zzz condus de numitul B. a fost în momentul impactului de 76 km/h, iar viteza autoturismului marca Y înmatriculat cu nr. yyy condus de numitul A.A.C. a fost în momentul impactului de 87 km/h.

Probatoriul administrat demonstrează că vătămarea corporală a numitului N.M.S. s-a cauzat ca urmare a evenimentului rutier din data de 07.03.2009, a cărui producere se datorează conduitelor ilicite, contrare reglementărilor legale privind circulația autovehiculelor pe drumurile publice, avute de către inculpații A. și C.

Astfel, în momentul producerii accidentului, inculpatul A.C. nu a respectat dispozițiile art. 45 din OUG 195/2002, conform cărora „(1) Depășirea este manevra prin care un vehicul trece înaintea altui vehicul ori pe lângă un obstacol, aflat pe același sens de circulație, prin schimbarea direcției de mers și ieșirea de pe banda de circulație sau din șirul de vehicule în care s-a aflat inițial....(3) Atunci când prin manevra de depășire se trece peste axa care separă sensurile de circulație, conducătorii de vehicule trebuie să se asigure că din sens opus nu se apropie un vehicul și că dispun de spațiu suficient pentru a reintra pe banda inițială, unde au obligația să revină după efectuarea manevrei de depășire”, ale art. 118 din HG 1391/2006 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, conform cărora „Conducătorul de vehicul care efectuează depășirea este obligat: a) să se asigure că acela care îl urmează sau îl precedă nu a semnalizat intenția începerii unei manevre similare și că poate depăși fără a pune în pericol sau rară a stânjeni circulația din sens opus;....d) să reintre pe banda sau în șirul de circulație inițial după ce a semnalizat și s-a asigurat că poate efectua această manevră în condiții de siguranță pentru vehiculul depășit și pentru ceilalți participanți la trafic.”, ale art. 48 din OUG 195/2002, conform cărora „Conducătorul de vehicul trebuie să respecte regimul legal de viteză și să o adapteze în funcție de condițiile de drum, astfel încât să poată efectua orice manevră în condiții de siguranță.”

Inculpatul A.C. s-a angajat în depășirea a două vehicule în același timp, în condițiile unui carosabil umed și alunecos fără a se asigura corespunzător că poate efectua manevra fără a pune în pericol sau a stânjeni circulația din sens opus. Inculpatul nu a respectat nici regimul legal de viteză, circulând cu o viteză de 93 km/h (în condițiile în care pe sectorul de drum respectiv viteza maximă admisă era de 70 km/h iar condițiile de drum impuneau poate o viteză mai redusă).

Inculpatul A.A.C. s-a angajat intempestiv în depășire, în condițiile unui carosabil umed și alunecos, fără a se asigura corespunzător că poate efectua manevra fără a pune în pericol sau a stânjeni circulația din sens opus, prin manevra sa determinându-l pe martorul M. (conducătorul autoturismului W ce se deplasa pe sensul opus de mers) să frâneze brusc pentru a evita impactul dintre cele două autoturisme. Inculpatul a efectuat această manevră și prin nerespectarea regimului legal de viteză, circulând cu o viteză de 86 km/h (în condițiile în care pe sectorul de drum respectiv viteza maximă admisă era de 70 km/h, iar condițiile de drum impuneau poate o viteză mai redusă).

În ceea ce îl privește pe inculpatul A.C., la data de 10.02.2016, prezentă în instanță, partea civilă N.M.S. a arătat că dorește să își retragă plângerea prealabilă formulată împotriva inculpatului și solicită încetarea procesului penal, nemaivând pretenții civile față de acesta. În consecință, în temeiul art. 396 alin. 6 Cod procedură penală rap. la art. 16 lit. g Cod procedură penală instanța a dispus încetarea procesului penal pornit împotriva inculpatului A. pentru săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală din culpă, prev. de art. 196 alin. 2,3 Cod penal, urmare a retragerii plângerii prealabile de către partea vătămată B..

În ceea ce îl privește pe inculpatul A.A.C., față de întreg probatoriul administrat în cauză, a constatat că acesta se face vinovat de săvârșirea infracțiunii pentru care a fost trimis în judecată (vătămare corporală din culpă), însă, cum termenul de prescripție al răspunderii penale, conform Codului penal 1969, începe să curgă de la 07.03.2009, iar conform art. 124 Cod penal 1969 rap. la art. 122 alin. 1 lit. d Cod penal 1969, este de 7 ani și 6 luni, acesta s-a împlinit la data de 06.09.2016.

Întrucât acest text legal este mai favorabil pentru inculpat, termenele de prescripție conform noului Cod penal fiind mai lungi, instanța, în temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală rap. la art. 5 Cod penal, a schimbat încadrarea juridică a faptei de vătămare corporală din culpă din forma prev. de art. 196 alin. 2, 3 Cod penal în forma prev. de art. 184 alin. 2, 4 Cod penal 1969, iar în temeiul art. 396 alin. 6 Cod procedură penală rap. la art. 16 lit. f Cod procedură penală, cu aplicarea art. 121 și următoarele Cod penal 1969, a dispus încetarea procesului penal pornit împotriva inculpatului A.A.C., urmare a intervenirii prescripției răspunderii penale.

Sub aspectul laturii civile, instanța a reținut că partea vătămată N.M.S. s-a constituit parte civilă în procesul penal față de inculpatul A.A.C. cu suma de 15.000 lei, daune materiale, și cu suma de 285.000 lei, daune morale.

În ceea ce privește daunele materiale, partea civilă a arătat că acestea se compun din suma de 2.000 lei, contravaloarea unui an de studii la Universitatea O., el neputând finaliza anul datorită îngrijirilor medicale de lungă durată de care a avut nevoie, suma de 6.000 lei, cheltuieli cu analize și medicamente suplimentare, în plus față de cele asigurate de unitatea sanitară, și suma de 7.000 lei, cheltuieli diverse (transport la unități sanitare, singur sau însoțit de familie, cheltuieli de recuperare și plata persoanelor ce l-au îngrijit în perioada cât a stat la pat). Dacă în ceea ce privește suma de 6.000 lei și cea de 7.000 lei, acestea apar ca probate atât cu documente de plată, cât și cu declarațiile martorilor P. și R., contravaloarea anului universitar nu poate fi considerată ca un prejudiciu cert, având în vedere că terminarea anului universitar urma să aibă loc în vara anului 2009, perioadă de timp în care puteau interveni și alte aspecte ce să ducă la aceeași consecință, inclusiv nepromovarea unor examene. Așa fiind, instanța a apreciat ca justificate doar sumele de 6.000 lei și de 7.000 lei. Având în vedere întregul probatoriu administrat, din care reiese că sunt îndeplinite condițiile răspunderii civile delictuale așa cum sunt prevăzute de art. 1357 Cod civil, fiind certă vinovăția inculpatului, întinderea prejudiciului, acesta fiind cert, lichid și exigibil, precum și legătura de cauzalitate dintre acțiunile inculpatului A.A.C. și prejudiciul produs, a admis în parte acțiunea civilă ale părții civile N.M.S. și a obligat partea responsabilă civilmente S.C. D. S.A. la repararea prejudiciilor efectiv produse.

În ceea ce privește daunele morale, s-a arătat că este evident că suferințele produse prin fapta inculpatului C. au fost de natură a produce traume fizice și psihice părții vătămate, fiind cu prisosință dovedite de numărul mare de îngrijiri medicale de care a avut nevoie pentru vindecare. Este de observat că în cursul cercetării judecătorești s-a întocmit o nouă expertiză medico-legală din care a reieșit că partea civilă a necesitat pentru vindecare 160-170 zile îngrijiri medicale, prezentând un prejudiciu estetic important, dat temporar, existând posibilități terapeutice de înlăturare, având o capacitate de muncă păstrată, ce nu se încadrează în vreun grad de invaliditate, prezentând, la momentul evaluării, o incapacitate adaptativă de 20%

În aprecierea cuantumului daunelor morale, s-a arătat că instanța trebuie să țină seama că despăgubirile reprezentând daunele morale trebuie să fie rezonabile, aprecierea și cuantificarea

acestora să fie justă și echitabilă, să corespundă prejudiciului moral real și efectiv produs victimei și suferite de aceasta, în așa fel încât să nu se ajungă la o îmbogățire fără just temei a celui îndreptățit să pretindă și să primească daune morale, dar nici să nu fie derizorii.

În consecință, instanța a admis în parte cererea părții civile, obligând partea responsabilă civilmente S.C. D. S.A. la plata unei sume de bani considerată drept justă despăgubire morală.

De asemenea, partea civilă Spitalul Județean de Urgență E. a solicitat a fi despăgubită cu suma de 9.443,54 lei cheltuieli de spitalizare. Având în vedere întregul probatoriu administrat, din care reiese că sunt îndeplinite condițiile art. 320 din Legea nr. 95/2006, dar și ale răspunderii civile delictuale așa cum sunt prevăzute de art. 1357 Cod civil, fiind certă vinovăția inculpatului, întinderea prejudiciului, acesta fiind cert, lichid și exigibil, precum și legătura de cauzalitate dintre acțiunea inculpatului și prejudiciul produs, instanța a admis acțiunea civilă a acestei părți civile, obligând partea responsabilă civilmente S.C. D. S.A. la plata acestor despăgubiri, la care se adaugă dobânda legală calculată astfel: pentru suma de 2.162,83 lei de la data de 10.03.2009 și până la achitarea integrală a debitului principal, pentru suma de 2.024,25 lei de la data de 16.03.2009 și până la achitarea integrală a debitului principal, pentru suma de 3.435,61 lei de la data de 26.03.2009 și până la achitarea integrală a debitului principal și pentru suma de 1.820,85 lei de la data de 23.10.2010 și până la achitarea integrală a debitului principal.

Având în vedere retragerea plângerii prealabile față de inculpatul A.C., în temeiul art. 25 alin. 5 Cod procedură penală, instanța a lăsat nesoluționat capătul de cerere al părții civile Spitalul Clinic Județean de Urgență E. privind obligarea părții responsabile civilmente S.C. F. S.A la plata cheltuielilor de spitalizare.

În ceea ce privește răspunderea civilă a S.C. G. SRL, instanța a constatat că la momentul producerii accidentului autoturismul condus de inculpatul A.A.C. era asigurat de S.C. D. S.A., astfel încât răspunderea pentru eventualele daune produse aparține acestei din urmă părți responsabile civilmente, în temeiul contractului de asigurare, iar nu părții responsabile civilmente S.C. G. S.R.L.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel partea responsabilă civilmente S.C. D. S.A., în latura civilă a cauzei.

În motivarea scrisă a apelului, aceasta a arătat că în ce privește daunele materiale, acestea au fost eronat acordate victimei accidentului de către instanța fondului, întrucât procedând astfel a încălcat dispozițiile art. 49 din Ordinul CSA nr. 20/2008, care impun probarea lor cu documente justificative (înscrieri), dovada cu martori fiind în acest caz inadmisibilă. Or, atare documente nu s-au depus la dosar.

În ce privește daunele morale, acestea au fost acordate într-un quantum mult prea ridicat, raportat la circumstanțele cauzei, la nivelul de trai de care victima beneficia anterior și la jurisprudența internă în materie. Astfel, partea civilă N.M.S. are capacitatea de muncă păstrată, nu se încadrează în vreun grad de invaliditate, ci prezintă doar incapacitate adaptivă de 20%, iar tulburările constatate nu sunt de natură a o împiedica să interacționeze social și familial. În plus, nu a făcut dovada că accidentul suferit a produs schimbări semnificative ale vieții sale în sfera privată ori în cea publică.

În condițiile în care în cauză este dată culpa comună a inculpatului A.A.C., iar asiguratorul său, SC F. SA, a achitat părții civile, cu acest titlu, suma totală de 117.397 lei, pentru egalitate de tratament se justifică obligarea sa la plata de despăgubiri în aceeași limită.

De asemenea, s-a apreciat că în mod greșit a fost obligată la plata dobânzilor legale către partea civilă Spitalul Clinic Județean de Urgență E., întrucât a cunoscut despre existența litigiului la data când a primit acțiunea, în condițiile în care, nefiind de drept în întârziere, nu a fost pusă în întârziere prin avizarea daunei la sediul său, astfel cum se prevede în art. 1522 alin. 1 Cod civil.

Analizând apelul prin prisma motivelor invocate, precum și cauza sub toate aspectele de fapt și de drept, în conformitate cu prevederile art. 417 alin. 1,2, art. 420 Cod procedură penală, Curtea a constatat că acesta este fondat, pentru următoarele considerente:

Prin sentința penală supusă analizei, s-a reținut în fapt, în esență, că la data de 07.03.2009, în calitate de conducători auto ai autoturismelor marca X cu număr de înmatriculare xxx și Y cu nr de înmatriculare yyy, în timp ce se deplasau pe DE 58, la km 33+300 m, în apropierea localității H., jud. I., inculpații A.C. și A.A.C. nu au respectat dispozițiile legale privind viteza de deplasare a autovehiculelor pe drumurile publice și modul de efectuare a manevrei de depășire, provocând un accident rutier din care au rezultat pagube materiale și vătămarea corporală a persoanei vătămate N.M.S., care a suferit leziuni ce i-au pus viața în primejdie și au necesitat pentru vindecare un număr de 160-170 zile de îngrijiri medicale.

Cum în cazul inculpatului A.C. persoana vătămată și-a retras plângerea prealabilă, iar în cazul inculpatului A.A.C. a intervenit prescripția răspunderii penale, instanța fondului a dispus încetarea procesului penal pornit împotriva lor sub aspectul comiterii de către fiecare, a infracțiunii de vătămare corporală din culpă, acțiunea civilă fiind soluționată numai prin raportare la cel de-al doilea dintre aceștia.

Criticile aduse prezentei sentințe de către partea responsabilă civilmente apelantă vizează exclusiv latura civilă a cauzei, Curtea urmând ca în continuare să procedeze la analiza lor.

În primul rând, se impune a se observa că, potrivit înscrisului depus la fila 75 vol. II dosar fond, partea civilă a renunțat la beneficiul răspunderii solidare a celor responsabili de producerea pagubei, conferit de prevederile art. 1003 Vechiul Cod civil, arătând următoarele:

„(...) îmi precizez prin prezenta valoarea despăgubirilor civile în sumă de 450.000 lei, reprezentând daune materiale și morale. Arăt că din această sumă scad suma de 130.000 lei, sumă ce mi-a fost achitată de F. SA, față de care am înțeles să-mi sting pretențiile civile, urmând ca în continuare să solicit obligarea celuilalt inculpat prin partea responsabilă civilmente la diferența de despăgubiri civile în sumă de 320.000 lei daune materiale și morale.”

A mai precizat aici că dintre acestea, suma de 256.000 lei reprezintă daune morale, iar suma de 64.000 lei daune materiale (2.000 lei contravaloarea anului de studiu la Universitatea O., 10.000 lei cheltuieli cu analizele și cu medicamentele suplimentare, 10.000 lei cheltuieli cu transportul la spital, cu deplasările membrilor familiei care l-au însoțit ori vizitat, cu recuperarea sa și cu plata persoanelor angajate pentru a-l ajuta pe o perioadă de 3 luni cât s-a aflat imobilizat la pat, diferența fiind contravaloarea autoturismului distrus în accident).

Aceeași a fost poziția exprimată de acesta în declarația din data de 10.02.2016 (fila 122 vol. II ds. fond), în care a precizat că își menține plângerea formulată împotriva inculpatului A.A.C., în contradictoriu cu care se constituie parte civilă.

S-a reținut că potrivit art. 1049 Vechiul Cod Civil, în vigoare la data comiterii faptei, „Creditorul care consimte a se împărți datoria în privința unuia dintre codebitori conservă acțiunea solidară în contra celorlalți debitori, dar cu scăzământul plății debitorului pe care l-a liberat de solidaritate”.

În consecință instanța de apel a reținut că se desprinde concluzia că partea responsabilă civilmente apelantă urmează să răspundă exclusiv pentru prejudiciul cauzat prin fapta inculpatului A.A.C., în baza contractului de asigurare încheiat între cele două părți.

Reținând totodată că fiecare dintre inculpați au avut o culpă în proporție de 50% în ce privește producerea rezultatului socialmente periculos (quantum care, deși neprecizat în mod expres de instanța fondului, rezultă din considerentele sentinței, care conțin mențiuni relativ la regulile de circulație încălcate de aceștia), văzând și precizările părții civile citate în cele ce preced, Curtea a analizat quantumul despăgubirilor prin prisma și în limita criticilor formulate, cu respectarea principiului disponibilității, aplicabil în materie civilă.

A arătat partea responsabilă civilmente apelantă că, în ce privește daunele materiale la a căror plată a fost obligată către partea civilă, existența și quantumul acestora nu pot fi probate decât prin înscrisuri, astfel cum prevăd dispozițiile art. 49 din Ordinul CSA nr. 20/2008. Prin urmare, se justifică reducerea lor, în limitele în care la dosarul cauzei partea civilă a depus astfel de dovezi. Or, prezentul punct de vedere nu poate fi primit.

Astfel, potrivit prevederilor art. 49 alin. 1 din Legea nr. 136/1995, în forma în vigoare la data comiterii faptei, „Asigurătorul acordă despăgubiri, în baza contractului de asigurare, pentru prejudiciile de care asigurații răspund față de terțe persoane păgubite prin accidente de vehicule, precum și tramvaie și pentru cheltuielile făcute de asigurați în procesul civil, în conformitate cu:

a) legislația în vigoare din statul pe teritoriul căruia s-a produs accidentul de vehicul și cu cel mai mare nivel de despăgubire dintre cel prevăzut în legislația respectivă și cel prevăzut în contractul de asigurare”.

Articolul 50 alin. 1 din același act normativ stipulează că „Despăgubirile se acordă pentru sumele pe care asiguratul este obligat să le plătească cu titlu de dezdăunare și cheltuielile de judecată persoanelor păgubite prin vătămare corporală sau deces, precum și prin avarierea ori distrugerea de bunuri”.

Se prevede la articolul 309 alin. 1 Cod procedură civilă că „proba cu martori este admisibilă în toate cazurile în care legea nu dispune astfel”, excepțiile fiind reglementate la alineatele 2-5 și vizând actele juridice.

Răspunderea civilă delictuală este consecința directă a comiterii unui fapt ilicit cauzator de prejudiciu, astfel că existența faptei și a prejudiciului pot fi dovedite prin orice mijloace de probă, inclusiv cea cu martori.

Dealtfel, situația era aceeași la data comiterii faptei, când instituția mijloacelor de probă era reglementată în Vechiul Cod civil, aplicabile în acest sens fiind dispozițiile art. 1198 raportate la cele ale 1191-1197 din acest act normativ.

Se impune a se observa totodată că, potrivit art. 255 alin. 2 Cod procedură civilă, în vigoare la data soluționării prezentei acțiuni civile, „Dacă un anumit fapt este de notorietate publică ori de necontestat, instanța va putea decide, ținând seama de circumstanțele cauzei, că nu mai este necesară dovedirea lui”.

Coroborând dispozițiile normative precitate, rezultă că existența faptei ilicite cauzatoare de prejudicii, dar și cuantumul pagubei materiale suferite de partea civilă ca victimă a unui accident de circulație pot fi dovedite atât prin înscrisuri, cât și cu depozițiile martorilor.

Este real că, potrivit art. 49 din Ordinul CSA nr. 20/2008, la stabilirea despăgubirilor în cazul vătămării corporale sau al decesului unor persoane, se au în vedere următoarele:

1. în caz de vătămare corporală:

a) diferența dintre veniturile nete ale persoanei vătămate, probate cu documente fiscale, și indemnizația primită din fondurile persoanei juridice sau fizice la care salariatul își desfășoară activitatea și/sau, după caz, din fondurile bugetului asigurărilor sociale de stat, pe perioada spitalizării și a concediului medical;

b) venitul mediu lunar net realizat din activități desfășurate de persoana vătămată, probat cu documente justificative, în cazul persoanelor care nu au calitatea de salariat;

c) salariul de bază minim brut pe economie, în cazul persoanelor păgubite aflate la data producerii accidentului în ultimul an de studii sau de calificare;

d) eventualele cheltuieli prilejuite de accident - cheltuieli cu transportul persoanei accidentate, cu tratamentul, cu spitalizarea, pentru recuperare, pentru proteze, pentru alimentație suplimentară, conform prescripțiilor medicale, probate cu documente justificative, și care nu sunt suportate din fondurile de asigurări sociale prevăzute de reglementările în vigoare;

e) cheltuielile cu îngrijitori pe perioada incapacității de muncă, dacă prin certificatul medical se recomandă acest lucru, însă nu mai mult decât salariul de bază minim brut pe economie;

f) daunele morale: în conformitate cu legislația și jurisprudența din România.

Analizând aceste dispoziții normative, rezultă că cel puțin în ce privește litera f, nu se impune prezentarea unor înscrisuri în ce privește sumele achitate îngrijitorilor persoanei accidentate, cu atât mai mult cu cât de cele mai multe ori o atare activitate o prestează membrii familiei.

În același timp, prevederile art. 26 din același ordin stipulează că
„(1) Asigurătorul RCA are obligația de a despăgubi partea prejudiciată pentru prejudiciile suferite în urma accidentului produs prin intermediul vehiculului asigurat, potrivit pretențiilor formulate în cererea de despăgubire, dovedite prin orice mijloc de probă. Fără a se depăși limitele de despăgubire prevăzute în contractul de asigurare RCA, în condițiile în care evenimentul asigurat s-a produs în perioada de valabilitate a poliței de asigurare RCA, se acordă despăgubiri, în formă bănească, pentru:

a) vătămări corporale sau deces, inclusiv pentru prejudicii fără caracter patrimonial”

Data fiind această din urmă stipulațiune, având în vedere dispozițiile art. 49 alin. 1 din Legea nr. 136/1995, potrivit căreia asigurătorul răspunde în conformitate cu legislația în vigoare din statul pe teritoriul căruia s-a produs accidentul de vehicul (prevăzută ca atare de Vechiul Cod civil, respectiv Codul de procedură civilă actual, acesta din urmă reglementând regimul juridic al probelor în cazul răspunderii civile delictuale), și nu în ultimul rând observând că printr-un ordin (act juridic emis în baza și în aplicarea legii, cu o forță juridică inferioară acesteia) nu se pot aduce modificări și limitări dispozițiilor conținute în lege (în cauză, Legea nr. 136/1995), curtea conchide că existența și întinderea daunelor materiale pot fi dovedite prin orice mijloace de probă și, în același timp, apreciate ca atare prin prisma notorietății lor publice.

După cum rezultă din înscrisurile depuse la dosar (a se vedea în acest sens cererea de constituire parte civilă formulată de Spitalul de Urgență E. și actele doveditoare, partea civilă a fost internată în această instituție medicală în perioadele 08.03.2009-26.03.2009 și 17.10.2010-23.10.2010, suferind intervenții operatorii abdominale și la picior.

S-a reținut în raportul de nouă expertiză medico-legală nr. 11770 din data de 13.06.2017 întocmit de către IML că la externarea din spitalul de urgență E. din luna martie 2009 i s-a recomandat „toaletă locală, pansamente sterile, imobilizare pe atelă gipsată, atele 3 săptămâni postoperator, recuperare funcțională progresivă, tratament cu anticoagulante, analgezice, antiinflamatoare, control ortopedic peste trei luni sau mai repede la nevoie”.

La data de 17.06.2009, partea civilă a efectuat un nou examen ortopedic la Spitalul Județean E., fiindu-i recomandat „regim de viață menajant, cure periodice cu ..., tratamente balneare periodice, control ortopedic peste 7-8 săptămâni.”

Ulterior, a mai făcut 2 examene ortopedice la aceeași instituție, la datele de 28.07.2009 și 16.05.2011, menținându-se recomandările pentru tratament recuperator.

Se conchide în raportul de expertiză medico-legală că: „Numitul B. a suferit în luna martie 2009 un politraumatism obiectivat prin: traumatism toracic (cu fractura coastelor 5-6 arc lateral drept și hemopneumotorax drept), traumatism abdominal (cu ruptură de ficat gradul II segmentul V și hemoperitoneu), fractură cominutivă olecran stâng deschisă punctiformă tip I și fractură cominutivă rotulă dreapta deschisă tip III, care au necesitat intervenții chirurgicale.

Leziunile traumatiche au necesitat 160-170 zile de îngrijiri medicale pentru vindecare din momentul producerii lor, interval ce include (...) și perioada de recuperare funcțională”.

În raportul de primă expertiză medico-legală nr. 256/E4 din data de 17.10.2017 întocmit de SML se conchide că „Urmare a leziunilor suferite în martie 2009 sus-numitul prezintă o incapacitate adaptivă de 20%”.

Potrivit scrisorilor medicale din datele de 09.06.2009, 21.04.2009, 28.07.2009 emise de spitalul S., părții civile i s-au prescris o serie de medicamente (vitaminoterapie) și tratament recuperator. Cu chitanța nr. 102832 din data de 12.04.2011 a achitat suma de 30 lei „taxă cv. Medicină Legală”, iar cu factura nr. 7029722 din data de 28.04.2000 a achitat suma de 60 lei, reprezentând constatare tehnică accident.

Din declarația martorului P. rezultă că acesta a împrumutat victimei accidentului, prin fratele ei, suma de 1.000 euro, iar din discuții cunoaște că frații săi au ajutat-o cu diverse sume de bani.

Raportat la cele mai sus arătate, se impune a se reține că în mod cert partea civilă a efectuat cheltuieli pentru deplasările la unitatea spitalicească din E., transportul fiind efectuat cu autoturismul, întrucât, raportat la leziunile suferite și starea sa fizică, o altă modalitate ar fi fost traumatizantă pentru aceasta. Totodată, urmările accidentului au necesitat îngrijiri permanente, justificându-se astfel utilizarea serviciilor unei persoane în acest sens, efectuarea de analize și tratamente adecvate (recuperator, calmant, de refacere a imunității, prin natura lor necompensate și în același timp costisitoare) și o alimentație suplimentară.

Prin urmare, raportat la probele administrate și având în vedere costurile aferente restabilirii stării de sănătate, de notorietate în cazul suportării unor leziuni de o asemenea gravitate, suma totală de 13.000 lei reprezentând daune materiale a fost corect stabilită de instanța fondului, nejustificându-se diminuarea ei.

Având însă în vedere cele mai sus arătate, aspectul că aceste despăgubiri au fost solicitate în realitate integral exclusiv de la unul din cei doi codebitori, dată fiind culpa concurentă și egală a coinculpatului pentru care partea responsabilă civilmente nu este ținută a răspunde, în condițiile în care partea civilă a renunțat la beneficiul solidarității, curtea va diminua daunele materiale aferente obligației de plată a apelantei la suma de 6.500 lei.

Relativ la cuantumul daunelor morale, partea civilă a solicitat obligarea părții responsabile civilmente la plata sumei de 256.000 lei cu acest titlu (reprezentând diferența dintre cuantumul total al daunelor solicitate-450.000 lei și suma de 130.000 lei achitată de SC F. SA, din care urmează a se scădea și suma de 64.000 lei daune materiale), în considerarea exclusiv a activității ilicite a inculpatului C.

Cu caracter teoretic, Curtea a reținut că repararea integrală a prejudiciului reprezintă principiul de bază al răspunderii civile delictuale, ce evocă neîndoielnic ideea reparării daunei în totalitatea sa, fără nicio restrângere sau limitare în raport de natura intrinsecă a acestuia.

Daunele morale sunt consecințe de natură nepatrimonială cauzate persoanei prin fapte ilicite culpabile, a căror reparare urmează regulile răspunderii civile delictuale. Daunele morale au fost clasificate după mai multe criterii, cu relevanță în speță fiind cele constând în dureri fizice sau psihice, numite „*pretium doloris*”. Trebuie reținută totodată și existența prejudiciului de agrement, care reprezintă restrângerea posibilităților victimei de a se bucura de viață, de a avea parte din plin de satisfacțiile materiale și spirituale pe care aceasta i le poate oferi (și care în cauză continuă să producă efecte, prin prisma consecințelor în plan fizic-estetic cât și psihic), acest prejudiciu fiind calificat drept „prejudiciu hedonist”.

Deși cuantificarea prejudiciului moral nu este supusă unor criterii legale de determinare, daunele morale se stabilesc prin apreciere, ca urmare a aplicării criteriilor referitoare la consecințele negative suferite de cei în cauză în plan fizic, psihic și afectiv, importanța valorilor lezate, măsura în care acestea au fost lezate, intensitatea cu care au fost percepute consecințele vătămării, măsura în care le-a fost afectată situația familială, profesională și socială etc..

Daunele morale trebuie să aibă caracter reparatoriu, pentru a compensa lipsurile din viața părților civile, iar practica judiciară în materie este ca sumele de bani acordate cu acest titlu să aibă efecte compensatorii, neputându-se transforma într-un izvor al îmbogățirii fără just temei.

Dată fiind natura prejudiciului care le generează, nu există criterii precise pentru cuantificarea lor. Stabilirea despăgubirilor morale nu trebuie privită ca o cuantificare economică a unor drepturi și valori nepatrimoniale (în condițiile în care lezarea integrității fizice și sănătății unei persoane nu poate fi compensată prin nicio sumă de bani), ci ca o evaluare complexă a aspectelor în care vătămările produse se exteriorizează, supusă puterii de apreciere a instanțelor de judecată. Prin urmare, chiar dacă valorile morale nu pot fi evaluate în bani, atingerile aduse acestora îmbracă forme concrete de manifestare, iar instanța de judecată are astfel posibilitatea, ținând cont de criteriile menționate anterior, dar și de contextul economico - social în care părțile se află, să aprecieze intensitatea și gravitatea lor și să dispună repararea prejudiciului moral produs.

Relaționând precedentele aspecte teoretice privind cuantificarea daunelor morale, consacrate în doctrină și jurisprudență, la cauza dedusă judecătii, Curtea a avut în vedere că prin accidentul căruia i-a căzut victimă, s-au cauzat părții civile puternice dureri și suferințe, deopotrivă fizice și psihice.

Însă chiar și în aceste condiții, suma acordată cu acest titlu de prima instanță, cu trimitere la doctrina și jurisprudența în materie, atât internă cât și aferentă țărilor UE, și având în vedere culpa concurrentă, în cote egale, a coinalpatului A., excede unor despăgubiri rezonabile și adecvate.

Raportat la particularitățile cauzei și pentru a nu se transforma într-o îmbogățire fără just temei, cu atât mai mult cu cât banii, în orice cantitate ar fi, nu pot compensa niciodată pe deplin suferințele unei persoane, curtea apreciază că suma de 100.000 lei este necesară, dar totodată suficientă și eficientă pentru a compensa durerea suferită de partea civilă ca urmare a accidentului în care a fost implicată și a o ajuta să depășească modificările negative ale cursului vieții care i-au fost cauzate.

O diminuare mai accentuată nu se justifică a fi dispusă, având în vedere gravitatea leziunilor suportate de victimă, suferința cauzată prin intervențiile chirurgicale la care a fost supusă, recuperarea îndelungată și nici până în prezent nefinalizată pe deplin, dar și dificultățile pe care le va întâmpina în viitor în găsirea unui loc de muncă și în ce privește viața sa socială, în condițiile în care la data producerii accidentului era tânăr și cu perspectiva realizării profesionale și împlinirii personale, și care i-au fost, dacă nu întrerupte, cel puțin amânate pentru o lungă perioadă de timp.

În ce privește daunele materiale pe care partea responsabilă civilmente a fost obligată să le achite părții civile Spitalul Clinic Județean de Urgență E., se impune a se observa cu prioritate că cererea de constituire parte civilă, astfel cum a fost precizată prin înscrisul aflat la filele 43-50 vol. I dosar fond, a fost formulată în contradictoriu cu ambii inculpați, deci în acest caz nu s-a renunțat la beneficiul conferit de dispozițiile art. 1003 Vechiul Cod civil.

Dealtfel, prin motivele de apel, partea responsabilă civilmente nu a solicitat diminuarea despăgubirilor proporțional cu culpa coinalpatului A.

Ceea ce a criticat apelanta este obligarea sa de către instanța fondului la plata dobânzilor aferente acestor despăgubiri, începând cu data prestării serviciilor medicale în favoarea victimei și până la achitarea integrală a debitului principal, întrucât nu a avut cunoștință de existența litigiului până la data la care a primit acțiunea, unitatea spitalicească neavizând dauna la societatea de asigurare.

Stipulează prevederile art. 1084 Vechiul Cod civil, în vigoare la acea dată, că „Daunele interese ce sunt debite creditorului cuprind în genere pierderea ce a suferit și beneficiul de care a fost lipsit”, consacrand astfel principiul reparării integrale a prejudiciului cauzat, deopotrivă aplicabil la acea dată și celui cauzat prin fapta ilicită a inculpatului C..

După cum s-a arătat mai sus, art. 50 alin. 1 din Legea nr. 136/1995 stipulează că „Despăgubirile se acordă pentru sumele pe care asiguratul este obligat să le plătească cu titlu de dezdăunare și cheltuielile de judecată persoanelor păgubite prin vătămare corporală sau deces, precum și prin avariarea ori distrugerea de bunuri”.

Or, în cazul răspunderii civile delictuale, debitorul (cel care a comis infracțiunea și pentru care partea responsabilă civilmente urmează să răspundă în baza dispozițiilor legii și ale contractului de asigurare) este de drept în întârziere de la data săvârșirii faptei ilicite, respectiv nașterii prejudiciului.

Doctrina în materie aplicabilă în speță este în sensul că „În toate cazurile de vătămare a sănătății ori a integrității corporale, data de când trebuie să fie plătite despăgubirile este aceea a producerii vătămării, și nu aceea a rămânerii definitive a hotărârii judecătorești” (Drept Civil, Teoria generală a obligațiilor, C. Stătescu, C Bîrsan, Ed. ALL București, 1997, pagina 158)

Privitor la dobânda legală (și care prin natura ei este diferită de penalitățile de întârziere reglementate de dispozițiile art. 37 din Ordin), s-a arătat că plata ei se impune tocmai pentru a asigura o reparare integrală a prejudiciului, care trebuie să acopere nu numai paguba efectiv suferită, ci și câștigul nerealizat, prețul lipsei de folosință. Prejudiciul este cert de la data când partea civilă Spitalul Județean de Urgență E. a suportat cheltuielile aferente spitalizării victimelor accidentului (astfel cum au fost calculate la finalul fiecărei perioade de internare medicală), astfel că se va impune repararea sa prin raportare la acel moment și acordarea implicită a dobânzilor legale tot din acel punct, tocmai pentru că ele reprezintă o parte importantă (lucrum cessans) din acesta, privit în integralitatea lui.

Deși creanța devine certă, lichidă și exigibilă de la data rămânerii definitive a hotărârii, dobânzile legale nu se acordă prin raportare la aceasta, căci ele nu reprezintă o sancțiune pentru neplata la timp a unei creanțe, ci un element component al prejudiciului, pentru a cărui reparare integrală trebuie să se raporteze la momentul suportării sale de către partea civilă (și la care a suferit pierderea).

Prin urmare, dobânda legală se justifică a fi cerută de la data arătată în precedent, tocmai pentru că aceea este data la care prejudiciul s-a produs și de la care se impune acordarea beneficiului nerealizat, în speță, a lipsei de folosință aferente sumelor cheltuite de spital în vederea înlăturării consecințelor încercate de victimă, pentru a se asigura, astfel, repararea integrală a acestuia.

Așadar, obligarea părții responsabile civilmente la plata dobânzilor aferente creanțelor principale către partea civilă Spitalul Clinic Județean de Urgență E. a fost în mod legal dispusă.

Pentru considerentele arătate, Curtea, constatând întemeiat apelul declarat de partea responsabilă civilmente, în conformitate cu prevederile art. 421 pct. 2 lit. a Cod procedură penală, l-a admis, a desființat în parte sentința penală atacată și, în rejudecare, a procedat în sensul celor mai sus arătate.

8. Obligarea inculpatului minor la plata cheltuielilor judiciare către stat

Rezumat:

Fundamentul obligării unui inculpat la plata către stat a cheltuielilor judiciare, în aplicarea prevederilor art. 274 alin. (1) Cod procedură penală, îl constituie culpa sa infracțională, care subzistă și în cazul inculpatului minor căruia i se aplică o măsură educativă.

Potrivit dispozițiilor art. 274 alin. (1) Cod procedură penală „în caz de renunțare la urmărire penală, condamnare, amânare a aplicării pedepsei sau renunțare la pedepsei”, nefăcându-se aici nicio trimitere expresă la situația în care s-au aplicat inculpatului măsuri educative. Cu toate acestea, la alin. (3) al aceluiași articol se au în vedere exclusiv situațiile în care soluția dispusă de instanță este una dintre cele reglementate la alin. (1) și se stipulează că „Partea responsabilă civilmente, în măsura în care este obligată solidar cu inculpatul la repararea pagubei, este obligată în mod solidar cu acesta și la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat”. Analizând dispozițiile normative arătate, se observă că obligația reglementată la alin. (3) se referă, fără excepție, atât la inculpatul minor, cât și la cel major. Or, interpretând per a contrario acest text de lege, rezultă că, în situația în care inculpatul (fie el minor ori major) nu va fi obligat în solidar cu partea responsabilă civilmente la plata despăgubirilor civile, el va fi singurul ținut să răspundă de plata către stat a cheltuielilor judiciare.

Prin prisma dispozițiilor art. 504 Cod procedură penală (care fac trimitere la normele generale în materia judecării, vizând prin urmare inclusiv regimul cheltuielilor judiciare) și în condițiile în care completările și derogările reglementate de acest text de lege nu vizează prezenta instituție, se impune obligarea inculpatului minor care a comis o infracțiune și căruia i

s-a aplicat o măsură educativă la plata către stat a cheltuielilor judiciare, în temeiul art. 274 alin. 1 din același act normativ.

(Decizia penală nr. 719 din 03 septembrie 2018 , dosar nr. 6663/314/2017)

Dispoziții legale aplicabile: art. 274 și art. 504 din Codul de procedură penală

Hotărârea

Prin Sentința penală nr. 240 din 09.05.2018 a Judecătoriei Suceava, în temeiul art. 386 alin.1 Cod procedură penală, s-a dispus schimbarea încadrării juridice a faptei pentru care inculpatul A. a fost trimis în judecată, din infracțiunea de mărturie mincinoasă, prev. de art. 273 alin. 1 și 2 lit.d Cod penal, în infracțiunea de mărturie mincinoasă, prev. de art.273 alin.1 și 2 lit.d Cod penal cu aplicarea art.113 alin.3 Cod penal. În baza art.120 Cod penal, art. 114 alin.1 Cod penal, alin. 115 alin.1 pct. 1 lit. d Cod penal i s-a aplicat inculpatului A., măsura educativă neprivativă de libertate a asistării zilnice pe o perioadă de 5 (cinci) luni pentru săvârșirea infracțiunii de mărturie mincinoasă, prev. de art. 273 alin.1 și 2 lit. d C. pen. cu aplicarea art. 113 alin. 3 C. pen., art. 349 alin. 2 C.p.p., art. 374 alin. 4 C.p.p., art. 375 C.p.p. și art. 396 al. 10 C.p.p. A fost obligat inculpatul A., să respecte programul stabilit de Serviciul de Probațiune. În baza art. 121 alin.1 lit. a, b și e C. pen. s-a dispus ca pe durata executării măsurii educative inculpatul A., se va supune următoarelor obligații: - să urmeze un curs de pregătire școlară sau formare profesională. - să nu depășească, fără acordul Serviciului de Probațiune, limita teritorială a județului Suceava. - să se prezinte la Serviciul de Probațiune la datele fixate de acesta. Conform art.121 alin.3 Cod penal, s-a dispus că supravegherea executării obligațiilor impuse de instanță se face sub coordonarea Serviciului de Probațiune. S-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 123 Cod penal privind consecințele nerespectării obligațiilor impuse și ale săvârșirii de noi infracțiuni în cursul executării măsurii educative a asistării zilnice, respectiv posibilitatea dispunerii de către instanță a înlocuirii măsurii educative neprivative de libertate luate cu măsura educativă privativă de libertate a internării într-un centru educativ sau cu măsura educativă privativă de libertate a internării într-un centru de detenție. În baza art. 275 alin. 3 Cod procedură penală, cheltuielile judiciare ocazionate cu soluționarea prezentei cauze penale, în cuantum de 1500 lei, din care suma de 1000 lei din cursul urmăririi penale, au rămas în sarcina statului. În baza art. 275 alin.6 Cod procedură penală, onorariul apărătorului desemnat din oficiu pentru inculpatul A., în cuantum de 260 lei a rămas în sarcina statului și s-a avansat din fondurile Ministerului Justiției în contul Baroului.

Pentru a pronunța această sentință, Judecătoria Suceava a reținut următoarele:

Prin rechizitoriul nr.205/P/2017 din data de 04.08.2017 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava, s-a dispus trimiterea în judecată, în stare de libertate, a inculpatului A. pentru săvârșirea infracțiunii de „mărturie mincinoasă”, faptă prev. și ped. de art. 273 alin. 1 și 2 lit. d C. pen., constând în aceea că la data de 26.10.2016, în fața judecătorului de la Tribunalul Suceava, audiat în calitate de martor într-o cauză penală în legătură cu o faptă pentru care legea prevede pedeapsa detențiunii pe viață ori închisoarea de 10 ani sau mai mare, a făcut afirmații mincinoase în legătură cu faptele și împrejurările esențiale cu privire la care a fost întrebat.

A arătat procurorul de caz că situația de fapt mai sus expusă este susținută de următoarele mijloace de probă: declarația dată de numitul A., în calitate de martor, în fața lucrătorilor de poliție, la data de 02 mai 2016, declarația dată de numitul A., în calitate de martor, în fața organului de urmărire penală, la data de 02 mai 2016, declarația dată de numitul A., în calitate de martor, în fața instanței de judecată, la data de 26 octombrie 2016, copia rechizitoriului nr. 157/P/2016 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava, copia sentinței penale nr. 262/2016 a Tribunalului Suceava, copia deciziei penale nr. 7/2017 a Curții de Apel Suceava, coroborate cu declarațiile inculpatului A.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Judecătoriei Suceava sub nr. ../314/2017 din data de 11 august 2017, în aceeași zi fiind creat dosar asociat nr. ../314/2017/a1, pentru a fi efectuată procedura de cameră preliminară.

Prin Încheierea din data de 22.09.2017, judecătorul de cameră preliminară din cadrul Judecătoriei Suceava, în baza art. 346 alin. 1 Cod procedură penală, a constatat legalitatea sesizării instanței cu rechizitoriul nr. 205/P/2017 din 04.08.2017 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava privind pe inculpatul A., trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de mărturie mincinoasă, prev. de art. 273 alin. 1, 2 lit. d C.pen., precum și legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală și a dispus începerea judecării cauzei.

La pronunțarea acestei încheieri, s-a avut în vedere că rechizitoriul cuprinde datele referitoare la faptă, încadrare juridică, la profilul moral și de personalitate al inculpatului, la actele de urmărire penală efectuate, la trimiterea în judecată și la cheltuielile judiciare.

În baza art. 346 alin. 1 Cod procedură penală, s-a dispus ca încheierea să fie comunicată Parchetului de pe lângă Judecătoria Suceava și inculpatului A.

În vederea începerii judecării, în condițiile în care încheierea mai sus menționată a rămas definitivă prin necontestare, s-a dispus citarea inculpatului.

La termenul de judecată din 10.01.2018, s-a dat citire actului de sesizare și raportat la susținerile inculpatului, care a precizat că nu înțelege ce înseamnă procedură simplificată, instanța a desemnat un apărător din oficiu, astfel că la termenul de judecată din data de 18.04.2018, celui în cauză i s-au adus la cunoștință dispozițiile art. 374 alin. 4 Cod procedură penală, privind judecata în procedura simplificată, precum și soluțiile posibile ca urmare a acestei proceduri, inculpatul A., prezent în instanță, declarând că dorește să beneficieze de procedura abreviată.

În faza de judecată, ca urmare a admiterii cereri formulate de către inculpat, cauza a fost soluționată, potrivit art. 349 alin. 2 Cod procedură penală, pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale.

Totodată, instanța de fond, având în atenție vârsta inculpatului la data indicată de acuzare ca fiind data comiterii infracțiunii de mărturie mincinoasă, în temeiul art. 506 alin.2 Cod procedură penală, a dispus efectuarea unui referat de evaluare de către Serviciul de Probațiune Suceava, referat depeșat la dosar la filele 50-52.

De asemenea, instanța a dispus atașarea dosarului nr. .../86/2016 al Tribunalului Suceava, în care inculpatul a fost audiat ca martor.

Fiind declarată terminată cercetarea judecătorească, conform art. 387 alin. (1) Cod procedură penală, analizând actele și lucrările dosarului, instanța de fond a reținut că situația de fapt prezentată în actul de sesizare este susținută de coroborarea mijloacelor de probă, astfel:

În fapt, prin rechizitoriul nr. 157/P/2016 din data de 23 mai 2016 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava, s-a dispus trimiterea în judecată, în stare de arest preventiv, a inculpatului B. pentru săvârșirea infracțiunilor de: tentativă la omor, prev. de art. 32 alin. 1 C.pen. rap. la art. 188 C.pen. și tentativă la violență în familie, prev. de art. 32 alin. 1 C.pen. rap. la art. 199 alin. 1 C.pen. cu aplic. art. 188 C.pen., ambele cu aplic. art. 38 alin. 1 C.pen., reținându-se în sarcina acestuia că, la data de 01 mai 2016, în jurul orelor 21:30, pe raza municipiului C., a exercitat cu intenție acte de violență, de intensitate ridicată, cu un corp tăietor-înțepător (un cuțit), în zone vitale, asupra fiului său D., cu intenția (indirectă) de a-i suprima viața (tentativă la violență în familie, prev. de art. 32 alin. 1 C.pen. rap. la art. 199 alin. 1 C.pen. cu aplic. art. 188 C.pen.). De asemenea, s-a reținut și faptul că inculpatul B., tot la data de 01 mai 2016, în jurul orelor 21:30, pe raza municipiului C., a exercitat cu intenție acte de violență, de intensitate ridicată, cu un corp tăietor-înțepător (un cuțit), în zone vitale, asupra persoanei vătămate E. (tentativă la omor, prev. de art. 32 alin. 1 C.pen. rap. la art. 188 C.pen.).

În cursul urmăririi penale, printre alte mijloace de probă legal administrate, a fost audiat în calitate de martor numitul A. (fiul persoanei vătămate E., inițial de lucrătorii de poliție

judiciară, la data de 2 mai 2016, iar apoi tot la aceeași dată de către procurorul de caz. În aceste declarații, date sub prestare de jurământ, A. a arătat printre altele că l-a observat pe B. lovind cu un cuțit cele două persoane vătămate, iar după agresiune a pus cuțitul în buzunarul pantalonilor.

Cauza a fost înregistrată ulterior pe rolul Tribunalului Suceava sub nr. .../86/2016, iar, în cursul judecății, respectiv la termenul din data de 26 octombrie 2016, a fost audiat în calitate de martor, A., care, sub prestare de jurământ, a susținut inițial că își menține declarația dată în cursul urmăririi penale, la procuror, întrucât a spus adevărul, pentru ca apoi să declare judecătorului că nu inculpatul a înjunghiat cele două persoane vătămate, precizând că în realitate autorul agresiunii comise asupra victimei E. ar fi numitul F., acesta lovind victima cu o furcă; de asemenea, martorul a declarat că victima D. nu a fost înjunghiată ci, probabil, s-a lovit singură de o tablă ascuțită în vârf de la un colț al unei ferestre.

Finalizând cercetarea judecătorească, prin sentința penală nr. 262 din 17.11.2016 judecătorul din cadrul Tribunalului Suceava a constatat că urmărirea penală este completă, iar probele administrate (inclusiv în cursul cercetării judecătorești) stabilesc mai presus de orice îndoială vinovăția inculpatului B. Instanța a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor reținute inițial în sarcina inculpatului menționat în infracțiunea de tentativă la omor calificat, prev. de art. 32 C.pen. rap. la art. 188 alin. 1, art. 189 alin. 1 lit. f C.pen., condamnând pe inculpat la pedeapsa de 5 ani închisoare. În cuprinsul hotărârii de condamnare judecătorul a reținut ca fiind expresia realității doar declarațiile date de martorul A. în faza de urmărire penală, acestea coroborându-se cu toate celelalte probe administrate, înlăturând astfel din analiza cauzei depoziția martorului dată în fața instanței.

Prin decizia nr. 7 din data de 04.01.2017, dată în dosarul nr. .../86/2016, judecătorii din cadrul Curții de Apel Suceava, investiți cu soluționarea apelului declarat de inculpatul B., au constatat ca fiind legală și temeinică hotărârea pronunțată de judecătorul fondului.

Constatănd că în ziua de 26.10.2016, în fața judecătorului din cadrul Tribunalului Suceava, numitul A. a făcut afirmații mincinoase într-o cauză penală, procurorul de ședință din cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava s-a sesizat din oficiu cu privire la săvârșirea infracțiunii de mărturie mincinoasă, prev. de art. 273 alin. 1, 2 lit. d C.pen.

Audiat în calitate de suspect la data de 28 iunie 2017, iar ulterior, la data de 06 iulie 2017, în calitate de inculpat, A. a declarat că a mințit în fața instanței de judecată la data de 26.10.2016, că afirmațiile făcute sunt mincinoase, întrucât „a vrut să-l scape de pedeapsă pe B.”, fără ca acesta să-i solicite acest lucru ori să-i ofere anumite avantaje materiale. Tot cu această ocazie, A. a arătat că declarația pe care a dat-o în fața organului de urmărire penală la data de 02 mai 2016 este reală și reflectă întrutotul adevărul.

Declarațiile de recunoaștere ale inculpatului din faza de urmărire penală s-au coroborat cu declarația dată de către acesta în cursul cercetării judecătorești, unde a arătat că recunoaște săvârșirea faptei așa cum a fost ea reținută și descrisă în actul de sesizare.

Așadar, la stabilirea situației de fapt mai sus expuse, instanța de fond a avut în vedere, față de prevederile art. 99 și art. 103 C.p.p., declarațiile inculpatului, înscrisurile depuse la dosar, inclusiv dosarul atașat.

Față de modalitatea în care se coroborează materialul probator administrat în cauză, instanța de fond a reținut că prezumția de nevinovăție de care se bucură inculpatul a fost răsturnată și vinovăția acestuia a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă.

În drept, s-a reținut că fapta inculpatului A. care, la data de 26 octombrie 2016, fiind audiat în calitate de martor într-o cauză penală în legătură cu o faptă pentru care legea prevede pedeapsa detențiunii pe viață ori închisoarea de 10 ani sau mai mare, a făcut afirmații mincinoase în fața judecătorului de la Tribunalul Suceava, în legătură cu faptele și împrejurările esențiale cu privire la care a fost întrebat, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de mărturie mincinoasă, prev. de art. 273 alin. 1, 2 lit. d C.pen.

În ceea ce privește latura obiectivă, instanța de fond a reținut că probele administrate în cauză evidențiază realizarea elementului material specific infracțiunii, constând în susținerea unor afirmații mincinoase, într-o cauză în care inculpatul a fost audiat ca martor.

Sub aspectul laturii subiective, inculpatul a acționat cu forma de vinovăție prevăzută de art. 16 alin. 3 lit. a din Codul penal, respectiv intenție directă, deoarece din modul concret de realizare a faptei reținute, a rezultat că inculpatul a prevăzut rezultatul faptei sale și a urmărit producerea lui prin săvârșirea acesteia.

Având în vedere că infracțiunea de mărturie mincinoasă a fost săvârșită de către inculpat la data de 26.10.2016, data la care nu împlinise vârsta de 18 ani, fiind născut la 17.02.1999, și în legătură cu o faptă pentru care legea prevede pedeapsa detențiunii pe viață ori închisoarea de 10 ani, instanța de fond a reținut incidența agravantei prevăzută de alin. 2 lit. d a art. 273 C.pen., precum și prevederile art. 113 alin. 3 Cod penal, sens în care a dat curs dispozițiilor art. 386 alin. 1 Cod procedură penală.

La individualizarea sancțiunii ce s-a aplicat inculpatului, instanța de fond a ținut cont de faptul că alegerea măsurilor educative care urmează să fie luate față de acesta se face în condițiile art. 114, potrivit criteriilor prevăzute în art. 74 C.pen.

Dispozițiile art. 114 alin.1 Cod penal stabilesc principiul potrivit căruia, de regulă, minorilor li se aplică măsuri educative neprivative de libertate. În plus, s-a constatat că inculpatul nu se regăsește în situațiile prevăzute de art. 114 alin. 2 lit. a și b Cod penal pentru a i se putea aplica o măsură educativă privativă de libertate, întrucât nu a suferit alte condamnări, iar pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea de mărturie mincinoasă ce face obiectul cauzei este închisoarea de la 1 la 5 ani, deci mai mică de 7 ani. În consecință, inculpatului i s-a aplicat o măsură educativă neprivativă de libertate.

La alegerea măsurii, instanța de fond a avut în vedere că, potrivit art. 115 alin. 2 Cod penal, măsura educativă se aplică ținând cont de criteriile prev. de art. 74 Cod penal: împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, precum și mijloacele folosite; starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită; natura și gravitatea rezultatului produs ori a altor consecințe ale infracțiunii; motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit; natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedente penale ale inculpatului; conduita după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal; nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială. Astfel, instanța de fond a ținut seama de gradul de pericol social concret al faptei, de persoana inculpatului, care este tânăr (în prezent are 19 ani), se află în continuare în întreținerea mamei sale, împreună cu care locuiește și nu este cunoscut cu antecedente penale. Totodată, instanța de fond a reținut că inculpatul a adoptat o conduită corespunzătoare și sinceră în timpul procesului penal, recunoscând și regretând săvârșirea faptei, context în care în considerarea dispozițiilor art. 396 alin.10 teza finală Cod procedură penală, a avut în vedere și poziția procesuală adecvată a inculpatului la alegerea măsurii educative.

De asemenea, instanța de fond a avut în vedere și conținutul referatului de evaluare a inculpatului întocmit de Serviciul de Probațiune care a relevat, pe de o parte, insuficienta rigurozitate a regulilor de conduită trasate de către părinții săi, existența unor comportamente negative în familia restrânsă, dar și în cadrul grupului de prieteni, iar pe de altă parte prezența suportului material și moral din partea familiei, asumarea vinovăției celui în cauză față de fapta comisă și percepția acestuia relativ la experiența negativă a implicării sale într-un proces penal, în contextul preocupărilor sale privind dezvoltarea sa în plan profesional, astfel că a dat curs recomandării Serviciului în sensul aplicării unei măsuri educative neprivative de libertate, respectiv asistarea zilnică, pe o perioadă de 5 (cinci) luni, urmând ca supravegherea acestuia să fie realizată sub coordonarea serviciului de probațiune.

Instanța de fond a apreciat că măsura educativă neprivativă de libertate pentru care a optat satisface necesitatea reeducării inculpatului și totodată are un rol preventiv pentru persoanele care s-ar afla în situații asemănătoare. Totodată, instanța de fond a obligat inculpatul

A., să respecte programul stabilit de Serviciul de Probațiune. În baza art.121 alin.1 lit.a, b și e C.pen. s-a dispus ca pe durata executării măsurii educative inculpatul A., se va supune următoarelor obligații: să urmeze un curs de pregătire școlară sau formare profesională. - să nu depășească, fără acordul Serviciului de Probațiune, limita teritorială a județului Suceava. - să se prezinte la Serviciul de Probațiune la datele fixate de acesta. Conform art. 121 alin. 3 Cod penal, s-a dispus că supravegherea executării obligațiilor impuse de instanță se va face sub coordonarea Serviciului de Probațiune. S-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 123 Cod penal privind consecințele nerespectării obligațiilor impuse și ale săvârșirii de noi infracțiuni în cursul executării măsurii educative a asistării zilnice, respectiv posibilitatea dispunerii de către instanță a înlocuirii măsurii educative neprivative de libertate luate cu măsura educativă privativă de libertate a internării într-un centru educativ sau cu măsura educativă privativă de libertate a internării într-un centru de detenție.

Privitor la solicitarea procurorului de ședință referitoare la obligarea inculpatului la plata cheltuielilor judiciare către stat, instanța de fond a constatat că dispozițiile normative în materie nu permit acest lucru, în condițiile în care soluția pronunțată (aplicarea unei măsuri educative) nu este una de condamnare, astfel cum impun prevederile art. 274 alin. 1 Cod procedură penală, și care sunt de strictă interpretare, neputând fi extinse în cazul infractorilor minori. Cu alte cuvinte, dispozițiile art. 274 alin. 1 Cod procedură penală nu acoperă această situație, fiind incidente în speță prevederile art. 275 alin. 3 Cod procedură penală, în sensul că aceste cheltuieli au rămâne în sarcina statului, pentru următoarele argumente:

În primul rând, s-a arătat că hotărârea prin care se dispune aplicarea unor măsuri educative nu constituie o soluție de condamnare și nici nu poate fi asimilată ei.

Un prim argument în acest sens l-a reprezentat împrejurarea că, spre deosebire de pedepse, unde caracterul coercitiv se situează pe primul plan, măsurile educative au caracter preponderent educativ și nu lasă să subziste nicio consecință penală.

Un alt argument l-a constituit dispozițiile art. 239 din Legea nr. 187/2012, conform cărora „termenul condamnare utilizat în cuprinsul art. 80 alin. 2 lit. a Cod penal se referă și la hotărârile prin care, față de inculpat, s-au luat, în timpul minorității, o măsură educativă, în afară de cazul în care au trecut cel puțin 2 ani de la data executării stau considerării ca executată a acestei măsuri”.

S-a apreciat că a extinde textul de lege dincolo de prevederile sale ar reprezenta o încălcare a principiului legalității care guvernează procesul penal. În plus, prin aceasta s-ar ajunge și la o extindere nepermisă a atribuțiilor judecătorului care în mod indirect legiferează în încercarea de a acoperi o eventuală omisiune a legiuitorului.

Chiar dacă s-ar lua în considerare ipoteza că legiuitorul a omis să enumere printre soluțiile de la art. 274 alin. 1 Cod procedură penală și pe cele prin care se aplică măsuri educative (deși dispozițiile art. 239 din Legea nr. 187/2012 contrazic această premisă), instanța de judecată nu poate suplini această eventuală omisiune.

Simpla împrejurare că s-ar constata o culpă procesuală în sarcina unei părți nu este suficientă pentru a permite instanței de judecată să dispună dincolo de dispozițiile legale, în condițiile în care legiuitorul a prevăzut în mod detaliat în cuprinsul art. 274 și 275 Cod procedură penală persoanele care vor fi obligate la plata acestor cheltuieli, cu indicarea exactă a ipotezelor.

Pentru cele ce pred, în baza art. 275 alin.3 Cod procedură penală, instanța de fond a dispus ca acele cheltuieli judiciare ocazionate cu soluționarea prezentei cauze penale, în cuantum de 1500 lei, din care suma de 1000 lei din cursul urmăririi penale, să rămână în sarcina statului.

În baza art.275 alin.6 Cod procedură penală, onorariul apărătorului desemnat din oficiu pentru inculpatul A., în cuantum de 260 lei a rămas în sarcina statului și se va avansa din fondurile Ministerului Justiției în contul Baroului.

Împotriva sentinței penale sus-menționate a formulat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria Suceava, pentru motivele prezentate în scris în cererea depusă la dosarul cauzei și reiterate oral, cu ocazia dezbaterilor consemnate pe larg în partea introductivă a prezentei decizii.

Analizând apelul prin prisma motivelor invocate, precum și cauza sub toate aspectele de fapt și de drept, în conformitate cu prevederile art.417 alin.1, 2, art. 420 Cod proc. penală, Curtea a constatat apelul Parchetului ca fiind întemeiat, având în vedere următoarele considerente:

Astfel cum se arată în Decizia nr. 9 din 2018 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completele pentru dezlegarea unor chestiuni de drept – prin care a fost respinsă, ca inadmisibilă, sesizarea prin care se solicită dezlegarea de principiu a chestiunii de drept: „dacă în aplicarea dispozițiilor art. 274 din Codul de procedură penală inculpatul minor față de care s-a luat o măsură educativă prevăzută de art. 115 din Codul penal poate fi obligat la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat”, motivat în esență, prin aceea că problema de drept invocată nu reprezintă o chestiune de drept complexă sau ambiguă al cărei conținut ori succesiune în timp să poată da naștere la dificultăți rezonabile de interpretare pe cale judecătorească, afectând, în final, unitatea aplicării lor de către instanțele naționale, care să necesite astfel intervenția instanței supreme în procedura reglementată de art. 475 din Codul de procedură penală, Înalta Curte arată printre altele:

Potrivit dispozițiilor art. 274 din Codul de procedură penală, în caz de renunțare la urmărirea penală, condamnare, amânare a aplicării pedepsei sau renunțare la aplicarea pedepsei, suspectul sau, după caz, inculpatul este obligat la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat, cu excepția cheltuielilor privind avocații din oficiu și interpreții desemnați de organele judiciare, care rămân în sarcina statului. De asemenea se prevede în același articol alin. (3) că partea responsabilă civilmente, în măsura în care este obligată solidar cu inculpatul la repararea pagubei, este obligată în mod solidar cu acesta și la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat.

În continuare Înalta Curte reține că este adevărat că soluția luării față de inculpatul minor a unei măsuri educative, indiferent de natura acesteia, nu este inclusă alături de celelalte soluții pe care le poate dispune instanța în cazul în care stabilește că inculpatul este vinovat de săvârșirea infracțiunii pentru care a fost trimis în judecată și răspunde penal. Aceasta nu creează însă o dificultate în aplicarea dispozițiilor privitoare la persoana care va suporta cheltuielile judiciare în cazul enunțat, dacă se au în vedere și dispozițiile art. 504 Cod procedură penală, care prevăd că "Urmărirea și judecarea infracțiunilor săvârșite de minori, precum și punerea în executare a hotărârilor privitoare la aceștia se fac potrivit procedurii obișnuite, cu completările și derogările prevăzute în prezentul capitol și în secțiunea a 8-a a cap. I din titlul V al părții generale". Totodată, dispozițiile art. 239 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, cu modificările ulterioare, prevăd că "Termenul condamnare utilizat în cuprinsul art. 80 alin. (2) lit. a) Cod penal se referă și la hotărârile prin care față de inculpat s-a luat, în timpul minorității, o măsură educativă, în afară de cazul în care au trecut cel puțin 2 ani de la data executării sau considerării ca executată a acestei măsuri".

Conchide Înalta Curte că rezultă cu claritate, din dispozițiile prezentate, care va fi soluția privitoare la persoana obligată să suporte cheltuielile judiciare în cazul în care față de inculpatul minor se ia una dintre măsurile educative prevăzute de Codul penal. De altfel, majoritatea covârșitoare a instanțelor care au comunicat opiniile cu privire la chestiunea de drept ce face obiectul prezentei sesizări au arătat care este interpretarea corectă a dispozițiilor art. 274 din Codul de procedură penală, în situația reținută în speță.

S-a reținut că, în principiu, sarcina suportării cheltuielilor de judecată revine persoanei aflate în culpă procesuală. Acest principiu stă la baza dispozițiilor art. 274 alin. 1 Cod procedură penală, care prevăd că „în caz de renunțare la urmărirea penală, condamnare, amânare a aplicării pedepsei sau renunțare la pedepsei”, nefăcându-se aici nicio trimitere expresă la situația în care s-au aplicat inculpatului măsuri educative. Cu toate acestea, la alin.3 al aceluiași articol se au în vedere exclusiv situațiile în care soluția dispusă de instanță este una dintre cele reglementate la

alin. 1 și se stipulează că „Partea responsabilă civilmente, în măsura în care este obligată solidar cu inculpatul la repararea pagubei, este obligată în mod solidar cu acesta și la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat”. Analizând dispozițiile normative arătate, Curtea a observat că obligația reglementată la alin. 3 se referă, fără excepție, atât la inculpatul minor, cât și la cel major. Or, interpretând per a contrario acest text de lege, rezultă că, în situația în care inculpatul (fie el minor ori major) nu va fi obligat în solidar cu partea responsabilă civilmente la plata despăgubirilor civile, el va fi singurul ținut să răspundă de plata către stat a cheltuielilor judiciare.

Potrivit doctrinei și jurisprudenței în materie, fundamentul (temeiul) obligării unui inculpat la plata către stat a cheltuielilor judiciare, în aplicarea prevederilor art. 274 alin. (1) din Codul de procedură penală, îl constituie culpa sa infracțională, care subzistă și în cazul inculpatului minor căruia i se aplică o măsură educativă.

Așa fiind, prin prisma dispozițiilor art. 504 din Codul de procedură penală (care fac trimitere la normele generale în materia judecării, vizând prin urmare inclusiv regimul cheltuielilor judiciare) și în condițiile în care completările și derogările reglementate de acest text de lege nu vizează prezenta instituție, Curtea a reținut că **se impune obligarea inculpatului minor care a comis o infracțiune și căruia i s-a aplicat o măsură educativă la plata către stat a cheltuielilor judiciare, în temeiul art. 274 alin. (1) din același act normativ**. De altfel, și textul de lege anterior, art. 192 alin. 1 din Codul de procedură penală din 1969, avea în vedere doar situația condamnării (în caz de condamnare), însă în practică și inculpatul minor față de care se lua o măsură educativă era obligat la plata cheltuielilor judiciare (în solidar sau nu cu persoanele responsabile civilmente).

Cheltuielile avansate de stat prin intermediul organelor judiciare sunt cheltuieli de procedură, iar, potrivit doctrinei, temeiul juridic al suportării cheltuielilor judiciare de către inculpatul condamnat îl constituie culpa infracțională a acestuia, care nu exclude culpa procesuală, în situațiile în care cheltuielile au fost provocate de o cerere accesorie fondului procesului, respinsă ca neîntemeiată. Fapta inculpatului determinând în mod direct desfășurarea procesului penal și, implicit, cheltuielile judiciare, obligația de a le suporta are caracter principal și integral.

Alăturat raționamentelor sus expuse stă și dispoziția art. 396 alin. 2 Cod procedură penală – Rezolvarea acțiunii penale – potrivit căruia *Condamnarea se pronunță dacă instanța constată dincolo de orice îndoială rezonabilă că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat*. Or, în cazul inculpaților minori, exigențele legale precitate sunt necesare pentru pronunțarea unei măsuri educative (privative sau neprivative de libertate), acestea fiind comune soluției de condamnare în cazul inculpaților majori. În consecință, rațiunea este comună și pentru obligarea la cheltuieli judiciare către stat, ca și soluție subsidiară fondului cauzei, atunci când există identitate de rațiune pe soluția principală de rezolvare a acțiunii penale.

Astfel fiind, cu luarea în considerare a motivelor sus arătate, în temeiul art. 421 pct. 2 lit. a Cod procedură penală, Curtea a admis apelul declarat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Suceava împotriva sentinței penale nr. 240 din data de 09.05.2018 pronunțată de Judecătoria Suceava în dosar nr. .../314/2017, a desființat în parte sentința penală apelată și, în rejudecare, a înlăturat din sentința penală sus menționată dispoziția potrivit căreia, în temeiul art. 275 alin. 3 Cod procedură penală, cheltuielile judiciare în cuantum de 1500 lei rămân în sarcina statului, din care suma de 1000 lei cu titlu de cheltuieli judiciare din faza de urmărire penală iar, în temeiul art. 274 alin. 1 Cod procedura penală, inculpatul va fi obligat la plata către stat a sumei de 1500 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare din faza de urmărire penală – 1000 lei și judecata în prima instanță – 500 lei.